Laviniapiaf

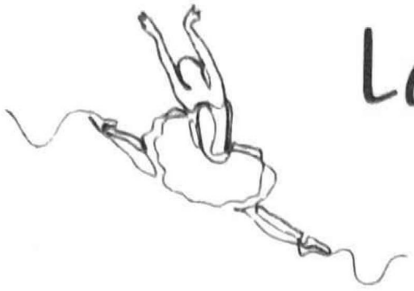
SEVGİLİ juliet

KAKTUSUN
TELEGRAM

Omca
YAYINLARI

roman

Laviniapiaf

SEVGİLİ juliet

KAKTUSUN
TELEGRAM

Kocaman bir yapbozun, ufacık parçalarından bir tanesiyim. Size kalabalık, kaosu bol ve gürültüsü eksiksiz bir ailenin parçası olmayı romantik bir cümleyle özetlemek istedim. Fakat bundan daha fazlasına şahit olacaksınız. Muhterem arkadaşlarım, sonunu yanlış bildiğiniz masalları unutun. Size sahne üzerinde ve dışında oynanan birtakım küçük oyunlardan, bir oyun karakterine hitap edilerek yazılan günlüklerden, prensini ararken avcısını bulan çömez ajanlardan bahsedeceğim.

tg. @kaktusun

Sevgili Juliet,

Sihirli değnek diye bir şey olmadığı gibi sihirli içecek diye bir şey de yok. Gerçek hayatta Demetrius Helena'yı bütün bağlılığıyla ve kalbiyle sevmiyor. Gözünün ondan başkasını görmeyeceği de gerçek değil. Birileri delirir, bir şeyler yıkılır, yeni masallar anlatılır ve sonra onlara da inanılır. Hayat böyledir. Sihirli geceler.

Playlist

- Ajda Pekkan – Boş Vermişim Dünyaya
- Seyyal Taner – Son Verdim Kalbimin İşine
- Füsun Önal – Ah Nerede
- Sema – Fikrimin İnce Gülü
- Nesrin Sipahi – Ömrümce Hep Adım Adım
- Belkıs Özener – İçin İçin Yanıyor
- Zeki Müren – Ah Bu Şarkıları Gözü Kör Olsun
- Nil Burak – Yalnızım Ben
- Ayla Dikmen – Anlamazdın
- Müzeyyen Senar – Karadır Kaşların
- Ceylan Ertem – Esmer
- Mehmet Güreli – Kimse Bilmez
- Emre Fel – Sevgilim Biz Ayrıldık
- Pinhani, Kalben – İyi Değilim Ben
- Melike Şahin – Uykumun Boynunu Bükme
- Jülide Özçelik – Bugün Neden Gelmedin
- İkiye On Kala – Bütün İstanbul Biliyo
- Coldplay – A Sky Full of Stars
- Colum Scott – Dancing On My Own
- Ruth B. – Lost Boy
- Molly Burch – Please Be Mine
- Kat Frankie – Happy
- Monika – Yes I Do
- Alex Clare – I Love You
- Eleni Karaindrou – To Vals Tou Gamou

tg. @kaktusun

Giriş

Ela gözlerini kısıp etrafa Demetrius bakışlarını atıyor. Bu bakışın bir numarası var mı bilmiyorum ama ben olsam kendisine on numara derdim. Babamın en sevdiği imzalı formasının numarası bile on. Bence bu sayı havalı şeylere veriliyor. Yiğit Önem elini özenle yapılmış saçlarının arasından geçiriyor ve onunla aynı mekânda bulunan çoğu kişinin de bana katılacağı gibi bunu havalı buluyorum. Aslına bakarsan kıymetli okur, güzel elbisemle eğlencenin orta yerinde öylece salınırken yaptığı her harekete alkış tutacağımdan endişeliyim. Yani bazı şeyler vardır. O şeyler yazılı olmayan ama herkesin iyi bildiği kurallardandır.

Bir tanesinden söz edeceğim şimdi size. Hikâyedeki o adamın Demetrius olduğunu –hani şu Helena'nın ayaklarına kapandığı ve benim dünyam senin olduğun yerdir dediği karakter- bilirsiniz. Görürsünüz, gözünüz bir miktar görme bozukluğu yaşayabilir gerçeklerle alakalı fakat yine de görürsünüz. Bu bir şey değiştirmez. Adam Demetrius olabilir, bu biraz zalimce. Size Helena olun da demiyorum. O kadarını ben de olamam neticede.

Aşkımdan yanıp tutuşmuş gibi mi konuşuyorum? O kadar da değil muhterem. Sizlere işin aslını astarını anlattığımda beni anlayacağınızı düşünüyorum.

Öncelikle kendimi tanıtmama izin verin. Ben Özgü Dağhan... İsimlerimizi annemle babam birlikte koymuşlar. İsimlerimizi dedim affedersiniz en başından söylemeliyim. İkizim var benim. Öykü. İkiz olmamıza rağmen birbirimizden epey farklıyızdır. Şeftali ve nektarin gibi düşünün. İkisi de dışarıdan bakıldığında birbirlerine benziyorlar ama farklı olduklarını da görebiliyorsunuz. Benim daha uysal, biraz utangaç bir yapım vardır. Hatta kristal bir vazoyu andırdığımı söyleyenler olmuştur. Öykü ise başka bir mevsim... Babama benziyor daha çok. Avuçlarında da tıpkı gözlerinde olduğu gibi ateş taşıyor. İkimizin annemizden aldığı en belirgin özellik çok düşünmeden hareket etmemiz sanırım. Bir şey içimizden geliyorsa mutlaka taşıp sahibine ulaşıyor.

Konservatuarda Tiyatro okuyorum. Yani okudum. Bugün mezun oldum. Şimdi de mezuniyet gecemde *muhteşem* bir eğlencenin ortasındayım. Hatırı sayılır bir süredir hoşlandığım, sahnede

kimi zaman başrolü paylaştığım, kimi zaman da doğaçlamalar sonucu bir araya geldiğim Yiğit Önem'le dans etmeyi bekliyorum. Öykü hazırlanmama yardımcı olurken, onun jöleli kafasının bir şeyleri algılaması için açık olmamı söyledi. Önce hemen atılıp Yiğit'i korudum. Saçları gayet güzel bir kere! Reklam filminden teklif geldiğini bile söyledim ama Öykü gözlerini devirip taklidimi yapmakla yetindi. Bu kız cidden bazen sinirimi bozuyor. *Hayatımın üçte iki buçuğuna tekabül ediyor bu durum.*

Okulumuz kendine yaraşır bir otelde yapıyor mezuniyeti. Girişteki kırmızı halıdan kuyruklu elbiseleriyle geçen her kız havaya girmiştir eminim. Çok ünlü, bol yıldızlı bir ödül gecesindeymişiz gibi bir ağırlık var herkesin üzerinde. Girişte fotoğraflarımızı çekiyorlar, birkaç tane kamerayı yan yana gören çiçeği burnunda konservatuar mezunu kızları kendini Blake Lively, erkekleri ise Ryan Reynolds zannediyorlar.

Oysa ben içlerinde role giremedikleri için sahne arkasında kendini perdeyle boğmaya yeltenenler olduğunu çok iyi biliyorum. Kime yutturacaksınız siz bu halleri acaba? Sümük içinde kalan suratlarınıza tanık olmamışız gibi mi yapacağız? Ya da rol kapabilmek için yerleri yaladığınızı... İğrençleşmiyorum cidden. Bunlar daha hiçbir şey. Başka neler yaşandığını bilseniz ağzınız açık kalabilirsiniz. Şimdilik bu kadar bilgiyle bırakacağım sizi.

Gece ilerledikçe tansiyonumda da birtakım düşmeler yaşanmaya başlıyor. Sakin sakin çalan müzik yüzünden hemen arka masamızdaki konuşmalara şahit oluyorum. *Geçenlerde Bali'ye gitmiş bu eleman. –Babamla amcam birinden hoşlanmayınca eleman derler, bulaşıcı olmalı.- Babası sağ olsunmuş. Bir çıplaklar havuzu varmış. Ama bildiğiniz anadan üryan çıplak...* Hemen masanın üzerindeki bardağıma uzanıp tekrar ayaklanıyorum. Ortalarda dolaşıp kendimi gösteriyormuş pozları takınmayayım derken masalara acı su kusacağım.

"Özgü." Peşimden gelip seslenen Yeşim, okul dışında da konuştuğum nadir insanlardan biri. "Nereye gidiyorsun? Birazdan asıl eğlence başlayacak."

"O yüzden kaçıyorum ya," diyorum daha çok kendi kendime. Anlamadığını belli edercesine kulağını bana doğru yaklaştırıyor. Ben de daha anlaşılır bir şekilde konuşuyorum kıza. "Biraz terasta hava alacağım. Vaktimiz var daha değil mi?"

Hevesle başını sallıyor. "Ben de geleyim istersen seninle. Ay bugün son gün diye herkes ne kadar kirli çamaşırı varsa şimdiden döktü ortaya."

Zerre kadar ilgimi çekmeyen dedikoduları dinlemek o an kurdeşen döker gibi kaşınacağımı düşündürtüyor bana. Yine de Yeşim'i kıramıyorum. Benimle birlikte terasa doğru hareket ederken bölümden birinin hocayla ilişkisi olduğu haberinin yayıldığını söylüyor. O çocuktan bunu hiç beklemezmiş, yüzü çok temizmiş. Hatta ilk sene onun reşit olduğuna bile inanmamış. Bu kadar gereksiz bilgiyle ne yapılır bilmediğim için elimde boş boş tutmaya devam ettiğim bardağı kafama dikiyorum. Sonra da görgü kurallarını hiçe sayarak, kendimden beklenmeyecek bir şekilde ağzımda kalan içeceği önüme çıkan ilk kişiye püskürtüyorum. *İçine şalgam mı kattınız siz bunun ya?*

Sahibinin üzerine cuk oturan kusursuz beyaz gömlek artık o kadar da kusursuz değil sayemde. Utançla dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken siyah papyonuna, daha sonra da yavaşça yüzüne değdiriyorum bakışlarımı. *Al al zamanı geri al, bir şeyler yap, durma öyle!* Ah Demetrius... Demek böyle olacaktı. Demek sahne dışında beş kelimeyi geçmeyen konuşmalar yaptığım seni böyle görecektim. Böyle çıkacaktım karşına. Kar beyazı gömleğine içeceğimi püskürtmemle hatırlayacaktın demek beni. Birisi mezuniyet gecesinden konu açtığında yüzünü buruşturup bu rezilliği hatırlayacaktın demek.

Ne yapacağımı bilemez bir halde elim gömleğine doğru seğirtiyor. Lekeye dokunmadan geri çekiyorum. Yanan yanaklarıma serin hava bile tesir etmiyor. Elimin tersi yanağımı buluyor bu kez. "Ben," diyorum mırıldanarak. "Özür dilerim. Nasıl oldu anlayamadım." Etrafıma bakınıyorum bir şeyler bulabilme umuduyla. Kokteyl masalarının üzerindeki süslü peçetelere kayıyor gözüm. Bardağı bırakıp titreyen ellerimle peçeteyi kapıyorum. Yiğit'in gömleğini siliyorum lekeye bir fayda olmayacağını tahmin ederken.

Yiğit müdahale edip bileğimden tutuyor. "Rahat olsana sen," diyor kaşlarını kaldırarak. "Peri gibi vızır vızır başlıyorsun hemen." Elimdeki peçeteyi alıp buruştururken genişçe gülümsüyor. Göz kırpıp masalardan birine fırlatıyor peçeteyi ve içeriye geçiyor.

Bu kadar. Kaç kelime oldu sahi? Beşi geçti herhalde bu sefer. Kendimi kutluyorum! Kendimi öyle bir kutluyorum ki yanı başımda durmaya devam eden Yeşim'in söylenmesini bile sonradan işitiyorum. "Havalara bakar mısın? Şunun havasına dönüp bakar mısın? Rica ediyorum bakar mısın?"

Yeşim bir şeylere inanamadığında ya da sinir olduğunda aynı kelimeleri tekrarlayarak konuşur. Şu anda her iki durumu da yaşadığını farkındayım. Bu yüzden şaşırmıyorum. Zaten az önce afallama kotamı doldurduğumu biliyorum.

Peri mi? Vızır vızır mı? *Sahiden mi? Arılar öyle çalışmıyor mu? Vızır vızır...* Ayrıca babam başka birinin bana peri dediğini duysa tansiyonu fırlar, kalbi tutar, midesi ekşir. Babama bu yapılır mı Demetrius?

Bir an içeceğin içinde sihirli bir şey olduğunu hayal ediyorum. Meşhur oyunda oluyor ya, aynısı. Demetrius uykudan uyanır gibi benimle göz göze geldiğinde aşkla dolup taşıyor. *Güzellerin en güzeli, peri kızı! Bu gözleri hangi kelimelerle anlatsam bilmem ki... Kristal yanında çamur kalır.*

Hep böyle oluyor. Ne zaman çok utansam, ne zaman hayal kırıklığına uğrasam ya da heyecandan aklımı kaybedecek hale gelsem hayal dünyamda enteresan şeyler gerçekleşiyor. Bir tirat tutturuyorum kendi kendime. Ne güzel değil mi? *Çok.*

Nihayet dakikalar geçiyor. Ben utancımı tamamen arkamda bırakmayı beceremiyorum. Üzerine bir de gecenin heyecanla beklenen o anı geliyor. Su dalgası şeklinde sırtıma dökülen saçlarımı toplarken kızların yan yana dizildiği alana geçip yerimi alıyorum. Ayağımdaki topuklu ayakkabılarla yamulmaktan korkuyorum. Sonra kendime Öykü'nün söylediği şeyleri hatırlatıyorum. *Korku bizim kitabımızda yazmıyor ikiz. Dağhan kanı taşıyoruz, unutma. He bir de annemiz babamızı kanunsuz ortamlarda boks yaparken yakalamıştı. Bunu arada kendine hatırlat bence.*

Konumuzla ne alakası var demeyin hiç. Böyle bir delilik mevcut genlerimizde... Hal böyle olunca da gözüme bağlanan bandanaya müsaade etmek düşüyor. Şimdi size ne yapmaya çalıştığımızı özetliyorum kısaca. Her mezuniyet töreninde konservatuar öğrencileri için böyle bir dans etkinliğini düzenlenir. Kızlar ve erkekler olarak ikiye ayrılırız. Herkesin gözlerine bandanalar bağlanır ve önünüze döndüğünüzde o bandanalardan

kurtulup karşınızdaki kişiyle eş olursunuz. Tiyatro bölümünün dışında müzikal ve bale bölümü de var aynı etkinliğin içinde. Daha önce bir kez bile konuşmadığım, belki yüzüne dikkat dahi etmediğim biriyle eşleşme ihtimalim de kuvvetle muhtemel.

Seslice içimi geçiriyorum. Çok sık yapmadığım bir şeyi yaparken buluyorum kendimi. *Totem.* İçimden çok eski bir şarkıyı mırıldanmaya başlıyorum. *Temmuz, ağustos, eylül, her mevsimde durma gül.* Ayağımla ritim tutuyorum hafifçe aynı anda. *Hayat inan çok kısa, belki çıkmayız yaza.* Yavaşça önümüze dönüyoruz. *Boş vermişim boş vermişim boş vermişim dünyaya.* Ellerimizi bandanalarımıza uzatıyoruz, üç dendiğinde indireceğiz. *Ağlamak istemiyorsan sen de boş ver dünyaya.*

Gözlerimi kırpıştırarak aralıyorum. Tam karşımda lekeli gömleğiyle Yiğit Önem duruyor. Totem başarılı! İçimden bir kahkaha atıyorum. Dudaklarım da iki yana genişlemiş bir vaziyette. Bunu Öykü'ye söylemem gerekiyor. Hatta amcama hava atacağım. Yıllardır maçlara neden bizi götürdüğünü anladığımı söyleyip benim muhteşem bir şans olduğumun altını çizeceğim.

Papyonundan kurtulmuş, saçlarının bir parça dağılmış haliyle elini bana uzatıyor Yiğit. Tutuyorum. Kısık ela gözleri yüzüme bakarken, iyi mi oldu kötü mü oldu diye şüpheye düşüyorum açıkçası. Bu etkinliğin kazananı olabileceğimizden çok da emin değilim. Dakikada bir değişen dans müziklerine nasıl adapte olacağımı bilmiyorum. Belki ilk yığılıp kalanlardan bile olabilirim. Belki de etrafımda döneyim derken Yiğit'e çarpar onu da yere yapıştırırım. Ayaklarını ayakkabımın topuğuyla ezme ihtimalim de var.

"Hazır mısın sessiz peri?" diyor müzik başlamadan evvel. Hafifçe başımı sallayarak onaylıyorum onu. *Eh olacak olanın önünde dağ olsanız duramıyorsunuz. Mecburen kendinizi ana bırakacaksınız. Tut bakalım beni Demetrius.*

Yavaş bir müzikle başlıyoruz ve gitgide hızlanıyoruz. Yiğit beni döndürürken, ellerimiz ve ayaklarımız uyumla hareket ederken etrafımda neler olduğunu çok da farkına varamıyorum. Bu etimle tırnağımla uyuştuğum, adamda kaybolup gözüm hiçbir şeyi göremediği için değil. Biz gerçekten iyi dans ediyoruz. Ben kendimi müzikle uyumlu bir şekilde hareket ederken bulutları, gökkuşağını, böyle şekerli, böyle tatlı ve böyle masalsı şeyleri her şeyimle hissediyorum. Sırtım Yiğit Önem'in göğsüne döndüğünde müzik

tekrar yavaşladığı için aheste hareketlerle eşlik ediyoruz. Fısıltısı kulağıma ulaşıyor. "Sabaha kadar sürdürebilirsin değil mi bunu?"

Beni tekrar çevirdiğinde elimi omzuna yerleştiriyorum, diğer elim hala avucunun içinde. "Hiç yorulmadan," diyorum şevkle. "Sen de pes edecek gibi görünmüyorsun ama."

"Asla," derken dişlerini göstererek gülüyor.

Gecenin sonunda etkinliğin galibi biz oluyoruz. Üzerinde dans eden bir çift figürünün olduğu birincilik ödülümüzü alıyoruz. Ancak gece yine de bitmiyor. Soluk soluğa bir haldeyim. Yiğit'in getirdiği içeceğimi yudumlarken benden müsaade isteyerek yok oluyor bir ara. O yokken dağılan saçlarımı tek omzumda topluyor, ellerimle yüzüme yelpaze görevi uyguluyorum. Kendime gelmeliyim. Acıyan ayaklarım yüzünden inlememek için dudaklarımı ısırıyorum. Yüzüm de alev alev yanıyor. Aslında bir lavaboya gidip kendime çekidüzen versem fena olmayacak. Hem bizimkilerden birinin beni almaya geleceğini biliyorum. Biraz daha vaktim varken Yiğit'le olmanın tadını çıkarmalıyım.

Bu düşünceyle lavaboları arıyorum etrafta. Koridorun sonuna doğru hareket ettiğimde gelen sesler beni durduruyor. Kendimi her türlü manzarayı görmeye hazır hissediyorum işin aslı. Böyle ortamlarda nelerle karşılaşılacağını bilecek kadar vakit geçirmiş sayılırım. Arkamı dönüp sessizce gitmeyi planlıyorum önce fakat duyduğum tanıdık sesle kımıldayamıyorum. "Çok adi bir çocuksun," diyor Yeşim. Sesi kısık olmasına rağmen tanıyorum.

Attığım tek bir adımla karşısında kimin olduğunu da görüyorum. Yeşim'in arkası bana dönük. Ne kadar adi olduğundan söz ettiği adamı duvara yaslamış. Yiğit Önem'i mengene altına almış ve ona ne kadar adi olduğunu söylerken dudakları birbirleri üzerinde hareket etmekten geri durmuyor. Yiğit, Yeşim'in çekiştirdiği saçlarını kurtarmak için başını geriye atıyor. O anda görüyor beni. Donup kalıyor. Fakat Yeşim'in dönüp bana bakmasını beklemiyorum. Yüzünü görmeye dayanacak bir mideye sahip olduğumu hiç sanmıyorum. Burada kusmak istemiyorum. Hak ediyor olsalar da burada kusup onların önünde kendimi açık etmeyeceğim.

Eve gittiğimde, yastığımın hemen altındaki günlüğümün kapağını aralayıp bugünün tarihini attığımda yazacağım satırları şimdiden biliyorum.

Sevgili Juliet,

Sihirli değnek diye bir şey olmadığı gibi sihirli içecek diye bir şey de yok. Gerçek hayatta Demetrius Helena'yı bütün bağlılığıyla ve kalbiyle sevmiyor. Gözünün ondan başkasını görmeyeceği de gerçek değil. Birileri delirir, bir şeyler yıkılır, yeni masallar anlatılır ve sonra onlara da inanılır. Hayat böyledir. Sihirli geceler.

1

Karacaoğlan der ki...

"Öykü şu müziğin sesini kısar mısın?" Hemen yan odamdaki kardeşime sesleniyorum üçüncü kez. En fazla on saniye kadar düşürüyor müziğin sesini. Tekrar evi inletmeye başladığında kendimi lahana gibi pikelere sarıp dolabın içine saklanmak istiyorum. "Öykü!" diyorum tekrar sesimi yükselterek. "Kapat o müziği!"

Biraz sonra büyük bir gürültüyle odamın kapısı açılıyor. Öykü tepesinde topladığı fakat dağılmış olan saçlarını savuruyor. Alnı terlemiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Ellerinde de koruyucu bandajlardan var. "Spor yapıyorum farkında mısın? Gürültülü bir şeyler dinlemeyince keyfi çıkmıyor."

"Ben de depresyona giriyorum burada. İzin verecek misin?" derken burnumu çekiyorum ağlamamak için. Annemin iki yandan ördüğü saçlarımla oynayıp bakışlarımı yatak nevresiminin üzerinde dolaştırıyorum. Desenleri o kadar ilgi çekici ki saatlerce inceleyebilirim. *Lavantalar her zaman favorim olmuştur zaten.*

Öykü terinin soğuyacak olmasına aldırmadan gelip yatağıma çöküyor. "Bir haftadır üzerindeki civcivli pijamalarını çıkarmıyorsun. Doğru düzgün yemek yemiyorsun. Odandan sadece akşam yemeklerinde çıkıyorsun ve o zaman da babam halini görüp bir noktaya kilitleniyor dakikalarca. Üzülerek söylüyorum ki sen zaten depresyondasın Öz."

"Bu aynı pijama değil, uydurma."

O bana bu muhteşem ayrıntıyı paylaştığım için baygın bakışlar atarken ben gözlerimin yörüngesini değiştirip civcivli pijamamla bakışıyorum. Bu benim en sevdiğim pijamam. Bir şeye çok üzülürsem ya da bir şey beni aşırı mutlu ederse bu pijamayı giyinir, üzerimden çıkarmayı reddederim. Şirin teyzem sırf bu kadar çok seviyorum diye civciv desenli pijama koleksiyonu yapmamda epey yardımcı oldu ama hiçbiri bu pijama gibi değil, anlıyor musunuz? Bazı şeyler böyledir. Bazı şeyler dediğim banyodan çıkınca giyinilen pamuklu pijama gibi şeyler... Ne yaparsınız yapın yerini başka bir şey tutmuyor.

Alt tarafı bir pijama! Bu kadar anlam yüklemenin manası neydi ki şimdi? Bunu içimdeki cılız ve acımasız ses mi söylüyor yoksa ikizimin aklından geçen şeyi mi okuyabiliyorum?

Pes ettiğimi gösterircesine omuzlarımı düşürüyorum. "Babam için üzgünüm," diyorum pürüzlü çıkan sesimle. "Annemin de komplo teorileri ürettiğini tahmin etmek zor değil. Sadece biraz kendime gelmek için zamana ihtiyacım var. Yani aniden bir mucize olup bu yataktan çıkmak zorunda kalmayacaksam biraz daha böyle kalabilirim."

"Eminim bizimkiler de seninle aynı fikirdedir," derken ikizim tam da yapması gerektiği gibi bana destek olurcasına alayla gülümsüyor. Bazen babamın bu tavrı karşısında annemin neden çılgına döndüğünü o kadar iyi anlıyorum ki... "Bak eğer seni rahatlatacaksa gidip o jöleli kafasızın üzerinde birkaç yumruk tekniği deneyebilirim."

Histerik bir gülüşle karşılık veriyorum. "O sefil Demetrius umurumda değil." *İçime batan kıymığa alınıyorum. Neden böyle yapıyorsun kıymık kardeş?* "Sadece çok anlamsız... Yeşim'le ikisini öyle görmüş olmam yani... Anlıyor musun?"

"Keşke bu kadar iyi anlamıyor ve daha fenası hissetmiyor olsam diyecek kadar." Kendini aniden sırt üstü yatağa bırakıyor. Boğuluyormuş gibi sesler çıkarırken yanına devriliyorum. "İkiz olmamız şart mıydı?"

Başımı onun kolunun üzerine bırakıp ağlamaya başlayamadan telefonumun sesi duyuluyor odada. Ağzımızın tadıyla, gözümüzün yaşıyla, kalbimizin kırıklığıyla depresyona da giremiyoruz farkındaysanız. Hep bir engel... Hep bir kilitli kapılar...

Telefonu açmamla beraber hayli kibar bir kadının sesini duymam bir oluyor. Adeta cıvıldayarak konuşuyor. Bu beni

normalde rahatsız edecek şeylerin arasına girmez fakat günlerdir yatağımda sürdürmeye devam ettiğim bir yaşamım var. Durum böyle olunca da insan *bu kadar neşeli olacak ne olabilir ki, ne yaşadınız siz* diye içlenip kendini yastıkla boğmak istiyor.

Kadının söylediklerinin arasından *seçmeler* kelimesini yakaladığımda kafamdaki absürt düşünceleri, alakasız fikirleri, dizleri çıkan pijamamı umursamadan toparlanıyorum. Kekelemeye benzer sesler çıkardığımda sanırım kadın halime acıyor olacak ki tane tane tam olarak neyden bahsettiğini açıklıyor. Her sene bizim okuldan mezun olan tiyatro ve müzikal öğrencilerine Dolunay Tiyatro Merkezi yeni sezondaki oyunları veyahut müzikalleri için şans veriyor. Seçmelere girmeye hak kazanıyorsunuz ve ondan sonrası tamamen size kalıyor. Eğer jüriyi, yani oyunu yönetecek olan isimleri ve yine söz sahibi kişileri etkileyebilirseniz yeni bir mezun olmanıza rağmen önemli bir işte yer alma hakkı kazanıyorsunuz. *Ben bunu nasıl unuturum? Bütün sene hiçbir dersten kalmamak için gecemi gündüzüme kattığımı da mı unuttum? Hem de o hainler yüzünden...*

Öykü beni ayağıyla dürtüp telefondaki kadına cevap vermem için ağzını abartıyla oynatıyor. İkizimin müdahalesiyle kendime gelebildiğimde "Peki," diye mırıldanıyorum. "Seçmelerin ne zaman olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bugün saat birde başlıyor." Heyecanla yatakta bir kez daha hareketleniyorum ve ne olduğunu anlayamadan kendimi yerde buluyorum. Öykü eğilip dizlerimin üzerindeki vaziyetime bakıyor. Bense inlememek için dilimi ısırıyorum. O iyi olduğuma ikna olduğunda –ki ben dizimin morarıp haritadaki Ege kıyılarını hatırlatacağına eminim- tıpkı babamınki gibi çarpık bir gülüşle alaycı bakışını fırlatıyor. Benim bu acınası hallerimden habersiz olan neşeli kadın ise konuşmasını sürdürüyor. "Size mail ve mesaj yoluyla günü, saati bildirdik. Geri dönüş alamayınca hatırlatma yapmak istedik."

"Ah," diyorum adeta inleyerek. "Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattığımda Öykü örgülü saçımdan tutup çekiyor. Biz kez daha acıyla inliyorum. "Seni pataklayacağım kızım," diyor halime aldırmadan. "Seçmeleri nasıl unutursun sen?"

"Hep onun yüzünden," derken yerden kalkıyorum belimi tutarak. "Yiğit Önem yüzünden kariyerim yeşermeden..."

Sözümü keserek yüzünü buruşturuyor. "Şuna her ismiyle seslendiğinde midem mantar yemişim gibi bulanıyor." Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama Öykü mantarı hiç sevmez. Bir keresinde pizzanın içindeki mantar yüzünden hastanelik olmuştu ve o zamandan beri zavallı yiyeceğe iyice kinlendi. Öykü Dağhan bir şeylerin üzerini karaladığında bir daha geri dönüp bakmaya tenezzül etmez. *Bu yalnızca bir mantar bile olsa...*

Neyse ki bu mevzu hakkında atışmadan ya da ben yine kederlere gark olup salya sümük bir hale bürünmeden harekete geçiyoruz. Seçmelere tam iki saat kala aranmam bir mucizeden sayılmalı değil mi? Kendimi hem bedenen hem de ruhen hazırlamak için çok da zamanım yok ama idare edebilirim. Daha önce de yapmıştım. Aylarca yetenek sınavına hazırlanmıştım. Hedefim tek bir okuldu. Hocalarımın bin bir ısrarına rağmen başka hiçbir okulda sınava girmeyi kabul etmemiştim. Sınav günü geldiğinde heyecandan panik atağım tutmuştu. Olmayan panik atağım...

O gün yanımda kimsenin gelmesini de istememiştim. Defalarca kez kontrol ettiğim sınav giriş belgem kuş olup uçunca ağlayarak babamı aramıştım. O da sınava girmeme yalnızca dakikalar varken gelip kurtarmıştı beni. Ellerimi avucunun içine alıp uzun uzun öpüp okşamıştı. "Sana inanıyorum babasının güzeli," demişti. "Ve sana bir sır vereyim mi? Sen kendine hepimizden daha çok inanıyorsun. Bu yüzden tüm seçeneklerini arkanda bırakıp bu kapının önünde bekliyorsun."

O gün sınavı geçtim. Şimdi ise kırık dökük halimle seçmelerin yapılacağı merkeze yol alırken hangi oyundan bir tirat seçeceğimi bile bilmiyorum. Öykü yanımda gelmeyi teklif ettiğinde kabul etse miydim acaba? Arada sırada tokatlanmaya – bedensel tokatlanma ruhsal tokatlanmanın yanında sinek ısırığıdır bu arada- ihtiyaç duymamı anlayışla karşılayacağınızı düşünüyorum.

Ek bilgi: Tam beş sene önce sahnede senaryo gereği yediğim bir tokat vardı. İzleyiciler arasındaki babamla amcamın sahneye kendilerini nasıl olup da atmadıklarına hâlâ ara sıra şaşırırım. Zira yediğim tokatla yere yapışmıştım.

Saatime baktığımda yarım saat kadar vaktim kaldığını görüyorum. Tabii ben gider gitmez içeriye alacaklarından değil de

listenin neye göre yapıldığı muamma. Taksideki aynadan göz ucuyla yüzümü kontrol ediyorum. Öykü'nün gözaltlarımdaki morlukları kapatmam için verdiği kapatıcıyı bile sürmedim. Gerçekten harikayım. Saçlarımdaki örgüleri çözdüğüm için saçlarım dalgalar halinde dökülüyorlar omuzlarıma. Şirin teyzem bu halimi görse ruhumuza ince ince işlediğini iddia ettiği kraliyet görgüsünü iki paralık ettiğimi söylerdi.

Mekâna vardığımda bahçenin çeşit çeşit insanla dolduğunu görmek beni germeye yetiyor. Acilen bir ayna bulup kendimle motive edici bir konuşma yapmalıyım. Her an en kritik anlarda ortaya çıkıp elimi ayağımı buz kesen panik dalgasıyla burun buruna gelebilirim. Bu yüzden lavabonun yerini öğrenip ayna karşısına geçiyorum.

Sen kaç yaşından beri bu hayalin peşinden koştuğunu biliyorsun değil mi? Biliyorsun elbette. Defalarca kez düştüğünü, yapamayacağını düşünüp tekrar kalktığını biliyorsun. İlk kez o sahneye çıktığında unuttuğun replik yüzünden perde arkasına kaçıp ağladığını, sonra annenin cesaretlendirmesiyle oyuna devam ettiğini biliyorsun. Üstelik o zaman sadece yedi yaşındaydın! Yedi yaşındaki küçücük Özgü bunu yapabildi anlıyor musun? O küçük kız kadar olamayacaksan benimle muhatap olma artık. Çileden çıkarmayın insanı ya! Bırakın bu önemsiz Yiğitleri, sürtük Yeşimleri. Çiçeklenmek istiyorsan çölüne hapsolmayacaksın.

Altımdaki siyah taytın üzerine giydiğim beyaz tişörtümün yaka kısmını düzeltiyorum. Dudaklarıma nemlendirici sürüyorum sadece. Elimde kot ceketim ve çantamla lavabodan çıkarken kendimi daha iyi hissediyorum. Bahçede birileri oynayacağı tiratları tekrar ediyor, başka birileri ise ısınma hareketleri yapıyor. Bense sıramın gelmesini beklerken bir köşeye oturup dizlerimi karnıma çekiyorum. Midemi bastırmak için tuzlu krakerimi kemirip çıkanların yüz ifadelerinden nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyorum.

Ne yaparsam yapayım içimdeki o kurt beni kemirmeyi tamamen bırakmıyor. O ikisini görmek istemiyorum. Seçmelere katılmayacak olmalarını diliyorum. Bu beni kötü biri mi yapıyor bilmiyorum fakat katılsalar dahi ben bu işin içinde olmayı başarırsam olumlu sonuç almasınlar istiyorum.

İsmimi işittiğimde boğazım kuruyor. Ensemde hissettiğim terlemenin yanında yüzümde domates patlamış gibi kızardığımı hissediyorum. Salona girmek üzereyken kapıdan çıkan kişiyle çarpışmaktan son anda kurtuluyorum. Başımı kaldırmamla Yiğit Önem'in allak bullak olan suratını görmem bir oluyor. Çünkü sizler de bilirsiniz ki pamuk prenses o zehirli elmayı yemek zorundadır. *Hani benim camdan tabutum? Hani beni atının terkisine atıp götüren prens? Hayaller ve kırıklıkları...*

"Özgü." Yiğit ela gözlerindeki bir parça afallayış ve durgunlukla ismimi söylediğinde kalbimde sıkça bahsedilen şu hızlanma gerçekleşmiyor. Yalnızca bakışında bir cam kırığı var, o batıyor.

Kapıdaki asistan seslendiğinde gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Sıradaki ismi alalım sahneye lütfen." *Alın beni, sahnedeki perdeye dolanarak boğacağım kendimi.*

Yiğit geçebilmem için bana yol verirken bakışlarını üzerimden çekmiyor ve bu da benim gerginliğimin katlanmasına sebep oluyor. Bütün o motive edici konuşmalar puf olup uçtu farkında mısınız? Tam sahneye çıkıp performans sergileyeceğim anda olabilecek en fena şeylerden biri oldu. Hayır, suratına tükürmeye bile fırsat bulamadım. Onu yapsaydım en azından içim bir miktar soğuyabilirdi.

Sadece on dakika, en fazla on dakika üst üste yediğim tokatları unutacağım. Tekmeleri, darbeleri ve kalp kırıklarını da... Yiğit'in yüzündeki ifadeyi, bir şey söylemek isteyen ama yüz yirmi dakikalık dizilerdeki karakterler gibi ağzını açıp kapatmasını unutacağım. Hatta ben şu an ne yapacağım biliyor musunuz? Bir Yaz Gecesi Rüyası oyunundan Helena'nın tiradını oynayacağım. Sahnede Demetrius için sızlandığımda, kahrolduğumda tüm bu olanlardan kurtulacağım.

"Ne kadar da mutlular," diye iç çekerek başlıyorum oyuna. "Benim ne kadar güzel olduğumu bütün Atina biliyor ama neye yarar? Demetrius onu beğeniyor. Herkes gibi düşünmüyor."

Tirat sürüp giderken ve ben kendimi çoktan o ana kaptırmışken durduruluyorum. "Yeterli," diyor net bir ses. "Dans performansını görelim."

Salona girdiğimden beri ilk kez jürilere doğrudan bakıyorum. Tiradımı bölen kara saçlı adam önündeki deftere not alırken gözlerini bana çevirme tenezzülünde bulunmuyor tekrar.

Hemen yanında oturan kadın ise yüzüme küçücük bir gülümsemeyle bakıyor ve hazır olduğumda müziğin başlayacağını söylüyor. Nasıl bir şey duyacağımı bilmiyorum ve bu da tıpkı dakikalar önce olduğu gibi ellerimi buza çeviriyor. Gözlerimi kapatıp kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

"Bugün hazır olacaksın, değil mi?" diyor aynı sinir bozucu sakinlikteki ses. Gözlerimi hızla açıp saçları kadar kara gözlerini görüyorum.

Sinirlenmiyorum. Bunun da sınava dâhil olduğunun bilincinde olacak kadar aklım başımda. Psikolojik olarak sınırların zorlandığı yerlerde bulundum. Çok kere hem de. Bu yüzden ayağımdaki ayakkabılardan hızlıca kurtulup hazır olduğumu söylüyorum ve böylece müzik tüm salona hâkim oluyor.

Silahlar çekildi, dökülecek olan kanı kimsenin gözü görmüyor. Ya yaralanacağız ya da öleceğiz. Hiç yara almadan çıkabileceğimiz bir cephede değiliz. Vuracaksın ve de vurulacaksın! Savaşa hayır, sahnede savaşa sarıl.

Müzik bitene kadar bir kez daha durdurulmuyorum. Yapmak isteyen olduysa bile duyabileceğim bir dünyada değilim. Bu yüzden saçlarımın kapattığı yüzümü titreyen parmaklarımla geriye attığımda jüri üyelerini değil, gözümün önünde parlayan minik ışıkları görüyorum. Bunun aniden gerçek dünyaya düşmemden kaynaklandığı fikrine kapılıyorum. *Belki de sadece tansiyonum düştüğü içindir. Bu kadar dramatikleştirmeye gerek yok.*

"Bize aklına gelen ilk parçadan söyler misin biraz?" diyor yüzüme tebessüm etmeye devam eden kadın jüri üyesi.

Bunu totem için mi yoksa içimden gelen sahiden bu parça olduğundan mı yapıyorum bilmiyorum. Dudaklarımdan *fikrimin ince gülü* dökülmeye başlıyor. Sanırım çocukluğumuzda vuruldum ben mazi kokan şarkılara. Annem söylerdi hep. Hâlâ özel günlerde, kalabalık ailemiz bir araya geldiğinde mırıldanır. Ben de eşlik ederim. Kulağıma o kadar aşina ki o sesler... Şarkıyı bitirmeden evvel bile hissediyorum karşımdakilerin şaşkınlığını.

"Neden?" Kara gözlü jüri üyesi saçlarının arasındaki gözlüğünü düzeltirken direkt bana bakıyor. *Öyle kara kara bakma, Karacaoğlan mısın sen?* "Bu kadar eski bir şarkıyı söylemenin sebebi var mı?"

"Eskileri seviyorum."

"Güzel." *Hâlâ kara kara bakıyor. Göze çekilen sürme gibi...*

"Teşekkür ederiz Özgü, çıkabilirsin." Kadına yarım bir gülümsemeyle bakıp çıkıyorum salondan. Derin bir nefes alıyorum. Atlattım. Günler sonra ilk kez elimi göğsüme götürdüğümde sızı değil, genişlik hissediyorum.

Bu akşam sonuçlar kapıya asılarak açıklanacağı için eve geri dönmüyorum. Yemek yemek için yakınlarda bir yere gidiyorum ve günlerdir doğru düzgün beslenemeyen midemi rahatlatıyorum. Öykü'yü arıyorum. Ona tüm detaylarıyla her şeyi anlatırken Yiğit yüzünden araya sıkıştırdığı ağır kelimelerle telefonu bir süreliğine kulağımdan uzaklaştırıyorum. Ona endişemden söz etmeden de duramıyorum. Bu oyunun ya da müzikalin içinde yer almaktan çok mutlu olacağımı ama o ikisi de olursa ne yapacağımı bilmediğimi söylüyorum. Öykü ise dünyanın en mükemmel önerisinde bulunuyor. *İkisini de doğduklarına pişman ederiz, böylece bir daha asla sahneye çıkamazlar.*

Bizim babamız mafya mı diye sormuyorum ona. Çünkü Öykü mutlaka buna da verecek bir cevap bulurdu.

Merkeze tekrar geçtiğimde kapıya asılmış listenin önündeki insanları görüyorum. Hüsranla düşen yüzler de var, umursamaz halleriyle rahat tavırlarda bulunanlar da... Bir kızın sevinç çığlığı attığını duyduğumda harekete geçebiliyorum. Boğazım kuruyor. Olmazsa dünya başıma yıkılacağı için değil ama olmazsa dünyam sarsılacağı için... Sonra o sarsıntılardan dökülecek olan sıvalar yüzüme gözüme batacağı için.

Listenin önündekiler yavaş yavaş dağılıyorlar. İşaret parmağımı kaldırıp kâğıttaki isimlerin üzerinde gezdiriyorum ağır ağır. Kendi ismimin üzerine geldiğimde duraklıyorum. Seçilmişim. Yüzümde büyüyen tebessümü görmek için aynalara koşmak istiyorum. Mutluluğu seyretmeyi nasıl da severim.

Parmağım tüm bu güzel hislerden bağımsız olarak listedeki son varana dek hareketini sürdürüyor ve ben iyi ki aynalara isme koşmak için erken davranmamışım diyorum kendi kendime. Yiğit Önem'i de seçilenler arasında görmek omuzlarımın düşmesine yetiyor da artıyor.

2

Fanuş

"Oyunculuk yapıyorsan nasıl göründüğünü önemsemeyeceksin. Önemli olan dansınla, oyunculuğunla nasıl göründüğün... O rolü oynarken aklının bir köşesinde bile ağlarken yüzünün nasıl göründüğüne dair bir düşünce olacaksa in aşağıya. Yanlış yerdesin."

Tok bir sesle söylenen ok gibi kelimelerin ardından yaşanan sessizliği soluyoruz. Biz böyle herkesin birbiriyle göz göze gelmeye dahi çekindiği dakikaların içine girmişken siz muhterem okurlar neler olup bittiğinden habersizsiniz elbette. Lütfen kusuruma bakmayın. Böyle lafa ortadan girmiş gibi oldu fakat her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki anlatmak için yeterli vakti bulamadım. Şimdi birazcık geriye saracağım sizler için.

Sonuçlar belli olduktan hemen sonra provalara başladık. Ertesi günü yani... Bugün ilk prova günümüz anlayacağınız. Dün akşam evde ufak bir kutlama yaptık bizimkilerle. Aslında onlar bana sürpriz yapmak istemişler fakat asi kuzenim Kartal –kıymetli amcamın oğlu- telefonda beni tebrik ederken ağzından kaçırıyormuş gibi yapıp bana çilekli pasta aldıklarını söyledi. Daha on dört yaşının doruklarını yaşayan bir ergen olduğunu asla kabul etmiyor. Ona kalırsa kendisi otuz yaşında doğmuş ve ölene kadar da otuz yaşında kalacakmış. Kendisinden yaklaşık bir buçuk yaş büyük olan Ege'yle –Şirin teyzemin oğlu- ortalığı karıştırmaları o kadar kısa sürüyor ki siz ne olduğunu anlayana kadar onlar başka bir

yeri karıştırmaya başlıyorlar bile. Ege bir şekilde uslu çocuk olup olaydan kendini sıyırıyor fakat Kartal gevşekliği yüzünden *her şey bunun başının altından çıkıyor* lafının sahibi oluyor.

Aileme dair anlatabileceğim birçok şey olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. Şimdilik kendilerinden bahsetmeye ara vererek ilk prova günümü sizlere aktarmak istiyorum. Bir yandan dünya üzerinde en sevdiğim işi yapacağım diye kendi kendime gülerken diğer yandan gerginlikten büklüm büklüm oluyorum. Öykü böyle durumlarda Yiğit'i oryantal yaparken hayal etmemi tavsiye etti. *Kardeşimin tavsiyelerine laf söyletmem. Sorunlarımıza çözüm ararken böyle insanlar oluruz biz. Yapılacak bir şey yok.*

Alana giriş yaptığımda, yani Dolunay sahnesine adım atar atmaz elbette kaçınılmaz olanı yaşıyorum. Yiğit'le aynı yerde nefes alıp verdiğimiz sürece olacağı gibi yan yana geliyoruz. Hatta ağzımızın içinden birbirimize selam bile veriyoruz. Neticede çocuk benim erkek arkadaşım değildi. Bir şeyleri farkında olduğunu bilmek belki beni bu kadar geriyor. Bunun yanında o kızın Yeşim olması... Başka birini görsem bu kadar sarsılır mıydım orasını da bilemiyorum. Kendime bu konuyla ilgili dürüstçe şunu itiraf edebilirim; Yeşim'i burada görmediğime seviniyorum. Yiğit'e karşı hissettiğim şeyleri bir tek o biliyordu okulda. Üstelik onun arkadaşım olduğunu zannediyordum. Çok mu iyi niyetliyim? Belki de biraz saflık vardır bende. Emin olamadım.

Tüm bunları kapının dışında bırakma kararı alarak provaya odaklanıyorum. Muhteşem bir müzikale hazırlanmak için birkaç aya sahibiz yalnızca. Nostaljiye kucak açan bu müzikalde büyük bir role bile sahip olamayacağım sürpriz değil tabii. Yine de içim içime sığmıyor.

İlk önce oyunumuzu yönetecek olan isimle tanışıyoruz. Kayra. Yanımdaki kız telefonunun arama motoruna İbrahim Kayra Üstün diye tam adını yazdığında yığınla bilgi çıkıyor. Jürilerin arasında bulunan bu ismin yüzünü hatırlıyorum. Daha çok da kara gözlerini... Bakışlarını insanların üzerinde öyle bir kullanıyor ki elinizi ayağınızı nereye yerleştireceğinizi şaşırıyorsunuz. Yani sahnedeki insanın işi kolaylaşmış olmuyor bu şekilde. Kendisinin de iş kolaylaştırmaktan ziyade kusursuzu yakalamak gibi bir derdi var zaten.

Müzisyen ekip de geldiğinde tanışma faslı gerçekleşiyor. Jürideki simalardan Derya Hoca da var. Hepsi vakit kaybetme-

mekte hemfikir oluyorlar. Elimize verilen tekstleri şöyle bir inceleme fırsatı bile bulamadan okuma provasına başlıyoruz. Bu arada size bir şey söylemem gerekiyor. Başrolümüz tüm bu okuma provasından önce belli olmuş. Aslında çok daha önce... Projenin gerçekleşeceği kesinleştiğinde başrol de seçilmiş. Kayra hocanın hemen karşısında oturuyor bacağını bir diğerinin üzerine atarak. Bunu yapabilmek için Esin Bağcı olabilmek gerekiyor sanırım.

"Bir şey söyleyeceğim." Yanımda oturan kız kulağıma doğru mırıldandığında irkiliyorum bir an. "Sence bu kadına bakmaktan iş yapabilecek miyiz? "Ona gözlerimi açıp şaşkınca bakıyorum. "Niye öyle bakıyorsun ki?" derken omzunu silkiyor bana aldırmadan. "Erkekler için söylüyorum. Böyle varlıklar değiller mi?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İçimden *sen de kendine göre haklısın aslında* demek gelmiyor değil fakat bunu yapmıyorum. "Profesyonel bir iş yapıyoruz sonuçta. Bu daha ilk işimiz. Karşımıza birçok güzel kadın çıkacağından eminim."

"Ah o zaman tamam," diyor alayla kaşlarını kaldırarak. "Ben bunu kendilerine iletirim." Tavrına ufak bir tebessümle karşılık verdiğimde o dolgun dudakları genişleyip güzel dişlerini ortaya çıkarana kadar gülüyor. "Yağmur bu arada ben..."

"Özgü," diyorum uzattığı elini tutup tokalaşırken. "Memnun oldum."

"Sana bir şey daha söyleyeceğim." O sırada etrafı kolaçan ediyor. Provaya tam manasıyla başlamadığımızdan cesaret alarak konuşmasını sürdürüyor. Aslında pek takmıyor olma ihtimali de yüksek. Hal ve hareketlerinden onu çıkarıyorum. "Şu çocuk neden belirli aralıklarla bu tarafa bakış atıyor?"

Bakışlarını sabitlediği noktaya baktığımda Yiğit Önem'i görüyorum. Neden tam bir şeylerin yolunda gittiğine kendimi inandırırken bu başıma gelmek zorunda ki? Gözlerimi kaçırıp "Tanışıyoruz," diyorum yalnızca Yağmur'a.

"Senden mi hoşlanıyor?" Tam olarak nasıl bakıyorum bilmiyorum ama gözlerini devirip gülüyor. "Eğer öyle bir şey yoksa şansımı denerim diye düşündüm, niye öyle bakıyorsun ki?"

"Öyle bir şey yok." İçimden *yine de pek tavsiye etmem* diye tamamlıyorum cümlemi. Bir Yiğit'i beğenen kızlarla arasını

yapmam eksikti. İlk prova günüm sahiden muazzam geçiyor. Daha iyisini düşünemezdim.

"Pek de tipim değil aslında." Yağmur'un gönlü çabuk geçiyor belli ki. Omzunu silkip tekrar tekstini karıştırmaya başlıyor. Yine de ağzının içinde konuşmaktan geri durmadığını fark ediyorum.

"Bu uğultu bitecek, değil mi?" Anlaşılan sadece ben fark etmiyorum. Kayra hoca bütün salonu susturuyor tek bir cümlesiyle. "O halde marifetlerinizi görebiliriz."

"Nasıl yani? İlk günden bizi sahneye mi çıkartacak?" Yağmur söylenmeyi bırakmadığında onu uyarmak için dürtmek zorunda kalıyorum.

"Burada zaten sahneye çıkmak için varız," dediğimde sessizliğin içinde bir anlığına yüksek çıkıyor sesim. Koşarak perdenin arkasına saklanmak isteyen Özgü'yle baş etmeye çalışıyorum aynı anda. Rezil olmak için biraz erken değil mi? *Ne bileyim bari rollerimiz belli olsaydı, oturup birer kahve içseydik.*

Karacaoğlan, yani Kayra Hoca, İbrahim Kayra Üstün, beni onaylarcasına bir mırıltı çıkarıyor. Elindeki kalemi bana doğrultup, "Bunun üzerine bir şey söylememe gerek yok herhalde," diyor ürpertici bir sakinlikle.

Daha sonra rol dağıtım işini hızlandırmak için kolları sıvıyor. Esin'in partneri için önce tip olarak uygun gördüğü birkaç kişiyi alıyor sahneye. Gerçek hayatta yanlış adam olmasına rağmen sahnede doğru olmayı başaran Yiğit de onların arasında yer alıyor. Buna biraz içerliyorum açıkçası. Çıkıp bir bir dökmek istiyorum içimdekileri fakat az evvel Yağmur'a da söylediğim gibi profesyonel olmak durumundayız. *Böyle bir profesyonellik olabilir ama ya? Almış Esin'e havada üç takla attırıyor. Daha geçen gün baloda seninle dakikalarca dans eden adam (burada adam diyorum ama lafın gelişi) ünlü Esin Bağcı'nın partneri olabilmek için kendini paralıyor.*

"Bırakalım burada." Kayra araya girip müzikle beraber onları da durduğunda bakışlarım adamı yakalıyor. "Adın neydi?" diyor Yiğit'e. *İşte gelmek istediğim seviye. Yiğit'i görünce adın neydi senin diyebilmek...*

"Yiğit."

"Şöyle yapalım Yiğit, sen orada kal." Gözlerini sahneden alıp oturanların arasında gezdiriyor. Yanan yanaklarım ve dişlediğim dudağımla tedirginliğimin altını çiziyorum ben o sırada. "Seni de alabilir miyiz sahneye?" Bana bakarak söylediği bu cümleyle alnımın ortasından bir kurşun yemişim gibi arkaya düşeceğimi zannediyorum.

Söylediğini yapıp oyalanmadan sahneye çıkıyorum. Bunun başıma geleceğini tahmin ediyordum. O yüzden kontrolümü kaybetmeme müsaade etmeyeceğim. Bu sefer Öykü'nün yapmasını beklemeden kendimi tokatlarım yoksa. Yaparım bunu. Annemin ismi Şiir Dağhan benim. Ne kadar delirebileceğimizin haddi hesabı yok.

"Esin müsaade eder misin?" Kayra sahneden baş kadın oyuncuyu da indirdiğinde gerilimimin artacağından korkuyorum. Neler geçiyor aklından acaba? Ben henüz hiçbir fikir yürütemeden o "Birinci perdenin kapanmasına yakın bir sahne var," diyerek açıklama yapıyor. Yan rollerden iki oyuncu vals yapıyorlar. Sahnenin sonuna doğru erkek oyuncu bir anda ortadan kayboluyor ve kadın birkaç saniyelik afallayışının ardından sanki hâlâ adamın kolları arasındaymış gibi dans etmeyi sürdürüyor. Aslında o kadar iç burkan bir sahne ki... Terleyen avuçlarımı üzerime hızlıca siliyorum ve göğsümün tamamını ele geçiren savaşın tozunu görmezden gelmeye gayret ediyorum.

Kayra'nın tek bir işaretiyle müzik başladığında hazır olup olmamamızın pek önemi kalmıyor. Böylece ben ilk ders notumu alıyorum. *Sahnede oyalanarak vakit kaybetmek gibi bir lüksümüz yok. Aksi takdirde gözümüzü kapayıp açıncaya dek yerimizde başka birini bulabiliriz.*

Yiğit'le önce ellerimiz, daha sonra da gözlerimiz kavuştuğunda derin bir nefes alarak rolün gerektirdiği kıyafeti üzerime giyiniyorum. Bu da benim zırhım oluyor. Özgü'nün kafası karışık halinden sıyrılıp yalnızca sahne heyecanını iliklerimde hissedebiliyorum. Müziği dinliyorum can kulağıyla. Ruhumu kucaklamasına izin veriyorum. Adam sahneden ayrılana dek dans etmeyi sürdürüyoruz ve o an geldiğinde de ellerimden yok olup giden kaybımın acısının yüzümden okunduğunu temenni ediyorum. Yalnızca birkaç saniyenin ardından gözlerimi kapatıyo-

rum. Kendi kendime dans ederken adamın kolları arasında olduğumu hayal ediyorum.

Müzik sonlanıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda Yiğit'le birlikte sahnenin ortasında nefesleniyoruz. Bakışlarım Kayra'yı buluyor hemen. Ne düşündüğünü duymak için çıldırıyorum. "Karakterler sizindir," diyor bana çok uzun gelen bir vakitten sonra.

Yiğit partnerim olmasına rağmen içimde havai fişekler patlıyor. Yan rollerden birini almış olmama ve kısa bir sahneyle dahi olsa kendimi gösterebileceğime seviniyorum. Kayra haliyle eksiklerimizin olduğunu ama onları birkaç provayla tamamlayacağımızı söylediğinde hevesle başımı sallıyorum. Kendi hislerimle tepeden tırnağa kuşanmış bir halde olduğum için Yiğit'in ne halde olduğunu farkında değilim tabii. Memnun mu yoksa etrafına *lanet olsun dostum* bakışları mı atıyor, bilmiyorum. Yine de ikimizin de bildiği ve inkâr edemeyeceği bir gerçek var. O da dans ederken uyumla hareket ediyor oluşumuz... Bundan dolayı profesyonel olmayı becermeliyiz.

Sahneden indiğimde, tekrar aynı köşeme oturduğumda, kendi kendime gülüyorum. Öyle bir konuşuyorum ki sanki çocuk bana olan aşkından başını dağlara taşlara vuruyor. *Profesyonel olmalıymışız! Herkes yeterince profesyonel olabilecek bir vaziyette zaten. Kimse her şeyin değişmesine sebep olacak bir iksir içmedi.*

Esin yeniden sahnedeki yerini aldığında onun önce tek başına dans etmesini istiyor Kayra. Dakikalar geçip giderken adamın zaman kavramının farklı işlediğini düşünüyorum. Esin'in sahnesini defalarca kez baştan aldırdığında ise buna emin oluyorum. Ayağa kalkıyor, sahneye yaklaşıyor, zaman zaman merdivenlere oturuyor ve hatta bir ara en arkadaki koltuklara bile geçtiğine şahit oluyorum. Siyah saçlarını çekiştirerek derin nefesler alıp verdiğinde onun beni seyrederken nasıl göründüğünü merak ediyorum. Bu beni afallatıyor.

"Duralım burada," diyor müziğin sesini bastırarak. Üç büyük adımla sahneye atladığında, boyu da epey uzun olduğu için herhalde, fazlasıyla heybetli görünüyor. Esin'in tam karşısına geçinceyse ani bir hareketle bileğinden tutup kendine yaklaştırıyor. Gözlerimi irice açarak ne yapacağını bekliyorum. "Öfkeni hissedebilmek istiyorum."

"Ama karşımda kimse yokken..."

Esin'in mazeretini tamamlamasına müsaade etmiyor Kayra. "Birine ihtiyacın yok. Karşında biri varmış gibi düşün. Hayal et." Esin ne yapacağını bilemeyerek bocaladığında aralarına belirli bir mesafe koyarak kollarını iki yana açıyor. "Yapamıyorsan da bana öfkelen. Ağla, haykır ya da herhangi bir şey yap ki ikna olabileyim."

"Ben olsam korkudan ağlardım en azından," diye mırıldanıyor Yağmur yanımda. Ona cevap vermeden dudağımı dişliyorum.

Esin ne düşünüyor ya da hissediyor bilmiyorum ama odaklanamadığına eminim. İçimden bir ses bu durumun Kayra'yı iyice çileden çıkaracağını söylüyor. Bir filmde adam sinirinden delirip pencerelere sandalye fırlatıyordu. Gözümün önünden o sahne geçiyor fakat adamın yerinde Kayra var. O kadar gözü dönmez değil mi? Dönmez bence. Dönmemeli yani.

"İçinizde bu sahnenin üzerinde nasıl göründüğünü önemseyecek olan varsa dışarı çıksın." Nefesimi tutuyorum. Gözlerini tüm salonun üzerinde dolaştırıp yeniden Esin'e döndüğünde dengelerin değişeceğini tüm kalbimle hissediyorum. "Oyunculuk yapıyorsan nasıl göründüğünü önemsemeyeceksin. Önemli olan dansınla, oyunculuğunla nasıl göründüğün... O rolü oynarken aklının bir köşesinde bile ağlarken yüzünün nasıl göründüğüne dair bir düşünce olacaksa in aşağıya. Yanlış yerdesin."

Akşam yatağımda uzanırken bile teksti elimden bırakamıyorum. Hatta bizimkilerle yemek yerken masanın bir köşesinde açık vaziyette duruyordu. Müzikal yoğunluklu oyunun beni içine bu kadar çekmiş olması, her satırla birlikte içinde bulunduğumuz gezegenin kapılarını ve pencerelerini kapattırması mucizevî geliyor. Çocukluğumdan beri tiyatronun bu anlatılmaya elverişli olmayan, gökyüzüne ışıklardan örtü serilen tarafını farkındayım. Yine de hep daha fazlasıyla dolup taşıyor içimin ovaları. Heyecanın şerbetli köşelerine yapışıp kalıyor par-

maklarım. Kendimi kurtaramıyorum. Kendimi kurtarmayı arzulayamıyorum.

Gözlerim kapanmadan evvel kelimelerin üzerinde parmağımın ucunu dolaştırdığımı hatırlıyorum.

"Sessiz değilim," diyordu Aypare. "Ben sessiz değilim. Hiç olmadım. Sadece sana konuşmayı sevdim. Sadece senin beni dinlediğini bilmenin büyüsüne kapıldım." Kapının önünde omuzları düşmüş bir halde oturuyordu. Dudakları ağrıyordu, kulakları uğulduyordu fakat en çok gözleri sızlıyordu. Adamı göremediği her saniye için bir yemin tutturuyordu. Eğer onu bir kere daha görebileceği an gelirse, o anı sonsuz kılabilmek için kirpiklerini göz kapaklarına mıhlayacaktı. Hiç örtülmeyeceklerdi. "Sessiz değilim." Fısıltısı dudaklarını titretti. "Ben hiç sessiz olmadım. Sadece sana aldandım. Sadece sana aldanmak beni diriltti."

Hafızası körelmiş gibi ayağındaki ayakkabılara baktı. Uçları eskimişti. "Ben o fanusa sığabilseydim keşke." Sesi bir sonbahar yaprağı gibi çatırdıyordu. "Balığın olsaydım. Pullarım kıpkırmızı parlasaydı. Balıklar kapı önünde yaşayamaz." Aypare oturduğu yerde bacağını bir pergel gibi rahatlıkla açmıştı. Kimsenin duyamadığı bir müzik kulaklarına dolmaya başlamıştı. "O fanusu nereye koydun?" Gözlerinden bir damla yaş süzülürken gülümsedi. "Ben o fanusa sığabilseydim keşke."

Yağmur yağacaktı. Rüzgâr Aypare'nin saçlarını savururken, sağ kolu havaya kalkıp başının üzerine doğru kıvrıldı. Dudaklarından bir ninni gibi döküldü her sözcük. "Gökyüzü karanlık." Bedeni hafifçe sağ tarafına büküldü. "Balık sessiz. Fanus kırık. Su bulanık."

Her şey bitmiş gibi kapatılan ışıklar kuvvetli bir hıçkırık sonucu yeniden yakılmıştı. Aypare'nin gözleri kapanırken, her şeyin yeni başladığını uçan kuşlar fısıldıyordu sanki.

"Acıdı."

"Çok acıdı."

"Geçmedi."

"Geçmeyecek."

3

Ajan Peri 01

Siyah Impala, Dolunay'ın otoparkına giriş yaptığında açık pembe Scoteer motosikletimden iniyorum. Impala öyle mi? Kaç model olduğu hakkında ne yazık ki fikrimin olmadığı fakat aynı anda hayran kaldığım Chevrolet Impala. Kaskımı çıkartıp motosikletimin arkasına yerleştirirken gözlerim arabanın sahibini yakalayıveriyorlar. O zaman hep birlikte İbrahim Kayra Üstün'ü alkışlayabiliriz. Kendisi akıllara kanat taktıran klasik arabasından indiğinde alnına düşen saçlarını geriye atıyor.

Provalara başlayalı henüz bir hafta bile olmadı muhterem okur. Olaylı ilk prova gününün ardından herkes Kayra'yı her gördüğünde kendine çekidüzen vermek zorundaymış gibi davranıyor. Birtakım iç savaşlar da başlamadı değil. Yönetmene tabiri caizse yalakalık yapmanın mümkün olmadığını anlayan kıymetli ekip arkadaşlarım farklı yollar denemekle meşguller. Herkes fıtratına uygun yürüyor bu yolu tabii. Kimisi hırstan gözünün döndüğünü belli ediyor, kimisi de işini alttan alttan yürütmeyi tercih ediyor. Tüm bunların yanında ben yalnızca sahneye çıktığımda daha çok kendim olabiliyor, nefes alabildiğime kanaat getiriyorum.

Kayra'ya dönüş yapacak olursak, kendisi hakkında ekipte hemen hemen herkesin yapacağı gibi bir araştırma yaptım. Sizlere aktarmak için şöyle bir durup düşündüğümde ilk aklıma gelenleri hayali listeme döküyorum.

Yönetmen, senarist ve fotoğraf sanatçısı.
Otuz yaşında. Burcu akrep.
Genç olmasına rağmen başarılı işlerin altında ismi var. Ödüllü işler de dâhil.
Sanat sanat içindir olgusuna sadık olduğu izlenimi uyandırıyor. *(Bu yalnızca bana ait bir görüş de olabilir, kesin bilgi değil.)*
Yurt dışına yüksek lisans yapmak için çıktığında çektiği fotoğraflarla ünlendi.
Ailesi hakkında internet üzerinde bir bilgiye rastlanmadı.
Ona neden tiyatro yaptığı sorulduğunda ise ancak böyle yaşadığını ve yaşatabildiğini verdiği sayılı röportajlarından birinde söyledi.

Şimdi ise bu araştırmaların içinde yer almayan bir özelliğini keşfediyorum. Arabadan anlıyor. Sahiden anlıyor ve ben o klasiğe hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Selam." Kayra benim arabasına kilitlenen bakışlarıma aldırmadan direkt benimle muhatap oluyor. Bu esnada elinde tuttuğu kahveyi fark ediyorum.

Başımı sallayarak pembeleşen yanaklarımla gülümsüyorum. O arabasını kilitleyip tekrar bana döndüğünde, "Aranıza girmek istemezdim ama biraz daha bakmaya devam etseydin ona tutulacak gibiydin," diyor bununla azıcık da olsa eğlenen ses tonuyla.

Utançla dudağımı dişliyorum. "O kadar belli oluyor muydu?" diye mırıldanıyorum.

Çantasını gelişigüzel omzuna atarken başını manidar bir şekilde sallıyor. "Gözlerin," diyor parmağıyla her iki gözümü sırayla göstererek. "Ele veriyor seni, haberin olsun."

Avuçlarımı gözlerimin üzerine kapatmamak için çetin bir mücadele veriyorum. *Her utandığında kendini saklayamazsın, çocuk gibi yüzünü de gizleyemezsin Özgücüğüm. Bunu çocukluğunda bıraktığın konusunda anlaşmıştık seninle.*

Beraber yürümeye başladığımızda başka şeylere yönelme gayesiyle çantamdan saklama kabını çıkarıyorum. Dün akşam yapıp koyduğum damla çikolatalı kurabiyeler var içinde. Kahvesini yudumlayan Kayra'ya uzatıyorum kabı. "Almaz mısınız? Kahvenin yanında fena gitmiyor."

Bana üstten bir bakış attıktan sonra kurabiyelerime bakıyor. *Seni zehirlemeyeceğime emin olabilirsin Kayra Hoca.* Adımlarını yavaşlattığında "Bak öncelikle şu alışkanlığı kazandıralım sana," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bana siz deme. Ekibin neredeyse tamamı bunu yapmıyor, çünkü hazzetmem." Afallayışımı görmezden gelerek kurabiyelerden bir tanesini alıp ısırıyor. Gözlerini düşünür gibi kıstığında ne söyleyeceğini merak ve hevesle beklediğimi farkına varıyorum. Bu farkına varış damağımda metalik bir tat bırakıyor.

"Başarılı," diye mırıldanırken elinde kalan kurabiye parçasını hafifçe kaldırarak gösteriyor ve ağzına atıyor. Arkasına dönüp önden yürümeden hemen önce de bir tane daha kurabiye almayı ihmal etmiyor.

Günlerdir adamın ilk kez gerginliğini değil de rahat havasını solumuş oluyorum. Bu da sersemlememe sebep oluyor sanırım. Kurabiyelerden bir tanesini kemirerek sakinleştirici almışım gibi usul usul arkasından hareket etmemi buna bağlıyorum.

Bugün sahnedeki provamıza başlamadan önce oyundaki karakterlerin ruhunu, psikolojilerini çözebilmek için sohbet ediyoruz. Roller hemen hemen belli olmuşken herkes kendi karakteri hakkında yorum yapmakla başlıyor. Esin baş kadın oyuncu olduğu için onun karakteri üzerinde fazlaca duruyoruz. Oyundaki tüm karakterleri etkilemesinden mütevellit yalnızca Esin değil, hepimiz esas kadının ruh halini çözümlüyoruz. Neleri sevdiğinden, neleri sevmediğine kadar... Uzun uzun konuşuyoruz üzerinde. Bunun dansını nasıl etkileyeceğine, partnerine nasıl yansıyacağına sıra geldiğinde Kayra birkaç ipucu veriyor.

Bu arada Esin o gün sahnede olanlardan sonra kaçıp gitmedi sizlerin de okuduğu gibi. Daha fazla gülüyor, daha fazla ışıldıyor, Kayra'yla arasındaki muhabbeti daha sıkı tutuyor. Molalarda bile sıkça yakınlarına uğradığını görüyorum.

"Bence burada sorgulamamız gereken şey kadın bağlı mı yoksa bağımlı mı?" Yiğit'in sesini işittiğimde ana yeniden dönüyorum. Kayra'ya bakarak her neyi savunuyorsa onun hakkında konuşmayı sürdürüyor. "Defalarca kez gidilse de, büyük kavgalar olsa da hislerinden hiçbir şey kaybetmiyor. Yıllar geçtiğinde bile... Bu o kişiye bağlı olmak mı?"

"Neden koşulsuz ve süresiz sevmek bağımlılık olsun ki?" derken buluyorum kendimi. Ağzımdan düşünmeden dökülen

kelimeler sonucu bir sessizlik yaşanıyor. Yüzümdeki pembeliği hissetsem de geri çekilmiyorum. Günlerdir bazı sahnelerini tekrar tekrar okumama sebebiyet veren Aypare hakkında bu şekilde yargıda bulunulmasına katlanamıyorum.

"Bir cevabın var mı Yağız?" Kayra Yiğit'e bakarak bir cevap beklerken ismini yanlış telaffuz etmesinden dolayı güleceğimi sanıyorum ama yanaklarımın içini dişleyerek bunu engelliyorum.

"Yiğit hocam," diye düzelttikten sonra gözlerini daha çok benim üzerime sabitleyerek yanıtlıyor ismi Yiğit cismi uyuz olan şahıs. "Bana bunu düşündüren kadının adamın kapısına kadar gelmesi ve buna rağmen adamın o kapıyı açmıyor oluşu. Birisi kapıyı size açmıyorsa o kapının arkasında yatmak bağlılık değildir."

"Adam hasta. Hem ruhen hem de bedenen," diyorum bir tık daha yüksek bir sesle. "Kapıyı açmaması gerektiğine inanıyor. Kapıyı açarsa onu da hastalığına ortak edeceğini düşünüyor. Bu o kadını bağımlı yapmaz."

Bir kez daha derin bir sessizlik... *Biriniz konuşabilir mi? Kendimi Esin'in oynadığı rolün avukatı gibi hissediyorum. Ağzını açıp kendi karakteri hakkında bir şey diyecek mi acaba?*

Kayra'nın aldığı derin nefesi bile duyabiliyorum. Göz ucuyla baktığımda arkasına yaslanıp uzayan sakalını sıvazladığına tanık oluyorum. "Yiğiter?" diyor saniyeler sonra.

"Yiğit hocam," diyerek bir kez daha düzeltiyor Kayra'yı. "Yalnızca Yiğit."

"Beni düzeltmeyi bırakıp bir şey söyleyecek misin?" Tek kaşını kaldırarak attığı bakışla yutkunuyorum. Allah'a çok şükür ki o bakışın sahibi ben değilim. Olanlar düşünsün.

"Özgü beni ikna etti neredeyse." Rahatça omzunu silkip benden tarafa tuhaf bir bakış atıyor Yiğit. "Söyleyecek bir şeyim yok."

Aradan hayli zaman geçtiğinde mola veriyoruz. Aklımdan Yiğit'in kafasını kapı aralarına sıkıştırmak gibi düşünceler geçiyor. Başıma karakter çözümleme efendisi kesilmişti resmen. *Bağlılık mıymış bağımlılık mı?* Kendisi biraz o çiçeğe konayım, biraz da şu çiçekten bal alayım derken sadakatin nasıl bir şey

olduğunu öğrenememiş tabii. Biri olmazsa nasılsa diğeri olur ilkesiyle nefes alıp verdiği sürece de öğrenemeyecek bu iki kavram arasındaki farkı. *Bezelye!* Evet, bezelye. Hakaret etmek için bunu kullanabiliyorum. Bezelyeden pek hoşlanmıyorum çünkü.

"Özgü." Saklama kabını kimselere kaptırmaya niyetinin olmadığını belli edercesine sıkı sıkıya kucağında tutuyor Yağmur. Yaptığım kurabiyelerden afiyetle yerken başını iki yana sallıyor. *Herhalde lezzetten kendinden geçtiğini ifade etmeye çalışıyor burada.* "Bunlar harika olmuş. Sen bundan sonra provalara eli boş gelmesen mi?"

"Afiyet olsun." Başka bir şey söyleyemeden Yağmur'un arkasından Korkut çıkıp geliyor. Kısacık saçları, boncuk gibi mavi gözleri ve yerinde bir dakika duramayan haliyle ekipte sempatimi kazanan nadir kişilerden oldu Korkut.

"Kurabiye mi? Damla çikolatalı kurabiye mi?" Hemen kaptan bir tane alıp bütün olarak ağzına atıyor. Ağzı doluyken konuşmaya çalışmasa iyi çocuk aslında. Gerçekten. "Çog gozöl olmoş bo kozom olono soğlok."

Ben ona gülerken Yağmur, "Obur," diye söyleniyor.

"Gördük ikişer üçer seni de götürürken." Kızın fiziğini baştan ayağa süzüyor kaşlarını eğerek. "Oyunu sahneye koyana kadar kilo almazsan iyi..."

"Git buradan Korkut." Sinirlendiği için kırpıştırıp durduğu gözleri bir noktaya değdiğinde hali değişiyor. "Bu yine bu tarafa bakıyor ama!"

"Kim o?" Korkut'un sorusuyla ikimiz de aynı yere çeviriyoruz bakışlarımızı. Yiğit Önem. Bir taşı kaldırdığımda da altından sen çıkmasan olmuyor mu karnabahar? *Evet, bildiniz! Karnabahardan da pek hoşlanmıyorum.*

"Eski mevzular herhalde," diyor Korkut bir kez daha ağzına kurabiye atmadan evvel. "Koroştormo son ortoloğo." Son cümlesi Yağmur'a olmalı. İkazda bulunuyor kendince sanırım.

Mola bittiğinde, provaya devam ettiğimizde ve saatler geçtiğinde bir karara varıyorum. Yiğit yüzünden diken üstünde oturmayı ya da Yağmur'un dediği gibi öyle uzaktan manalı bakışlar atmasını istemiyorum. Saatler önceki gibi bir tartışmanın başkahramanlarından biri de olmaya hevesli değilim. Burada

kendi huzurlu alanımı yaratabilmek istiyorum. Bezelyeler ve karnabaharlar yüzünden zavallı midem neden bulansın ki? Bu yüzden prova biter bitmez Yiğit'e onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğim. Bilinen ama asla söylenmeyen gerçekler konuşulmadığı sürece rahat yüzü göremeyeceğiz besbelli. Hem konuşunca rahatlayacağıma ve bu manasız yükten kurtulacağıma neredeyse eminim.

Yorgunluktan acıktığımı unutacak hale geldiğimde prova da bugünlük bitiyor. Düşüp bayılmadan Yiğit'i yakalayıp bu işi halletmek için hızlıca toparlanıyorum. Yiğit önde, ben arkasında otoparka doğru hareket ediyoruz. Gerginliğimi yok edebilmek adına içimden şarkı mırıldanıyorum. *Son verdim kalbimin işine, aklım ermedi gidişine.*

Yiğit arabasına doğru seğirtirken ona seslenmek için hazırlıyorum kendimi. Fakat Yeşim'i o arabaya yaslanmış bir halde görmeyi beklemediğim için aralanan dudaklarımı birbirine bastırmakla yetiniyorum. *Son verdim kalbimin işine, olmaz olsun aşkı sevgisi de.*

İkisine de görünmeden hemen çaprazımda kalan arabanın beni görmelerine engel olacağını tahmin ederek eğiliyorum. Aracın kapısına doğru yaslandığımda acılar içinde kıvranmak yerine derin bir nefes alıyorum. *Gayet iyiyim!* Beni görmediler bile. Yiğit'e seslenmeden Yeşim'in varlığını fark etmeme yardımcı olan şansıma teşekkür ediyorum. Genelde pek yaver gitmez ama bu sefer harekete geçeceği tuttu zannederim.

"Daha duracak mısın orada?" Aklım çıkıyor. Çığlık atmamak için elimi ağzıma dayayıp gözlerimi kocaman açarak sesin geldiği yöne bakıyorum. Tam tepeme! Ben az önce şansıma teşekkür mü etmiştim? Geri alıyorum onu. Hain, beni yine yarı yolda bıraktı!

Gizlenmek için bula bula Kayra'nın muhteşem klasiğini mi bulmuştum sahiden? Hem de adam arabanın içindeyken! Hem de arabasının rahat koltuğuna başını yaslayıp geniş geniş yayılmışken... "Hayır, şunun için soruyorum," diyor benim şaşkın ördek yavrusu gibi ona bakmama aldırmadan. "Biraz daha böyle kalacağım diyorsan ben burada kestirebilirim."

"Kayra hocam," derken sesim titriyor. Daha fazla dayanamayarak ellerimi kızaran yanaklarıma götürüyorum. İnlemeyle karışık mırıldanıyorum: "Yer delinse keşke tam şu an."

"Çömez ağa," derken sesi konuşmadan gibi çıkıyor. Belli ki uykusuzluktan kendinden geçmek üzere ve bir an önce eve gidip yatağına kavuşmayı hayal ederken arabasını kendini gelmek için kullanan bir çömezle uğraşıyor. *Ajan olarak seçilmeliyim, oyuncu olarak. Yoksa ben kim çömlek kim? Karpuzla kavun gibiyiz.* "Arabaya atla."

"Ne yapayım?"

"Arabama yapışarak kendini yok eğer plaklarını bırakıp ağla diyorum."

Beni buraksa üç saniye içinde bir arabesk şarkıcı gibi "Motosikletim!" diyorum, son kez o çekiçler sesiyle.

"Ona kavuşmayı beklersen sabahlayabilirsin. Şu senin ikilinin gitmeye pek niyetleri yok gibi görünüyor."

Nasılsa olacağım kadar rezil olduğumu düşünerek yengeç yürüyüşümle arabanın diğer kapısına doğru hareket ediyorum. Sabah saatlerinde kalbimi boşlamayı başarmış içinde nefesimi düzenlemeye çalışırken bugün yaşadıklarımın bedelini çekeceği olduğunu biliyorum.

Senin varlığın bana seçinç veriyorsa da, seçinç duymuyorum bu geceki anlaşmadan. Pek acele, birden oldu, düşünüp taşınmadan. Daha çaktı diyemeden çakıp da kaybolan yıldırımına benziyor. Tatlım, iyi geceler.

Böyle giderse içimden tüm Romeo ve Juliet sahnelerini seslendirebilirim. Hatta bu kadarla yetinemeyip başka oyunlara da geçiş yapabilirim. Stres, heyecan ve utanarak söylüyorum iç açık beni aynı anda vuruyor muhterem. Olanları kendi kafam içerisinde bir mantığa oturtamadığım gibi zavallı beynimi iyice sulandırmak için elimden geleni ardıma koymuyorum. Uzun bacaklarını yayarak arabayı kullanan Kayra'nın soracağı herhangi bir soruyla kendimi usulca arabadan aşağıya bırakacağımdan endişeliyim. İşlerin bu kadar tuhaf bir hale geleceğini başımı iki elimin arasına alıp kara kara düşünsem bile tahmin edebileceğimi sanmıyorum.

"Ee," diyor Kayra uykusuz olduğunun altını çizen gözlerinden birini ovalarken. "Nereye bırakıyorum seni?"

Parmaklarımı eğip büküyorum telaş duygusunu yenemeyerek. "Bir taksi durağında bırakırsan gerisini ben halledebilirim aslında."

Benden tarafa dönüp tek kaşını kaldırıyor ve yüzüme kısa bir bakış fırlatıyor. Dilim damağım aynı anda kuruyor. Zavallı ben, Juliet'in balkon sahnesindeki gibi içli içli konuşmamak için yanağımın içini dişliyorum. *Birtakım anlar yaşandı. Gerek dengemizi sarsan gerek sarsılan o dengeye anlam veremediğimiz...*

"Nerede oturduğunu söylersen bırakabilirim." Gözlerinin altındaki gölgeler tam tersini kanıtlamaya çalışırcasına bana göz kırpsa da o devam ediyor. "Tabii geceleri evinin önüne gelip son ses müzikle seni rahatsız edeceğimi düşünüyorsan o ayrı."

Son cümlesindeki alaycılığı yüzümde patlıyor sanki. Domates gibi. *Yok canım balon gibi hatta. Bam!* "Sizin mi?" Aceleyle kendimi düzeltiyorum. "Senin mi yani? Daha neler..."

Yorgun bir gülüşle başını tek bir defa sallıyor. "O zaman nereye gideceğimizi söylüyorsun," dediğinde bir kez daha itiraz etme girişiminde bulunmadan çok da uzak olmayan evimin adresini veriyorum.

Şimdi sizlerle eğri oturup doğru konuşacağımı en başından söyleyip derdimi izah edeyim. Babamı ve amcamı bilenleriniz vardır belki. Kendilerinin yabancı bir arabayla eve bırakılma olayından pek hoşlanmayacaklarını da tahmin edersiniz. O yüzden içimden babama yakalanmamayı ummadan edemiyorum. Onun uzaklara bakarak derin derin düşünmesine sebep olmak pek de içimi açan bir durum değil. Ek olarak bir de ergen yaşlarda erkek kuzenlere sahip olmanın verdiği bir ağırlıkla sürdürüyorum bu hayatı. Tesadüfen bir erkeğin ismini benimkiyle yan yana duyduklarında bile ellerini kollarını koyacakları yerleri kestiremedikleri gibi çeşitli senaryolar üretiyorlar. Muhtemelen o dizginleyemedikleri yersiz enerjiyi harcayacak birilerini arıyorlar ve bu da onlar için güzel bir bahane oluyor.

Karın ağrım tüm bunlarla da son bulmuyor. İçinizden *amma da abarttın adam seni evin önüne bırakıp kendince bir kibarlık yapacak alt tarafı* diyenleriniz olacaktır belki. Fakat o utanç verici anın üzerinden sadece dakikalar geçti arkadaşlar.

Adamın elleriyle partnerim olarak seçtiği Yiğit kişisinden gizlenirken beni gördüğünü öyle şak diye silemiyorum hafızamdan. İtiraf etmek gerekirse ben böyle utanç verici anıları silmekte başarılı birisi de değilim. Bazen başımı yastığa koyduğumda ilkokulda eteğimin külotlu çorabıma sıkıştığını bile hatırlıyorum ve kendimi yastığımla boğmamak için savaşıyorum.

Zaman su gibi aksın diye içten içe dualar ettiğim bu anın içindeyken elbette zaman tüm hainliğini göstermekten çekinmeden ağır ağır akıyor. Tam olarak yarım saatlik bile olmayan yol Konya yoluna dönüyor gözümde. *Dinlenme tesislerinde durup karışık tost da attıralım oldu olacak.*

Ben Konya'nın meşhur yemekleri üzerine düşünüp biraz daha saçmalamak üzereyken arabanın içini kaplayan müzik sesiyle gerçek dünyaya hızlı bir dönüş yapıyorum. Sözlerine kulak verdiğimde ise muhteşem bir oyuna en ön sıralardan bilet alınıp benim önüme koyulmuş gibi heyecanlanıyorum. Gözlerim irileşerek Kayra'nın yolu takip eden yüzünü buluyor. "Nil Burak mı? Ciddi misin sen?" Kelimeler ağzımdan hesapsızca fırlıyor ve ben bunun yanaklarımı ısıtmasına bile aldırmıyorum şu an.

"Nil Burak," diye onaylıyor beni gözlerini yoldan çevirip hâlâ irice üzerine sabitlediğim gözlerimle buluşturarak. "Biliyorsun bunu da öyle mi?"

"Elbette biliyorum." Heyecanımı kontrol altına almak için tekrar parmaklarımı eğip bükme seansına başlıyorum. "Çok severim. Ezberimdedir hatta bu şarkısı."

"Fazla eski değiller mi senin için?"

Gülümsüyorum. "Sen de yaşlı değilsin ki."

Kaşlarını kaldırıyor. Cevabımın bu şekilde olacağını beklemediğini hissediyorum. "Teşekkür mü etmeliyim?"

"Hayır," derken omzumu silkiyorum ama gülümsemeye devam etmekten de kendimi alamıyorum. "Sadece eskileri sevmek için eskiye ait olmak gerekmiyor demek ki diyorum."

Nil Burak nakarata giriş yaptığında Kayra'nın parmaklarıyla direksiyon üzerinde eşlik ettiğini fark edebiliyorum. Bununla beraber gülümsemem biraz daha büyüyor. "Şaşırdığımı belli etmeye çalışıyorum aslında." İşaret parmağı müziğe son derece uyumlu bir şekilde hareketini sürdürüyor. Gözümü ellerinden

almak pek cazip gelmiyor böylece. "Biraz yardımcı olsan ya çömez ajan..."

"O saçma girişimi unutamaz mıyız?" derken sesim tizleşiyor ve gülümsemem yüzümden çabucak siliniyor. *İlkokulda da o etek faciasından sonra böyle söyler, kendi kendime ağlardım.*

"Benim için sorun olmaz," diyor tok sesiyle. Sonra kara gözlerindeki uyaran ifadeyle sakinliğini koruyarak devam ediyor. "Bu olan biten şey her neyse... Müzikali etkilemediği sürece eşelemem. Hatta yarın hiçbir şey hatırlamıyor olurum." Araba yavaşladığında ve durduğunda yüzümü eşeleyen bakışlarını hissettirmekten gocunmadan tamamlıyor. "Ama dediğim gibi ucu müzikale dokunmadıkça."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Bundan emin olabilirsin." *Gerekirse Yiğit Önem'e dair her şeyi bu hafızadan sildirir yoluma öyle devam ederim. Yine de müzikale bu saçmalıkların dokunmasına müsaade etmem.*

"Burası öyle değil mi?" Başını eğerek oturduğum koltuğun camından evimize bakıyor. Ben de çantama uzanıp toparlanıyorum.

"Evet." Adamla nasıl vedalaşmam gerektiğini kestiremediğim için çantamı göğsüme bastırmak gibi bir hareketle şapşallığımı gözüne sokuyorum. "Teşekkür ederim, zahmet oldu." *Nasıl vedalaşacağını bilmemek nedir? Efendi efendi iyi akşamlar dileyeceksin işte. Uzanıp alnından öpecek değilsin herhalde.*

"Önemli değil." Dudakları kıvrılıyor yorgun yüzüne tezat düşerek. "Sırtımda taşımadım. Yolumun üzeriydi."

"O zaman iyi akşamlar." Kapı koluna uzandığımda bunu da bir şekilde sağ salim atlattığımı düşünüyorum ki yüzümü asfalta sürtmeme sebep olacak bir şey oluyor. Karnım gurulduyor! Karnım guruldamıyor, içeride bu hususla ilgili kim varsa toplu isyan çıkarıyorlar. Karnımda bir ayaklanma gerçekleşiyor.

"Bugün daha ne kadar yerin yarılmasını dileyebilirim ki," diye söylenerek arabadan indiğimde hızlı adımlarla evin bahçesine giriyorum. Bu akşamın neresinden tutsam elimde kalacak sanırım. Kendimi teselli edeceğim bir şey bile kalmadı bu ayaklanmadan sonra. Tam toparlayacak gibi oluyorum derken başka bir bombayla rezilliğimi perçinliyorum. Kimseye de bir zararım dokunmuyor ki arkadaşım. Yani neyi yanlış yapıyorum acaba? Bir yerlerde bir eksiklik var ama dur bakalım. Çözemedim henüz.

Eve girdiğimde kimseye yakalanmamış olmanın tadını bile çıkaramıyorum. İhtiyaç duyduğum şeylerin listesini yapıyorum hemen size:

1. **Yemek yemek.**
2. **İkizime ne var ne yoksa dökülüp rahatlamak.**
3. **İkinciyi yaparken dondurma kaşıklamak.**

Çabucak bir duş alıp pijamalarıma kavuştuktan sonra yemeğimi de yiyorum. Ancak kötü bir haberim var. İkizim henüz eve teşrif etmedikleri için kendisine dökülme işini gerçekleştiremiyorum. Annem arayıp kardeşimi darlayacak cümleler kurmamı ve eve gelmesini sağlamamı söylediği için Öykü'nün cevap vermeyeceğini tahmin ederek üç kez üst üste arıyorum. Bunun onu delirttiğine o kadar eminim ki... *E benim güzel kardeşim madem bu kadar deliriyorsun, o telefonu açıp bir alo desene. Gençliğimi niye solduruyorsun sen benim?*

Tam odama kapanıp yorganın altında ayaklarımın sızlamasının verdiği yetkiye dayanarak sessizce gözyaşı akıtma planımı uygulayacakken Öykü Hanım evin yolunu buluyor. Annem ve babamla malum görüşmesini yaptıktan ve babamın gönlünü yine bir şekilde hoş ettikten sonra odamın kapısını çalmadan gürültülü bir giriş yapıyor. "Değil üç kere üç yüz kere arasan sırf gıcıklığına o telefonu açmayacağımı biliyorsun." Ceketini çıkartıp tekli koltuğuma fırlattığında gözlerimi deviriyorum. "Israrının sebebini öğrenebilir miyim?"

"Sana da selam ve sağ ol çok iyiyim. Günüm de muazzam geçti Öykü. Seninki nasıldı?" derken dişlerimi göstererek yapmacık bir gülüşle bakıyorum ikizime. O ise benim yüzümden geçirdiğim sessiz cinneti farkına varmış olacak ki cevap vermeden makyaj masama ilerliyor. Gözündeki koyu renk makyajı silmek için gerekli malzemeleri bulduğunda yatağıma çöküyor ve kendini bir pandaya çevirdiğini umursamadan aynaya bakmayarak makyajını siliyor.

"Yolla bakalım," diyor tek gözünü yerinden çıkarmaya çalışır gibi ovalarken.

Kilit cümleyi duyduğumu ispatlarcasına gün içinde başıma ne geldiyse anlatıyorum. Öykü daha ben derinlere dalamadan makyaj silme işini bitiriyor. Kısa süreliğine mutfağa gidip getirdiği dondurmayı kaşıklamaya başlıyoruz karşılıklı otururken. Tam Yiğit'le konuşmaya karar verdiğimde Yeşim'i yanında gördüğü-

mü söylüyorum ve ikizim ağzındaki dondurmaya aldırmadan hakaret ediyor. Ne dediği tam olarak anlaşılmasa da onların birer hareket olduğuna eminim. Duymasam da bilirim. İkisini bir arada görse suratlarına uçan tekme atar kendisi çünkü.

"Sizin şu yönetmen mi?" Sıra beni otoparkta kimin yakaladığını söylemeye gelince kaşığı boğazıma sapladığımı hayal ediyorum.

"Adamın arabasına yapışmışım kendimi kamufle edeceğim diye."

"Ajanlığı annemden öğrenmişsin herhalde," derken alayla gülüyor Öykü. "Bunlar hep onun yapacağı türden şeyler."

"Çok komiksin." Surat asıp elimdeki dondurma kabını yatağın üzerine bırakıyorum. Kaşığımı aramızda sallamayı ihmal etmiyorum ama bu sırada. "Bunu duyarsa sana Hatice'ye değil neticeye bakman gerektiğini söyler ve gözleriyle babamı işaret eder, biliyorsun."

"Eh orası kesin." İkizim benim gönlümün dondurmadan geçmesine aldırmıyor. Yatağın üzerine bıraktığım kabı kucağına çekip kaşıklamaya devam ediyor. *Söz konusu dondurma olduğunda ikizlik falan yalan oluyor. Bazı aşklar böyledir. İsteseniz de vazgeçemezsiniz.* "Sen bunun arabasına binince sormadı mı peki ne iş diye?"

"Ben de ondan korktum. Sonuçta adama çok saçma bir halde yakalandım, sorsa yeridir dedim. Ama sormadı." Saçımın bir tutamını parmağıma dolayarak pijamamın üzerindeki civcivlerden birine bakıyorum. "Sadece ucu oyuna dokunmasın dedi haklı olarak."

"Nasıl dokunacak ki? Gidip Yiğit'in suratını mı yırtacakmışsın boydan boya?"

"Bu akşam nasıl eğlencelisin böyle." Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Günün oldukça iyi geçti herhalde."

"Muhteşem!"

"Dalga geçme." Öykü'nün yüzündeki ifadeyi gördüğümde dizimle dizine dokunarak dürtüyorum. "Neden geciktin sen sahi?"

Bu kez dondurma kabını bırakan o oluyor. Yüzüne sadece sinirleri bozulduğu zamanlardaki gibi bir sırıtış yayılmış durumda. "Canımı sıkan bir mesele var ama halledeceğim. Biliyorsun ki kimse benim canımı sıkamaz."

"Anlatmak istemiyor musun?" Ben ona ne var ne yoksa süratle anlatırken onun da içinin dolu olması göğsümün orta yerine bir sıkıntı yerleştiriyor.

"Şimdi değil," derken yatağın üzerindeki fazlalıkları alarak ayaklanıyor. "Sen dinlen. Daha sonra konuşuruz bunu."

"Konuşacağız ama," diye ısrar ediyorum. Uzaktan bir öpücük atarak karşılık veriyor ve ben de ona aynı şekilde öpücük attığımda odada beni yalnız bırakıyor. Uykuya teslim olmadan önce bunu yapmazsam kendimi eksik hissedeceğim için yastığımın altındaki günlüğümü kucağıma alıyorum. Hâlâ nemli olan saçlarımı tutturmak için kullandığım kalemi çekiyorum saçlarımın arasından.

Sevgili Juliet,

Sanki içimde sinekler vardı ama içime sıkılan sinek ilacıyla birlikte hepsi öldü. Çeşitli haşereler de olabilir bunlar. İsimleri çok önemli değil. Bir şekilde zehirlendiler ve şu anda nefes almadıklarına eminim. Bunun için kimseyi suçlamıyorum. Sana hep tüm açıklığımla geldim değil mi? Ben gerçekten de kimseyi suçlamıyorum. Bir suçlu aramıyorum. Kırıldım. Belki hiç açıkça hissettiğim şey her neyse onu söyleyemediğim Demetrius'a. Belki de zehirli bir elmayla karşıma çıkan cadıya... Düşününce kim olduklarının bir öneminin de olmadığını kavrıyorum. Benim hayatımda ciddi bir yerleri olsaydı o boşluklara bakar ağlardım. Biraz sulu gözüm, bunu da biliyorsun.

Ben yalnızca sahneye çıkmak, sahnede yaşamak, sahnede Özgü olabilmek istiyorum. Bunun için kırılabilirim. Bunun için bir sürü şeye göğüs gerebilirim mesela. Prensler, prensesler, cadılar ve büyüler orada var oldukları sürece bunları taşıyabilirim.

Hani sen çok sevgili Romeo'ya o balkonun altındayken diyorsun ya yemin etme diye. Ziyan olacak bir sevgiden korkuyorsun. Sen haklısın sevgili Juliet. Denizler gibi derin sevginden eminken bile Romeo yemin etmesin istedin. Benim dağları denizleri aşacak bir sevgim bile yok avuçlarımda. O sevginin sahibine çarptığımda, çarpıldığımda ve kanatlandığımda sıkı sıkıya tutacağım. Onun bir prens değil, avcı olacağını bile bile teslim olacağım.

Sihirli geceler.

4

Saksı

Aynı sahne beşinci kez tekrarlanırken kendime doğru çektiğim dizlerime çenemi yaslıyorum. Esin'in her zamankinin aksine daha sade ve boş görünen yüzünü seyrederken beni rahatsız eden o histen kurtulamıyorum. Kadınla alakalı bir sıkıntım olduğu için değil. Sadece o sahnenin üzerindeyken, o muhteşem rolü canlandırmaya çalışırken içimdeki minicik kurt harekete geçip beni kemirmeye başlıyor. Sonra da kendime kızıyorum. Neredeyse iki saattir onun partneriyle olan kritik sahnesi tekrarlanıyor ve hal böyle olunca oyun akmıyor. Fakat ben yine de onu seyrederken içime dolan rahatsızlıktan dolayı kendime kızmayı bırakamıyorum.

Tamamen oyuna odaklanma kararı almamın ve aklımın ermediği –ermesi için de çaba harcamayı denemediğim- entrika kokan ne varsa arkamda bırakmamın üzerinden sadece iki gün geçti. Neticede benim kafamın muhteşem reyting rekorları kıran dizilerdeki karakterler misali çalışmadığını hepiniz az çok anladınız.

Ancak şöyle bir problemimiz var şimdi de. Müzikali tırnağımın ucuna kadar sahiplenmekten kendimi alamıyorum. Belki bu bir sorun değildir. Ortaya daha iyi bir iş çıkarmam için güzel bir bahane de hatta. Ama bu sefer de sahne üzerinde olan her şeyi fazlasıyla algılıyor, üzerine düşünüyor, bir yerlerde bir yanlış olduğunu hissettiğimde o küçük kurt sinsice içimde do-

lanmaya başlıyor. Bazen bir salıncak kurup arsız arsız orada sallandığı bile oluyor. Başını ezemediğim ayarsızlığım ufacık bir hissin bile tüm bedenime hükmetmesine müsaade ediyor. *Akıllanacağımı bilsem kendi etlerimi sıkıp bir defalığına morartacağım. Lakin bir işe yaramayacağından son derece emin olduğum için kılımı kıpırdatmıyorum.*

Esin'in gözlerinden bir iki damla yaş aktığında bunun yüreğime dokunmasını bekliyorum. Size yemin ederim dizlerime yasladığım çenemi kaldırıp kadının yüzüne bakarken umutla bunu bekliyorum. Öykü'nün yufkacık olduğunu söylediği yüreğimde bir sızlama gerçekleşmiyor. *Ay tabii ki başınıza ödül alınca kendini bilirkişi ilan eden oyuncu kesilmedim. Bir izleyici olarak konuştuğumun altını çizeyim.*

Muhtemelen arka koltuklara çökmüş olan Kayra'nın sesi salonda duyulduğunda yutkunuyorum. "Keselim," derken sesindeki sakinlik tüylerimi ürpertiyor. "Bir sonraki sahnedeki toplu dans sahnesine geçiyoruz. Olcay?" Müzisyenlerin başındaki isme seslendiğinde sesi hâlâ karanlık bir noktadan duyuluyor ve onu göremediğim için yerimde rahatsızca kımıldıyorum. Adamın, cinnet sınırları içine girerse hepimizin burnundan getireceğini bilmek beni kafesinden çıkmış bir aslanın açık ağzına bakıyormuşçasına tedirgin ediyor. "Seninkilere söyle narkozun etkisinden çıkamamış hasta gibi çalmasınlar."

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Oturduğu koltuktan kalkıp onu görebileceğimiz aydınlık yere yürürken halini görseydiniz çok daha iyi anlardınız.

Baş edemediği kara saçlarının bir kısmını lastikle toplamış. Hâlâ alnına dökülmekte ısrarcı olan tutamları ise çekiştirirken ki hoyrat tavrını görebiliyorum. Bir süredir tıraş etme gereksinimi duymadığı sakallarını iki parmağıyla kaşırken sahneden gözlerini almıyor. Çattığı kaşlarıyla da her bir yanlış için hepimize koltuk kemirtmeye başlayacak gibi korkunç görünüyor. Korkunç ve heybetli... *Koltuk kemirtme olayında abartmış olabilirim ama çok da emin konuşmak istemiyorum.*

Söylediği dans sahnesi için yerlerimizi alırken Derya hocanın Kayra'nın yanına gidip bir şeyler söylediği gözümden kaçmıyor. Kayra da gerginliğin vücuduna dalga dalga yayıldığını ispatlarcasına boynunu sağa sola yatırıyor. Omuzlarını geriye atarak bir anlık gözlerini kapattığını ve derin bir nefesle sakin-

leşmeye çalıştığını fark ettiğimde az önce Esin'in sahnesini seyrederken yüreğimde oluşmasını beklediğim sızlama beni zamansız avlıyor. Yanlış zamanlarda yersiz hislerin maşası mı oluyorum Allah'ım? *Bunlar nasıl kafa karıştıran, ruhu sarsan, tokat üstüne tokat atan ortamlar?*

Müzik başladığında Derya Hoca da komutlarıyla bizleri yönetiyor. Kendimi kaptırmak için elimden geleni ardıma koymasam da Kayra'nın sesinin bu esnada çıkmıyor oluşuna takılmadan edemiyorum. *Adam yorgun ve gergin farkındaysak şekerim. Sürekli size komut verecek kişi o olmak zorunda değil.*

Herkesin canı çıktığında yarım saat yemek yemek için ara veriliyor. Salon hızla boşalırken Yağmur da beni çekiştirmeye çalışıyor peşinden. Ona canımın pek bir şey yemek istemediğini, kekle falan geçiştireceğimi söylüyorum. Suratını astığında Korkut aramıza giriyor ve ona beni rahat bırakması gerektiğini, yoksa Yağmur'u gördüğüm yerde yol değiştirmeye başlayacağımı iddia ediyor. İtiraz etmek için ağzımı açsam da Korkut aceleci haliyle benim konuşmama fırsat vermeden Yağmur'u peşinden sürüklüyor. Yalnız yemek yemekten nefret ediyormuş. Ayrıca fazla zamanları yokmuş, bugün zaten hoca burnundan soluyormuş... Salondan çıkana kadar konuşmasını işitmeye devam ediyorum ama hocanın burnundan soluduğu kısımda kalıp yüzümü buruşturuyorum.

Çantamdan çıkardığım kek kabıyla perdenin yanına çökecekken Yiğit'in de hemen karşımda, perdenin diğer köşesinde oturduğunu görüyorum. Omzumu hafifçe silkip kendi köşeme çekiliyorum. Canımın hiçbir şey istememesine rağmen cevizli kekimden bir ısırık alıyorum kendimi zorlayarak. Bayılmak istemiyorum çünkü. Dahası tekrar karnım guruldarsa duyacağım utanç yüzünden kilitli kapılar ardında nefes alıp vermeye devam edebilirim.

"Bana ikram etmeyi düşünmüyor musun gerçekten?"

Yiğit'in sorusuyla daldığım yerden çıkıyorum ve onun varlığını unuttuğum için ürperiyorum. "Alsana," diyorum kabı ona doğru uzatarak. Yetişemeyeceği bir mesafede olmasına rağmen ayağa kalkmıyorum. Yemek istiyorsa kendisi gelip alabilir, öyle değil mi?

Yiğit kalkıp yanıma geldiğinde, dilim damağım uzun süre susuz kalmışım gibi birbirine yapışmadığında, verdiğim karar-

da ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anlıyorum. Bu haklılıkla birlikte şahsımla gurur duyuyorum.

Uzanıp bir dilim keki alıyor ve tadına bakıyor. "Kurabiyeler, kekler..." diye mırıldanıyor hâlâ ayakta beklerken. "Mutfakta da yeteneklisin sanırım."

"Yiğit," diyorum kucağımdaki kabı bir kenara bırakıp. Toparlanıyorum ve onun gibi ayağa kalkıyorum. Tam karşısında dikildiğimde devam ediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hatta bunu yapmasan ikimiz de daha huzurlu hissedebiliriz. Birbirimizle gerekmediği müddetçe muhatap olmanın manası yok." Onun bakışlarının değiştiğini gördüğümde hızla sürdürüyorum konuşmamı. "Yanlış anlama sakın. Düşmanlık beslediğim ya da sana karşı farklı duygular içinde olduğumdan söylemiyorum bunları. Ama gördüğüm şeyden sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranacak kadar geniş birisi değilim."

Ağzındaki lokmayı yuttuğunda elâ gözlerini benim gözlerime değdiriyor. "O gün orada gördüğün şeyin dışarıdan nasıl algılandığını tahmin edebiliyorum." Ellerini birbirine çarparak silkelerken kayıtsız görünme çabasıyla –bir insanın sahiden kayıtsız olduğunda nasıl göründüğünü bilirim- kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Üzgünüm."

"Ben değilim," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Yani evet bir miktar üzülmüştüm. O da seninle alakalı değil." Yeşim'in ismini sesli dile getirmek midemi bulandırdığı için üstü kapalı ifade ediyorum kendimi. Kafası azıcık basıyorsa ne demek istediğimi anlamıştır herhalde.

Bedeninde ufacık bir sallanma bile olmazken bakışlarındaki dalgalanmayı görebiliyorum. Bir şeyler söylemeyi deneyecekti belki fakat telefonu çaldığında ağzını açmaya bile fırsatı olmuyor. Ekranda gördüğü isim her kimse, "Açmam lazım," diyor düz bir sesle. "Görüşürüz." Salonu tamamen terk ettiğinde ben de aldığım kocaman nefesle beraber köşeme çekiliyorum tekrar.

Yalnız geçireceğim birkaç dakikanın keyfini çıkarma hayalime beş saniye sonra kadar kafa göz dalınıyor. Hem de salondan içeriye kimse girmemişken... "Sahnede bayılıp kalacaksın böyle giderse." Kayra'nın sesi yankılandığında kekleri fırlatarak kulise kaçmayı düşünen tarafıma şaşkın şaşkın bakıyorum.

Tabii bu şaşkın bakışların sahibi sadece delice şeyler düşünmekte olan benliğim değil.

Arkada, karanlıkta kalan koltuklardan birinden kalkıp bana, yani sahneye doğru gelirken gözlerim güneşe bakamıyormuşum gibi sıklıkla kapanıp açılmaya başlıyorlar. Kirpiklerim birbirleriyle bu kadar çok ve sık buluştukları için adamı net görmeyi beceremiyorum. *Şaşkın bir tavşanı taklit etmeyi bırakırsam İbrahim Kayra Üstün'ü de görebilirim belki.*

"Sen çıkmamış mıydın?" Gereksiz soru sormak vazgeçilmezlerim arasında muhtemelen.

Sahneye tek koca adımıyla atladığında bir dağa bakmaya çalışıyormuşçasına çaresizlikle başımı geriye atıyorum. *Tavşan dağa nasıl tırmanacağını bilmeden bakıyormuş, dağın haberi yokmuş.*

"Karnımın acıktığını hissetmiyorum." Kollarını öne doğru getirip gerinirken yüzünden akan huysuzluğa gülmek istiyorum. Bu manasız isteğe burun kıvırıp gülmenin kıyılarına bile varmıyorum. "Sen de aynı dertten o köşede saklanıyorsun herhalde."

"Öyle," diyerek iç geçiriyorum. "Korkuyorum galiba biraz." Bunu gerçekten kaçırdım mı ağzımdan? *Ne zaman ağzımızda bakla ıslandı ki zaten?*

Kayra bana bir iyilik yaptığını farkında olmadan ayakta durmaya son veriyor ve sahnenin orta yerine bacaklarını uzatarak oturuyor. Bir ayağını diğerinin üzerine atıp ellerini iki yanına yasladığında sanki evindeki en sevdiği koltukta uzanıyormuş gibi rahat duruyor. "Neden?" Kaşlarını kaldırıp karanlık bir bakış gönderiyor. "Az önce şahit olduğum konuşma yüzünden mi?"

Dudağımı utançla dişlerken kaşlarımı çatmaktan da alıkoyamıyorum kendimi. "O yüzden neden korkayım ki? Kusura bakma ama o biraz senin ayıbın oluyor."

Gülmeye benzeyen ama benim sözlüğümde karşılığı gülmekle bağdaşmayan bir ses dökülüyor dudaklarının arasından. "Benim ayıbım," diyor söylediklerimi tekrarlayarak. "Ben sadece yarım saat kestirecektim. Uluorta yerde konuşan sizsiniz." Rahatsız olmuş gibi başını iki yana sallayıp konuyu değiştiriyor. "Neyse ne... Neden korkuyorsun sen?"

Aniden "Karanlıktan," diye cevap veriyorum.

"Karanlıktan mı?"

"Evet." Kek kabımı adama doğru uzatıp almasını bekliyorum. Hâlâ bana bakmaya devam etmesine karşılık gözlerimle keki işaret ediyorum. Nihayet kımıldayarak uzanıp bir dilim keki alıyor. "Karanlık sevmem ben. Hâlâ gece lambasını yakmadan uyuyamam. Koridorda da mutlaka ışıklar açıktır. Gece kalktığımda korkmayayım diye."

Kekten kocaman bir ısırık alıp yiyen Kayra hoşuna giden bir mırıltı çıkarıyor. "Sen bu işten anlıyorsun yalnız," dedikten sonra ağzındakini birkaç kez evirip çevirip yutuyor. "Yine de az önce bahsettiğin korkunun karanlıkla ilgisi olmadığına eminim."

"Aslında bir yerde var." Düşünür gibi gözlerimi havaya dikip dudaklarımı büzüyorum. "Haddime değil biliyorum. Yine de müzikalin ışıksız kalmasından korkuyorum."

O anda bir şey oluyor. Vurgun yiyeceğini bilen, bu vurgundan kaçmaya tenezzül dahi etmeyen bir denizyıldızı geçiyor gözlerimin önünden. Küçük bir çocuğun heyecanıyla o denizyıldızını takip ediyorum. Onunla birlikte vurguna uğrayacağımı bilmiyorum. Dedim ya size, küçük bir çocuk gibi... Çocuklar canavarlardan kaçarken uğrayacakları vurgundan haberleri olmaz. Nefes nefese bir kaçış başlıyor içimde. Fakat bu kaçışta nefesime nefes katacak kadar beni heyecanlandıran bir şey var. Denizyıldızı altın gibi parlıyor mu? Dikenleri olduğu halde hem de... O halde biraz daha koşmalıyım.

Kayra'yla paylaştığımız buğulu sessizlik salona girenlerle beraber bozuluyor. Ben kek kabımı çantama yerleştirirken Kayra sahnenin ortasında uzanır halini sonlandırıp ayaklanıyor. Biraz sonra da herkes yerli yerine geçiyor.

Aypare'yi anlamaktan ziyade onu kalbimin hassas çatılı evinde ağırlıyorum. Oyunda Esin'in canlandırdığı karakteri kendi karakterimden daha kıymetli bir yere koymuş olduğum gerçeğini içime sindiremesem de aksini yapamıyorum. Henüz dekorlu provalara geçiş yapmadığımız için Esin'i bir kapı önünde hayal etmemiz gerekiyor. O da öyle yaparak dizlerinin üzerine çökmüş durumda. Parmaklarını Aypare'nin ıslanan saçlarının arasında dolaştırıyor. Eline su damlalarının bulaştığını hissediyor mu acaba? Ben onu seyrederken repliğini içim-

den tekrarlıyorum. *"Ben bir saksı olsaydım."* Ellerinin piyanonun düşük tondaki ritmine uygun bir şekilde kımıldadığını hayal ediyorum. Aypare'nin sesi acı dolu olmalıydı. *"Ağzıma kadar toprakla dolardım. Bir çiçeğin kökü kavrardı toprağımı. Büyümek isterdim. Senin ellerinle döktüğün o su, can suyum olsun derdim."*

Aypare'nin ıslak yüzüne gözyaşları karıştıracaktır muhtemelen. Ağzını açıp yağmur damlalarından birinin üst dudağına damlamasına müsaade edecektir. *"Ben senin odanda bir saksı olsaydım."* Parmaklarım Esin'in dilinden dökülen replikleri takip ediyorlar ve ben göğsümdeki sıkışmayı durduramıyorum. *"Yüzüm toprağıma dönük olsaydı. Sen belki yeni filizlenmiş yaprağıma dokunurdun. Ben bir saksı olsaydım, o kadar ağlardım ki. O kadar gülerdim ki. Düşürürdüm yaprağımı. Düşürürdüm."*

Zaman, yorulan ama usanmayan bedenlerin sahnede kendini kaybetmesiyle geçip gidiyor. Kayra aralarda sesini yükselterek veriyor komutlarını. O sesi açmak için sabahları çiğ yumurta içiyor olabilir mi? Yüzümü ekşiterek bu düşünceyi bir top haline getirip uzaklara fırlatıyorum. Midemin bulanmasını kaldıramayacağım zira.

Akşam olduğunda kuliste dağılmış bir halde oturan Yağmur kendini güçlükle toparlıyor. Bu akşam için bir plan yapmış olduğuna inanamadığını, bunun için kendisini müsait bir zamanda cezalandıracağını söyleyerek eşyalarını toparlıyor. Gelip beni öptükten sonra homurdanarak Dolunay'dan ayrılışını seyrediyorum. Bense bir türlü toparlanamadığım gibi içimde buna dair bir istek de duymuyorum. Ne zaman böyle olsam sahnede kendi kendime birkaç dakika dans etmenin iyi hissettireceğine inanır, harekete geçerim. İşe de yarar. Saate bakıyorum. Merkezin kapılarının kilitlenmesine henüz bir saat var. Ortalıkta oyunculara ve hatta hocalara dair bir iz de yok. Üzerime çöken rahatlamayla tişörtümü değiştirip elimi yüzümü yıkıyorum. Kirli tişörtümü ise çantama koyarken kulisin kapısının kilitlendiğine dair bir ses duyuyorum. Tek bir kez...

Hızlı adımlarımla kapıya varıp kolunu indirdiğimde kaşlarım çatılıyor. "Hey!" diye sesleniyorum. "Açar mısınız?"

Ses çıkmıyor. Kulağımı kapıya dayadığımda uzaklaşan ayak seslerini işitiyorum varla yok arası. Kapıya vuruyorum bu defa.

"Burada kilitli kaldım," diyorum sesimi yükselterek. "Açar mısın şunu?"

Panik duygusunun vücudumu gergin bir hale getirdiğini hissediyorum. Telefon! Evet, telefonla birilerine ulaşıp beni buradan çıkartmaları gerektiğini söyleyebilirim değil mi? Makyaj masasının üzerinde bıraktığıma emin olduğum telefonu göremiyorum. Çantamı karıştırıyorum, yok. "Sakin ol Özgü," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Söylediğim şeyin ve ses tonumun aksine çantamı ters çevirip içindeki her şeyin koltuğa dökülmesini sağlıyorum. Yine de telefonumu bulamıyorum. Çıldıracağım.

Olduğum yerde kalakalmama sebep olan şey gerçekleşiyor o an. Kapkaranlık oluyor kulis. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum karanlıktan kaçıp kendi karanlığıma sığınırken. Elim yüreğimi buluyor, atlılar misafirlik ediyormuşçasına bir patırtı hâkim orada. Işık lazım. Küçücük de olsa bir ışık lazım. Yoksa nefesim kesilecek. Korkuyla titreyen dizlerimin izin verdiği kadarıyla kuliste birkaç adım atarak kapıya ulaşmaya çalışıyorum. "Lütfen açın," derken sesim çatallaşıyor. Sağa sola çarpıyorum ama bunu çok da umursamıyorum. Bana aydınlık bir yer gerekiyor. Aydınlığa duyduğum ihtiyaçla göğsüm hızla inip kalkmaya başlıyor. "Ne olur! Kapıyı açın! Kimse yok mu?"

Nefes alıp vermeliyim. Hani doğum yapan kadınlar gibi... Kesik kesik nefes alıp vereceğim ki o korku baloncukları patlasın, ben de huzura ereyim. *Erememki! Burası çok karanlık, beni içine çekip yutacak kadar karanlık. Burası kırmızı başlıklı kızı kandıran kurt gibi...*

Alnımdan soğuk soğuk akan terler boynuma ulaşıyorlar. Kapının dibinde çökmüş bir halde sessizce ağlıyorum. Bir elimle ise kapıya vurmaya devam ediyorum güçlükle. "Beni buradan çıkartın, lütfen."

Kapının ardında duyduğum ayak sesleriyle gözlerimi kocaman açıyorum. "Özgü," diye sesleniyor. Kapıya asıldığını işitiyorum birkaç kez ama elbette açılmıyor. Titreyen ellerimle gözyaşlarımı siliyorum fakat yenisi akarak yüzümü ıslatmaya devam ediyor.

"Buradayım," diyorum titreyen sesimle. "Kayra."

"Çekil kapının önünden," dediğinde kendimi kenara çekiyorum. Büyük bir patırtının ardından kapı açılıyor. Ateşler içinde

cayır cayır yanan bir hasta gibi köşede titrerken görüyor beni. Elindeki telefonun ışığını tuttuğunda kendime doğru çektiğim dizlerime biraz daha sarılıyorum. Korkunç bir rüyadan uyanmış üç yaşındaki kız çocuğu gibi içimi çeke çeke ağlıyorum.

Kayra önüme çöktüğünde aldığı nefeslerin sıklığı küçücük kuliste yankı yapıyor. Belki de yapmıyor. Hatta çok büyük bir ihtimalle yapmıyor. Ben şu an her şeyi büyütecek bir vaziyetin içindeyim. Eli saçlarıma uzanıyor, onları yüzümden uzaklaştırarak "Tamam," diye fısıldıyor. "Geçti. Tamam. Gel bakalım." Beni kendine çekiyor ve yalnızca telefonun ışığı aramızda asılı kalırken alnımı omzuna yaslayarak gözyaşlarımı döküyorum. "Ne yapmalıyız? Seni dışarıya çıkarmam gerekiyor, değil mi? Evet."

Başım hâlâ omzundayken ve elleri saçlarım arasındayken itiraz ediyorum. "Sadece ışık," diyebiliyorum kuruyan dilim damağım yüzünden kısık çıkan sesimle. "Işık istiyorum."

"Peki." Yüzlerimizi aydınlatan o beyaz ışıkla nefes alışverişimin biraz daha düzene girdiğini hissedebiliyorum. "Daha iyisin." Saçları karışık ve kaşları çatık... Kayra karşımda az bir mesafeyle duruyor. Yüzüme bakıyor, gözyaşlarımı siliyor ve ben daha iyi olmaya doğru süzülüyorum. Daha iyi olmak bir kıyıymış, o kıyıya varıyorum.

Başımı sallıyorum. "Ben çok korktum. Birisi kapıyı kilitledi, arkasından seslendim ama..." Işığın parlattığı yüzüne baktığımda gözlerinde gördüğüm şeyle duraksıyorum. Gözleri tamamen kara değil. İçinde altın tozu gibi parıldamasına neden olan bir ton var. *Hep doğru zamanlarda yaşarım böyle farkına varışları.*

Kayra'nın gerildiğini ele veren omuzlarını elimin altında hissettiğimde ateşe değmiş gibi geri çekiyorum kendimi. "Ulan neyin entrikası bu," diye tıslıyor dişlerinin arasından. Devamında da duyamayacağım ölçüde küfür ediyor sanırım. Küfür ettiğini anlıyorum, çünkü bu surat ifadesine ailemdeki erkekler sayesinde birçok kez denk geldim.

Ayağa kalkmadan evvel telefonunu benim elime tutuşturuyor. "Işık sende," derken yeniden bir dağ gibi dikiliveriyor önümde. Bu sefer ona tavşan misali bakmama izin vermeden elini uzatıyor tutmam için. Büyük eline hâlâ titreyen parmaklarımla tutunup ayaklanıyorum ben de. "Güvendesin." *Gecenin ellerine sığınmışken mi? Evet, güvendeyim.*

5

Çeteden haber var

Küçücük bir mekândayım ve elimdeki kumruyu afiyetle yiyorum. Arkada çok yüksek olmayan bir sesle çalan şarkıyı Cem Karaca söylüyor. Mekâna yakışır küçük iskemlelerden birinin üzerinde otururken karşımdaki adama kaçamak bir bakış atıyorum. İbrahim Kayra Üstün'e. Asla sığamadığı iskemleye bacaklarını açarak oturmuş ve kırdığı dizlerine kollarını yaslayarak ayvalık tostunu yiyor.

Merak etmeyin, Konya yolunda değiliz. Bir dinlenme tesisinde falan da mola vermedik. Şu tost meselesini ortaya atınca açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

Entrika dolu dakikaların, benim ölecek gibi hissedişimin ama ölmeyişimin, üzerine bir de kurtarıcımın yetişmesinin ardından karnımızı doyurma kararı alıyoruz. Bunu ayrı ayrı yerlerde, tercihen evlerimizde yapma imkânımız varken Kayra'nın güzel ve lezzetli atıştırmalık şeyler yapan bir yer bildiğini söylemesiyle yine onun arabasına biniyorum. Zaten çok fazla korktuğum, yüzüm hâlâ bembeyaz göründüğü için kendi başıma yolculuk yapmamın pek akıl işi olmadığını söylüyor hocamız. Hem eğer beni bu halde yalnız bırakırsa kendisinin önce insanlığını, sonra da adamlığını sorgulaması gerekirmiş. Bu tarz sorgulamalarla uğraşamayacak kadar da başı ağrıyormuş.

Bir ara ciddi ciddi yemek yemediğim her saniye bayılacakmış gibi göründüğümden, bunun da kendisini gerdiğinden bahsediyor. Karşı karşıya oturmuş yemeklerimizi yerken yüzündeki rahatlamadan doğruyu söylediğini anlayabiliyorum. Stresten ağzıma lokma sokamayacak hale geldim diye adamı gerim gerim germişim. Bana da helal olsun gerçekten.

"Kumru demek," diyor bana ben sipariş verdikten hemen sonra. "İzmirli misin?"

"Annemden dolayı evet," derken gözlerimi kısıp başımı sağ tarafıma doğru yatırıyorum. Söylediğim şeyi daha masum bir hale getirmek istiyorum belki de. "Babam İstanbullu. Ben de burada doğdum ama gerçeği söylemek gerekirse kendimi İzmir'e hep daha yakın hissetmişimdir."

"Gidiyor musun devamlı?"

"Yazların bir kısmını orada geçiriyoruz." Hüzünle içimi çekip bakışlarımı masanın üzerindeki ellerime düşürüyorum. "Annemin anneannesinin evi var orada. Büyük dedeyle ikisi rahmetli olmadan önce evi annemle babama bırakmışlar."

"Allah rahmet eylesin," diye mırıldanıyor Kayra. Ben de gözlerimi yeniden kaldırıp onun altın tozunu barındırdığını yeni keşfettiğim gözlerini yakalıyorum. "Neden özellikle annen ve babana bırakıldı peki? Tek torun annen mi?"

Onun böyle sorular sormasını beklemediğim için afallamıyor değilim fakat tuhaf bir şekilde sohbetine sıkılıp bunalmadan eşlik edebiliyorum. "Hayır, iki tane de teyzem var. Ama o ev, sera, bağlar... Hepsinde babamın emeği var." Yemeğim gelene kadar kendisine kısaca annemle babamın tanışma hikâyelerinden bahsediyor, bunda büyük anneannenin, İzmir'in, o evin payını söylemeden geçmiyorum. En başta niyetim özetlemek olsa da onun da anlattığım şeyin içine dâhil olmasıyla bu gerçek bir sohbete dönüşüyor.

Kumru önüme bırakıldığında hem görüntüsüyle hem de kokusuyla aklımı başımdan alıyor. Aklım başımdan gidince de çok sağlıklı tepkiler verebilen bir insan olmuyorum. Yemeğimi yerken bile bir şekilde konuşmayı sürdürebiliyor, aynı şekilde o da karşımda tostundan büyük lokmalar alıp çayını yudumlarken bana eşlik edebiliyor. Aslında durup biraz üzerine düşünmüş olsaydım Kayra'nın çay insanı olduğuna ihtimal vermezdim.

Onun neredeyse her provada, aralarda bile, kahve içtiğine tanık oluyorum.

"Sen çay içmeyeceğinden emin misin?" dediğinde aklımdan geçenleri bir şekilde okuyabildiğini düşünüp irkiliyorum. *Balıklar da gözleriyle konuşabiliyor zaten. Neticede gözler kalbin aynasıdır.*

Başımı sallıyorum ağzımdakini çiğnerken. "Meyve suyu güzel," diyorum söylediğim anlaşılır hale gelebildiğinde.

Dudakları bir perinin sihirli değneği değmiş gibi hafifçe kıvrılıyor. Parmaklarıyla kavradığı çay bardağını avucu kapatıyor, tüten dumanı olmasa elinde bir çay bardağı olduğunu fark edemezdiniz bile. "Güzel," diyor kocaman bir ısırık daha alıp tostunu bitirmeden önce. Çayının son yudumunu da içtiğinde elini kaldırarak garsonu yanına çağırıyor. "Furkan, bana bir tost daha atın oğlum."

"Hemen abi. Çaylayayım mı?"

"Çayla."

Ağzımı hayretle açıp elimdeki yemeğe bakıyorum. Ben yarısını ancak yiyebilmiştim. Yani aile bireylerim sayesinde hızlı ve çok yemek yiyen insanlara da alışkınım aslında. *Evet, öyle bir ailenin parçasıyım ki, sayelerinde gördüğüm çoğu şeye şaşkınlık besleyemiyorum.* Sadece bunu Kayra'nın yapıyor oluşu beni şaşırtıyor. Ona dışarıdan baktığımda, biraz da uzaktan izlediğimde böyle bir mekânı bileceğini düşünemezdim mesela. Dahası bu mekâna anladığım kadarıyla sık aralıklarla geliyor ki, garson çocukla olan muhabbeti belirli bir samimiyete ulaşmış. *Üstüne üstlük o az önce çayla dedi farkında mıyız? Provalar boyunca tek yanlışta kemanın yayını kaptığı gibi kendi boğazını kesecek gibi duran adam, küçük bir iskemlenin üzerinde esnaf muhabbeti çeviriyor.*

"Burayı nereden biliyorsun?" diyorum düşüncelerime ket vurmayı becermekten gayet uzak bir tonla. "Yanlış anlama ama ben senin daha elit yerlerde takılacağını düşünürdüm."

O küçük lastikten kurtulan saçları alnına düştüğünde eliyle geriye atıyor. Gülüşünü dişlerinin arasında ezdiğini görebiliyorum. Adamı göz hapsine almış gibi incelediğim için olabilir tabii bu. "Daha elit yerlerde de takıldığım oluyor," derken kullandığım o iki kelimeye özellikle vurgu yapıyor. Ben de yanak-

ları ısınmaya yer arayan, bu özelliğinden kurtulması imkânsız olan bir kız olduğum için aynada kendimi görmeme ya da elimi yanaklarıma götürmeme gerek kalmadan kızardığımı hissedebiliyorum. "Ama mecbur kalmadığım sürece köşede kalmış, samimi yerleri tercih ederim."

"O zaman çok fazla böyle yer biliyorsundur."

"Biraz," diye yanıtlıyor beni. "Nerede ne yediğimin haberinin bile yapılıyor olmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden kameraların olduğu yerlerden uzakta olmayı tercih ediyorum diyelim."

Aklım başıma yeni geliyor. Duruma aydığımı ele veren yüz ifademle Kayra'ya bakarken kaşlarım havalanıyorlar. "Doğru ya," diye mırıldanıyorum. "Sen ünlü bir adamsın."

Söylediğim şey onu bir kez daha güldürüyor. Bu sefer dişlerini göstererek sırıtışını izlerken, dudaklarımı sımsıkı birbirine kenetliyorum. Ağzımdan kaçacak herhangi bir nidaya engel olmak adına daha iyi bir yol bilmiyorum şu an için. Ne bileyim, etrafta bir bant olacağını zannetmiyorum sonuçta. Ağzımı şuracıkta bantlamaya kalksam adamı rezil ettiğimle kalmaz, beni deli olduğum gerekçesiyle oyunundan atardı. *Diğer her şeyi bir kenara koyup beni oyundan atacağı sonucuna ulaşırken hiç zorlanmadım. Kalbimin en hassas -ki benim kalbim kumdan bir kale kadar hassastır, köşeleri beni en çok üzecek şeyi hiç güçlük çekmeden önüme sunuverir.*

"O elindekini bitirecek misin artık?" derken kaşlarıyla soğuyan kumrumu işaret ediyor. Başımı sallayarak bir ısırık daha alıyorum. Aslında karnımın doyduğunu hissediyorum. Bazen konuşmak da karın doyurabiliyormuş.

Çayı tazeleniyor, ikinci tostu önüne bırakılıyor, onu da yemeye başlıyor. Ben yemeğimi bitirene kadar bir şey konuşmuyoruz. Sessizlik beni rahatsız etmiyor. Bazen hissedersiniz ya o yapışkan sessizliği. Kurtulmaya çalıştıkça daha çok yapışır elinize yüzünüze. İşte o yapışkanlığı gram hissetmiyor oluşum bedenimin bir yay gibi gerilmemesine sebep oluyor. Duyduğum memnuniyetle birbirine yapıştırdığım dizlerime dirseklerimi yaslayıp yüzümü de ellerimin arasına alıyorum. Kayra yudumladığı çayını masaya bıraktığında fark ediyor bakışlarımı ve buna karşılık bana gözlerini kısarak bakıyor. Yeni elbisesiyle

kalabalığın içine giren mahcup bir kız oluyorum kısa bir süreliğine.

"Çay içerim," diyorum boğazımın kuruluğuna tesir etsin diye yutkunup. "Çay iyi olur." *Kafamdan aşağıya boşaltsan mesela kaynar kaynar... İyi olur bence.*

Bu sefer Furkan'ı yanımıza çağırmadan eliyle iki çay istediğini ifade ediyor. Bu haliyle kırk yıldır kıraathanede takılan amcalara taş çıkartıyor adeta. "Babam dövüşüyordu dedin." Bir anlığına söylediği şeyi kavrayamadığım için gözlerimi kırpıştırıyorum fakat benim aksime gayet yerinde olan beyni sayesinde az önce anlattığım olayı hatırlatıyor. "Bıraktı mı daha sonra?"

"Annemle evlendikten sonra dövüşmedi daha." Annemin anlattığı bazı şeyleri hatırladığımda gülümsüyorum. "Birkaç kere kaçamak yapmış ama. Onun dışında da hobi olarak devam etti hep. Evin bir odasında hâlâ kum torbası var. Gerçi onu şu an Öykü kullanıyor."

"Öykü? Kardeşin mi?" Çaylar geliyor bu sırada. O şekersiz içtiği çayın tüten dumanına aldırmadan yudumluyor. Bense dolu dolu üç kaşık şekeri boca ediyorum çayıma. Tek kaşını kaldırarak benim karıştırdığım çayıma baktığını fark ettiğimde omzumu silkiyorum hafifçe. *Herkes senin gibi zehir tadında kahveler ve çaylar içemiyor Kayra Bey, idare et.*

"İkizim," derken ben de üfleyerek çayımdan bir yudum almayı başarıyorum. Kayra'nın bakışları altında bunu yapmak biraz zor açıkçası... Sonuçta bir insan size de gözlerini dikse, o insan sizin yönetmeniniz olsa ve gözlerindeki karalığın üzerine düşen farklı tonları yeni farkına varsanız eminim siz de zorlanırdınız.

"İkizin var bir de öyle mi?" Dudağını hafifçe büküp çenesindeki sakalı kaşıyor.

"Evet ama görünüş olarak birbirimizin kopyası değiliz. Aslına bakarsan huylarımız da pek benzemiyor." Kabullenmişlikle omuzlarım çöküyor. Alttan bakışlarımı Kayra'nın yüzünde dolaştırıp dudağımın köşesini ısırıyorum. "Daha doğrusu hiç benzemiyor. O biraz serttir. Epey de huysuz. Babam gibi."

"Gerçekten benzemiyormuşsunuz." *Senin gözlerin neden bu kadar keskin?* "O halde sen de annene benziyorsun."

"Bilmem." Şu ajan olmaya çalışırken avlanmak gibi mi? Ya da kendini bir şekilde olmaması gereken yerlerde bulması, söylememesi gereken şeyleri ağzından kaçırması gibi mi? Eğer öyleyse kesinlikle benziyorum. Bir de ne yaparsak yapalım kaçamadığımız genlerimiz var. Şirin teyzemin aşıladığı, Alaz amcamın beynimize kazıdığı bir şeyler... Aile karışık kuruyemişe benziyor galiba biraz. İçinde bir sürü tat var ama hepsi öyle ya da böyle birlikte olmanın hakkından geliyorlar. "Benziyorumdur elbet."

Çaylarımızı bitirdikten sonra kalkıyoruz. Hesap ödeme mevzusunda küçük bir kriz yaşanıyor ama ben gözümü kapayıp açıncaya kadar o zaten yapmış yapacağını. Mekândan çıkarken ve hatta çıktığımızda bile söyleniyorum ancak buna pek de aldırdığı söylenemez.

"Bu arada," diyorum arabaya binmeden önce. Elim kapıda asılıyken ve o da henüz kendi kapısını açmamışken durduruyorum. "Sesimi nasıl duydun? Kulisteyken... Sen çıkmamış mıydın?"

Elmacık kemikleri çıkık, yanakları içe doğru çökük bir yüzü var fakat gerildiğinde bu görüntüsü iyice pekişiyor. Yanaklarının içini ısırdığını tahmin ediyorum. "Gidecektim ama sonra biraz kafa dinlemek istedim. Geri döndüğümde duydum sesini de."

"Dolunay'da mı kafa dinleyecektin?" *Utanmasan adama çatır çatır hesap soracaksın yalnız. Birlikte tost yiyip çay içince ahbap mı oldunuz şekerim?*

Omuzlarını yukarı kaldırıp tekrar serbest bırakıyor. "Kafa dinlemek için farklı metotlarım var benim."

Nihayet arabaya bindiğimizde sessiz bir yolculuğun ortasında nefes alıp veriyoruz. Öykü'ye yemek yemeye giderken biraz gecikeceğime dair attığım mesajdan dolayı içim rahat. Bizimkiler provamın uzadığını düşünüyor bile olabilirler, bu yüzden beni kimsenin aramadığına ve muhtemelen eve gidene kadar aramayacaklarına eminim. Çok geç bir saat de değil üstelik. Bundan mütevellit telefonum çaldığında hem bir miktar şaşırıyorum hem de Öykü'den başka birinin olacağını zannetmiyorum.

Bu arada telefonumu Kayra'yla kulisten çıktıktan sonra prova salonunda bulduk. Tabii bunun için numaramı ona vermem gerekti ve beni aradı.

Tahminim fos çıkıyor. Cansu Betül'ün aradığını gördüğümde kaşlarım çatılıyor. Telefonu açar açmaz da kuzenimin sesini işitiyorum. "Abla sana bir iyi bir de kötü haberim var," diyor selam vermeyi reddederek. "Hangisini söylüyorum ilk önce?"

"Cansu Betül ne işler karıştırıyorsunuz yine?"

Telefonunun başında burnunu havaya diktiğini hayal etmem hiç zor olmuyor. Kelimelerin üzerine basarak konuşuyor. "Bir kere ben bir şeyler karıştıracak olsam bunu hiçbiriniz bilmezdiniz. Ayrıca daha on iki yaşındayım. Neden bu kadar korkuyorsunuz ki benden?"

"Çünkü on iki yaşında bir kızla değil de feleğin çemberinden geçip hepimize nanik yapan biriyle konuşuyormuşum gibi hissettiriyorsun." *Üzerine bir de beni İbrahim Kayra Üstün'ün yanındayken çileden çıkarmak için elinizden geleni ardınıza koymuyorsunuz.*

Kuzenim kıkırdıyor. Daha sonra ise esas meseleye geçmeye karar vermiş olacak ki "O halde iyi haberi söylüyorum," diye sürdürüyor konuşmasını. "Karakolluk olan kimse yok ve babamlar evde değiller."

Peki, ben bu bilgilerle tam olarak ne yapacağım? Nerede, nasıl işime yarayacaklar acaba? "Hangisi?" diyorum kabullenmişlikle içimi geçirerek.

"Tabii ki ikisi de," diyor Cansu Betül akşam yemeğinin onu biraz rahatsız ettiğinden bahseder gibi. "Babamlar gider gitmez Ege gelip Kartal'ı aldı. Toprak'ı da evde benimle beraber bıraktılar."

Sol gözümden doğru başıma giren ağrı yüzünden elim alnımı buluyor ve parmaklarımı bastırıyorum. "Neredelermiş?"

"İşte kötü haber burada devreye giriyor. Kartal çocuğun birini yumruklamış ve yumrukladığı çocuk birazcık önemli bir adamın oğluymuş." Cansu Betül kıvranmayı bırakıp dilinin altındakini çıkarıyor hemen. "Bilmem ne büyükelçisinin oğlunun burnunu kırmış sanırım."

Telefondaki konuşmayı sonlandıralı neredeyse on beş dakika oluyor. Kayra'ya elim ayağım titreyerek olanlardan bahsetti-

ğimde bana sakin olmamı söyleyip adresi istiyor. Utanıp sıkılma işini erteleyerek söylediğini yapıyorum. Babamlara ya da Melih enişteme olanları anlatırsam olacakları az çok tahmin edebiliyorum. Her ikisi de birtakım yasaklara çarptırılacak ve ellerindeki imkânlara da kısıtlamalar getirilecek. Alaz amcam muhtemelen oğlunun hak etmeyen bir insana vurmayacağını söyleyerek arkasını kollayacak fakat Yasemen yengem onu paralayıp cinnet geçirecek.

Büyükelçinin oğluna yumruk atmak nedir muhterem? Saçımı başımı yolmamak için kendimi sıkarken stresten iki büklüm oluyorum. Neyse ki ben sinir krizi geçirmeden kuzenimin telefonda söylediği adrese geliyoruz. *Allah'ım nasıl bir günmüş bu? Bitmiyor. Üzerime üzerime gelmek için bugünü beklemiş herhalde herkes. Delik deşik oldum yediğim kurşunlardan.*

"Özgü." Kayra arabanın kapısını açıp yanıma ulaştığında yüzüme dikkatle bakıyor. "Sakin ol. Halledeceğiz bir şekilde."

"Seni buralara kadar getirdiğime inanamıyorum," derken ellerimle yüzümü kapatıyorum ve sesim bu yüzden homurdanır gibi çıkıyor.

"Bir an önce halledelim şu işi, hadi." Söylediğimi duymazdan gelerek önden yürümeye başladığında çaresizce adamı takip ediyorum. Karanlık ara sokakta o önde, ben hemen arkasında yürürken üzerindeki deri cekete tutunmamak için kendimi zor tutuyorum. *O Ege'yle Kartal'ın kafalarını birbirine tokuşturarak kıracağım bu sefer.*

"Abla," diyen sesi geliyor Ege'nin. Karanlıkta el sallayan çocuğu gördüğümde Kayra'nın arkasından kafamı uzatmayı bırakarak yanına geçiyorum. Hızlı adımlarımla bu defa onu arkamda bırakırken sinirden göğsüm körükleniyor.

"Size gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum ar..." Cümlemi tamamlayamıyorum, çünkü ellerindeki telefonun ışığıyla görebildiğim kadarıyla çocuğun tekini ellerinden bağlayıp yere oturtmuşlar. Açık kalan ağzıma elimi bastırarak gözlerimi kocaman açıyorum. "Siz kafayı mı yediniz?" diyorum bir anda çıldırarak. "Bu ne hal?"

"Özgü sakinleşir misin biraz?" Kartal tek sorun benim verdiğim tepkiymiş gibi yüzünü buruşturduğunda içimdeki pembe renkli her duyguyu tekmeleyerek suratına tükürdüğümü düşlüyorum. "Başım çatlıyor zaten."

"Özgü ne terbiyesiz?!" diye haykırıyorum bir anda.

"He tek sorunumuz bu yani," diyerek araya giren Ege oluyor. Suratlarına maymuna dönüşmüşler de muz için birbirlerini ezebilirlermiş gibi bakıyorum.

"Özgü abla ben cidden çok üzgünüm." Korkuyla yerimde sıçrıyorum. Gözlerimi kısarak karanlıkta zar zor seçebildiğim Nilüfer'i görüyorum. Hayali amcamın –babamların yakın arkadaşı oluyor- kızının burada ne işi olduğunu ve saçlarının bir cinnetten çıkmışçasına neden oluk oluk göründüğünü birisi bana açıklayabilir mi? "Hep bu Kartal pisliği yüzünden oldu. Ne olur kurtar beni."

"Kurtar beni öyle mi?" Kartal soğuk bir kahkaha atıyor. "Sen var ya... Kızım sen..."

Ben donmuş kalmış bir haldeyken, olanlar yüzünden şuracıkta bayılmama sadece saniyeler kalmışken Kayra'nın sesi orta yere bomba gibi düşüyor. "Herkes susup sakinleşiyor hemen," diyor keskin bir tonla. "Çıtı çıkan olursa kulaklarından tuttuğum gibi karakola kendi ellerimle götürürüm. Duydunuz mu?"

Kayra olaya el attıktan sonra çocuğu da alıp hepimiz arabaya doluşuyoruz. Nilüfer en köşede, Kartal yanında, büyükelçinin oğlu ise neredeyse Ege'yle Kartal'ın kucağında oturuyor. Nilüfer söylenmeyi bırakmıyor. Kartal dişlerini sıkıp durduğu için erken yaşta dişsiz kalacağını, sonra da bu zürafa herifi bulup hastanelik edene kadar döveceğini söylüyor. Ege ise mantık fışkırtarak şu anda zaten hastane yolunda olduğumuzu, bir dahaki sefere ancak cenaze yolunda olabileceğimizi ekliyor.

Büyükelçinin oğlunun kırılan burnu için hastaneye geldiğimizde, titrememin son bulmadığını farkına varıyorum. Kayra yüzüme kısaca baktığında her ne gördüyse bize arabada kalmamızı, katiyen çıkmamamızı tembihliyor. Çocukla birlikte hastaneye girdiğinde arkada yine bir cümbüş başlıyor ki sormayın gitsin. Hiç huyum olmamasına rağmen hepsini tokatlamak geçiyor şu an içimden. Ege aslında Cansu Betül'e mesaj attığında Öykü'yü aramasını söylemiş ama ikizim yine ne iş peşindeyse açmamış telefonunu. Böylece ihale bana patlamış. Sanki ben son sorun bükücüymüşüm gibi davranmaları gözlerimi yaşartıyor. Bir parça olsun şansa sahip bir insanmışım ki, yanımda kontrolü ele alabilecek bir adam vardı.

Aradan ne kadar zaman geçiyor tam bilmiyorum. Sadece zamanın yine bana kafa tutar gibi ağır ağır aktığından şüphem yok. Artık bu stresin iç organlarımı tırmalayıp bana bir şey bırakmayacağını düşünmeye başlıyorum ki, arabanın kapısı açılıyor ve Kayra şoför koltuğuna yerleşiyor.

Yüzüne beklentiyle baktığımı gördüğünde elini direksiyona yerleştiriyor. Bakışlarımızı buluşturduğundaysa, "Hallettim," diyor net bir sesle. "Rahatla."

"Nasıl hallettin?" derken kekeliyorum.

"Çocukla konuştum. Babasına haber verebileceğimi, onunla konuşabileceğimi söyledim. Ama bu durum onu telaşlandırdı biraz." Son kelimeyi tüm alaycılığıyla ekledikten sonra devam ediyor. "Babasının böyle bir şeyden hiç hoşlanmayacağını, üzerine bir de dayak yediğini öğrenirse onun gözünden iyice düşeceğini söyledi. Bir kız için böyle bir şeyi kaldıramazmış. Olanları unutacakmış."

"Bir kız için mi?" diye arabanın arkasından carlayan Nilüfer oluyor. "İt herif!"

"Nil!" diye ikaz ediyorum kızı. Bir yandan da üstümden kalkan yükü size tarif edemiyorum. Kuş gibi hafiflerken, "Çok şükür," diyorum kendi kendime.

Kayra yüzüme yarım bir tebessümle bakıyor. Bense ona minnet dolu... Bakışlarım dile gelebilselerdi ona içinde binlerce teşekkür geçen süslü cümleler söylerlerdi. Eğer bakışlarım harekete geçebilselerdi adama sarılmaktan kendilerini alıkoyamazlardı. İyi ki bakışlarım her ikisini de yapamıyorlar. Yoksa arkada oturan yaramaz kuzenlerime aldırmadan Kayra'ya uzanıp üzerimize altın tozları yağdırılana dek ona tutunabilirdim.

6

Majestelerine civciv şoku.

"Bırak ayağımı! Var ya seni geberteceğim Kartal, duyuyor musun? Olmayan beynine uygulayacağım işkenceleri o Tarantino denen herifin filmlerinde bile görmemişsindir."

"Bırakmıyorum." Kuzenim kızı çıldırtmak üzerine ettiği büyük yeminine sadık kalmaya çalışırcasına alaycı surat ifadesiyle konuşuyor. "Bıraktırsana."

"Nasıl bir ergensin sen ya? Lafa bak! Bıraktırsanaymış..."

"Ergen mi?" Kartal buz gibi kahkahasını havaya savururken Nilüfer mengene altına alınan ayak bileğini çekiştirmeye devam ediyor. "Gerçek bir ergen görmek istiyorsan takıldığın maymun kılıklı arkadaşlarına bak."

Nilüfer, saçları karman çorman bir hal almışken hırsla uzanıp Kartal'ın omzundan ısırıyor. Çocuğun dudaklarından dökülen inleme kalan sabır kırıntımı da silip süpürüyor. "Yeter." Nilüfer'i çekiştirip Kartal'dan uzaklaştırdığımda ikisine de gözlerimi kısıp tehdit dolu bakışlar atıyorum. "Birbirinizi yemeye devam ederseniz dün akşam yaptığınız haltı ailelerinize açıklamak zorunda kalacaksınız."

Kartal umursamadan omzunu silkip koltuğa yayılıyor. Nilüfer'in dişlerini geçirdiği omzunun acıdığına eminim ama çaktırmamak konusunda müthiş bir performans sergiliyor, hakkını yemeyelim.

"Nereye gidiyorsan git," diyor Kartal tam sükûneti sağladığımı düşündüğüm anda. "Ama Betül'ü yanında götüremezsin."

"Hey," diyor bu defa Cansu Betül. Yapmacık bir şekilde sırıtırken çekik kahverengi gözlerinde sinirlendiğini ele veren bir ışıltı var. "Ben buradayım ve seni duyabiliyorum abiciğim."

"Ne güzel. Söylediğim şeyi tekrarlamayacağım o zaman." Bacaklarını uzatıp yayılma işini abarttığında ben bile dişlerimi sıkıyorum.

Bugün provanın olmadığı nadir günlerden birindeyken ve ben evde bolca dinlenmek gibi çok basit bir plan yapmışken neden tüm bu karmaşanın içinde buluyorum kendimi? Sadece yarın için motivasyon, enerji, güç depolamak istiyordum. Bakın gerçekten istediğim tek şey buydu sevgili arkadaşlar. Fakat kalabalık bir ailenin parçası olduğunuzda işler öyle sizin yaptığınız basit planlara göre yürümüyor. Evde sessizlik içinde uzanmak bile büyük bir lüks haline geliyor.

Kartal ve Ege, dün onları kurtarmak adına yaptığım müthiş eylem için bana teşekkür etmeye gelmişler sabah sabah. Daha doğrusu Ege bunu yapmaları gerektiğini Kartal'a hatırlatmak zorunda kalmış. Kartal da dün yanımdaki adamın tam olarak kim olduğunu sormak için bunun güzel bir fikir olduğunu düşünmüş. Eğer annesi gibi eli maşalı birisi olsaydım onu güzel suratına bir tane patlatmakla tehdit ederdim. Cansu Betül ve Nilüfer ise bugün dışarıya birlikte çıkmak istemişler. Bunun için ailelerinden izin koparmaları gerekiyor tabii. Sizlerin de tahmin etmekte hiç zorlanmayacağı gibi benden yardım istemek en makul yol görünüyor gözlerine. Neticede Alaz amcam kızların peşine Toprak'ı takmayı huy haline getirmiş *muhteşem* bir kız babası. Bazen iyi ki erkek kardeşim yok diyorum. Sonra evimin salonundaki kalabalığa bakıp buna pek de ihtiyacım kalmadığını farkına varıyorum.

"Toprak'la Doğu da bizimle gelirse çocuk filmine girmek zorunda kalırız," diyor Nilüfer yüzünü ekşiterek. "Ben güzel bir film izlemek istiyorum. Ayrıca bizi bu kadar küçük görüyorlarsa çocuk bakıcılığı yapamayacağımızı da bilmeliler."

Doğu Nilüfer'in erkek kardeşi oluyor. Yedi yaşında bir canavar kendisi. "Sizi buradan bir taksiye bindirip göndereceklerini düşünmediniz herhalde," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı kaldırarak. "Dağhanların sadık şoförü size

eşlik edecektir." *Canım ailem, nasıl da abartmayı sevmiyor görüyorsunuz, değil mi?*

Kartal önce pis pis sırıtıyor. Sonra da anlam veremiyormuş gibi iki kızı sırayla işaret ediyor. "Siz neden şansınızı bu kadar zorluyorsunuz ki? Bakın Rüya'ya... Babasının dizinin dibinden ayrılmıyor kız. Örnek alın biraz."

"Prensesleri kandırması daha kolaydır," diyerek Ege dâhil oluyor. "O yüzden onu yakında cam fanusa kapatıp taşımayı düşünüyoruz."

"Karacalardaki genetik kraliyet sevdası o." Elimi havada önemsiz bir ayrıntıdan bahseder gibi oynatıyorum. "Şaşırtıcı değil."

"Haklısın." Kartal göz ucuyla kardeşiyle Nilüfer'e baktıktan sonra devam ediyor: "Cadıları kimse zehirleyemez."

"İğrençsin Kartal." Cansu Betül kusar gibi yapıyor. "Yine de gururluyuz. Hem zehirlemeyi tercih ederim."

"Kartal mı?" Kuzenim yayıldığı yerden doğrulduğunda yine bir kaos çıkacağını anlıyor, müdahale etmek için ondan önce ayaklanıyorum. "Abiye ne oldu?"

Ee ne demişler? Etme bulma dünyası Kartalcığım...

Ortamdaki en büyük birey olarak üstüme düşeni yapıyor, birbirlerinin üzerine atlamalarına engel oluyorum. Üzerine bir de kızları bizim deli oğlanların elinden kurtarmak için şu sinemaya gitme olayını hızlandırarak evin nüfusunu düşürüyorum. Ege'yle Kartal hallerinden pek memnun olmasalar da onları umursamıyorum. Biraz sonra yemek yiyeceğimizi, böylece düşen tansiyonumun yerine geleceğini düşünmek beni biraz olsun rahatlatıyor. Annem yine birbirinden lezzetli yemekler yaptı kesin. Bu içimde şenlik yaratan kokuların başka açıklaması olamaz.

Sarmaları ikişer üçer midelerimize indirirken, bizim çocuklar goygoy yapmaktan geri durmuyorlar. Bense onların aksine yaşadığım o manasız anı düşünürken karnımı tıka basa doyuruyorum. O manasız anın ne olduğunu elbette siz de biliyorsunuz. Işıkların kararması, kuliste kilitli kalmam ve telefonumun prova salonunda bırakılması... Kayra gelip beni oradan çıkarmasaydı muhtemelen şu anda bu masada oturup üzerine yoğurt döktüğüm sarmalarımı yiyemiyordum. Nasıl acı bir durum

bu anlıyor musunuz? Belki genetik bir abartma durumu söz konusu olabilir fakat yine de odalarda ışıksız kaldığım gerçeğini inkâr edemeyiz.

Birisi bana neden kötülük yapar ki? Aslında birisi neden kötülük yapar birilerine ben bunu anlamıyorum genel olarak sanırım. Öykü olsa böyle şeyleri sorgulamamın bir anlamı olmadığını, insanların davranışlarının altında yatan sebepleri hiçbir zaman çözemeyeceğimi söylerdi. Çünkü insan denen varlık garipti. Hiç kimse birbirine benzemiyordu.

Aniden ikizime duyduğum ihtiyaç yüzünden yerimde kımıldıyorum. İçeride bir yerlerde çalan telefonumun sesini bile bu yüzden çok sonra duyuyor olmalıyım. Kuzenim beni dürtükleyince yani... "Gıygıy bir şeyler çalıyor, bakmayı düşünüyor musun?" *Sanki Beşiktaş'ın marşı yapacaktım telefon melodimi. Gıygıymış...*

Telefonun ekranına baktığımda hâlâ dolu olan ağzımı açamıyorum ama daha kötüsü yutkunmayı başaramayıp şuracıkta boğulacağımı zannediyorum. Kayra beni neden arıyor ki? Kendi kendime gözlerimi devirip ağzımdaki lokmayı nihayet yutmayı başarıyorum. *Aferin şekerim, bundan sonraki aşama kimseden destek almadan adım atabilmek. Yirmi sene kadar önceye döndün ya hani.* "Efendim," diyerek açıyorum telefonu saçmalıklarımı bir kenara bırakıp.

"Özgü?"

"Ta kendisi." Saçmalamayı bir kenara bıraktığımı mı söylemiştim? *Geç bunları.*

Güler gibi bir ses çıkarıyor. "Birkaç defa aradım seni aslında ama görmedin galiba."

"Aa," diyorum gerçek bir hayretle. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bakıyorum yine. Üç tane cevapsız arama görüyorum. Üçü de Kayra'dan. "Kusura bakma. Sesten duymadım sanırım."

Bizimkiler nasıl tozuttularsa artık telefon sesi bile işitilmez olmuş evde.

"Evde misin?"

Sağıma soluma bakıyorum tavşan gibi açtığım gözlerimle. Adam evime ışınlanıp beni görüyormuş gibi hareketler sergilemek neyin nesi bilmiyorum. Yalnız şu tavşana dönüşme mese-

lesi hafif kalbimi kırıyor. *Üstelik katır kutur havuç yemeyi de pek severim.* "Evdeyim."

"İyi, ben de evinizin önündeyim. Dışarıya gelir misin biraz?"

Bakın güzel okurlar, biz aslında böyle şaşkın insanlar değiliz. Ben ve ailemin diğer kadın bireylerinden bahsediyorum. Hani annem, kardeşim, teyzelerim, kuzenlerim... Biz sahiden de böyle şok olmuş bir suratla evin içinde koşturmaya başlayacak insanlar değiliz. Sadece hayat bizi bunları yapmaya itiyor. Bazı insanlar çıkıyor karşımıza ve bize tavşan misali kalakalmak nasip oluyor. Yoksa bu bizim kusurumuz değil bence. Kabul etmiyorum bunu.

Adımlarımı kapıya doğru hareket ettirmeye başladığımda portmantoya çarpıyorum. Serçe parmağım sizlere ömür... Acıdan inlememek için dudağımı ısırırken adama cevap da veremiyorum. *Saygıdeğer İbrahim Kayra hocam bizim evin önünde ne arıyorsunuz acaba?*

"Çıkıyorum," diyorum acıdan yerlere yatmak üzere olmamı yok sayarak. *Bunun için muazzam ötesi bir çaba harcayıp alkışı hak ederek demek istiyorum.* "Bir sorun yoktur umarım."

"Ona konuştuğumuzda karar verirsin." Ay yok artık ama! Bir insanı germek için kullanılabilecek ne kadar cümle varsa peş peşe sıralıyor adam.

Bahçe kapısının önüne park edilen Impala'yı görünce telefonu kapatıp pantolonumun arka cebine sıkıştırıyorum. Kayra da benim çıktığımı fark ediyor herhalde, arabanın kapısını açıp bahçeye giriş yapıyor. Evimizin kalabalık misafirleri ağırlayabilecek kadar geniş bir bahçesi var, evet. Bundan bahsedemedim tabii size daha önce. Fırsat olmuyor ki muhterem. Olaylar birbiri ardına gelince öyle evden, bahçeden, sıkça gelen misafirlerden bahsetmeye de vakit kalmıyor. Hazır lafı açılmışken söyleyeyim dedim şimdi ben de. İzmir'deki yazlıkta da böyle geniş bir bahçe var. Orada annemle babamın, aslında tüm ailenin, birçok anısı var. O yüzden bu evden başka bir yerde oturduğumuzu düşünemiyorum. Bazen evler sahiplerine yakışırlar. Eksik ve en önemli parçasını tamamlamak istercesine...

Çok mu uzattım? Eh o kadarı için de bana anlayış gösteriverin. Kayra evimizin bahçesinde ve hatta üç beş adım atsa evimize girebilecek noktada duruyor. *Değişik değişik şeyler.*

"Hoş geldin," diyorum yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken.

Kara gözlerindeki parlak rengin bana oradan *bing bing* yapmasıyla ellerimi arkamda birleştirip parmaklarımı eğip bükmeye başlıyorum. Bing bing mi dedim ben? Yapabilirim çünkü bu gibi şeyler. "Böyle gelip rahatsız etmek istemezdim aslında," Ellerini deri ceketinin ceplerine sokup yerinde yaylanıyor. "Hem konuşmamız gereken bir konu var hem de bende unuttuğun bir şey..."

"Sende mi?" Nasıl sende? Nerede sende? Ne zaman sende?

"Hıhım," diyor mırıldanarak. Cebinden çıkardığı küpemi avucunun içinde tutarak bana uzatıyor. "Bu sana ait değil mi?"

Hemen elim kulağımı buluyor. Küpemin tekinin olmadığını ancak o zaman farkına varıyorum. "Düşürmüşüm," derken Kayra'nın kocaman avucunun içinde iyice minik kalan küpeme bakmaya devam ediyorum. "Arabada mıydı?" *Yok, uzay boşluğundaydı. Adam da çıkmış öyle bulmuş getirmiş Özgü. Rica ediyorum heyecanlanınca ağzından çıkanı kulağın duysun. Ağzınla kulağın arasındaki yolda kazı çalışması varmış gibi davranma.*

Başını sallayarak onaylıyor Kayra beni. Rencide etmiyor sağ olsun. Ben de hâlâ elinde tuttuğu küpeme uzanıp alıyorum. Kulağıma takarken beni seyrettiğini biliyorum. "Şu kuliste olanlar hakkında sana söylemem gereken şeyler var." Bahsettiği olaydan dolayı mı yoksa tamamen mizacından mıdır, kaşlarını çatıyor. Eliyle saçlarını geriye doğru atarken de çekiştirdiğini görebiliyorum. "Ama sen böyle üşüyebilirsin."

O anda üzerime hiçbir şey almadan çıktığımı kavrıyorum. Havaların bir öyle bir böyle oluşu beni de dengesizleştirdi galiba. Yağmur yağacağının haberini veren kara bulutlara bakıyorum. "Önemli değil. Sen kimin yaptığını mı öğrendin yoksa?"

Kayra bu defa elini sakalı boyunca gezdirip gergince etrafına bakınıyor. "Öğrenemedim," derken bundan duyduğu rahatsızlık neredeyse ete kemiğe bürünecek kadar ortada. "Dolunay'ın kamera kayıtlarına baktım. Arada boşluk var. O dakikalar silinmiş ya da sildirilmiş birileri tarafından."

Soğuktan değil fakat böyle bir entrikanın ana kahramanlarından biri olduğum için ürperiyorum. Etliye sütlüye karışmayan ben, Özgü Dağhan, babasının bal perisi... Hey gidi hey!

"Bu, yapan her kimse elinin kolunun uzun olduğunu gösterir." Daha önce söylemiş miydim? Muhteşem tespitler yapmak bizde ata mirasıdır.

"Öyle." Dikkatle yüzüme bakan Kayra'ya başımı hafifçe arkaya atarak karşılık veriyorum. Boyum kısa olmamasına rağmen insan karşısında kendisini minik bir tavşan gibi hissetmekten alamıyor. *Tavşan mı? Şu an kendi ayağıma, hatta kafama sıktığımı söyleyebiliriz bence.* "Öğrenmem gereken bir şey var. Şu Yener..."

Lafını kesiyorum. "Yiğit."

Tek kaşını kaldırarak müdahaleme küçümser bir bakış atıyor. "İsmi neyse işte, ondan bahsediyorum. O böyle bir şey yapabilir mi?" Ona söylediği şeyi süzgeçten geçiremediğimi kanıtlarcasına baktığımda nefesini bırakarak devam ediyor. "Bak sana oyuna dokunmadığı sürece aranızda ne geçtiğiyle ilgilenmiyorum demiştim. Ama bu olay Dolunay'da gerçekleşti ve benim oyuncuma yapıldı."

Telaşla ellerimi öne doğru uzatarak konuşuyorum. "Ben onun böyle bir şey yapacağını zannetmiyorum." Kalbim bir miktar kırılmış olabilir ancak bu başka bir şey. Hem Yiğit benimle ilgili ne biliyor ki? Karanlıktan korktuğumu söyleyecek kadar konuşmamıştık biz hiç onunla. "Hem neden yapsın ki? Düşmanlık besleyeceğimiz bir şey yok bizim aramızda."

Aramızdaki bakışmanın büyüyeceğini, benim elimi ayağımı dondurup burada dakikalarca dikileceğim bir hale getireceğini hayal ediyorum. Kayra ağzını bir şey söylemek ister gibi açıp geri kapattığında daha fazla dayanamayarak gözlerimi pabuçlarıma indiriyorum. *Pabuç mu? Civcivli panduflarımla mı çıkmışım ben bahçeye?* Yağ yağmur yağ... Utancımı gizleyeceksen yağ tam şu an, lütfen.

Onun da benimle aynı yere baktığını görmek utancımı katlıyor. Yanaklarım annesinin makyaj malzemelerini sürüp sürüştüren, allığı fazlaca kaçıran küçük kızı andırıyor olmalı.

"Özgü." Duydunuz mu annemin sesini? Bu her şeyin daha da karışacağının sinyalini veriyor bana. Kafamı ona doğru çe-

virdiğimde el sallıyor çok uzağındaymışım gibi. "Soğukta mı bekletiyorsun misafirini bebeğim? İçeri geçsenize."

Çaresiz bakışlarım Kayra'yı buluyor fakat annem beni asla umursamadan –benden kendisinin işine yarayacak kelimeler dökülmeyeceğini bildiği için büyük ihtimalle- direkt adamı kendine muhatap alıyor. "Buyurun lütfen. Çok güzel çay yaptım, kurabiye de var."

"Ben size hiç zahmet..."

Tabii ki Kayra'nın sözü derhal kesiliyor. Aksi mümkün mü? "Ay ne zahmeti? Sanata saygı sonsuz bu evde..." *Kim kaldı ki o eski stalkerlardan? Şiir Dağhan başı çekiyor kesinlikle.*

Nasıl oluyorsa oluyor ve Kayra bizim evin salonunda, babamın en sevdiği koltukta oturup annemin getirdiği çayını yudumluyor. Üzerine ben de gidip kurabiyeleri getiriyorum. Dahası diğer üçlü koltuğumuza genişçe yayılmış olan bir adet Kartal ve Ege Cevdet var. Allah'ım, benim söyleyebilecek çok bir şeyim kalmadı. Sadece senden aklımı fikrimi kaybetmeden bu hayata devam edebilmeyi diliyorum.

Annem sohbeti derinleştirdikçe derinleştiriyor, anlattıkça daha da anlatası geliyor. "Aslında ben hep biliyordum," diyor şen şakrak haliyle. "Bu kız sanatla iç içe olacaktı, çok belliydi. Yetenekli bir de. Bana çekmiş. Aynı ben aynı!" Bacak bacak üstüne atıp havalı bir şekilde çenesini havaya dikiyor. Önünü alabilene helal olsun. "Eskiden ben de iyi bir oyuncuydum. Bilirim bu işlerin nasıl zor olduğunu, nasıl özveri gerektirdiğini..."

"Öyle mi?" Kayra koltuğa tam olarak yerleşememiş haliyle bir anlık dudaklarımın titremesine sebep oluyor. "Tiyatro oyuncusu muydunuz?"

Annem gururla ağır ağır başını sallıyor. "Dedim ya, biz sanatla iç içe bir aileyiz. Sahnenin nasıl bir yer olduğunu o kadar iyi bilirim ki Özgü de beni örnek almış kendisine."

"Teyze," diyor Ege bilmiş bakışlarıyla anneme bakarak. "Sen hayatında sadece bir kez müzikalde oynamışsın. Bunun konusu açıldığında da Ateş eniştem kafayı yiyecek gibi oluyor."

Kartal sırıtıyor. "Amcam her ne hatırlıyorsa artık o anlarda hepimizi kuşbaşı doğrayacakmış gibi dolaşıyor evin içinde. Yasaklı kelime gibi bir şeydir yengemin müzikal olayı."

"Kelime olmaz o durum falan olur," diye düzeltiyor bu kez Ege kuzenini.

"Abartma lan sen de." Kartal Ege'yi ayağıyla dürterek ikaz ettiğinde yok olabilmeyi hayal ediyorum. Bu ortamdan düşünce gücüyle yok olup gideceğim. Vaziyetim o kadar içler acısı sizin anlayacağınız.

Çay tazeleme bahanesine sıkı sıkı tutunarak ayaklanıyorum. Kayra'nın elinden bardağını alırken henüz yarısına kadar içmiş olmasına takılmıyorum. O da bunun bana bir faydasının olmayacağını az çok anlıyor ki ikiletmeden bardağını uzatıyor. Lakin ben daha oyuncusu olduğum müzikalin yönetmeninin evimde oluşunu, annemle sohbet etmesini ve yaptığımız kurabiyeleri yiyip çay içmesini hazmedemeden evin kapısı açılıyor. Anahtarı kullanarak eve girebilecek iki kişi var şu an için. Birincisi sıklıkla kaçıp göçen ikizim. İkincisi ise elinde aniden bir balta belirdiğini tahayyül ettiğim canım babam.

Ölecekle olacağa çare yok derken cümle içindeki ölecek kişiye yoğunlaşmamaya çalışıyorum. Nefesimi tuttuğum an Öykü salona burnunu abartıyla oynatarak giriş yapıyor. *Bir fakirin karnını doyuracağım güzel Allah'ım, şükür.*

"Burnum yabancı bir koku tespit etti," diye koklama işlemini sürdüren ikizime bakarken gözlerimle *ne olur sus*_mesajı vermeye çalışıyorum. *İkiziz biz ikiz! Bunu mesajı anında alman lazım senin!*

"Hoş geldin yavruşum," diyor annem az önce anbean bozuluşunu yok sayarak. "Misafirimiz var. İbrahim Kayra Beyler..." *Yok, hatta majesteleri...*

Öykü'yle göz göze geliyoruz. Elimdeki çay bardağıyla mutfağın yolunu tutmadan önce ona bir kez daha gözlerimle mesaj yolluyorum. Birisi şu ortamdaki elektriği alsın götürsün uzaklara, ne olur. "Hoş geldiniz," diyor ikizim adamın hemen karşısındaki koltuğa yerleşerek. "Bugün provalara burada mı devam ediyordunuz?"

Geri aldım lafımı. Siz bizi tek bırakın. Hepiniz çıkın dışarı. Kayra'ya tekken daha az rezil olduğuma karar verdim. Hadi boşaltalım evi hızlıca. Tövbe estağfurullah!

"Çay molası verelim dedik," diyerek savruk bir gülüş gönderiyor Öykü'ye Kayra. Bu da deli çıktı, iyi mi? Akıllısı beni bulmaz zaten.

Ben Kayra'nın çayını hızlıca tazeleyip salona döndüğümde Kartal'ın gülüşüne tanık oluyorum. "Kral adamsın," diyor gevşekçe. "Dün anlamıştım gerçi ben."

Bir insan kendi kendini nasıl ateşlere atar? İşte sizlere bunun küçük bir örneğini gösteriyorum arkadaşlar. Eğer Kartal'ın kendini bir güzel ifşa ediş videosunu beğendiyseniz beğen butonuna basmayı ve kanalımıza abone olmayı unutmayınız.

"Dün mü?" Annem kuşku dolu bakışlarıyla bir bana, bir Kayra'ya, bir de Kartal'a bakıyor.

Ege ağzını açmak üzereyken Kayra ondan önce atılıyor. "Evet," diyor sakince. "Çocuklar dün Özgü'nün prova çıkışına gelmişler. Orada tanıştık, biraz muhabbet ettik."

Bu harika kurtarışın ardından Kayra biraz daha ailemle oturup çay içiyor. Yüzündeki gerginliği, hatta boynunda atan damarı bile ara sıra farkına varabiliyorum. Yine de bir şekilde kotarıyor. Annemi kırmıyor. Çocukların paçasını bir kez daha kurtardığı için hayranlıklarını kazanıyor. İkizimin adamın dünle ilgili söylediği şeyi yemediği ortada ama orası çok mühim değil. Zaten boğazıma kadar doldum. Yalnız kaldığımız ilk anda eteğimdeki taşları ona dökmem gerekiyor.

Annemin telefonu çalana kadar bir şeylerin fena gitmediğini düşünüyorum. "Babanız yoldaymış, bir şey istiyor musunuz diye soruyor," diyen annemden sonra bende ipler kopuyor. *Alarm! Kırmızı, yeşil, mavi, on iki renk alarm!*

"Ben gitsem iyi olacak," diyerek ayaklanıyor Kayra benim el ayak titrememden bihaber.

"Ay yemeğe kalsaydın." Annemin ısrarı yüzünden bir gün babam tansiyon hastası olacak diye endişelerim yok değil.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Belki başka bir zaman..." Tüm kibarlığıyla annemin uzattığı eline bir buse bırakıyor. *Majesteleri ve ekselansları...*

Bahçeye çıktığımızda derin derin nefes alıyorum. Hava kararmış, iyice serinlemiş. Yine üzerime bir şey almadığım için kollarımı birbirine sarıyorum. Yüzüme rüzgâr vuruyor ve burnum donuyor. Kesin kıpkırmızı oldu. Kayra yüzüme bakarken

böyle bir burunla karşısında olmak da günün son golü olsun bari. "O halde," diyor kaşları çatıkken. *Alnı kırışacak adamın bu gidişle.* "Yarın görüşürüz provada."

"Ben teşekkür ederim." Soğuk yüzünden titreyen çeneme aldırmamaya çalışıyorum. "Dünden beri yaptığın her şey için."

Başını iki yana sallıyor. Omuzlarını belli belirsiz silkerken bu defa ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırıyor. "Bir şey yapmadım. Yine de için rahat edecekse çayla kurabiye güzel bir geri dönüştü." Kaskatı kesilmek üzere dolan yüzümü unutuyorum. Dudaklarım iki yana doğru genişliyor. "Donuyorsun."

"Galiba öyle."

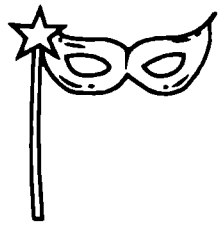
"Hasta olma," diyor dikkatli bakışlarıyla. "Provadan kaçışın yok."

"Olmam."

"Tamam."

"Peki."

Dudakları gülecekmiş gibi titriyor. İşaret parmağının ucuyla burnuma hafifçe dokunup geri çekiliyor. *Bu sefer cidden donuyorum. Sanırım bir daha kımıldayamayacağım.* "Görüşürüz."

7

Karanlık gecenin sarayı

Sonbaharın yaprakları süpürülmüştü. Sokaklar sessizdi. Çetin bir kışın geldiğini kulaklara fısıldayan şey o uğultuydu. Aypare'nin saçlarının üzerine düşen kar taneleri mucizeyi andırıyordu. Üzerindeki elbise kıpkırmızıydı. Dudakları soğuktan çatlamıştı fakat gözlerinin üzerine muhteşem desenler çizilmişti. Eldivenleri yoktu. Üşüyen parmaklarını hareket ettirerek ters çevrilmiş bir saksının üzerine çıktı. Ayak parmak uçlarının üzerinde yaptığı gösteri doğaya karışıyordu.

"Sana anılar getirdim." Avuçlarını birleştirip önüne getirmişti. "Mezarlıktaydı. Parmaklarımla toprağı kazıdım. Sana anılar getirdim. Mezarlıktaydı. Ölüleri selamladım." Tiz bir çığlık sesi duyuldu. Aypare, yüzüne düşen kar tanelerini hissetmek için başını biraz daha kaldırdı. "Sen uyu. Bu kitap bitene kadar okumaya devam edeceğim. Çok güzel bahçeler, çok güzel salıncaklar, çok güzel çocuklar. Hepsini sana anlatacağım." Saksıdan düşer gibi atladı aşağıya. Kar taneleri daha hızlı yuvarlanmaya başlamıştı. "Sana anılar getirdim. Mezarlıktaydı. Ben oraya kendi ellerimle salıncak kurdum."

"Ellerin acıdı Aypare."

"Ellerim parçalansa da ben sana anılar getirdim."

"Kalbin yoruldu Aypare."

"Kalbim kalmasa da ben sana öldüm. O mezarlığa kabul edilmedim."

Uğultu arttı. Tiz çığlık bir kez daha çınlattı kulakları. Kar yağışı durdu. Aypare'nin elbisesi artık kırmızı değildi. Bembeyazdı. Güneş, doğacakmış gibi yaptı. Doğmadı. Sert bir rüzgâr eserken yalnızca Aypare'nin üzerine yağdı karlar. Lapa lapa. Yüzü güldü. Aynı anda gözlerinden akan yaşlar kıvrılmış dudaklarına düştü. "Lapa lapa," dedi kendi etrafında tek ayağının üzerinde dönerken. "Sana anılar getirdim. Lapa lapa. Mezarlıktaydı. Lapa lapa. Kendi kalbimi o toprağın altına gömdüm." Işık sönmek üzereyken Aypare'nin arkasından bir çığlık daha koptu. "Lapa lapa."

Muhteşem bir rüya görüyordum. Alarm çaldığında birisi filmin en güzel sahnesinde ekranı kapatmış gibi, belki çok daha büyük bir hayal kırıklığıyla gözlerimi açtığım için güne puanım biraz düşük. Daha iyi görünmek ve hissetmek adına saçlarımı düzleştirip hafif bir makyaj yaparak yola çıktım. Tatlı motosikletimle yaptığım bu yolculukta yağan yağmurun azizliğine uğradım. Güne puanım bir miktar daha düştü.

Yaşanan bu üzücü, düşüşe sebep olan hadiselere rağmen günü kurtarma çabama kaldığım yerden devam ediyorum. Dolunay'a vardığımda lavaboya koşar adımlarla çıkıp saçlarımı el kurutma makinesinden faydalanarak kendine getirmeye çalışıyorum. Daha çok kabarmalarına karşılık da kabinlerden birine girip haykıra haykıra ağlamak yerine onları tepemde bir güzel topluyorum. *Size günü kurtarmak için elimden geleni ardıma koymayacağımı söylemiştim.*

Yağmur mesaj attığında üstüme başıma da çekidüzen verip kafeteryaya geçiyorum. Provanın başlamasına on beş dakika kadar daha olduğu için kahve içip ayılmanın iyi olacağını söylüyor. O kahvesini, bense portakal suyumu aldığımda gözlerim merakla etrafta dolaşıyorlar. Yağmur sürekli bir şeyler anlatıyor ve ben onun enerjisine ayak uydurmakta hayli zorlanıyorum. Şu kuliste kilitli kalma olayından sonra tedirginliğim kirpi gibi gelip

göğsümün ortasına yerleşti. Dolunay'ın koridorlarında salına salına yürürken dikenlerinin battığını hissedebiliyorum.

"Vay vay vay!" Yağmur anlattıklarına bu nidayla ara veriyor. Kendi lafını yine kendisi kesiyor anlayacağınız. "Klişeye bakınız."

Söylediği şeyle başımı çevirip gözleriyle işaret ettiği yere bakıyorum. Kayra'yla Esin'i prova kapısının önünde yüz yüze gelmiş bir halde görüyorum. *Deja vu!* İçimden geçen şeye dişlerimi sıkıyorum. İçinde portakal suyumun yer aldığı kutuyu parmaklarım sıkıca kavrıyorlar. Soğuk bana böyle anlarda iyi geliyor, biliyor musunuz? Aklım çok çalışmadığında, beni şuncacık bedenimle bir başıma bırakıp gittiğinde yani...

"Kayra Hoca alev almış belli." Yağmur konuşmayı sürdürüyor. Tam tersini yapmasını ümit ederdim aslında ama olmayacak duaya âmin demek gibi bir şey olur bu. "Kadını kapıya yapıştıracak neredeyse."

"Bize ne?" diye hiddetleniyorum aniden. Yağmur da titriyor. Üst damağını başparmağıyla yukarıya çektiğine şahit oluyorum malum manzaradan gözlerimi çevirdiğimde. Sesimin tonunu düşürerek güç bela dudaklarımın iki yana kıvrılmasına izin veriyorum. "Bizi niye ilgilendirsin ki?"

"Uluorta yerdeler işte kızım. Klasik yönetmen ünlü oyuncu olayı herhalde," diyerek omzunu silkiyor.

Prova için salona girdikten sonra herkes bir yerde ısınma hareketleri yapıyor. Aynalı alanda bacağımı belirli bir açıyla kaldırıp soğuk çubuğa yaslayarak kendimi esnetiyorum. Eğer şu güne puan verme işini merak ediyorsanız eksilere kadar düştü. Dudağımda neredeyse yok olduğunu tahmin ettiğim vişne rengindeki ruju iyice yok etmeye çalışırcasına alt dudağımı kemiriyorum. Derdimin ne olduğunu anlayamıyorum muhterem. Bu adam daha dün benim evime gelip kulis meselesini konuşurken, canla başla ilgilendiğini belli ederken Esin Bağcı'yla köşelerde klişelere imza atıyor. Arada nasıl bir bağlantı kurdum açıkçası çok bilmiyorum fakat şu an önemsediğim söylenemez. *Alev almışmış! Düpedüz terbiyesizlik. Hiç profesyonelce değil hem.*

"Isınma işini hızlandıralım," diyor Kayra ellerini hızla birbirine çarpıp ortalık yerde dolaşırken.

Herkes senin gibi ısınıp da gelmedi tabii buraya İbrahim Kayra Bey. Ne yapalım? *Hiiih! Söylenecek söz değil bu. Duymamış olayım.*

Aynaya arkamı dönerek ellerimi demir çubuğa sabitliyorum ve kendimi yukarıya çekerken adamın kaya gibi sert yüzüne bakmak için başımı hafifçe çevirdiğimde Yiğit'le göz göze geliyorum. Bunun derdini anlayabilen de bir adım öne çıksın lütfen. Şurada muhteşem bir işin parçası olabilmenin huzurunu yaşayamadan art arda tekme, tokat, çelme yiyorum. Ona baktığım soğuk bakışlarımdan ne çıkarıyor artık Allah biliyor ama bir noktadan sonra vazgeçiyor o gözlerini üzerime düşürmekten.

Bu sırada beynim bana Esin'in ortalıkta olmadığının sinyalini gönderiyor. Kendimi zorlayarak bacaklarımı dümdüz tutuyor, iyice yükseltiyorum bedenimi. Alnımda biriken boncuk boncuk teri hissettiğimde Kayra da dolanmaya bir son verip benim yanımda duraklıyor. Çattığı kaşlarıyla karşıma dikildiğinde ellerim kayacak zannediyorum. Bu daha sıkı tutunmama sebep oluyor. "Biraz daha kendini zorlarsan kollarını acıdan oynatamayacaksın," diyor sertçe.

İçerliyorum. Hemen içerlerim. Öyle bir ponçik kalbim var ki gözlerim bile dolmakta gecikmez fakat bu sefer duyduğum hırs buna engel oluyor. "İyiyim ben, sorun değil."

"Özgü."

"Kendi bedenimi tanıyorum." İçimde bir yerlerde azıcık da olsa sesini duyurmayı başaran mantığım yönetmenime böyle davranmamam gerektiğini söylüyor. Ona çok ayıp ettiğimi bilerek burnumu havaya dikiyorum. Adamın gözleri yüzümde ağır ağır dolaşırken çıkık elmacık kemiklerinin bana el sallayıp dil çıkardıklarını düşünüyorum. Sanki dilini dişini sıkıyor da yüzü gerim gerim geriliyor zavallının. *Ne zavallı ama! İdealist imajını yerle bir edip kapılarda başrol oyuncusuyla ağız ağza konuşan bir zavallıcık.*

Beni orada bırakıp arkasını döndüğünde boşluğa tekmelerimi savurmadan sakince bedenimi serbest bırakıyorum. Kendime gelmeliyim. Kaytaran Yağmur parmak uçlarında yanıma sokulurken Korkut da onu takip ediyor. Onlara kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. Ne yapacağız şimdi? Konsey mi?

"Esin ortalıkta yok nedense," derken imayla kulağıma fısıldıyor arkadaş deyip yanımda gezdirdiğim minnoş insan.

Korkut da diğer yanıma geçip ısınma bahanesiyle benden tarafa eğiyor başını. "Esin Bağcı ünlülük kontenjanından faydalanıp ısınma turlarına gelmiyor herhalde."

Yağmur'u bir yerde anlıyorum. Esaslı bir malzeme bulunca dibini sıyırana kadar ondan bahsetmekten kendini alamıyor. Çözdüm kendisini. Lakin Korkut'a ne oluyor? Bugünü batırmamda bana yardımcı mı olmaya çalışıyorlar acaba? Kendince arkadaşlık vazifelerini gerçekleştiriyor olabilirler. Herkesin farklı bir tarzı var neticede.

"Senin hiçbir şeyden haberin yok masum çocuk," diyerek abartıyla mimiklerini oynatıyor Yağmur. Anlaşılan benden yeterli verimi alamayınca pes ediyor ve kendisine yeni bir ortak bulmanın peşine düşüyor. "Bu gözler," Duraksayıp benimkileri de gösteriyor parmağıyla. "Ve bu gözler bugün nelere tanık oldu nelere..."

"Ay Yağmur sanki neye tanık olduk? Abartma da gerçekten ısınmaya çalış."

Provalara geçtiğimizde Esin olmadığı için ilk sahneyi alamıyoruz. Yiğit'le benim olduğum sahneyi tekrarlarken içimden oldukça hüzünlü şeyler geçirmeye çalışıyorum. Şu an kederli, umutsuz bir âşık olmaktan ziyade sinirli bir civcivi andırıyorum. Sürekli etrafımda zıplayarak dönüp çıkardığım seslerle herkesi rahatsız etmek gibi bir dürtüyle baş ediyorum. Hal böyle olunca da kendimi oyuna veremiyorum ve ortaya çıkan şey ne beni ne partnerimi ne de yönetmenimizi tatmin ediyor. *Zaten bugün kendisine ödüllü oyuncu performansı sergilesek bile tatmin olacakmış havası vermiyor bana.* Gözleri hâlâ bir kayanın sertliğiyle yarışmaya devam ediyor. Ben role girememişken, yani hâlâ orada Özgü olarak dans etmeye devam ederken beni seyretmesi tenimi de kendisine benzeterek buza çeviriyor.

"Keselim." Sesini işittiğimde bunu bekliyormuşum gibi anında Yiğit'in kollarından sıyrılıyorum. Bana yüzümün arkasına gizlediğim o şeyi görmeye çalışırcasına dikkatle bakıyor Kayra. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"İyiysen orada da iyi olmayı dene, olur mu?" diyor dik bakışlarıyla. Ardından Yiğit'e dönüyor. "Ayrıca kızı yanlış kavrıyorsun."

Söylediklerini dikkate alarak bir kez daha deniyoruz aynı sahneyi. O kadar kendimi veremiyorum ki ağlayacağımı zanne-

diyorum. İçimden hafif bir şarkı mırıldanmayı bile deniyorum. Hiçbiri işe yaramıyor. Öğretmeninin sorduğu soruyu bilip de çekingenliğinden cevap veremeyen ilkokul çocuğuna dönüyorum sanki saniyeler içinde. Sınıftaki o boğucu sessizlik mideni bulandırır ama yine de ağzından tek kelime dökülmez ya... Hiç mi yaşamadınız böyle bir şey? Utancınızdan sıranın altına saklanmak bile geçer aklınızdan. Ben de şimdi perdenin arkasına geçip orada içimi çeke çeke ağladığımı hayal ediyorum işte.

Kayra bir kez daha sahneyi kesip Yiğit'le ikimizi kulaklarımızdan tavana asamadan salonun kapısı bam diye açılıyor. Abartmıyorum. Duvara vuran ağır kapı tam olarak böyle bir ses çıkarıyor. Herkes yerinden sıçrıyor muhtemelen. Şahsen benim gözlerim fal taşı gibi açılıp kapıya çevrildiklerinde yüreğim kuş misali kanat çırpıyor. *Şu tiyatro merkezinde neden olaysız bir gün geçiremediğimizi çok merak ediyorum. Besmelesiz mi giriyorlar mekâna anlamıyorum ki.*

"Bu ne demek oluyor?" Esin sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüyle Kayra'ya yürüyor hızlıca. "Anlaşmayı feshetmek ne demek Kayra? Sen çıldırdın mı?"

Hayret içerisinde birbirine bakan insanların yüzlerini görmesem dahi hissedebiliyorum. Kayra sabır dilercesine göğsünü bir nefesle doldurduğunda kıyametin kopacağını hissetmem gibi. "Esin dışarı çık," diyor keskin bir sesle.

Kadın sinirle gülüyor. Ellerini saçlarının arasından geçirirken yanında biten menajeri kolundan tutmaya çalışıyor. Bir skandala kurban gitmemek için çabalıyor fakat pek faydası olmayacağı açık. "Sen tek başına karar alarak beni bu oyundan atamazsın. Böyle bir rezilliği yaşatamazsın bana."

"Yaptığın şeyin izahı yok," derken her kelimenin üzerine bastırarak konuşmasından sabrının sınırlarında dolaştığını anlıyorum. "Burası senin entrika çevirebileceğin bir yer değil."

Esin'in yırtıcı bir hayvan gibi Kayra'nın üzerine atlayacağından korkuyorum. Sahiden söylüyorum, gözlerinde gördüğüm şey tüylerimi ürpertiyor ve istemsizce attığım birkaç adımla onlara yaklaşıyorum. Bu defa Esin'in bakışlarının hedefi ben oluyorum. Bu o kadar hızlı gerçekleşiyor ki ona gözlerimi kırpıştırarak bakmaktan kendimi alamıyorum. "Küçük fare yüzünden," diye mırıldanıyor korkunç bir tebessümle. Samimi bir gülüşten söz etmiyorum tabii ki. Zehrini bu yolla akıtmaya çalıştığını düşünüyorum.

"Ne?" Kayra'nın tek kelimelik sorusuyla bakışlarımı o zehirli gülüşten alıp Kayra'ya çeviriyorum yine. "Ne dedin?"

"Karanlıktan bile korkan küçük bir fare için beni harcıyorsun. Buna pişman olacaksın Kayra, duydun mu?"

Şaşkınlıkla aralanan ağzımla neye benzediğimi umursayamayacak bir vaziyetin içine düşüyorum. Beni o kulise kilitleyip ışıkları söndüren Esin'miş. Oyunumuzun başrolü Esin Bağcı... Ünlü ve güzelliğiyle herkesi kendine hayran bırakan Esin Bağcı, beni bir ayak bağı olarak görüp ucuzca entrika çevirmiş öyle mi?

Kayra, sinirden kararan yüzüyle Esin'e doğru bir adım attığında hiç düşünmeden önüne geçiyorum. Ellerim benden izin alma zahmetine girmeye tenezzül etmeden adamın öfkeyle inip kalkan göğsünü buluyorlar. Onun Esin'e bir şey yapmayacağını biliyorum, sorun bu değil. Sadece içimden bir his bu şekilde hareket etmem için beni dürtüp duruyor. Dinlenmesi ne kadar makul olan bir his orasını tahmin edemiyorum. *Tüm bunlar benimle ilgiliymiş,* diyen bir ses kulağımın arkasında beni harekete geçirmek için söylenip duruyor. *Adam sinirden alev almış meğer.*

Kayra'nın göğsüne yasladığım ellerim onu engellemeye ne kadar yetebiliyor ya da yetebilmenin yakınlarına uğruyor mu bilmiyorum ama benim kulaklarım uğuldamaya başlıyorlar. Bari çınlasalardı. Bir kılıf uydurmak kolay olurdu. *Ay biri benim hakkımda konuşuyor herhalde.* Böyle şeyler söyler, usulca kendimi ikna ederdim. Şimdi ne diyeyim? Nasıl bir yakıştırma yapayım? Uğultu var diyorum size arkadaşım. Avuçlarımın içi fazla sıcağa maruz kalmış gibi tatlı tatlı kaşınıyorlar. İmkânım olsa parmaklarımı avuç içlerime bastırıp karınca dolaşıyormuş gibi hissettiren iç gıdıklayıcı dürtüyü yok etmeye çalışacağım. Fakat elimde olsa... Şahit olduğunuz üzere elimde değil. Elimde Kayra'nın hâlâ öfkesiyle hareket eden göğsünden başka bir şey yok. Şu elde avuçta olan şeye bakar mısınız?

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum gözlerimi kaldırıp onun bakışlarını yakalama çabasıyla. Kayra kafasını hiç oynatmadan yalnızca gözlerini aşağıya indirerek bakışlarıma yanıt veriyor. *Tebrikler, yılın en kaya bakışlı adamı seçildiniz sevgili yönetmen bey.*

"Bence de onu dinle," diyor Esin adamın damarına basmayı sürdürürken. "İnan ekmeğime daha fazla yağ sürmek istemezsin."

Salonu geldiği gibi hızla terk ederken, menajeri de peşinden koşturuyor. Müzisyenimiz Olcay ortalığı yatıştırmak için kont-

rolü ele alıp yarım saatlik bir mola veriyor. Onun lafını tamamlamasını bekleyemeyen Kayra ise ellerimin arasından çoktan sıyrılmış bir halde salondan çıkıp gidiyor. Ne yapacağımı bilemez bir vaziyetin içindeyken orta yerde kalakalıyorum. Peşinden gitmeyi isteyen tarafım o kadar ağır basıyor ki, ayaklarım beni bir öne bir arkaya götürüyor. Yine de bunu yapacak olursam yanlış anlaşılmalara, bitmek tükenmek bilmeyen dedikodulara mahal vereceğim için orada kalmayı başarıyorum.

Yiğit'in yanıma geldiğini bile önüme düşen gölgeyle fark edebiliyorum. "Sana ne yaptı?"

"Boş ver." Omzumu silkiyorum. "Artık önemi yok."

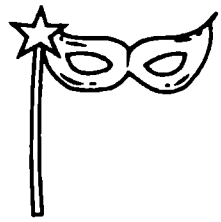
"Neden yapılan şeyleri boş verip devam etmeye çalışıyorsun? Sana bir kötülük yaptı sonuçta, değil mi?"

Üst üste gelen şeylerden sonra ellerimi iki yana açıp isyanla irileştirdiğim gözlerimle bakıyorum çocuğa. "Ne yapayım Yiğit? Kin mi tutayım? İntikam almak için kollarımı mı sıvayayım? Evet, kötülük yaptı. Evet, insanlar kötülük yapabiliyorlar. İnan buna hepinizden daha fazla şaşırıyorum. Ama ben kötülük yapmayı bilmiyorum. Eminim denemeye kalksam elime yüzüme bulaştırırım çünkü benim yetenekli olduğum alan entrika değil."

Ona arkamı dönüp kulise gidiyorum kimseye bakmadan. Çünkü vereceği cevabı duymak istemiyorum. Umursamıyorum. Aklım tam manasıyla burada bile değil. Artık bir başrol oyuncumuz yok. Üstelik provaların başında da değiliz. Kayra'nın, ortaya mükemmel bir iş koymak için gecesini gündüzüne katarken nasıl bir boşluğa düştüğünü hiçbirimizin tahmin edemeyeceğine eminim.

Çantamı bulup içinden telefonumu çıkarıyorum. Hiç düşünmeden, duraklamadan Kayra'ya çabucak bir mesaj atıyorum. Göğüs kafesim bir pencerenin camı, kalbim de yağmur oluyor o anlarda. Patır patır vuruyor yağmur pencereye. Bense o pencereye başımı yaslayıp yalnızca seyrediyorum.

Romeo ve Juliet efsanesinden yapmış olduğum alıntılı mesajımı okuyorum. ***Bundan korktuğum için yanında duracağım, bu karanlık gecenin sarayından ayrılmayacağım bir daha; burada, burada kalacağım sana hizmetçilik eden böceklerle birlikte.***

8

Peri ziyareti

Provalara iki gün ara verildiği için Kayra'yı göremiyorum. Kayra'yı göremedikçe kendine sağlam bir yer yapma gayesiyle kalbimin bir köşesine yerleşen kıymıkla nefes alıp veriyorum. Olaylı günün akşamı gözümü kırpmadan telefona bakıp durmam ikizimin de dikkatini çektiği için ona vaziyetleri anlattım. Beraber Esin Bağcı'nın hesaplarına girip yaptığı, paylaştığı her şeye burun kıvırıp anlamsız yorumlar yaptık. Yine de kendimi tamamen Kayra'dan, ne halde, ne durumda olduğunu düşünmekten alamadım.

Ertesi gün İbrahim Kayra Üstün'e ait olan bir sosyal medya hesabını didik didik etmeye başlıyor, sık aralıklarla paylaşım yapmadığı için yorumların tamamını bile okuyabiliyorum. Hiçbir yoruma cevap vermemiş, bazılarını yalnızca beğenerek geçmeyi tercih etmiş. Çoğunu okuduğundan bile şüpheliyim. Sahnede arkası kameraya dönük, muhtemelen direktif veren fotoğraflarından birinde duraklayıp inceleme işlemime devam ediyorum. Eziyete dönen bir işlem oluyor bu her geçen saniye ve ben ne yapmaya çalıştığımdan bile bihaberim.

Attığım mesajı düşündükçe inleyerek yüzümü yastığıma gömüyorum. Belki de adam o kafayla attığım mesajı açıp okuduğunda söylemek istediğim şeyin yakınlarına ulaşamadı. *Ben bile neden böyle bir şey yaptığımın cevabını kendime dosdoğru veremezken çok da şaşırmamak gerekir buna.* Veyahut açıp

bakmadı bile mesaja. Bence bu da yüksek ihtimalli seçeneklerden bir tanesi... Müzikali nasıl kurtaracağını düşünürken alıntılı mesajlara bakmaya, o mesajlara anlam yüklemeye ne kuvveti ne de boş vakti var sonuçta.

Dudağımı bükerek yastığa biraz daha gömülüyorum. Annem bana demişti. *Bu sanatla ilgilenen şahıslar denge konusunda problemler yaşarlar. Sağları solları belirsizdir. Ortaya muazzam bir iş çıkaracağım derken zaten çizik olan kafalarını iyice çizip kendilerini deli yaparlar.* Demesine demişti de ben kadın hayatı boyunca bir müzikalde oynadı diye çok da ciddiye almamıştım lafını. Yine de anne neticede, söylediğini dinlemek boynumun borcudur. Kulağıma küpe yapmışım hiç fark etmeden. Kulaklarım böyle böyle küpelerle doludur benim.

Havasızlıktan bayılmama çok bir şey kalmamışken uzaklardan telefonumun bildirimin sesini duyuyorum. Kıpkırmızı olduğunu tahmin etmenin hiç güç olmadığı yüzümü derhal yastığımdan kaldırıyorum. Yatağın diğer köşesine fırlattığım telefonuma uzanırken performansımın ardından selam vermek için sahne önüne yaklaşmışçasına hızlanıyor kalbim. *Alkış efekti de alabilir miyiz buraya?*

Abla müsait olduğunda beni arar mısın?

Kartal, sana birbirinden farklı sıfatlar ben de yakıştırıp söyleyebilirim –babamlar sağ olsunlar- ama kendime yakıştıramadığım için yapmıyorum bunu.

İçimdeki hayal kırıklığı büyüyor, şiştikçe şişiyor, yağlanıp göbeklenecek hale geliyor. Hayal kırıklığı denemez artık kendisine. Televizyon karşısında beyaz atletiyle oturan, pikniklerde mangalı yakıp birkaç tane eti önden götüren çakal denir. Miskin bir tiptir. Hayallerim cıvıl cıvılken kırıklıkları miskinleşebiliyormuş demek ki.

"Buyursun Kartal paşamız," diyorum kuzenim telefonu açar açmaz.

"Ablacığım..."

"Korkuyorum şu an Kartal. Abla diyorsun, yetmiyor ablacığım diye yumuşatıyorsun. Müsait olup olmadığımı kontrol ediyorsun. Neler karıştırdın sen yine?" *Tek bir dilek hakkım olsaydı yalnızca bir günümü olaysız geçirebilmeyi dilerdim galiba.*

"Adımız çıkmış bir kere," diyerek homurdanıyor. "Bari bir şeyler karıştırmış olsaydım da şu lafları boşuna işitmeseydim."

"Sana kıyamam dememi mi bekliyorsun?" Kuzenim beni görebilecekmiş gibi gözlerimi kısıyorum aynı anda.

"Demeyeceğini biliyorum ama insan yine de bekliyor işte." Abartıyla içini çektiğini duyduğumda gülmemek için dudağımı ısırıyorum. "Küçücük bir ricam var senden. Nil'le ilgili." Şüpheyle kaşlarımı kaldırıyorum bu defa. Bu çocuk hareketleriyle ve söylediklerileriyle beni o duygudan bu duyguya sürüklüyor. Ayarsızlık kanımızda varsa demek. "Andavalın tekiyle takılıyor. Çocuğun kafatasında beyin yerine ölü bitki var."

"Kartal!"

"Deme hiç öyle Kartal," derken huysuzlanıyor iyice. "Sırf seninle konuşuyorum diye kibarca anlatıyorum. Kendimi nasıl zor tuttuğumu tahmin edemezsin."

"Benim güzel kuzenim," diyerek tatlı tatlı giriş yaptığımda tekrar bir homurdanmayla kesiliyor lafım.

"Güzel ne Özgü ya? Güzel ne? Erkeğin güzeli olmaz," diyor ukalaca.

"Cidden o kafanı Nil'in kırmasına müsaade etmeyerek büyük hata yaptım ben."

Kartal'ın bozulan sinirleri nedeniyle karşısındakinin de sinirlerini bozmakta sakınca görmeyen hallerini telefonuma gelen mesaj sesi bölüyor. Sevgili amcamın oğlunu dinlemeyi bir kenara bırakıp heyecanla ekranıma bakıyorum. Tam o anda telefonumla karşılıklı dans etmek dünyanın en cazip fikirlerinden biri gibi geliyor. Az önce kendimi bayıltmaya çalışan ben değildim sanki. O bayıltma meselesinde araç olarak kullandığım yastığa başımı koyarken gözlerim kısılana dek gülüyorum.

Kuzenimin telefonda hâlâ bana seslendiğini duyacak vaziyete geldiğimde de gülüşümü bastıramıyorum. Ona söylediği şeyle ilgileneceğimi, onu çok sevdiğimi ve öptüğümü söyledikten hemen sonra telefonu kapatıyorum. *Dünyayı komple kucaklayacak kadar uzun kollarım olsaydı şu an hiç gocunmadan bunu yapardım. İçimde fokurdayıp duran heyecanı başka nasıl dizginleyeceğimi bilemiyorum.*

Söylememe gerek var mı bilmem fakat Kayra bana mesaj attı muhterem. Tüm bu sevgi kelebeği gibi etrafta uçuşma isteğim

ondan... Rica ederim öyle imalı sorular sorup da utandırmayın beni. Yalnızca bu hissi iliklerime kadar hissetmeye, bir melek kanatlarını yüzüme sürüyormuş gibi yüreğimden ılık bir şeylerin akmasına ihtiyacım var.

Karanlık gecenin sarayındayım. Burada bir peri yok.

Bana neredeyse bir gün sonra cevap vermesini umursamam gerekiyor belki. Başka kızlar öyle yaparlar herhalde. Ben de ona saatler sonra cevap vermeliyim. Hatta hiç cevap bile vermeyebilirim. Lakin size bir haberim var. Ben taktiklerden oluşan o taşları takip edemiyorum. Benim yolumda oklar yok, levhalar da yok. Burası ormanı andırıyor. Burası pek ferah...

Sihirli değneğini kaybettiği için saraya ışınlanamıyor. Ona bir yol gösterene ihtiyacı var.

İçimden geleni yazdığımda bir saniye dahi duraklamadan gönderiyorum. Odayı turlamaya başlıyorum. Bazen bir tavşan gibi oraya buraya zıplıyorum, bazen de perdelere dolanıyorum çıldırmış gibi. Çok şükür ki bu sefer cevap gecikmeden geliyor da ben hepten balataları sıyırmıyorum.

Konum atmış. Ellerim topuzumdan kurtulup enseme ve omuzlarıma dökülen saçlarıma ulaşıyorlar. Onları çekiştirmeye başladığımda düşünmenin bir manası olmadığını da kabulleniyorum. Gideceğimi biliyordum. Şimdi de biliyorum. Bu yüzden üzerimdekilerden hızlıca kurtulup hazırlanmaya koyuluyorum. Külotlu çorabımı bacaklarıma geçirdikten sonra yarım kollu, iki yanında büyük cepleri olan mor renginde bir elbise giyiniyorum. Saçlarımı açıp tarıyor, çok hafif makyaj yapıyorum. Üzerime elbisemden bir karış daha uzun olan kabanımı giydiğimde hazır olduğuma ikna olarak odamdan çıkıyorum. Anneme arkadaşımla buluşacağımı söylerken rahatsızlık duyuyorum ama ona şu an başka bir şey söylemenin doğru olmadığını farkındayım.

Taksiye atlayıp Kayra'nın gönderdiği adrese doğru yol alırken detayları düşünmüyorum. Onun iyi hissetmediğini bilecek kadar uzun süredir tanımadığımı elbette biliyorum. Yine de bunun için onunla çok fazla zaman geçirmeye ihtiyacım olduğuna inanmıyorum. Bu sebeple içimden kendimi rahatlatmak için sıkça yaptığım bir şeyi tekrarlıyorum. *Geçse de gençlik çağım, boş kalsa da kucağım, sözümü tutacağım, adını anma-*

yacağım. Ayağımla belli belirsiz ritim tutarken kendi kendime gülmemek için mücadele vermeyi bırakıp gülümsüyorum.

İbrahim Kayra Üstün'ün bulunduğu konuma ulaştığımda gülümsememi koruyamıyorum. Tek katlı görünen ama yaklaştıkça bir çatı katının da olduğunu fark edebildiğim bir ev burası. Siyah, ağır, ahşaptan kapının önünde durduğumda çalabileceğim bir zil arıyorum ama yok. Elimi kaldırarak kapıya vurmaya hazırlanıyorum. Buna gerek kalmadan kapı açılıyor yavaşça. İlk dikkatimi çekip gözlerimin ağına takılan detay Kayra'nın saçları oluyor. Dağılan saçlarını eliyle geriye atarken sakallarına da dokunmadığını görüyor, temiz havayı dudaklarımı aralayarak soluyorum.

Üzerindeki salaş tişörtün içinde tüm heybetine rağmen incecik görünüyor. *Tabii geniş omuzlarını saymazsak...* Yanaklarımdaki pembelik hiç gecikmeden yerine geçiyor ve boşluğu tamamlıyor. "Geçsene," diyor Kayra dikilip kalmama aldırmadan. Kenara çekilerek bana yol verdiğinde altındaki eşofmanı ve çıplak ayaklarını da görmüş oluyorum.

Kirpiklerim incecik bir heyecanla titrerken içeriye süzülüyorum. Ayakkabılarımın tokasına uzanıp onları hızlıca çıkartıyorum, kenara koyduğumda ise bakışlarını üzerimde hissediyorum. Böylece içimde kendine güzel bir yer edinen kirpiyle selamlaşıyoruz. Çay kahve ister misin diye soruyorum. *Sağ ol şekerim, ben misafir değilim. Sen devam et lütfen,* diye cevabı yapıştırıyor.

"Islanmışsın." Kayra'nın sesini yeniden işittiğimde başımı sallıyorum. Kabanımı çıkarırken bana yardımcı oluyor.

"Birazcık," diye konuşuyorum sonunda. "Taksi hemen burada bıraktı ama bahçe kapısıyla evin arasında da mesafe olunca..."

"Ayakların da çamura batmış," dediğinde ayakkabılarıma göz ucuyla bakıp kirlendiklerine şahit oluyorum.

"Önemli değil. Seni görmem gerekiyordu." *Sülalede ağızlarda bakla ıslanmama durumu var zaten. Bir tanemizde tam tersi olsa dişimi kıracağım.*

Kayra'nın kara gözlerindeki altın renkli pırıltılarla kapı ağzında, daracık bir holde çarpışıyorum. Bu çarpışma dizlerimin çözülmesine sebep olacak diye aklım çıkıyor. Endişeyle gözle-

rimi adamdan kaçırarak "Buradan değil mi?" diyorum sanki yolu ezbere bilirmiş gibi.

"Evet," diyerek eliyle gösteriyor. Ben önden küçük adımlar atarken arkamdan geldiğini biliyorum.

Evi o kadar kendisine benziyor ki... Sessiz. Yaklaşmaya çekinilecek bir köşe bulmuş sanki kendine. Fakat onun serkeşliğine de yaraşır hali var. Kahve fincanları sehpanın üzerinde duruyor. Kül tablası ve içinde biriken izmaritler de... Salonun bir köşesi tamamen stüdyoyu andırıyor. Fotoğraf makineleri, tripodlar, fonlar, çeşitli ışık sistemleri... Anlayamadığım bir sürü şey olduğuna eminim. Sağ tarafta kalan merdivenler çatı katına çıkıyor. Merdivenlerin olduğu duvarda çerçevelenmiş fotoğraf kareleri var fakat net bir şekilde görmem için yaklaşmam gerekiyor. Bense geniş koltuğa oturup bir bacağımı diğerinin üzerine atarak eteklerimi düzeltmeyi tercih ediyorum.

"Açsan sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim," diyor Kayra hâlâ ayakta dururken. İtirazla başımı iki yana sallıyorum. "O zaman kahve?" Aslında pek hoşlanmıyorum kahve içmekten ama ona hayır diyemiyorum yeniden.

"Olur."

Salonuyla iç içe olan mutfağına geçip kahveleri hazırlıyor. Bulduğum boşluğu yanan yüzüme ellerimi hızlıca sallayıp yelpaze görevi uygulayarak değerlendiriyorum. Ben sıcaktan bayılıp adamı şoka uğratmadan o elinde kahvelerle geri dönüyor. Kupalardan birini bana uzattığında iki elimle kavrıyorum. Parmaklarımın parmaklarına temas etmesi durumunda nasıl oluyor da kendimi yakmamayı beceriyorum orası tartışılır.

O da aynı koltuğa yerleştiğinde bir bacağını katlayarak oturuyor. Sadece oturuşlarımızı bile dışarıdan birisi görse bizim iki ayrı kıta olduğumuzu söylerdi. "İyi misin?" diye mırıldanıyorum gözlerimi yüzüne sabitleyerek. Halkalanan gözaltları sorduğum sorunun anlamsızlığını çarpıyor adeta yüzüme.

"Saray epey karanlıktı," diyor bana gözünü bile kırpmadan bakarken. "Işık iyi geldi."

Şu kahveyi üstüme başıma dökeyim istiyor gibi cümleler kurmuyor mu bu adam? Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı kahveme doğru eğip bir yudum alıyorum. Böylece dilimi yak-

mayı beceriyorum. *Eh bugün bir yerlerimi yakacağımı tahmin ederken çok da sürpriz bir hareket olmuyor bu.*

"Sen kahve sevmiyor musun?"

Suçüstü yakalanan bir çocuk gibi dudağımı dişliyorum. "Pek değil."

"Niye söylemiyorsun?" derken kaşlarını çatarak kupama uzanıyor. Ben de aynı anda asıldığımda sorun olmadığını söyleyecekken kupa ikimizin de parmakları arasından kayıp ortamıza düşüyor. Üzerimde bir acı hissi beklerken Kayra'nın inlediğini duyuyorum.

"Yandın mı? Ay yandın, değil mi?" diye panik yaparak kalkıyorum oturduğum yerden. Adam karnına değmemesi için kahve lekesinin belli olduğu tişörtü tutarken dişlerini sıkıyor.

"Sakin ol Özgü," dediğinde ağlayacağımı zannediyorum. "Bir şey yok."

"Nasıl yok?" derken sesim de ağlamaklı çıkıyor. "Yaktım seni göz göre göre. Çıkartalım hemen o tişörtü." Ellerimi koyacak yer bulamayarak adamın tişörtüne yapışıyorum. Resmen utancıma utanç katacak hareketler yapmaya doyamadığım anlar yaşıyorum.

Kayra güler gibi bir ses çıkarıyor dudaklarının arasından. "Ben hallederim."

Üzerini değiştirmeye gittiğinde yüzümü ellerimin arasına alıp kendime kızıp duruyorum. Buraya adamı görmeye, biraz olsun iyi hissetmesi için birkaç kelime söylemeye gelmişken yaptığım şeye bakar mısınız? Merdivenlerden indiğini işittiğimde gözlerimin üzerine bastırdığım avuçlarımı çekiyorum. Kayra'nın üzerine yeni bir tişört geçirdiğini görüyorum ve bu istemsizce ayaklanarak mutfağa yönelmeme sebep oluyor. Bir buz torbasıyla geriye döndüğümdeyse bana tek kaşını kaldırarak bakıyor.

"Bunu yapacak mıyız gerçekten?" diye soruyor usulca. Vücudumun dörtte üçünü kaplayan utanç duygumun önüne geçmeye çalışıyorum. Omzumu silkerek koltuğa tekrar oturuyor, onun oturması için de gözlerimle yanımdaki boş yeri işaret ediyorum. Buna dudaklarını sağ yanına kıvırarak karşılık veriyor.

Koltuktaki boşluğa yayıldığında nereden geldiğini bilmediğim cesareti paçasından tutup kendime yaklaştırıyorum. Şu an ona o kadar ihtiyacım var ki benden uzaklaşmaya kalkarsa hiç âdetim olmamasına rağmen kendisini tekmeleyebilirim.

Kayra'nın tişörtünü kaldırıp esmer teninde oluşan kırmızılığa buz torbasını koyduğumda irkiliyor. Bir yay gibi gerildiğinde ona şekerli gülümsememle bakıp kendimi affettirmeye çalışıyorum. Başını iki yana sallayıp altın tozu serpiştirilmiş gözlerini kısmakla yetiniyor.

"Kahve sevmediğini niye söylemiyorsun sen?" derken homurdanıyor.

"Tüm mesele bu mu şimdi?" diyorum incecik bir sesle.

Buz torbasını biraz daha bastırdığımda ağzının içinde inliyor. "Sevmediğin şeyi içmek zorunda değilsin."

"Sen de kendini bu kadar perişan etmek zorunda değilsin." Sesimi bir parça yükseltmekten memnunum açıkçası.

"Bu müzikal için her şeyimi ortaya koyuyorum ben." Elini uzatıp buz torbasını çekmeye çalıştığında ona engel olmak için bileğini tutuyorum. Nabzını parmak uçlarımda hissetmek rüyanın içinde yüksek bir yerden atlıyormuşum hissi uyandırıyor. Bir türlü yere düşemiyorum. "Canımı dişime takıyorum. Kimsenin mahvetmesine izin vermem."

"Verme zaten," derken onun aksine yumuşacık bir sesle konuşuyorum. "Verirsen hata etmiş olursun."

"Orayı ateşe vermek istedim." Başını iki yana sallarken hızlı hızlı nefes alıyor. "Aklımı kaçırmış gibiydim. O yüzden arkama bakmadan uzaklaştım Dolunay'dan."

"Bana neden bugün cevap verdin?" diyorum paçasını sıkı sıkı tutmaya devam ettiğim cesarete güvenerek.

"Çünkü telefonu elime bugün aldım."

"Anladım."

"Güzel," diyor dakikalarca koşmuş gibi soluk soluğa. "Artık o buz torbasını çekecek misin?"

"Hıhım," diye mırıldanarak buz torbasını çekiyorum. Hâlâ diğer elimde tutmaya devam ettiğim bileğini de bırakacak olduğumda benden hızlı davranıyor. Sol bileğim avucunun içine hapsoluyor. Kendine çektiğinde gözlerim hızdan dolayı çift

görüyorlar. Kirpiklerim birbirlerine kavuşmak konusunda sabırsız âşıklar gibi iç içe geçip duruyorlar. Tenimi karıncalandıran yakıcı bir his tarafından esir alındığımda Kayra'nın dudaklarıma düşen bakışlarını görüyor, mahvoluyor, nefesimi kaybediyorum. Sürdüğüm ruj ağır geliyor. Hiçbir şey yapmadan durmak daha da ağır geliyor. Dilim kuruyan dudağımı beynimden bir cevap almadan nemlendiriyor.

Kayra boğuk bir sesle inlediğinde, ne akıl ne de fikirden eser kalmamış halimle karşısında kalakalıyorum. Boştaki eliyle ensemi kavrıyor, parmaklarının sertçe beni tutuşundan iz bırakacağını anlıyorum. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla istila etmesi böyle başlıyor. Beni büyük bir yangınla öperken, karşılık vermem için içimdeki tüm kıyılara teker teker çarpıyor. Durgunluğuma saldırıyor. Dudaklarım çaresizce aralanıp onun öpüşüne ev sahipliği yapıyorlar. Parmaklarım kara saçlarının arasına kaydığında, iplerin koptuğunu yalnızca hissetmiyor, bir de kulaklarımda uğuldayacak şekilde işitiyorum.

9

Hamam terletir

Biraz sonra gözlerimi açıp kendimi yatağımda pikeme dolanmış bir halde bulacağımı düşünenler ellerini kaldırsınlar. Ben kaldıramıyorum şu anda. Aynı zamanda kirpiklerim birbirine tutkalla yapıştırılmış gibi sımsıkı kapalı gözlerimi de açamıyorum. Dürtülerek uyandırılmaya ihtiyacım var sanırım. Yataktan düşsem keşke tam şu an. Canım acır ama aklım belki biraz başıma gelir. *Yatağım mı? E ama hiç yumuşak değil bu yatak. Eyvahlar olsun! Rüya görmüyorum. Ayaküstü hayal mi kuruyorum ben yoksa?* Kaşlarımı çatıyorum derhal. Bu nasıl hayal? Böyle hayaller kuracak kadar kaybetmiş olamam bence aklımı.

Yine de aklımı hatırı sayılacak kadar kaybettiğim aşikâr. Kayra'nın kucağında olmamı başka türlü açıklayamıyorum. Parmaklarım adamın saçlarının arasından uyuşmuş gibi omuzlarına düştüklerinde nihayet gözlerimi de aralamayı başarıyorum. İşleri bu noktaya hangimiz, tam olarak ne ara getirdik? Kayra'nın dizlerinin üzerinde oturduğum gerçeği içimdeki çılgın kirpiyi iyice coşturuyor ve ben bu coşku karşısında baston yutmuş gibi duruyorum.

"Nergis," diyor fısıltıyla. Kısık bakan gözlerini başını koltuğa yaslayarak benim yüzüme değdiriyor. "Kokunda nergis var değil mi?"

"Kokum mu?" derken kekeliyorum.

"Hıhım," diyor beni taklit edercesine. Ellerini belimde hissediyorum, aklım karman çorman oluyor. "Kokun."

"Evet, nergis," diye cevap veriyorum tizleşen sesimle. Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. "Çok severim."

Dudakları kıvrılıyor. "Ben de severim."

Oldu o zaman. Ben yavaş yavaş toparlanayım isterseniz.

"Ben bir lavaboya gidebilir miyim?" *Sanki ilkokula geri döndüm de öğretmenimden izin alıyorum. Ne demek gidebilir miyim? Altıma da kaçırırsam tam olacak şu an.*

"Nasıl istersen," diyor pürüzsüz bir sesle. Benim aksime pürüzsüz, evet! Dağ gibi adam çatallaşan bir sesle kendini kaybedecek değildi tabii. O işi ben hakkıyla yerine getiriyorum burada.

Dizlerinden kayarak ayaklarımın yere bastığına emin oluyorum. Toparlanan eteğimi ivedi bir şekilde hareket eden parmaklarımla düzeltip birkaç adım adıyorum. Oyunun en heyecanlı yerinde donan telefon gibi duraklamam da hemen peşine gerçekleşiyor. Saçımı parmağımın ucuna dolayıp tekrar Kayra'ya dönüyorum. "Ne taraftaydı?"

Adamın sakinliği artık tenimin her noktasına diken batıyormuş gibi hissettiriyor. O bundan tamamen habersiz havasıyla kaşlarını kaldırarak çatı katına çıkan merdivenleri gösteriyor. "Benim odamdakini kullanabilirsin, sadece bir kapı var zaten."

Merdivenlerden çıkarken ahşabın çıkardığı sese aldırmıyorum. Alt kata göre daha loş görünen odaya da... Karanlık olmaması benim için yeterli. Yatak odasının bir kapısı yok. Merdivenler bittiği anda odasına girmiş oluyorum ve ortadaki kocaman yatağı hemen gözüme çarpıyor. *E haliyle!* Odanın neredeyse yarısından fazlasını kaplayan bir yatak bu saygıdeğer okur. Gardırop da görmeyi bekliyorum fakat onun yerine açık askılıkları fark ediyorum. Yine ahşaptan bir şifonyeri de var. Tuğla duvarların üzerinde aşağıdaki gibi çerçeveler... Yatağın tepesindeki kocaman tabloyu seçebilmek için gözlerimi kısıyorum ama yetersiz gelen ışık buna engel oluyor.

Kayra'nın bahsettiği kapıyı açtığımda kocaman bir banyoyla karşılaşıyorum. Hamam niyetine mi kullanılıyor burası acaba?

Tek kişinin yaşadığı bir ev için biraz –tamam belki birazdan biraz daha fazla- büyük bence.

İnceleme işlemini bitirip şu yüzüne su çarpacak mısın artık? Domatese döndü de suratın.

Aynadaki yansımama baktığımda hak veriyorum mantıklı iç sesime. Avuçlarıma doldurduğum suyu yüzüme çarpıyorum. Ağır bir makyaj yapmadığıma şükretmem gerekiyor sanırım. Bu bilgiye ihtiyacınız var mı bilemiyorum ama sahne dışında ağır makyaj yapmayı tercih etmiyorum ben zaten.

Ay şimdi Kayra'nın Cağaloğlu Hamamı'yla yarışan banyosunda bayılıp kalacağım! Kendimden kaçmanın hiçbir şeye bir tesiri olmayacağını kabulleniyorum. Bu kabullenişle de dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Çünkü çığlık atmama ramak kalıyor muhterem. Çığlığımı yutuyorum adeta. Kayra'yla sadece birkaç dakika önce öpüştüğüm için veriyor olabilir miyim bu abartılı tepkileri? Bence siz benim iki ayağımın üzerinde dimdik durabildiğime şaşırsanız yeridir.

Bugün zavallı günlüğümün, Sevgili Juliet'in, benden çekeceği olduğunu bilerek yüzümü havlulardan biriyle kurulayıp derin bir nefes almayı deniyorum. Adamın ne kadar rahat olduğunu gördük hep beraber. Sizler de görmüş kadar oldunuz en azından. Bunda hemfikiriz değil mi?

Bu demek oluyor ki benim de bir parça rahat olmam gerekiyor. Ne olmuş dudaklarını çat diye benim dudaklarımla birleştirdiyse? Ne olmuş ben sonrasında nasıl olduğuna hâlâ anlam veremediğim bir şekilde kendimi adamın kucağında bulduysam? *Ay resmen dizlerimin bağı çözülüyor şu an! Nasıl ne olmuş? Ne demek ne olmuş? Elinin körü olmuş çok affedersiniz.*

Daha fazla burada durursam aklımı kaçıracağım o kadar belli ki oyalanmaya son veriyorum. Hem şimdi eve giderim ben. Orada deliririm rahat rahat. Düşünme yetimi kazanırım bir yerden sonra da.

Merdivenlerden parmaklarımın ucuna basarak iniyorum. Kayra'yı bıraktığım yerde bulamayınca gözlerimi irice açarak salonda dolaştırıyorum. Sırtı bana dönük olduğu için geldiğimden bihaber. "Gelsene," diyor aniden. Hafifçe yerimde sıçrıyorum. *Ben habersiz zannediyormuşum demek ki.*

"Arkanda da mı gözlerin var?" Yanına doğru yürürken ellerimi elbisemin büyük ceplerine koyup parmak uçlarımda durmayı sürdürüyorum.

"Ne sanıyorsun?" derken başını çevirerek yüzüme bakıyor. "Her şeyi duyar, görür ve bilirim ben."

Bu kadar tasasız görünüyor olması beni korkutuyor. Ondan değil de kendimden korkuyorum. Vereceğim tepkileri kestiremiyorum. Bu yüzden gevşemiş yüz hatlarına alttan alttan bakarken dudağımın köşesini kemirmekten kendimi alıkoyamıyorum. O uğraştığı şeye geri döndüğünde elimi hızlı hızlı havada oynatarak yüzümü serinletme çabası içine giriyorum.

"Eski şarkıları sevdiğini söylemiştin," diyor tok sesiyle. "Bakalım bunu beğenecek misin?"

Ancak o zaman önünde duran pikabı farkına varıyor, elindeki plağı yerleştirmesini izliyorum. Yerimde başka birisi olsa ağzı açık bakmak yerine omuzlarını silkip kenara çekilebilir. Fakat benim önce çenem aşağıya düşüyor, ardından da şaşkın bir ördek olmayı bırakıp dudaklarımın genişlemesine müsaade ediyorum. Aslında pek benden izin alır gibi bir halleri yok ama çaktırmayalım.

Müziğin sesi odaya yayılmaya başladığında göğsümdeki çiçeklere su dökülüyor. *Ömrümce hep adım adım,* diyor muhteşem ses. *Her yerde seni aradım.*

Yeniden koltuğa oturan Kayra'ya nasıl bir surat ifadesiyle baktığımdan şüpheliyim ama size yemin ederim onun dudaklarının sol yanına kıvrılmasına sebep olan ince kanatlı bir varlık olduğuna inanıyorum. Sihirli bir gülümseme çünkü bu. Belki de buna bir gülümseme bile denemez.

"Ben bu şarkıyı biliyorum," derken ona yaklaşıp yanına oturuyorum.

"Neden hiç şaşırmıyorum buna?" Oturduğu yerde bana dönüyor. Oturduğum yerde bile başımı döndürüyor. *Yetenekli bir beyefendisiniz İbrahim Kayra Üstün. On parmağınızda on marifet gerçekten. Bu zamanda zor böylesi...*

Çık içimden herkesin etrafında en az bir tane olan altın bilezikli teyze kılıklı ses!

"Şöyle," diyerek ona üst üste bir şeyler anlatarak kafamdaki seslerden kurtulma planı yapıyorum. Kayra parmak uçlarıyla koluma dokunduğunda bıçak gibi kesiyor lafımı.

"Şarkıya eşlik edeceksen kıpırdasın o dudakların şu an," diyor kaşlarını eğerek. "Olur mu?"

"Hıhım."

Yine gülüyor. Suratı sirke satıyordu bu adamın normalde, ne oldu şimdi anlamadım ki. *Canıma kast etmek istedi bir anda herhalde.*

"Kendini müziğe teslim et," diye mırıldanıyor. "Belki o zaman özgür hissedersin."

Kendimi o zaman özgür hissedeceğime dair içimde hiç şüphe yok. Kayra'nın bunu bilmesi ruhum tarafından şenlikle karşılanıyor. Adam için rengârenk bir gösteri başlıyor sanki kaburgalarımın orta yerindeki sahnede. İşte ben o an şunu bir kez daha, bu defa tüm canlılığıyla, kavrıyorum. Sebepleri düşünmek, hesaplı iş görmek, hatta hesap makineleri, takvimler, sebep sonuç cümleleri benim dünyama göre değiller. Bunlara kucak açmak istemiyorum. Bunlarla yürümek beni ağırlaştırıyormuş gibi arkadaşım, anlıyor musun?

Sırtımı dikleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ben kalbimden başka yerde, inan seni bulamadım," diyen sanatçıya eşlik ediyorum alçak tondan.

Kayra'nın bakışlarını hissetmek beni durdurmuyor. Şarkı bitene kadar usul usul söylemeye devam ediyor, tüm ağırlıklardan arındığıma ikna oluyorum.

"Çok güzeldi." Gözlerim adamın gözlerine tutunduklarında kirpiğimi bile oynatmıyorum. "Sesin peri fısıltısı gibi..."

Kıkırdıyorum istemsizce. "Daha önce perilerin fısıltısını duymuş muydun?"

Kayra'nın çıkık elmacık kemikleri bana göz kırparken pembeleşen yanaklarıma bu sefer aldırış etmiyorum. Onlar çok fazla oldular şu sıra. Kendi hallerine bırakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Masumca omzumu silkiyorum. "Yapmam öyle şeyler. Yapar mıyım? Sanmıyorum."

Onunla birlikte gülüp keyifli zaman geçirmenin nasıl bir şey olduğunu keşfediyorum. Bu keşiften memnun kalıyorum. Memnuniyetim bana dakikalar önce banyodayken eve dönme kararımı unutturuyor. Kayra'nın domates soslu makarna yapmasını seyrederken dans bile ediyorum ama o görmüyor. Ben içimden de dans edebiliyorum. Bunu kimsecikler bilmez. Sonra o tabaklarımızı salona taşımadan evvel bana evinde meyve suyu olmadığı için portakal sıkıyor kendi elleriyle. Buna neredeyse ağlayarak dans etmek geliyor içimden. *Bir insanın başka bir insana kendi elleriyle meyve sıkması şehir kalabalığından, gürültüsünden, kokusundan uzak bir yermiş. Böyle bir yer varmış. Kalbur saman içinde değil, sahiden varmış.*

Develer tellal pireler berber değil iken de Kayra'yla yan yana oturup onun hazırladığı yemeği yiyebiliyormuşum. Gülümsemem yüzümden hiç silinmeden bitirdiğim tabağı sehpanın üzerine bırakıyorum. "Çok lezzetliydi." Peçeteyi dudaklarıma bastırıyorum. "Ellerine sağlık."

O da tabağını benimkinin yanına bırakıyor. *Şu on parmağında on marifet lafının yanına da yıldız attı bu arada.* "Afiyet olsun." Gözlerini kısarak bana baktığında yerimde kıpırdamadan edemiyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum Özgü."

"Sorabilirsin."

Eli saçlarını buluyor, hayli dağınık olan saçlarını biraz daha karıştırıyor. *Bunu ben yapmak istiyorum ama ya!* "Esin Bağcı sana neden böyle bir şey yaptı sence?"

Duyduğum isim yüzümdeki tebessümün ufalanarak yok olup gitmesine yetiyor. Küçücük de olsa kırılıyorum. "Neden bunu soruyorsun ki?"

Hiç beklemediğim anda parmak uçları çeneme değiyor. Başımı kaldırıp bakışlarımızı çok geçmeden birleştiriyor böylece. "Seni üzmek için değil." Gözlerindeki ateşi görebiliyorum. "Kendini farkına varmanı istediğim için soruyorum." Ona muhtemelen bomboş bakıyorum. Ne demek istediğini çözemiyorum. Aynı zamanda bu yakınlık beni bayılmaya her geçen saniye biraz daha yaklaştırıyor. Kayra hiçbirini bilmeden devam ediyor. "Seni rakibi olarak görmeseydi böyle bir şey yapmaya kalkmazdı. Ondan çok daha iyi dans ettiğini kendisi de farkındaydı."

"Benim mi?"

Yine gülecek gibi oluyor. Allah'a sığınıyorum. "Senin Parı diyorsun çünkü."

Durup düşünmeden konuşuyorum. "Utanırım ben, öyle deme şimdi."

Kayra erkeksi sesi kulaklarımda çınlayacak kadar gülüyor. Onu böyle içten güldürmüş olmak benim de dudaklarımın iki yana kıvrılmasına sebep oluyor. Başını iki yana sallarken neredeyse iç içe geçen kirpiklerine hayranlıkla bakıyorum. "Ne yapacağız seninle bal perisi?"

Bana sesleniş şekline mi, ses tonundaki yaramazlığa mı yoksa gülüşünün bıraktığı izlere mi kendimden geçeyim şaşırıyorum. Hepsine ayrı ayrı kalp krizi geçirmenin çok zor olmayacağını kabullendiğimde eve dönüş yolunda bir taksinin içerisindeyim. Onunla zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmam takvimleri çöpe atmayı başardığım anlamına ne yazık ki geliyor.

Eve geldiğimde, odama geçip yatağıma uzandığımda, bedenimden çok uzaklarda bir yerlerde cirit atan ruhumun peşinden koştuğumu düşlüyorum. Daha birkaç saat önce hayal etmeyi aklıma getiremeyeceğim şeyler yaşadım. Eğer satırlara dökmezsem sanki hepsi birer toz bulutuymuş gibi yok olup gideceklerdi. Yalnızca düşüncesiyle bile kalbimde birtakım dökülmeler meydana geliyor. Oyalanmadan uzandığım yerden doğrulup yastığımın altındaki günlüğümü alıyorum.

"Özgü," diye sesleniyor içeriden annem. Yalnızca birkaç harf yazabilmenin verdiği hüsranla kalemimi defterimin arasına bırakıyorum.

"Efendim," diyorum demesine ama bir cevap alamıyorum. Bir kere de ismimi söyledikten sonra cevap verdiğimde sesini çıkarsın. Bir kerecik sadece! Yine uzun bir sessizlik... İlla kalkıp gitmem gerekiyor yani içeriye.

Salona girerken, "Efendim diyorum anneciğim," diye tekrarlıyorum. Annem bana genişçe sırıtarak bakıyor. *Bu çok hayra alamet gelmedi bana ama durun bakalım.*

"Hep anne olunca bunu yapmak istemişimdir," diyor keyifle. "Bana da zamanında az yapılmadı."

Onu kınarcasına gözlerimi kocaman açıp dilimi ağzımın içinde şaklatıyorum. "Sen bunu bilerek mi yapıyordun bunca zamandır? Aşk olsun."

"Anne olunca anlarsın," derken gururlu ve zerre şüphem yok ki bu lafı söyleyebildiği için ayrıca mutlu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık anneciğim?" diyorum sabırla.

"Aman tamam. Amcanlar çaya gelecekler. Kartal da tutturdu Özgü ablam çayın yanına damla çikolatalı kurabiyelerinden yapsın diye. Yorgun hissetmiyorsan yapar mısın diyecektim."

"O Kartal çok oluyor artık ama," diye söyleniyorum. Mutfağın yolunu tutup kurabiye yapmak için kollarımı sıvadığımda, insana ağız tadıyla kendini bu dünyadan soyutlaştırma izni vermediklerinden mütevellit içerliyorum.

Fırına verdiğim kurabiyelerin pişmesini beklerken uzaklara dalıp gidiyorum. Öykü de beni bu şekilde yakalıyor. Ona böyle tehlikeli bir alanda bitenleri anlatamayacağımı söyleyip iyice meraklanmasına neden oluyorum. Neticede mutfak bizim evde herkesin her şeyi duyabildiği tek yerdir ve bunu bilmeyen yoktur.

Biraz sonra ev yine kalabalığın vazgeçilmezi olan sesle dolduğunda kalabalık ailelerde kelebek gibi uçmanın çok da mümkün olmayacağına tekrar tanık oluyorum. Mesela birine âşık oldunuz. Lafın gelişi diyorum. Gözünüz öyle kör oldu ki yeşil fasulyeye bakarken bile aptal aptal gülüyorsunuz. Babanızla aynı sofradayken adam sizden tuzu istiyor, siz hâlâ önünüzdeki yeşil fasulyeye anlamsız gülücükler atıyorsunuz. *Ay çok yazık o adama. Nasıl üzülür! Nasıl kızının âşık olduğunu kabullenip hiçbir şey yokmuş gibi hayatına devam eder ki?*

Ailenin çakalları vardır bir de. Gözünüz öylesine bir yere dalsa bile bir anlam çıkaran tiplerden bahsediyorum. Bunlardan gözünüzdeki o pırıltıyı saklamanızın imkânı yoktur. Şak diye anlayıp sizi oracıkta mahcup ederler.

"Abla sen hayırdır?" Kartal ağzına tıkıştırdığı kurabiyeyi yutmadan konuşuyor. "Öyle dalıp gitmeler..."

Sanırım bizim ailenin çakalı Kartal oluyor. Onun yaşına bakmayın siz. Doğuştan otuz yaşında adam kafasına sahip olduğunu her geçen gün biraz daha fazla kanıtlıyor. "Oyunu dü-

şünüyordum," derken zoraki gülümsüyorum. *Kayra'nın yanındayken de gülümsememi zapt etmeye çalışıyordum. Kısmet tabii.*

"Sana ne oğlum?" diyor Alaz amcam şekersiz içtiği çayı abartıyla karıştırırken. Her defasında o çay kaşığını nereden buluyor hiçbir fikrim yok. "Niye karışıyorsun ablana? Hayır, biz daha ölmedik. Karışılacak bir şey olursa ben zaten karışırım."

"Siz ikiniz." Yasemen yengem araya girerek eşiyle oğluna tehditkâr bakışlar atıyor. "Coşacak yer aramayın."

Baba oğul yengeme cevap vermek için yarışa girdiklerinde konu benden uzaklaşıyor. Rahatlayarak arkama yaslanıyorum. Cansu Betül'le göz göze gelmemiz tam o anda gerçekleşiyor. Bana çekik gözlerinden birini kırpıp hiçbir şey olmamış gibi önüne dönüyor. Hayretle elimdeki yarım kurabiyeye bakıyorum. Oysa etrafta kelebek gibi uçmamıştım bile.

10

Esas

Daha küçücükken, bir turşu kavanozunda atanamamış biber turşusuyken, Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler oyununda oynamıştım. Kendimi prensesi oynarken hayal etmekten alamıyordum ama öğretmenimiz beni o role seçmemişti. Yedi cücelerde eksik olduğu için başıma geçirilen şapkayla o cücelerden birine çevrilmiştim ve aralarındaki tek kız olmuştum. Öğretmenimiz bunu ilk söylediğinde bozulmuştum fakat belli etmeyerek kendimi okul çıkışına kadar tutmuştum. Eve gider gitmez o kadar çok ağlamıştım ki annem okulda ufak çaplı bir olay çıkartacağını ima etmişti. Babam kendisini sakinleştirmenin bir yolunu bulduktan sonra bana dönüp *baba-kız zamanı* dediğinde gözyaşlarımı çabucak silmiştim.

O gün babam beni sahnede bir cüceyi canlandırırken de ışıldayacağıma ikna etmişti. Çünkü benim kalbim babamın kalbidir.

Dolunay'a ayak basar basmaz daha kimseciklerin ortalıkta görünmemesinden faydalanarak sahneye atlıyorum. Düşüncelerimin de etkisiyle gülümsemem dudaklarımı zorluyor, nihayetinde de tüm yüzüme yayılıyor. *Hayat tüm köşeleriyle muazzam bir yer olmayabilir ama ben şu an kendimi rengârenk dondurmasını ayaklarını sallandırarak yiyen bir çocuk gibi hissetmekten alamıyorum.*

Altımdaki krem rengi çorabımın üzerine geçirdiğim tozluklarımı düzeltiyorum. Sessizliğin, içinde bulunduğum ruh halinin tadına vararak ısınmaya başlıyorum. Bunu dakikalarca devam ettirmemin ardından salon dolmaya başlıyor. Ben fleks pozisyonundayken Derya hocanın asistanı da salona giriyor ve gözleri sahne üzerinde biraz dolaştıktan sonra beni yakalıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakışıma gülümseyerek karşılık veriyor ve yanıma kadar gelip benim toplantı odasından çağırıldığımı söylüyor.

Toplantı odası? Derya hocanın asistanı? Ben çağırılıyorum? Bunları bir araya getirdiğimde mantıklı bir sonuca ulaşamayınca kalbimde akrobatik hareketler boy göstermeye başlıyor. Beynimin içinde bir boşluk meydana geliyor adeta. Ayakuçlarımda durmayı sonlandırıp asistan kızın peşinden pıtı pıtı yürüyorum.

Ben bugün çok farklı kalp krizleriyle Dolunay'daki insanları şaşırtırım diyordum. Kayra'yı görünce ne yapacağımı bilemezdim, put gibi dururdum mesela. Bunlara hazırlıklı gelmiştim. Kendimi bir güzel gevşetmiştim de hatta. Fakat toplantı odasına çağırılmak nedir? Asistanın kapıyı bana açıp geri çekilmesiyle ona teşekkür edercesine başımı sallıyorum hafifçe. İçimi geçirerek adımımı attığımda toplantı masasının etrafındaki kalabalık dikkatimi çeken ilk şey oluyor. Nasıl bir dolap dönüyor yine kim bilir?

"Özgücüğüm," diyor Derya Hoca eliyle masanın başındaki sandalyeyi göstererek. "Gel lütfen."

Gösterilen sandalyenin ucuna oturuyorum. Kayra'nın hemen çaprazımdaki sandalyede bacağını dizinin üzerine atarak oturması dikkatimi çekiyor. O anda kan akışımın hızlandığını, yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyorum. Masanın etrafında oyunun yapımcıları, Dolunay'ın sahibi, diğer hocalarımız ve müzisyenimiz otururken Kayra'ya bakmamalıyım. Hem onun bakışlarının dikeni de beni rahatsız etmediğine göre aynı şeyi düşünüyor. Çok daha önemli bir mesele var belli ki. Kalbimin pamuklu yerlerine batan detaylara başımı çevirmemem gerekir.

Konuşmaya yapımcılarımızdan biri başladığında kulaklarımda da bir uğultu meydana geliyor. Benim uyduramayacağım kadar büyük bir konu açılıyor, büyüyor, taşıyor. "Senin yeni

başrolümüz olmanı çok isteriz. Hepimizin ortak kararı bu yönde... Kayra yeteneğinden bahsetti. Aynı şekilde diğer hocaların da destekledi. Onlara güvenim tam."

İlk yapmak istediğim şey çığlık atmak oluyor muhterem. İkinci yapmak istediğim şey çığlığımı susturmadan odanın ortasında dans etmeye başlamak... İkisini de yapmıyorum neyse ki. Beni başrol olarak seçmelerine onları ilk dakikadan pişman etmemeyi başarıyor, dilimi ısırıyorum. Yüzümde gören herkese bulaştırabileceğim bir gülüş büyüdüğünde sözcükler dudaklarımdan otomatik olarak dökülüyorlar. Bundan mutluluk ve onur duyacağımı dile getirmem, önüme uzatılan sözleşmeyi imzalamam, benimle birlikte tebessüm eden insanları izlemem art arda gerçekleşiyor.

Bakışlarım Kayra'ya tutunmak istediklerinde boşluğa düşüyorlar. Bana tek bir bakışı, gülümseyişi bile reva görmemesi içimin her noktasında kanat çırpan tırtılların kelebeğe dönüşmelerine engel oluyor.

Toplantı odasından çıkıp onu da diğerleriyle beraber arkamda bıraktığımda ne hissedeceğimi şaşırmamdan dolayı ifadesizliğimi koruyorum. Provalara bir an önce başlamak için benim arkamdan Kayra, Derya Hoca ve Olcay da salona giriyorlar. Şimdi herkese bu haberi duyuracaklarını biliyorum ama şu zavallı tırtılcıklara üzülmekle meşgul olduğum için kendimi kaptıramıyorum olaya.

Şimdi adamın çenesine yapışıp yüzünü kendime çevireceğim. Baksana bana! Bakar mısın yani? Rica ediyorum diye hıçkırarak çıldırdığımı kanıtlayacağım.

Derya hoca gerekli girizgâhı yaptıktan sonra Kayra lafa girerek onu tamamlıyor. "Yeni başrolümüz," diyor düz bir sesle. "Özgü arkadaşlar."

"Tebrik ediyoruz ekipçe." Derya hocanın cıvıltılı sesi Kayra'nın tavrının daha da gözüme batmasına sebep oluyor sanki. Kadın alkışlamaya başladığında içlerinde şaşıranlar olsa bile oyunculardan da alkışlar geliyor. Hafifçe eğilerek onları selamlıyorum.

"Artık daha hızlı ve yoğun ilerleyeceğiz," diyor Kayra alkışların önüne geçen ses tonuyla. "Birkaç ufak değişiklik daha yapılacak başrol değişimi sebebiyle. Bu yüzden hepinizin çok daha büyük bir özveriyle sahnede olmasını istiyorum."

Sahneye çıktığımda farklı bir heyecan sarıyor bedenimi. İlk olarak şunu söyleyeceğim size. Kayra bana bakmamakta ısrar ediyorsa ben de ona dönüp bakmayacağım. Tutkunu olduğum işi yaparken, tutkunu olmak üzere olduğum bir adamla aklımı meşgul edemem. Etmemem gerekiyor. *Lütfen etmeyeyim. Âmin.*

Yağmur küçük adımlarla bana yaklaşıp kulağımın dibinde fısıldıyor. "Sen nasıl bir cevhersin ya," diyor hayret ve heyecanla. "Tavladın resmen hocaları. Başrolsün!"

Biri hariç! Belli ki onu tavlama konusunda öyle yetenekli değilim.

Korkut da kaşlarını oynatıp sırıtarak yanımıza geliyor. "Sen bu işi biliyorsun," diyor tatlı bir tavırla. "Helal."

"Yalnız birileri fena kuduruyor, ben söyleyeyim." Yağmur'un söylediği şeyle kaşlarımı çatıyorum ve işaret ettiği yere bakıyorum. Yiğit Önem rahatsız edici bakışlarını yine yüzüme dikmiş beni seyrediyor. Fark edilmek pek de umurunda gibi görünmüyor üstelik.

"Kuduran kudurur. Herkesin kudurmasına kimse karışamaz yani." Korkut'un söylediklerleriyle Yağmur gülmemek için kendini zor tutuyor. Bunu görebiliyorum.

"Delisiniz siz," diyorum Yiğit'e bakmayı reddederek. "Azar işitmeden dağılalım. Ara verdiğimizde çıldırmaya devam edersiniz."

Provalara başladığımızda kafama takılan soru işaretlerini yok etmeyi beceremiyorum. Bu erkeklerin derdi ne? Anlayan birisi bana gelip uzun uzun anlatsın. Söz dinleyeceğim. Bakmaları için kendimizi paraladığımız zamanlarda yokmuşuz gibi davranmalarını, bakmamalarını istediğimizde de gözlerini üzerimizden almamalarını anlayamıyorum. Şu an kendimi de çok anlayabildiğim söylenemez fakat buna takılamayacağım.

Baş kadın oyuncu olduğumu henüz sindirebilmiş değilim. Siz de fark etmişsinizdir. Sanırım bunu sindirmem için canımın çıkması gerekiyor. Kayra bu konuda elinden geleni ardına koymayacaktır. Verilen aranın canını sıktığına yakından şahit olduğum için etrafta tutuşmaya müsait bir barut gibi dolaşmasını çok görmüyorum. Yine de kalbimde doğal afetlerden birkaçı aynı anda gerçekleşiyor saygıdeğer okur. İnsan bir kerecik

göz süzmez mi? *Anladık, dağ gibi adamsın. Göz süzmeyi kendine yakıştıramayabilirsin ama bu işin bir sürü yolu var değil mi? Vardır yani. Bence kendisi benden çok daha iyi biliyordur o yolları.*

"Müzikli provadan önce..." Kayra üç büyük adımla sahneye varıyor ve ben elektriğe maruz kalmış gibi kendimi geri adım atarken buluyorum. Adam bana günün başından beri ilk kez bakmaya tenezzül ediyor. Doğrudan gözlerime değil ama bakışları değiyor. Elini uzatıp beni yanına çağırdığında ise ağzım kuruyor, gözlerim hafif kararıyor. Kendime gelmeliyim. Beni Özgü olarak değil, oyuncusu olarak çağırıyor. Ona hiç alınmamışım gibi uzattığı elini tutuyorum. Şimdi rüzgârda sağa sola uçan yapraktan farkım olmadığını herkese ispatlayacağım. "Kerem iyi izle."

Rolüm değiştiği için partnerim de değişti tabii. Artık Kerem'le çok kere sahneyi paylaşmak durumundayım.

Kavradığı elimi doğru pozisyona getirip diğer elinin baskısını tamamen belimde hissedeceğim şekilde yerleştiriyor. Göz göze geliyoruz. Göz göze gelmek eylemini gerçekleştirmenin bu kadar şiddetli olabileceğine ihtimal vermezdim o saniyeye kadar. Başını oynatarak oyunu başlattığında ona aşk ve tutku dolu bakmam gerektiğini biliyorum. Ancak kırgınlığımı yenip de kendimi rolüme veremiyorum.

O benim aksime bu işi hakkıyla yapıyor. Bakışlarındaki tutkuyu hissettiriyor ve bu hisle beni dizlerimin üzerine düşüp kalacağım diye endişelendiriyor. Aynı zamanda kırık yerlerimi sihirli bir dokunuşla iyileştirip yerini hazza bırakmaktan geri durmuyor.

Elim hâlâ avucunun içindeyken arkamı döndüğümde hızla kendine çevirip bedenimin göğsüne çarpmasına sebep oluyor. Bu sahneden az önce alamadığım o heyecanı iliklerime kadar alıyorum şu an.

Tıpkı kavrayışı gibi bırakışı da ani oluyor. Kayra'nın kollarından sersemlemiş bir şekilde sıyrılıyorum. O rahatça, "Gördün, değil mi?" diyor Kerem'e. "Kadın nefesinin kesilmesini istiyor. Hissettir."

Kadın. Nefesinin. Kesilmesini. İstiyor.

Karakter istiyor bunu. *Yoksa benim nefesim yerinde kalsın mümkünse. Lazım o bana.*

Müzikle alıyoruz aynı sahneyi. Defalarca kez. Bir şeyler eksik oluyor ama tam olarak ne anlamıyorum. Kayra'yla aynı sahneyi tekrarlarken duyduğum hazdan eser yok. Her şey birbirine giriyor. Hassas bünyem neye uğradığını şaşırıyor iyice.

Aypare'ye sarılmak istiyorum. En başından beri, bu oyun ellerimin arasına tutuşturulduğu ilk andan beri onu nasıl kaburgalarımın arasına sızmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bunu unutmayacağımı da biliyorum. Aypare, sanki benim ilk ciddi rolüm olacağını rüyamda kulağıma fısıldamışçasına hayalperestim. Sayfalarca ezberlemem gereken replikleri olduğunu bilmek beni hiç korkutmuyor. Sesimin daha fazla ön planda olacağını bilmek de aynı şekilde. Aypare'yi ciğerimin hassasiyet isteyen köşesine bugün yerleştirmediğimi düşünüyorum.

Dudaklarım inancım yüksekken aralanıyor ve Aypare'nin ruhunu hissetmek için gözlerimi kapatıyorum. *"Burası tek seferde geçip gidilecek bir sokak."* Dudaklarımdan dökülen her kelime Aypare'nin yarası. Bunu hissettirmeliyim. *"Ben geçemedim. Her yerde taşlar, her yerde çukurlar, her yerde beni aynı yere sürükleyen levhalar. Ben nasıl geçeceğim? Her yerde siyah, her yerde gözlerin, her yerde simsiyah gözlerin... Ben geçemiyorum. Her yerde koyu, her yerde sesin, her yerde kopkoyu sesin... Ben geçemeyeceğim. Her yerde kalbin, her yerde yara, her yerde kalbin yaraysa tut ellerimi bastır oraya."*

Kayra bizi durduğunda parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirdiğini görüyorum. Dudağımı dişlerimin arasına alırken yine delirmemesini temenni etmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Buranın farkı ne biliyor musunuz?" diyor kollarını göğsünde kavuştururken. Gözlerini kısıp herkesin yüzüne tek tek bakarak konuşuyor. "Televizyonda derdinizi anlatmak için birden fazla şansınız var, aynı sahneyi defalarca kez baştan alabilirsiniz. Bu sahnenin üzerinde yalnızca bir şansınız var. Tek! Başka şans yok." Önce Kerem'e ardından bana içinde şimşeklerin çaktığını hayal ettiğim bir bakışla bakıyor. "Anlatmak istediğin şeyi bana anlat. Derdini bana dansınla anlat. Sadece tek seferde..."

Söyledikleri içime işliyor. Kendime başka türlüsünü konduramıyorum. İçimden tuhaf bir şekilde ona ağlarken yine ona sarılmak geçiyor. *Bana bakmadığın için yapamıyorum,* diye haykırmak... *Sen beni görmüyorsun!*

Başka bir sahneye geçtiğimizde sahne hayli kalabalıklaşıyor. Yağmur'la karşılıklı oynarken ikimiz de kendimizi rolümüze kaptırıyor, arkadaşlığımızı unutuyoruz. Aynı şekilde Korkut'un da sahnedeki ciddiyeti etrafındakilere bulaşıyor. Onların her boşlukta makara yaptıklarına dışarıdan birisi kolaylıkla inanamaz.

"Allah'ım," diye inliyor sahnenin orta yerine oturan Yağmur. "Bir an hiç mola vermeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım."

"Şaşırmazdım," diyerek ona katılıyor Korkut da.

Kendimi yanlarına bırakırken kemiklerimin sızladığına yemin edebilirim. Bir dakika bile oturmamış olmamın yanında duygusal olarak da tonlarca dayak yemiş gibiyim. Suyuma uzanıp kana kana içiyorum. "Beni bırakın," diyorum nefes alabildiğimde. "Siz devam edin. Ben komadayım."

"Oho..." Korkut uzatarak konuşurken sırıtıyor. "Daha dur sen Özgü Hanım. Yeni başlıyorsun."

"Tabii," diyerek çok geçmeden ona ayak uyduruyor Yağmur da. "Baş kadın oyuncu olmayı kolay mı sandın sen?"

"Geçin dalganızı geçin," diyorum iç geçirerek.

"Estağfurullah." Abartılı bir saygı sergiliyor Korkut bu sefer. "Sizinle dalga geçmek ne haddimize? Dalga geçmeye kalkanın kellesini alırız isterseniz."

"Söyleme şöyle şeyler," diyorum utangaç bir gülüşle. "Kösem miyim ben?"

Yağmur gülüyor söylediğim şeye. "Meleksin sen melek."

Onlarla konuşurken gerginliğimi birazcık da olsa unutuyorum. Lakin benim iyi bir şeyler hissetmem demek bunun hemen bozulması gerektiği anlamına geldiği için Yiğit yanımıza geliyor. "Özgü seninle biraz konuşalım mı?" diye sorarken ona aşağıdan bakıyorum. *Benim biraz konuşmak istediğim kişi sen misin bezelye? Gölge etmesene.*

"Dinlenmek istiyorum Yiğit," diyorum bitkin bir sesle. "Ara birazdan bitecek."

"O zaman çıkışta beni bekle." İtiraz etmek için tekrar dudaklarımı araladığımda engel oluyor. "Bak seninle konuşmalıyım tamam mı? Çok kısa, merak etme."

"Peki."

Ara bittikten sonra provaya son hız devam ediyoruz. Beynim sebze çorbasına dönüyor arkadaşım. Kayra doğru düzgün yüzüme bakmıyor, ufacık bir tebessümü bile çok görüyor, Yiğit benimle konuşmak için söz alıyor. Neden her şey beni buluyor? Sakince sürdürmek istediğim hayat gün geçtikçe daha da çetrefilli bir hal almaya başladı.

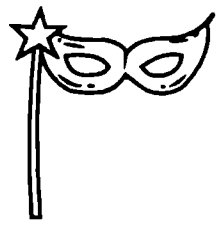
Uzayan provalar yüzünden akşam normalden biraz daha geç iniyoruz sahneden. Herkes yarı baygın bir halde kulislere dağılıyor. Ben de üzerimi hızlıca değiştirip saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra çantamı topluyorum. Eve gider gitmez bizimkilere müjdeli haberi vereceğim fakat o kadar keyifsizim ki onlara da bunu yansıtmaktan endişe duyuyorum. Öykü'nün dizine başımı yaslayıp içimdekilerin hepsini kucağına dökmem gerekiyor. Duyduğum ihtiyaçla adımlarımı hızlandırarak otoparka varıyorum.

Kötü haber; Yiğit, hemen motosikletimin yanında beni bekliyor.

Kalbimi kâğıttan bir uçağa döndüren haber; Kayra'nın arabası da hâlâ otoparkta ve gözlerimi biraz kıstığımda içinde oturduğunu görebiliyorum.

Ayaklarıma tuğla dökülmüş gibi olduğum yerde kalmama neden olan haber; Yiğit'e gözümün ucuyla bile bakmadan, Kayra'nın yanına koşmak istiyorum.

Kayra'ya koşmuyorum. Fakat böylece hareket etmemin de bir anlamı olmadığına kanaat getiriyorum ki yerimden oynamak için hiçbir şey yapmıyorum. Ayaklarım beni Kayra'ya ulaştırmayacaklarsa burada meyve veren bir ağaca dönüşeyim istiyorum.

11

Ophelia'nın Delirme Sahnesinden Keşit

Her zaman olmak istediğimiz yerde olamıyoruz ya da istediğimiz şey her neyse kollarımızı açıp ona koşmaya başlayamıyoruz. Bu acımasız bilgiden sonra ayaklarım Yiğit'in yanına varmak için harekete geçiyorlar. Acımasız bilgilerden bir kere daha hoşlanmıyorum. Beni rahat bıraksalar ve içimden gelen her şeyi yapabilsem keşke...

Kayra, dinlemeye doyamayacağım bir şarkı kadar ilgi çekici haliyle arabasında otururken yüzümü buruşturmamaya çalışarak ulaşıyorum Yiğit'in yanına.

"Çok zamanım yok," diyorum ela gözlerini yüzümde dikkatle dolaştıran adama. "İnanılmaz yorgun olduğumu da tahmin ediyorsundur."

"Görebiliyorum Özgü. Bana zaman ayırdığın için teşekkürler," Kararsız bakışları motosikletimle benim aramda gidip geliyor. "Ama burası konuşmak için pek uygun değil bence. Bir yerlerde otursak nasıl olur?"

"Kısa bir konuşma olacağını söylemiştin," derken Kayra'nın arabasının hâlâ otoparkta olduğunu biliyorum. Yiğit'in hemen arkasında kalan köşeye gözlerimi değdirmemek için verdiğim mücadele takdire şayan doğrusu.

Sıkıntıyla yerinde yaylanıyor. *Burada asıl sıkıntıda olan birisi varsa o da benim. Sıranı bekle lütfen.* "Evet, çok vaktini

almayacağım ama böyle uluorta bir yerde konuşmayı da istemiyorum."

Ne yapacağımı bilemez bir tavırla dudağımı büküp düşünüyorum. Yiğit'in söyleyeceği şey her neyse onu bir an önce öğrenmem iyi olacak gibi geliyor. Yani provalarda anlamsız bakışlarını görmeye devam etmek ya da yanlış yerlere çekilebilecek hareketlere mahal vermek istemiyorum. Diğer yandan Kayra'yı arkamda bırakıp buradan Yiğit'le ayrılma fikri içimin odalarında yankı yapıyor. Sıcacık odalar bir anda sessizleşip buz gibi olduklarında ürperiyorum. *Odalarda hem ışıksız hem sobasız kaldım. Şuraya bir elektrik sobası getirin bari. Üzülüyorum.*

"Kabalık etmeyi hiç istemiyorum ama bir yere gidene kadar bayılma ihtimalim çok yüksek Yiğit." Güçlükle gülümsüyorum. "Ya burada konuşalım ya da başka bir zamana erteleyelim bu konuşma işini."

O da eğreti bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Tamam o zaman." Derin bir nefes alıp girişini yapıyor. "Önce seni tebrik etmek istiyorum. İlk profesyonel işinde harika bir rolün sahibi oldun."

O sahiden de Demetrius'u andırıyor fakat daha önce de söylediğim gibi ben asla bir Helena olamayacağım. Onun Helena'sı hiç olamayacağım. Olmayı da isteyip düşlemiyorum. Mezuniyet balosunun üzerinden çok uzun zaman geçmedi belki. Ancak benim büyük zamanlara ihtiyacım olmadı bunu anlamak için saygıdeğer okur. Başımı iki yana sallayarak küçük bir tebessümle mahcubiyetimi sergiliyorum. "Teşekkür ederim. Henüz ben de şaşkınım."

"Provalar boyunca parıldadın. Bundan sonra da kat kat parıldamaya devam edeceğinden şüphem yok." Omuzlarını silkip buruk bir dudak kıvrılışıyla bana bakıyor. Onu daha önce böyle görmediğimden o kadar eminim ki gülümseyişim çabucak terk ediyor yüzümü. "Ben çok büyük bir salağım, değil mi? Geri zekâlı herifin tekiyim."

"O nereden çıktı?" diyorum şaşkınlıkla. "Söyleme böyle şeyler."

"Boş versene Özgü." Bakışlarını aşağı indirerek bana bakmayı sonlandırıp etrafta gezdiriyor. "İnkâr etmemiz bir şey değiştirmeyecek. Bu saatten sonra çok da bir önemi yoktur senin için. Yine de söyleyeceğim." Gözlerimi endişeyle irileştiri-

yorum. Buna devam etmeyi hiç istemiyorum ama ipin ucu kaçıyor ve yakalayamayacağım belli. "Yeşim'le beni ne şekilde gördüğünü biliyorum. Dışarıdan nasıl anlaşıldığını da farkındayım. Ama onunla benim aramda hiçbir şey yok. Olamaz. Yeşim tam tersini beklese de ondan hoşlanmıyorum." Kaşlarını kaldırıp yanlış anlamamı istemiyormuşçasına aceleyle ekliyor. "Çok güzel bir kız ama olay bundan ibaret değil, anlıyor musun?"

Kekeleyecek gibi oluyorum. Bunları duymayı sahiden beklemiyordum ve bu her ne kadar geride bırakmaya çalıştığım bir durum olsa da içerliyorum. Yeşim benim herkesle paylaşmayı tercih etmeyeceğim mevzuları anlattığım tek arkadaşımdı. Yiğit neden eline bir tuzluk alıp yaralarımın etrafında dolaşmaya kalkıyor ki?

"Ben..." Toparlanmayı deniyorum. Kayra'nın arabasına doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra bunu biraz da olsa yapabiliyorum. "Elbette anlıyorum. Birinden hoşlanmak için çok daha fazlasına ihtiyaç duyulabileceğini farkındayım. Sadece şunu anlamıyorum, neden bunu bana şimdi gelip söylüyorsun?"

"Çünkü senin hesap sormak için geleceğini düşündüm. Aslında bunu beklemişim." Yüzündeki sıkıntılı havayı solumakta zorlanmıyorum. *Enginarın bile bir kalbi olduğunu biliyordum fakat aynı şeyin bezelyeler için de geçerli olduğunu tahmin edemezdim.* "Her gün senin yüzüne bakarken seni çağırmışım, çok saçma."

Yiğit'in söyledikleri son kullanma tarihi geçmiş bir şeyi yemişim hissi veriyor bana. Zamanında tüketseydim midem ağrımayacaktı. Böyle kıvranıp durmayacaktım. Zamanında tüketemedim. Şimdi hiçbir manası yok.

Onun bir şeyleri farkında olması ve gözümün içine baka baka hareket etmesi beni incitmişti. *Geçmiş zaman...* Çabucak kırılan bir insan olduğum besbelliyken bunu gizlemek anlamsız. Fakat kalbim Yiğit'in söylediği her kelimede çırpınmıyor, kirpiğine tutunmaya çalışan bir serçeyi andırmıyor. Onunla konuşacak başka bir şeyimizin kalmadığını ikimiz de görebiliyoruz. Söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan insanlar birbirleriyle acelece vedalaşarak ayrı noktalara giderler. Biz de öyle yapıyoruz. Ben kendimi motosiklet kullanamayacak kadar yorgun hissettiğimi söyleyip otoparktan ayrılırken o arabasına biniyor. İçimde meydana gelen ezilmeyle burnumun direği sızlıyor. Aynı anda Kayra'ya da arkamı dönmüş olduğum gerçeği beni savunmasızlaştırıyor.

Taksi durağına kadar yürüyüp biraz nefes almayı deniyorum. Sırtımdaki çanta bile bana inanılmaz ağır geliyor o anlarda. Yatağıma çapraz atlayıp hiç kımıldamadan uyumayı hayal ediyorum. Yatağa çapraz atlamalı zamanları bilirsiniz. Bir fil size hortumuyla saldırmış gibi her yeriniz ağrıdığında bunu mutlaka yapmışsınızdır. Bir de ruhunuza yapılan acımasız saldırılardan sonra tabii.

Durağa yaklaştığımda siyah Impala hemen yanımdan geçip yavaşlayarak duruyor. Adım başı Impala görmüyorum sonuçta. İçindekinin kim olduğunu tahmin etmek bu yüzden hiç zor değil. Bu kabullenişin bende baş dönmesine sebebiyet vermesi de öyle.

Kayra yanındaki koltuğun camına uzanıp açtığında bedeniyle beraber kafasını da hafifçe eğmek zorunda kalıyor. Düz bir ifadeyle, "Atla hadi," diyor. Allah'ım! Atla dedi, öyle değil mi? Atla dedi bana. Öylece durdu, arabayı kenara çekti, benim arabaya atlamamı söyledi. Bugün neden böyle şeylerle karşılaşmak durumunda kalıyorum ki ben? Üstelik o kadar çok şey üst üste gerçekleşiyor ki hazmedecek vakit bile sunmuyor kimse bana. *Ophelia'yı da böyle delirtmişlerdi. Herkes kızcağızın üzerine geldi. Bir kişi çıkıp sen ne hissediyorsun diye sormadı bile. İnsafsızlık!*

"Pardon," diyorum kırık bir tebessümle. "Yanlış anlıyorum ben, değil mi?"

Kayra burun kemiğini iki parmağıyla sıkarken hem ürkütücü derecede sakin hem de patlaması an meselesi olan bir saatli bomba gibi gözüküyor. "Özgü lütfen arabaya bin." Bakışlarını yüzüme dikip tane tane konuşuyor. "Lütfen diyorum farkındaysan. Bir kere daha söylememi ister misin?"

Anneden miras olan çıldırmaya müsait hücrelerimi bir kediyi sever gibi okşayıp sakinleştiriyorum. Bana söyleyeceği şeylerinin olduğunu düşünüyorum. Benim de kendisine iki çift söz söylemeye azıcık da olsa hakkım olmalı. Arabaya binip kapıyı kendimden beklemediğim bir güçle kapattığımda hem çıkan sesten hem de camın anlık titreyişinden rahatsız oluyorum. Çaktırmadan dudağımın kenarını dişlerken, biraz abarttığımı düşünen yanım sinsice beynimin kıvrımlarını ele geçiriyor.

"İstersen cam çerçeve indirirsin de," diye mırıldanıyor Kayra yandan gördüğü yüzümü izlerken. "Eve kadar sabretmen gerekecek."

Ona bakmamayı son cümlesine kadar sürdürebiliyorum. Kaşlarım havalanırken allak bullak bir yüz ifadesiyle adamın bakışlarını karşılıyorum sonunda. "Eve kadar mı? Hangi ev?"

"Gelip gördüğün ev," diyor arabayı tekrar çalıştırırken. Dikiz aynasından yaptığı kontrolün ardından yola karışıyor. "Yabancısı sayılmazsın artık."

Dehşetle irileşen gözlerim adamın yorgun yüzünde dolaşıyor. "Ben senin evine gelmiyorum," derken sesim titriyor.

"Kendimi başka bir yere gidip konuşacak kadar iyi hissetmiyorum." Yoldan kısa bir süreliğine ayırıp bana çevirdiği bakışlarından da söylediği cümle okunabiliyor. Gözaltları halkalanmış yine. İçim gidiyor. İçimi sakince uyarıyorum. Beni sallamıyor. "Evde rahat ederiz ikimiz de. Baksana." Çenesini oynatarak benim yüzümü gösterdiğinde yutkunuyorum. "Sen de bayılacak gibi duruyorsun."

Neredeyse onun söylediklerini başımı sallayarak küçük bir mırıltıyla onaylayacak hale geliyorum. Sormak istediğim fakat sormaya nasıl cesaret edeceğimi çok da bilmediğim şeyler var. Onlar dilimin ucunda bekliyorlar. Kayra konuştukça, bana böyle ikna edici baktıkça evine gitmemden daha doğal bir şey olamazmış gibi hissediyorum ve bu his yüzünden sızlayan kaslarım bile gevşiyorlar. *Oyuna gelmek üzereyim muhterem, tut beni sıkı sıkı.*

"Ben gerçekten senin evine gelemem," diyorum iradeden duvarlarıma yaslanıp. "Bizimkiler merak ederler."

Söylediğim şeyi düşündüğünü belli edercesine kaşları çatılıyor. Alnında oluşan çizgileri parmağımı değdirerek düzeltmek isteyişim bana şımarıkça göz kırptığında emniyet kemerine sabitliyorum ellerimi. Aynı istek ağzına bir de sakız alıp iyice arsızlaşıyor. Kendisiyle baş etmek hiç kolay değil arkadaşlar.

"O çocukla orada konuşarak zaman kaybetmeseydin keşke," diyor harfleri dişlerinin arasında bileyerek. "Böylece daha geniş vaktimiz olabilirdi."

"Ben senin bekleyeceğini nereden bilebilirdim ki?" derken kirpiklerimi kırpıştırıp durduğum için oturduğum yerde bile başım dönüyor.

"Arabanın içinde uyumuyordum herhalde." Direksiyonu kırıp ani bir dönüş yapıyor. Yüreğimi hoplatması da gecikmiyor.

"Seni bekliyordum. Tam on iki dakika süren konuşmanızın bitmesini ve yanıma gelmeni..."

Durur musun? Ay yavaşlar mısın? Yanıma mı? *Benim değil, onun yanına.* Emniyet kemerini daha sıkı kavrayıp gözlerimi akıp giden yola dikiyorum. Kayra'nın kaya gibi yüzüne bakarsam bakışlarımı başka bir yere çevirmek gibi basit bir eylemi gerçekleştirmekten dahi aciz hale gelirim. Tutuşur yanarım, küllerimi anne memleketi olan sıcak denize, kıymetli İzmir'in sularına, savurursunuz.

Kısık sesimle, "Ama sen benim yüzüme bile bakmadın bugün," diyorum kırgınlığımı ister istemez belli ederek.

Araba yavaşlayarak duruyor. Dikkatle baktığımda evimin sokağının başında olduğumuzu farkına varıyorum. Beni kendi evine götürmemiş. Hüsranla düşen omuzlarıma kaş çatıyorum. Elbette beni evine falan götürmeyecek! Ailem beni merak edecekken onunla birlikte gidecek değilim. Ayrıca hâlâ bu hareketlerine anlam veremiyor, kendimi bir bulmacanın başında saatler harcamışım gibi hissediyorum. İşin daha kötü tarafı söylediği her kelimeyi hafızama kazıyorum ve ondan ayrıldıktan sonra bile sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Kafam sebze çorbasını andırıyor şu an sevgili okur. Bu kadar sebzeyi bir arada görmekten hoşlanmıyorum. Sebze düşkünü bir insan olmadığımı siz de biliyorsunuz artık.

Kayra bembeyaz kesilen ellerimden birine uzanıp kendi büyük avuçlarının arasına alıyor. Esmer teninin üzerinde sanki ışıldıyor tenim. Başını eğip elimin üzerine bir öpücük bırakıyor. Yani bir tufan yaratıyor. "Bunun için bana kızdığını biliyorum," diye fısıldıyor bakışlarını yüzüme taşırken. Her iki gözümde de ayrı ayrı oyalanıyor bakışları. Bana bu kadar dikkatli baktığı için yüzümü gizlemek istiyorum. "Yapmak zorundaydım. Sen bu rolü hakkınla aldın, saçma sapan laflar çıksın istemiyorum."

Kendimi saklamak adına hareket etmek isteyen ellerim şu an onun yüzüne ulaşmak için kıpırdıyorlar. Beni düşünmüş. Beni düşündüğü içinmiş. Aklımı Kayra'nın evinde mi unutup düştüm ben yollara acaba? Bunu hiç düşünmemiş olmama şaşırıyorum. *Adam bende var olan duygusallığı yüksek bir dağın tepesine taşıdı adeta. Mantığımla vedalaşıp birbirimize iyi şanslar dilemişiz gibi davranmanın esiri oldum.*

"Sen beni tebrik bile etmeyince..." diye zayıf bir girişimde bulununca dudakları kıvrılıyor ve namluyu göğsüme dayıyor.

"Seni özel olarak tebrik etmek istedim," diyor beni mahveden bir tonla. *O ses tonuna sahip çık İbrahim Kayra. Ben kendime hiç güvenmediğim anlara giriş yaptım.* "Altından kalkacağından eminim. Sana güveniyorum bal perisi."

Parmaklarım bana hesap vermeden onun elinin üzerinde hafifçe kımıldıyorlar. "Sen böyle söyleyince kendimi hem kuş gibi hafif hissediyorum hem de omuzlarıma dünyalar biniyor." Ona içimden geçeni dosdoğru söyleyebilmenin rahatlığı tüm bedenimi sarmalıyor. "Çok tuhaf."

Boştaki eliyle yüzüme uzanıp yanağıma düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Başparmağı kulağıma temas etmeye devam ederken o kısmı hafif hafif okşaması beni şuracıkta mayıştırmaya yetiyor. Gözlerim kısıldığında onun da hem çekik hem de iri olmayı aynı anda başaran gözlerinin kısılmasına şahit oluyorum. "Biliyorum. Çok tuhaf," diyor yüzü yüzüme yaklaşırken. Aniden kafamın içinde gürültülü bir alarm çalmaya başlıyor. Beni tekrar mı öpecek? Öpebilir mi? Yapabilir mi bunu? Yapmaya kalkarsa ben ne yapmalıyım? Kendimi geri çekip adamı sap gibi ortada mı bırakmalıyım? Yoksa ben de mi öpmeliyim? Ben biraz daha çok mu öpmeliyim? Isınan yanaklarım alarmın patlamak üzere olduğunu belirtiyorlar sanki. Öpmesin! Öperse eve düz yürüyerek gidemem. Yamuk yamuk yürürüm. Belki yine yengeç gibi yürüyüp Kayra'yı öptüğüne öpeceğine bin pişman bile ederim.

"Tuhaftan biraz daha tuhaf hatta," diye fısıldarken saçmalama işinde yeni bir akımın öncüsü oluyorum. *Bu akımın üyelerinden biri olmak istiyorsanız sizin de en az bu düzeyde saçmalamanız gerekiyor.*

Kayra çekici halini perçinleyerek boğuk bir sesle gülüyor. "Seni öpeceğimi düşündüğün için mi böyle titriyorsun?"

"Hayır!" diye çıkışıyorum birden. "Düşünmedim. Düşünmem. Düşünemem." Keşke tam şu an bayılma taklidi yapsam. Ancak öyle kurtulurum bu rezil durumdan.

"Peki," diyor bakışlarındaki ateş yerini farklı bir yangına bırakırken. "Yağız'la ne konuştunuz?"

"Yağız değil."

Aramıza benim birazcık da olsun nefes almama yardımcı olacak mesafe koyduğunda dudağını sıkıntıyla dişlediğini görüyorum. "Umurumda değil," derken huysuz bir çocuğu andırıyor. "Sana ne söylüyor?"

"Tebrik etti." Elim hâlâ avucunun içindeyken basitçe açıklıyorum. Daha fazlasını söylemeye dermanım da hevesim de yok. İçimden bir ses Kayra'nın duyacağı şeylerden hoşlanmayacağını ve bunun da bir şekilde benim tadımı kaçıracağını söylüyor.

"Bunun için oldukça uzun ve dolambaçlı cümleler kurdu sanırım. Dakikalar boyunca sürmesini başka türlü açıklayamıyorum," diyor homurdanarak. *Koskoca adamın hallerine gülmemek için kendimi güç tutuyorum. Kendimi güç tutarken gülüşümün patlayacağından korkmuyor değilim.*

"Sen..." Dudaklarımı nemlendirirken bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Yiğit'i pek sevmiyorsun."

Kayra soğuk bir gülüşle başını iki yana sallıyor. Uzayan sakallarına, düzgün dişlerine, gözlerinin kenarında oluşan çizgilere ve yanağındaki derin gamzeye bakarken görsel bir şölene maruz kalmamdan dolayı içimi çekiyorum. "Gerçekten," diyor gülüşünün izi kelimelere baskı yaparken. "Bunu söyledin sen, değil mi?" Ben daha hareketlerini takip etmeye fırsat bulamadan burnumu iki parmağının arasına sıkıştırıyor.

Gözlerimi şaşı yapma pahasına parmaklarına bakıyorum. Sonra tekrar onun gözlerinin içine bakıp "Söylemiş bulundum," diyorum komik çıkan bir sesle. *Hayat kimilerine her koşulda karizmatik olmayı başarabilen sesler sunarken, kimilerine de böyle çizgi film karakteri gibi sesler sunabiliyor. Elden bir şey gelmez.*

Burnumu serbest bıraktığında kaşındığı için kırıştırıp elimin tersiyle sağa sola oynatıyorum. Kayra bana ilgiyle bakmaya devam ediyor. "Gidip dinlen artık," diye mırıldanıyor sonunda. "Yarın yine senin için uzun bir gün olacak."

"Peki," diyerek kabulleniyorum. Ayrılan ellerimizden sonra tutunacak bir şey bulamıyorum. Elim kapı koluna uzanıyor. "İyi geceler sana."

Koca avucunu uzatıp başımdan tutuyor ve şakağıma bıraktığı hızlı, etkili öpücüğün ardından beni serbest bırakıyor. Hızı karşısında dönen başımın bunlara alışması gerekiyor sanırım. "İyi uykular bal."

12

Öykü'den

Ters duruşla karşımdaki hayali rakibime karşı gardımı alıyorum. Bu tür hayali mevzuları altı yaşımdayken arkamda bıraktığımı zannediyordum. Peki, size anlattığım şeylerin burada kalacağını bildiğim için yalan söylemeyeceğim. Hiçbir hayali konuyu arkamda bırakmış falan değilim. Üç yaşından beri benimle beraber her yere geldiğine inandığım bir hayali arkadaşım var. Aslında ikizim olduğunu öğrendiğimde bu tür şeylere ihtiyaç duymayacağımı düşünmeye başlamıştım. İkizim olduğunu öğrendiğinde dedim çünkü Özgü'yü babamın savaş açtığı bir kuleden kurtardığı prenses sanıyordum. Bu bilgiyi kimseyle paylaşmaması gerektiğini düşünen, o savaşçı genlere sahip çıkmakla görevlendirildiğine inanan küçük bir kız çocuğuydum.

Aslına bakarsanız biraz da kendinden bir tane daha olduğunu kabullenmekte zorlanan birisiydim. Yani beş yaşıma kadar... Sonrasında Özgü'yle bir işaret ve yüzük parmağı kadar birbirimizden farklı olduğumuzu anladım.

İleriye doğru bir adım atıp boşluğa yumruğumu savuruyorum. Elimdeki siyah boks eldivenleriyle yüzümün bir kısmını gizlemeyi sürdürüyorum. Spor salonunun özel alanına hazırlanmış boks ringinde hocayı dışarıda bırakarak çalışıyorum. Stres atmanın başka yolunu bilmiyorum.

"Mola ver artık." Zeki'nin uyarısına aldırış etmeden arkamdaki kum torbasına sert bir tekme geçiriyorum. "Turnuvalara katılacakmış gibi kendine eziyet etmene gerek yok."

Hocayı dışarıda bıraktığımı söylemiştim fakat o kendini çok da dışarıda bırakmış durumda değil anlayacağınız üzere. "Gidip diğerleriyle ilgilensene sen," diyorum soluk soluğa. "Terimi soğutamam hiç."

"Ring sırası bekleyenler var," derken sıkıntılı bir nefes verdiğini duyuyorum. "Şuradaki adama bak. Yeni kaydolmuş. Dakikalardır senin oradan inmeni bekliyor." Kum torbasının geriye doğru savrulacağı ölçüde yumruk atıyorum. Zeki'nin derdi asla bitmiyor. "Beni şu insanlarla uğraştırma Öykü."

İsmimi dile getirme şeklinden sabrının tükendiğini anlayabiliyorum. Bu alanı istediğim saatte kullanabiliyor olmam tamamen onunla aramı sıkı tutmamdan kaynaklanıyor. Eğer etrafta ringi paylaşacağım birileri belirirse anından ortalıktan kaybolur, etraf sessizleşince geri dönerim. Zeki de bunu bilerek bana boş vakitlerin listesini çıkarmaktan gocunmaz.

"Sen bana anahtarı versene," diyorum kum torbasını rahat bırakırken. Zeki'nin iç geçirerek başını iki yana salladığını görmek beni genişçe gülümsemeye sevk ediyor. Onu nasıl kandıracağını iyi bilen, ismi yaramazlardan silinmeyen önlüklü bir çocuk gibiyim. "Gece buraya gelir sessizlik içinde stres atarım."

"Bir gün başımı belaya sokacaksın. Bundan çok eminim."

Pes ettiğini görmek onu teselli etmeyeceğim anlamına gelmiyor elbette. Ringin kenarına oturup bacaklarımı sarkıtırken, "Ben hırsızmışım gibi davranırım," diyorum. "Kum torbasını kaptığım gibi kaçmaya başlarım. Böylece kimse senden şüphelenmez."

"Kum torbası hırsızı mı?" derken yüzünü buruşturuyor. "Dağhanların kızı yapıyor bir de bunu." İnanamayarak tişörtünün yakasını tutup silkeliyor. "Allah başka dert vermesin gerçekten."

"Derdi olmayan dermanını bulmak için niye koştursun acaba Zekiciğim?" dedikten sonra dişlerimi boks eldivenimin bandajına götürüp abartılı bir ses çıkmasına neden olarak açıyorum. O sırada ringe çıkan bir başka insanın varlığını hissediyorum ama başımı çevirip bakmıyorum. Zeki sorumu cevapsız

bırakarak vedalaşırcasına göz kırpıyor, ringe çıkmak için benim yanımdan ayrılıyor.

Spor salonunda duş alıp hızlıca giyinmemin ardından yemek yemeğe gidiyorum. Sık sık takıldığım bir kafede ne sipariş vereceğimi düşünürken, yemek konusunda kararsız kalmaktan yıldığımı hissediyorum. Köri soslu tavukla makarnayı seçtikten sonra aklımda kalan barbekü soslu dana eti hayal baloncuğuma sığıyor. Orada servis edilen etimi yiyip nefsimi doyurmam birkaç dakikayı buluyor. Köri soslu tavukla makarnam gelene kadar içsel savaşımı minimum düzeye indirdiğimi söyleyebilirim.

İçeceğimi yudumlarken masanın üzerine bıraktığım telefonumun bildirim panelini kontrol ediyorum. Okul grubundan gelen mesajların ekranıma düştüğünü görmek vicdanımı sızlatıyor. Sizlerle paylaşmam gereken önemli bir hadise var arkadaşlar. Bu yılın sonunda mezun olmam gerekiyordu fakat bitirme projemi teslim etmeyi beceremediğim için olamadım. Bir yıl uzattığım okula sırf bu bitirme projesi için gidip gelmem şart. Oradan bakıldığında huysuzlukta çığır açmış biri gibi görünüyorum belki de. O iş tam olarak öyle değil. İç mimarlık bölümünü kendi isteğimle seçtim ve bölümümü sahiden seviyorum. Yalnızca projede aklıma yatmayan hususlar olduğu için kendimi odaklanmış bir vaziyette bulmam da kolay olmuyor.

İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki, senin iç mimarlık anlayışına uyan projelerin bu dünya üzerinde yeri yok.

Geldi benim canı istediğinde ortaya çıkan poğaça hamurum. Selam verin kendisine. Yıllardır başımın etini yiyen ya da benim onun başının etini yediğim hayali arkadaşım. Gerçeklerden bir tepsi poğaça yapıp önüme sunmaya bayılır.

Bırak şimdi beni insanlara tanıtma işini de ne olacak senin bu uzay sevdan? Onu anlat hadi.

Yine Uzaylı ilan edildik, iyi mi? Ben sadece aynı evlerin, aynı kolonların, aynı mutfakların ve tezgâhların etrafında dönmekten sıkıldım.

Telefonumun kilidini açıp uygulamaya girmemden üç saniye sonra okul grubunu sessize alıyorum. Sonsuza kadar sessizde dursa yine yadırgamayacağım bir gruptur bu. Bazen ses kaydını açıp "Ne kadar salak salak davranıyorsun ya?! Bir saattir kafayı yiyorum burada. Senin aptallığına ben dayanamıyorum, sen

nasıl dayanıyorsun?" dememek için kollarımı birbirine düğümlemem gerekiyor.

Saat on bire kadar aynı kafede takılıyorum. Tatlımı yiyorum, kahvemi içiyorum, internette alakasız videolar izliyorum ve yukarıdan düşen bildirimde Zeki'nin mesajını görene dek saatin kaç olduğunu farkına varamıyorum.

Anahtarı köşedeki Mucit abiye bıraktım. Ondan alıp çıkınca da yine ona bırakırsın.

Zeki'ye başparmağını yukarı kaldıran ifadeyle beraber kırmızı bir kalp de yolluyorum. Bana tahammül edebilen insanlar arasında yer aldığı için kendisini sessizce tebrik yağmuruna tutuyorum.

Hesabı ödeyip kafeden çıkmam, spor çantamı omzuma atarak salona yürümem ve köşedeki tekele uğrayıp Mucit abiden anahtarı almam çok sürmüyor. Birkaç dakika içinde kepenkleri kapatılmış salonun kapısında dizlerimin üzerine çökmüş oluyorum. Anahtarı köşedeki kilide sokup çevirmemin arkasından kepenkleri kaldırmam gerekiyor fakat aynı anda birisi kepenkleri indirmek için zorluyormuş gibi tıkanıyorum. "Bozuk mu be bu?" diye kendi kendime söylenirken kepenklerin küçük bir kısmını yukarı kaldırabiliyorum. Daha fazlası için ya gücüm yetmiyor –ki bunu şahsıma yedirecek bir insan değilim- ya da biri bana gerçekten tuzak kurmuş durumda.

O anda mantıklı düşünerek Mucit abiden yardım istemem gerektiğinin bilincindeyim. En olmadı kilidi çevirip kepenkleri tamamen indirmeli ve arkama bakmadan salonun yakınlarından uzaklaşmalıyım. Eğer yerimde başka birisi olsaydı veyahut şu yaşadığım şeyi bir filmde görüyor olsaydım aptal olmamasını söyler, oradan uzaklaşmasını haykırıp dururdum. İş kendime gelince mantığımın ağzına pamuğu tıkayıp o kepenklerin aralık kısmından başımı sokuyorum. Evet, doğru okudunuz gayet. Başım oradan girerse bedenimi de bir şekilde içeriye sağ salim çekerim diye düşünüyorum sanırım. Çok da farkında değilim yaptığım şeyin. Beynimi asfalta eğdiğim anda akıtıp veda etmiş olma ihtimalim epey yüksek.

"Senin ben kepenk gibi," diye söylene söylenen sıkıştığım yerde kıpırdamaya çalışıyorum. Olmuyor. Başım içeride, bedenim dışarıda kalakalıyorum. Yere serilmiş halimle dışarıdan birinden yardım istemenin beni neyle karşılaştıracağını da

tahmin edemiyorum. Sinirlerim tamamen bozuluyor artık. Haberlere çıkacağımdan eminim. Sadece magazin sayfalarını değil, ana haber bültenlerini de meşgul edeceğim. Spiker ciddi surat ifadesiyle çıkıp tok evin aç kedisi olduğumun altını çizerek konuşacak. Tok ve yer yer duygu kattığı ses tonuyla seyirciyi etkisi altına alması bir buçuk saniyeden fazla sürmeyecek. "Kafam küçükmüş en azından."

Kendime verdiğim züğürt tesellisinin üstüne gözlerimi acıtacak bir ışık parlıyor. Mekânın sarı ışıkları karanlığa alışan zavallı yeşillerimi sulandırırken, içeride gerçek bir hırsız olma ihtimalini kendi mahkememde değerlendiriyorum.

Eğilerek benim yukarısını görmeye çalışan bakışlarımı yakalayan yabancı gözlere bakıyorum. Şaşkınlıktan hafifçe irileşmiş durumdalar. "Sen," diye mırıldanıyor ağzının içinde. Altında eşofmanı, kalın askılı ve bol tişörtüyle eğilmeye devam ederken beni hırsız zannedip polisi aramaması için ağlamaya başlasam nasıl olur?

Yapamayacağını biliyoruz. Zorlama istersen.

"Hırsız falan değilim," diyorum birdenbire. "Boynum acıyor. Şu salak kepengi üzerimden al hemen."

"Hırsız olsaydın başına bir çorap falan geçirirdin herhalde," demesini beklemediğim için kaşlarımı iyice çatıyorum. Konumuz bu mu şimdi? Tamamen eğildiğinde kepekleri altı kısmından kavrayıp tek hamlede yukarı kaldırıyor. Çok basitmiş. Neden yapamadım? Çok mu tatlı yedim acaba kafede otururken? "Gel bakalım."

Beni dirseklerimden yakalayıp patates çuvalı misali içeri çekmesine karşılık ağzımı açıyorum. Belli ki şaşkınlıktan ortalığı ateşe vermeye müsait tepkilerimi kaybetmişim.

Onun ellerinin arasından sıyrılıp ayaklarımın üstünde durabildiğimde kaşlarım hâlâ çatık olmasına rağmen dudaklarımı büzüyorum ve aklını karman çorman etmenin yoluna sapıyorum. "Hırsız olsaydım başıma çorap değil, kar maskesi geçirirdim. Çorabın yırtılma ihtimalini göze almayacak kadar akılsız biri olmamın imkânı yok."

Beni rahatsız etmeme gayesini gözlerimizin önüne çivileyerek incelediğini fark ediyorum. Ben de bu kısa anı değerlendirerek onun kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Salonda daha

önce görmediğimden eminim aslında ama insanların yüzüne yarım saniye kadar bile bakmadığım için kendime pek güvenemiyorum. Kahverengi saçlarının hafif terlediğini, onları parmaklarıyla geriye doğru yatırıp sade bir kahveyi anımsatan gözlerini kaşlarımda tutuyor. *Nasıl ya?! Kaşlarında mı? Kalın mı buldu acaba?*

"Asıl hırsız sen olabilir misin?" diye soruyorum elimin tersini kaşlarımla buluşturmamak için.

"Hayır, değilim." Cevabının netliği sorgu memuru gibi dikilmemi engelleyemiyor. "Yanımda herhangi bir kesici alet yok. Bakabilirsin."

"Ne alakası var?" diyorum sinirle gülerek. "Seni arayacağımı mı düşünüyorsun?" Hemen yüzümü buruşturup kıyın kıyın kepenklere yanaşıyorum. Kenarda kalan spor çantamın içinde biber gazı var. Adamın kasıklarına dizimi geçirip çenesine sağlam bir yumruk attıktan sonra biber gazını sıkarım ve onu tamamen etkisiz hale getirmiş olurum. "Aramayacağım."

"Nereye gidiyorsun öyle?" derken bunu biraz saf bir edayla sorması duraklamama sebep oluyor. "Bak kimliğimi gösterebilirim. Gündüz de seni burada görmüştüm zaten. Zeki'nin yanındaydın, değil mi?"

Şüpheyi tamamı ile bir kenara bırakamadığımdan geriye doğru temkinlice adım atıyorum. "Zeki'nin adamı mısın?" *Ay hayret bir şeysin he! Zeki de mi hain olabilir diyorsun yani?*

Karşımdaki adamın kafasını karıştırarak ağzından laf alma derdindeyim yalnızca. Zeki böyle illegal işlerin adamı değildir. Ona ortalığı karıştırması için para teklif etsem eli ayağı birbirine karışır, o parayı aniden tutuşturduğu bir kibritle yakmaya kalkışır.

"Hiç kimsenin adamı değilim," diyor ellerini birden havaya kaldırarak. "İstersen bu şekilde içeriye kadar yürürüm ve sonra sana kimliğimi gösteririm."

Onun gözünü korkutmayı başardım demek. İçimden hin bir gülüşle havalara tekme savururken, "İndirmeden bekle," diyorum. O bana başını sallayarak karşılık veriyor. Gözlerinin içine bakmayı asla bırakmadan çantama yöneliyorum ve içinden çıkardığım biber gazını bir silah gibi havaya kaldırıyorum. İzlediğim aksiyon filmlerinin hakkını vermek istercesine davran-

mam şart arkadaşlar. Madem bir işe girdik hakkıyla tamamlayalım, değil mi? "Bunu tam olarak gözlerine sıkarsam kör olma ihtimalin bile var. O yüzden ellerini indirmeden ilerleyeceksin."

Bana kafayı yediğimi ima edecek türden bir kahkaha atmasını bekliyorum. Bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Yani ben olsam karşımdakine bunu yaparak onun sinirlerini yıpratırdım fakat buraya sadece spor yapmak için geldiğine artık neredeyse ikna olduğum adam başını sallıyor yavaşça. "İlerliyorum o halde," diyor gözlerini hiçbir yere kaçırmadan. Ben de onaylarcasına elimle yolu gösteriyorum. Sahiden çıtını çıkarmadan, beni çeşitli yöntemlerle mağlup etmeye kalkışmadan yürüyor.

Herkesin kafası seninki gibi şeytan kuyusundan su çekmiyor tabii.

Salonun spor aletleriyle alakasız olan kısmı aydınlatılmış. Elimde gerçek bir silah tutuyormuşum gibi önden önden yürütüp ellerini havada tutmasını istediğim adam ringde çalışıyordu demek ki. Ben gelip de onun keyfine limon sıkmadan önce yani.

"Vay canına," derken ringde art arda dizilmiş beş kum torbasına bakıyorum. Onlarla nasıl çalışıyor? "Sen dövüşçü müsün?"

Sorumu filtreleme ihtiyacı hissetmeden yöneltiyorum fakat bu sırada elimde bir biber gazı tuttuğumu unutuyorum. Adam arkasını dönüp kollarını yavaşça iki yanına indirirken ağzını açıyor ve ben bu akşam tımarhane giriş raporum olduğunu ispat etmek ister gibi hamlelerde bulunmaya devam ediyorum. İşaret parmağımın üzerinde durduğu kısma aniden basıp adamın suratını biber gazıyla boyuyorum. Belki de onu ciddi ciddi boğmaya ya da kör etmeye çalışıyorum. Dudaklarından acıyla bir inleme döküldüğünü, avucunu gözlerinden birinin üstüne bastırıp "Ama sana hırsız değilim demiştim," dediğini duyuyorum. "Gözüm!"

"Ay ben bir anda ne yapacağımı şaşırdım." Bu nasıl bir savunma cümlesi acaba? Yakışıyor mu hiç dimdik duruşuma? "Kusura bakma." Adama doğru iki adımla yaklaşıp parmaklarımın ucunda yükseliyorum. "Dur bakayım, getir."

Avucunu gözünün üstünden çekiyor ama yaşarmış gözünü tam anlamıyla açık tutamıyor. "Sana o kum torbalarını açıklayacaktım sadece," derken tenimi karınca karınca yapacak kadar masum görünüyor. İşte bu bayağı enteresan... "Farklı bir çalış-

ma yöntemi geliştirdim. Muhtemelen kafamdan uydurdum ama işe yarıyor." Gözü yanarken ve hafif hafif sızlanırken bana açıklama yapması da garip. Bu akşam işler kontrolden çıkmaya pek müsait. Dolunay mı var yoksa? "Sen ilgilisin kick boksa."

"Bırak şimdi torbayı da boksu da," diyorum homurdanarak. "Limon yok mudur burada? Küçük bir mutfak vardı sanki."

"Ne yapacaksın? Kafama mı atacaksın?"

Benimle alay ettiğini düşünüyorum ama sağlam gözünde hiç de kinayeli bir pırıltıya rastlayamıyorum. "Biber gazına iyi gelir. Sirke de olur."

"Şuradaydı mutfak," diyor o da buraları bildiğini gösterir gibi. "Bakabilir miyim?"

Benden izin alarak mı hareket etmeye karar verdi o? Gitgide tuhaflığından sual olunmayacak bir adamla karşı karşıya olduğumu düşünmeye başlıyorum.

"Sen bekle," derken gözlerimi ne olur ne olmaz diye tekinsiz bir havayla kısıyorum. Sonuçta kontrolü tamamen elden bırakmamak lazım... "O işi ben halledeceğim."

Hızlı adımlarla küçük mutfağa girip buzdolabını açıyorum. Zeki'nin sebze sepetinin köşesinde iki tane limon bırakmış olmasına seviniyorum manasızca. Bir tanesini alıp bıçakla ortadan ikiye böldükten sonra ringin bulunduğu bölüme geri dönüyorum. Yere çökmüş bir vaziyette oturan adamın avucu hâlâ gözünün üstünde. Beni tek gözüyle fark edince, "İçine mi sıkacaksın?" diyor. "Daha çok yakmaz mı?"

"Önce soğuk suyla yıkasan daha iyi olur aslında." Yerinden uslu bir çocuk gibi kalkıp mutfağa geçiyor. Yüzüne birkaç kez su çarptığını duyuyorum. Kirpiklerinden bile damlayan sularla beraber yanıma ulaştığında, "Şimdi gel," diyorum. "Bunu gözüne sıkacağım."

Ringin köşesine oturarak karşıma geçmesini bekliyorum. Birkaç saniye içinde istediğimi yaparak tam karşımda duruyor ama hâlâ benden uzun durduğu için elimle eğilmesi gerektiğini ima ediyorum. Nihayet kafasını eğiyor, birkaç damla limonu gözüyle buluşturmama izin veriyor. "Öyle bir yandı ki," diye inliyor acıyla. "Mahvettin beni boks bağımlısı kız."

Kaşlarımı çatarak, "O nasıl laf?" diyorum. "Sen kendine bak. Beş tane kum torbasını art arda dizmişsin. Onları üstüne doğru hızla koşan adamlar olarak mı hayal ediyorsun?"

Kıpkırmızı olan gözüne elini sürmemek için mücadele ettiğini görüyorum. Yeniden toparlandığında karşımda bir kafa boyu kadar uzun görünüyor. Limonu kenara bırakıp onun kum torbalarına bakışını seyrediyorum. "Pek öyle sayılmaz," diye mırıldanıyor. "İstersen nasıl yaptığımı göstereyim."

Dalgınlığını çabucak atlattığında, tüm okulun önünde aylardır hazırlandığı bir gösteriyi gerçekleştirecekmiş gibi heyecanlı bakıyor. Çok saçma. Belki de kafayı yiyorum ve insanların yüz ifadelerini okurken müthiş yanılgılar içine giriyorum.

"Bunun altından başka bir şey çıkacak mı?" diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak.

Gözleri yüzümün sınırlarındayken, elmacık kemiklerinin üstüne gözlerinin akını ele geçiren kırmızılığın bir benzeri yayılıyor. Daha pembeye dönük ama yine de o kızıllığı fark etmemek mümkün değil. *Ben ciddi ciddi şoktan ağzımı açamıyorum. Sen yine iyi durumdasın valla.*

"Ben şimdi o ringe çıkacağım," diyor surat ifadesi değişmeden. "Sen de oraya gelmeden önce beni araştırabilirsin. Eğer içine sinerse de sana tekniğimi göstermekten memnuniyet duyarım." Köşede duran boks eldivenlerden bir çifte uzanıyor. "İsmim Uraz Halatlı. Eminim orada işine yarar bir şeyler bulacaksındır."

Gözünün hâlâ yandığından eminim ama buna aldırış etmeden ringe atlayarak çıkıyor. Bana da ismini aratmaktan başka bir çare kalmıyor. Uraz Halatlı. Arama motorunda çıkan ilk sayfada onun ünlü bir iç mimar olduğu bilgisi yazıyor. İşte tam o anda kafamın içinde kaos başlıyor.

13

İkizler görevde

Şehrin en elit mekânlarından birinde kafama taktığım siyah küt bir perukla oturmaktayım. Yuvarlak, numarasız gözlüklerim de siyah çerçeveli. Üzerimde lacivert renkte yerlere kadar uzanan balık model bir elbise var ve elbisenin müthiş bir sırt dekoltesi var. Bu kılıkta böyle bir yerde ne işim olduğunu merak ettiğinizi tahmin etmek öyle şaşırılacak bir şey değil. Ben kendimi dışarıdan izliyor olsam ağlamaya bile başlayabilirdim. Çünkü heyecandan, telaştan ve gizlemeye çalıştığım korkudan çatlamak üzereyim.

Ben tatlı tatlı sahnede kendimi kaybedip bulutlar üzerinde seke seke yürüdüğümü zannedecektim. Hayatım bundan ibaret olacaktı. Kendimi tuhaf bir oyunun içinde bulmayı hayal bile etmezdim. Siz de biliyorsunuz ki hayallerimde atraksiyonu değil, sakinliği ve huzuru tercih ederdim. Sonuçta hayallerimize kimse karışamıyor, değil mi? *Karıştılar ciğerparem! Dediler ki; sen biraz dur, halletmemiz gereken –yani karıştırmamızın muhakkak olduğu ortalıklar- var.* Ben de durdum.

Şimdi filmi geriye sararak sizleri aydınlatıyorum saygıdeğer okur. Her şey yaklaşık üç saat önce başladı. Üç saatte kırk tane plan değişikliği yapıp türlü efsanelere taş çıkartacak bir entrikanın peşinden koşma kararı aldık. Eve döndüğümde, yani eğer sağ salim dönmeyi başarırsam, yorganımın altında kendime yeni bir hayat kurmayı düşünüyorum. Yaptığım bu şeyden son-

ra Kayra'nın yüzüne kızarmadan bakabileceğime dair küçücük bir umudum dahi yok.

Aslında ikizim aklıma girmeseydi ben balkon demirlerinin arasından bacaklarımı sallandırıyor olurdum şu an. Zihnimdeki çirkin düşünceleri yok etmek için de ezberimdeki bir oyunu baştan sona tek başıma canlandırırdım. Böyle vaziyetler bizim evde şaşkınlıkla karşılanmaz hem.

Tamam tamam, karın ağrımı paylaşıyorum artık. Dâhiyane fikirleriyle gecemi aydınlatan ikizimle Kayra tam şimdi burada üç masa kadar önümüzde oturduğu için bulunmaktayız. Şıklığıyla göz kamaştıran mekânda Öykü'yle karşılıklı oturmayı, üstelik bu kılıkta oturmayı aklıma getirmezdim ben de. Şaşkın ve de mağdur bir ördeğim an itibariyle. *Lakin bu perukla sarışınlığıma veda etmiş gibi hissediyorum kendimi. Bu sebeple kara bir ördek canlanıyor kafamın üstündeki hayali baloncukta.*

Her şey gayet yolunda gidiyordu. En azından bu yolda yürümeye alışmaya başlamış, tökezleyip düşmekten eskisi kadar korkmuyordum. Baş kadın oyuncu seçildikten sonra bir hafta boyunca provalara aralıksız devam etmiştik. Bedenimin de tıpkı ruhum gibi un kurabiyesine benzediğini, dağılmasının hayli kolay olacağını zannederdim. Tahminimin aksine bedenim dayanıklı çıkıyor. Eve gittiğimde pili bitmiş bir bebek gibi kendimi yatağa atsam da Dolunay'da gayet iyi idare ediyorum.

Kayra ustalığını konuşturarak ben sahne üzerindeyken asla gözlerini başka bir maksatla bana değdirmiyor. Günün sonunda ise otoparktan ayrı ayrı çıkıp ortak bir noktada buluşuyor, birbirimizi görüyor, dağılıyoruz. Yaşanan talihsizliklerden dolayı zaman kaybına uğramıştık neticede. Bundan mütevellit bu hafta sonu kendimize zaman ayıramadık bile. Artık kendimden geçeceğimi ve üzerine bir de Kayra'yla oturup hasret gideremeyeceğimi düşünmeye başladığımda bir şey oluyor. Bugün provayı erkenden bitiriyoruz. Herkesin yarına daha dinç gelmesi için hocalar tarafından ortak alınan bu karar yüzümü aydınlatıyor. Civciv gibi ortalık yerde dolanarak kulak çınlatan sesler çıkarmak istiyorum. Sonra bir civciv olmadığımı kendime hatırlatıyorum ve bunu yapmaktan çok geç olmadan vazgeçiyorum.

Kuliste hazırlanırken Kayra'yla bir şeyler yapabilecek olmanın verdiği heyecana yeniliyorum. Bu yenilgiyi seviyorum. Bu yenilgi

ağırlaşan göğsüme iyi geliyor. İlk kez bir yenilgiyle bu kadar iyi anlaşabildiğim için aynadaki yansımama gülümsüyorum.

Çok geçmeden telefonuma gelen mesajla o yenilgiye güceniyorum. *İşte size ikizler burcu insanı olmayı kısaca özetledim. Kaldı mı kafalarda soru işareti?*

Kayra bana bu akşam önemli bir işi olduğunu, bunu telafi edeceğini birkaç kelimeyle ifade etmiş. Aslında böyle şeyleri sorun etmem ben normal şartlarda. Fakat Dolunay'dan çıkıp evime gittiğimde içimde tırnak ucu kadar olan huzursuzluğu besleyecek şeyler yaşıyorum. Öykü aklıma girip bana detaylı sorular sormaya başlıyor. Adamın nereye gittiğinden haberim var mıymış? Sadece bir mesaj atarak gitmesi ne kadar doğruymuş? Bu kendisinde şüphe uyandırmış, bende nasıl uyandırmıyormuş?

Allah uzun ömürler versin sana kardeşim. Yokluğunu göstermesin. Tırnağın taşa değmesin fakat benim baklavalık yufka yüreğimden ne istedin sen? İçime ilmek ilmek işledi zalim şüpheyi. El emeği göz nuru şüphe resmen bu, maşallah!

Bir yere kadar idare edebiliyordum bununla aslında. Daha sonra hiç hesapta olmayan bir şey oldu. Benim aklıma elektriğe maruz kalmışım gibi titremeye başlayacağım bir şey geldi. Bugün hem Olcay'a hem de Kayra'ya asistanlık yapan kızı telefonda konuşurken görmüştüm ve yanından geçerken *rezervasyon* kelimesini duyduğumu hatırlıyorum. Bunu düşünüp durmaktan bana pek faydası olamayacak hale gelen beynim mi uydurmuştu bilmiyordum fakat yerimde duracak gibi değildim. O rezervasyon ya Kayra'ya ya da Olcay'a aitti. Yüzde elli şansımın olması beni harekete geçirmeye yetiyor. Adının İrem olduğunu hatırladığım kızı arayıp ağzından laf almaktan başka çarem yoktu. Ben de öyle yaptım. Bir yem attım ve üzülerek söylüyorum ki İrem'in bunu yutmasını bekledim.

Sanırım baş kadın oyuncu olmanın verdiği yetkimi göz önünde bulundurarak sorgulamadı bile. Esaslı senaryo uydurmuştum üstelik. Bu akşam ailemle göz önündeki mekânlardan birinde bulunacağımı söyledim. Hocamızın da dışarıda bir görüşmede olacağını bildiğimi, denk gelmememiz için nerede olduğunu bilmem gerektiğini ekledim. Beni hâlâ sır gibi sakladıkları için göz önünde bir mekânda aynı anda bulunmamızın işi zedeleyeceği durumu onu ikna etti fazlasıyla. Bana yanıt olarak Kayra hocanın böyle bir durumla karşılaşırsa çıldırabileceğini söyledik-

ten sonra hızlıca adresi verdi. Bir de üzerine ince ve düşünceli tavrımdan dolayı teşekkür etti. *Kalbim ağlıyor bakın hâlâ.*

Tabii rezervasyonun Kayra adına yapılmış olması beni harekete geçirmeye yetti. Öykü'nün muhteşem bir fikri vardı. Öyle söylemişti bana. Annemin yöntemlerinin asla şaşmayacağını belirttikten sonra başıma gelecekleri az çok tahmin etmeliydim aslına bakarsanız. Kılık değiştirmek bu yöntemlerden yalnızca bir tanesidir. Beni olduğumdan oldukça farklı gösterecek bir imaj oluşturdu ikizim. O yüzden şimdi burnumun üstünde kayan gözlüğü işaret parmağımla iterek yerleştiriyor, Kayra'yı yüzümü göstermeden izlemeye çalışıyorum.

Gecenin sonunda umarım hep bir ağızdan beni teselli etmeye çalışmazsınız. Şu anda İbrahim Kayra Üstün'ün tam karşısında oturan kadının yüzünü yarım yamalak görüyorum. Hafif çaprazımızda kaldıkları için talih yüzüme güldü diyebilirim. *Talihin yüzüme güldüğü ana bakar mısınız? Gözlerimi simsiyah çevreleyen makyajım olmasa talihime birkaç damla akıtırdım sahiden.*

"Dikkat çekmeden baksana kızım," diyor Öykü yapmacık gülüşünün altından. "Kadın hissedecek şimdi."

Gözlerimi güçlükle onların masasından çekip kardeşime bakıyorum. Kafasına taktığı kestane rengindeki peruğa sinirlerim bu kadar gergin olmasa ağız dolusu gülebilirdim. "Bir saattir ne konuşuyor bunlar böyle?" Titremek üzere olan dudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi kırpıştırıyorum. "Kadına baksana. Hiç durmadan gülüyor. Kayra sürekli espri yapan bir adammış gibi ağzı kulaklarına varıyor resmen."

"Parmaklarımı ağzının iki yanına geçirip kulaklarına kadar yırtarım." Elindeki yemek bıçağını tehditkâr bir tavırla tutup dişlerini sıkıyor. "Ağlama sakın."

"Belki de Kayra flört ederken sürekli espri yapan bir adamdır," diyorum Öykü'nün söylediğine aldırış etmeden. "Benimle flört falan etmemiştir."

"Deli deli konuşma. O herifte öyle bir tip var mı hiç?"

Gözümün ucuyla bir kez daha Kayra'dan tarafa bakıyorum. Üzerindeki siyah gömlek canımı sıkıyor. *Gömlek giymiş. Siyah gömlek giymiş. Özenmiş mi bir de o kadınla buluşacak diye?* "Buradan söyledikleri hiçbir şeyi anlayamıyoruz."

"Şu şef garson olacak adam arka sokaktan masa verseydi daha iyi dudak okurdum cidden," diye huysuzlanıyor.

Peruk kafamı kaşındırıyor aynı anda. "Çıkaracağım şimdi bunları," derken sızlanıyorum.

"Saçmalama. Sen bir Dağhan'sın. Çıkardığın anda her şey biter."

"Şu an hiç de bir Dağhan gibi hissedemiyorum kendimi." Birbirimize memnuniyetsiz bakışlar atıyoruz. "Neredeyse içeriye bile giremeyecektik."

"Evet, o konuda ben de kırgın ve kızgınım," diyor Öykü ciddiyetle.

"Ne yapmalıyız?"

"Kızıl saçlarını yoluk yoluk yapıp çenesi tak tak çarpacak şekilde merdivenlerden sürüklemeliyiz." Gözlerini kısarak korkunç bir ifadeyle planını anlattığında, gözlerimi kocaman açıyorum. "Nasıl ama?"

"Çok üzülüyorum şu an." Kayra'ya kaçamak bir bakış atmamak için kendimi sıkıyorum. "Benim hiç mi önemim yok?"

"Gider onu hastanelik edene kadar yumruk manyağı yaparım, deme böyle." Bu defa Öykü o tarafa çaktırmadan baktığında tek kaşını havalandırıyor. "Hem öyle bir yakınlaşma da yok aralarında. Arkadaş olma olasılıkları yüksek."

"Biliyorum. Beni üzen şey tam olarak bu değil. Onun benimle bir şeyleri paylaşacak kadar yakın olmasını istemem ve Kayra'nın böyle bir talebinin olmaması..." Gitgide sesim kısılıyor, yüzüm düşüyor.

Bu akşamın üstüme bir yük gibi binmeye başladığını hissetmek yerimde rahatsızca kıpırdanmama sebep oluyor. Daha fazla böyle oturup Öykü'nün şiddetli planlarını dinleyerek sürdüremeyeceğim oyunu. Dikenlerini batırmaktan gocunmayan kirpi kaburgalarının ortasındaki yerini hatırlattığında aniden ayaklanıyorum. İkizime lavaboya uğrayacağımı, onun burada sakince oturmasını söylüyorum. Yemek bıçağını kendisinden uzak bir bölgeye bıraktıktan hemen sonra elini havaya kaldırarak teslimiyetini ilan ediyor. Hafifçe gülümsüyorum bu haline. Benim ruhum dizleri üzerine yığılıp kalmasın diye onun ruhuna dikilmiş sanki.

Lavaboda aynadaki yansımama bakarken istemsizce yüzümü buruşturuyorum. Dudaklarımdaki koyu renk ruj ağır gel-

meye başlıyor. Silmek istiyorum ama çıkana kadar idare etmem gerektiğini de farkındayım. Şu ajancılık meselesinde asla annem kadar muazzam bir mazim olamayacak. Bu açık.

Ellerimi yıkayıp elbisenin etek kısımlarını düzelttikten sonra çıkıyorum. Burası çok daha loş bir alan olduğu için gözlerimi kısarak adımımı atacağım sırada birisi beni bileğimden yakalayıp kenara çekiyor. Çığlık atacağımı anladığında ise aynı kişi eliyle ağzımı kapatıp göğsümü sıkıştırıyor. Daracık bir yere çekiliyorum. İki duvar arasındaki mesafe o kadar az ki, bedenlerimiz birbirine temas ediyor ve ben çalkalanan midemin kurbanı oluyorum.

"Sakin," diyor tok bir ses kulağıma. "Korkacak bir şey yok."

Kayra? Kayra'nın sesi? Tam şu anda? Aduket! Babam olsa böyle söyler, havaya boş bir yumruk geçirirdi. Ben ise kanımı hızlandıran bu olay karşısında damarlarımın çekildiğini hissediyorum. Veyahut bunu uyduruyorum çünkü Kayra elini yavaşça yasladığı ağzımdan çektiğinde nefesim yüzüne çarpıyor, onun nefesi de benim yüzüme... Sağlıklı düşünemiyorum bence.

"Ne oluyor?" Dudaklarımdan dökülen sorunun anlamsızlığı beni kaskatı kesiyor. Adama yakalandım. Adama böyle saçma bir kılıkla yakalandım ve ona ne olduğunu sordum. Artık hayatıma eskisi gibi devam etmem mümkün değil. Özgü Dağhan böyle bir utançla ıssız adaya kaçar ve yeni bir televizyon programı yapar. Son.

Yaratıcılığım da göz yaşartıcı gerçekten. Ne kadar tebrik edilsem az.

Kayra'nın gözlerini ışığın yetersizliği yüzünden zor görüyorum. Karalarının arasında parıldayan altın renge sığınmaktan başka bir şey yapamam. Benim karanlık fobim var, biliyorsunuz.

"Benim sana sormam gerekmiyor mu aynı soruyu?" Fısıltısı kulağımda esinti yaratıyor. "Ne yapıyorsun burada Özgü?" *İnanılmaz orijinal televizyon programları düşünüyorum. Ne yapayım Kayracığım?*

Ona yalan söyleyemem. Bunun için dermanım da isteğim de yok. Üstelik öyle bir bakıyor ki, benim saklamaya fırsat bile bulamadığım ne varsa avuçlarına dökülüyor o an sanki. "Of,"

diyorum inleyerek. "Çok utanıyorum. Öleceğim utancımdan." Ellerimi yanaklarıma bastırmak için kaldırıyorum fakat onun bedenine çarpıyorlar.

Kaşları çatık vaziyette benim yüzümü izlemeye devam ediyor. "Beni takip mi ettin?"

"Hayır!" derken telaşla sesim yükseliyor. Elini kaldırıp parmak uçlarını hafifçe dudağıma değdiriyor ve ateşe değmiş gibi derhal geri çekiyor. "Öyle değil. Takip etmedim elbette. Sadece çok merak ettim. Kendimi çaresiz hissettim. Sen beni öyle bırakınca, hiçbir şey söylemeyince... Bilmiyorum. Kiminle buluşacağını bilmek istedim. Bu çok ayıp bir hareket ama o kuşku o kadar haindi ki susmadı hiç. Beni didik didik etti. Beynimi kemirdi, kalbimi sömürdü..."

Kayra yüzümü kocaman avuçlarının arasına aldığında sesim azalarak yok oluyor. Gözlerimi onun gözlerinden asla ayırmıyorum. Karanlığın beni sıkıştırmasına tahammülüm yok. "Sessiz ol," diye mırıldanıyor. "Sessiz. Tamam mı?" Onu sadece gözlerimi kapatıp açarak yanıtlayabiliyorum. "İşte böyle. Güzel."

Parmaklarını yanaklarım üzerinde hareket ettirirken, topuklu ayakkabılar ayağımı zorlamaya başlıyorlar. *Alan dar ve koşullar hiç de olgunlaşmış değil.* "Özür dilerim."

"Kendini böyle bir kılığa soktuğun için mi?" Siyah perukta bakışlarını dolaştırırken onu kafamdan söküp atmak istiyorum. Sadece yanaklarımın içini ısırıyorum tabii.

"Çok saçmaydı. Bunu kabul ediyorum." Sakince kendimi izah etmeye çalışmam alkışa değer. "Yine de senin içeride bir kadınla oturup konuştuğun gerçeğini değiştirmiyor. Biz artık birbirimizden uzak dursak daha iyi olacak." Son cümlede sesim titremesin diye gerçekten hatırı sayılacak bir mücadeleye göğüs gerdim. Ancak sonlara doğru titremesini engelleyemedim.

Dudaklarının arasından gülmeye benzer fakat bir şekilde de gülmekten çok uzak bir ses döküldüğünde yutkunuyorum. "Uzak mı duralım?" Nefesinin burnuma çarpması orayı kaşındırıyor. Ellerimi hareket ettirmeye cesaretim olmadığı için burnumu oynatarak bu histen kurtulmaya çalışıyorum. Ellerimi kımıldatırsam yeniden ona değeceğim. Yeniden ona değersem sesimi iyice kaybedeceğim. Sesimi kaybedersem kendimi onda kaybettiğimi ortaya sereceğim. *Bu böyle uzayıp gider, Manas Destanı'na benzer.*

"Evet."

"Durabilir miyiz sence?"

"Durmamız gerekiyor," diyorum iç geçirerek. "Yoksa ben incineceğim."

Sağ eli yüzümden boynuma kayıyor. Beyaz tenimde hareket eden parmaklarını göremesem bile gözümün önüne getirebiliyorum. "İçerideki kadınla..." Derin bir nefes alıp ağır ağır konuşuyor. "Şeyda'yla bir iş için görüştüm bu akşam. Benimle uzun zamandır röportaj yapmak istiyor. Bir de dergi için fotoğraflarımın çekilmesini... Röportajı müzikal nedeniyle kabul ettim ama fotoğraf olayını istemiyorum. Yüz yüze konuştuğunda beni ikna edeceğini düşündü galiba."

"Röportaj mı? Müzikal için mi?" *Artık bana Heidi diyebilirsiniz. Bu al yanaklarla dolaşacağım kesinleşti.*

Kayra sakince beni onaylıyor. Gözlerindeki pırıltıdan onu kıskandığımı düşündüğü için bunlara kalkıştığımı düşündüğü belli oluyor. "Şimdi de birbirimizden uzak durmalı mıyız?"

"Durmamalı mıyız?" *Parmaklarını oradan çeker misin lütfen Kayra Beyciğim? Kirpi var bende. Hayvancağız deli deli şeyler yapıyor sonra içimde.*

Dilini ağzının içinde şaklatarak beni cevapladığında dudağımın köşesini dişlerimle eziyorum. "Bu artık beni bir şeylerden haberdar edeceğini kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye soruyorum bir çırpıda.

Parmaklarını nihayet boynumdan çekiyor. Bu onu dizginlemiyor. Nefesi boynuma çarpıyor ve dudaklarını boynuma bastırmadan önce avucunu sırtıma koyuyor. Eli duvarla benim aramda kalırken bundan hiç rahatsızmış gibi durmuyor. Kirpiklerim kendiliğinden birbirlerine yapışıyorlar, dudaklarının kıpırtısı tenimde karıncalanma yaratıyor. "Teslim olduğum anlamına geliyor."

Kayra'nın arabasının arka koltuğunda yayılarak oturan Öykü'ye dikiz aynasından bakış atıyorum. Kafasındaki peruğu

çıkarıp bir kenara atmış. Üzerindeki elbisenin uzun eteklerini toparlayarak ayağındaki topuklulardan da kurtulmuş.

Lavaboya gideceğim diyerek kardeşimin yanından ayrıldıktan sonra olanlar beni serseme çeviriyor. Kayra her zamanki gibi benim aksime çok daha iyi bir durumda olduğu için arka kapıda beni bekleyeceğini söylüyor. Ona aceleyle Öykü'nün de benimle birlikte geldiğini söylemeye çalıştığımda ise bunu bildiğini belli ediyor. Her şeyi bu kadar başarılı kontrol altında tutabilmesine hayran kalsam da ürperiyorum. Kirpiğini oynatmasıyla birçok şeyi harekete geçirebilecek gibi duruyor ve ben bu heybete karşı koyma meselesini tamamen arkamda bırakıyorum.

Öykü'nün yanına gittiğimde yakalandığımı, toparlanıp çıkmamız gerektiğini söylüyorum. Çantasından güneş gözlüklerini çıkarıp takmaya kalkıyor. Ne yapmaya çalıştığını sorduğumda da magazinci çocuklara açıklama yapmadan geçmesi için bu gözlüklere ihtiyacı olduğunu ima ediyor. Gülecek gibi oluyorum. Ağlanacak halimize oturup gülemeden onu çekiştirerek çıkış kapısına doğru yürüyorum. Arka kapıdan geçebilmek için garsonlardan bir tanesine *al bunu koy cebine, genç adamsın lazım olur* anlamına gelebilecek miktarda para vermeyi unutmuyorum.

Kafamdaki peruk kaşındırmaya başladığında ben de çıkarıyorum. Sımsıkı ense topuzum bozulmamış. "Başım çatladı resmen," diye mırıldanıyorum.

Kayra arabayı kullanırken bakışları beni yakalıyor. Öykü ise ona fırsat vermeden konuşmaya başlıyor. "Neleri göze aldık görüyorsun, değil mi ikizim? Muhteşem bir takımız cidden."

"Öykü," diyorum kibar bir sesle. "Bu konuyu konuşmasak mı?"

İkizim omzunu silkip camdan dışarıya bakıyor. "Neyi konuşacağız ki şimdi başka? Kılık değiştirdik ve üzerine yakalandık. Bomba!"

Utançla dudağımı dişlerken Kayra'ya kaçamak bir bakış atıyorum. Bugün adama kaçamak bakmalara doyamadım. Doyamıyorum muhterem. "Yaptık öyle bir cahillik," derken sesim kısılıyor iyice.

Söylediğim şey Kayra'nın belli belirsiz gülümsemesine neden olunca iç çekiyorum. "O değil de," diyor tok sesiyle. "Siz aç değil misiniz?" *Uzun, çok uzun zamandır bizi tanıyormuş ve bizimle can ciğer kuzu sarmasıymış gibi değil mi? Resmen dans etme sebebi!*

"Ben aç değilim dersem şuracıkta çarpılabilirim," diye atlıyor Öykü. "Bir de biz yalana karşıyız biliyor musun Kayracığım?"

Bu sefer dikiz aynasından bakmakla yetinemiyorum. Kafamı çevirip omzumun üzerinden bir tanecik kardeşime bakıyorum. O bakışların altında önemli mesajlar yatıyor. *Eğer sen benim ikizimsen bu mesajı alırsın Öykü. Eğer ben senin ikizinsem emrediyorum; bu mesajı al!*

Beynimden gelen dumanların Kayra'ya ulaşmasından endişelenerek yapmacık tebessümümün yüzüme yayılmasına izin veriyorum. Öykü yine benim bir şey söylememe fırsat vermeden yalnızca dudaklarını kımıldatarak derdini bana anlatıyor. "Ne? Adama amca mı diyeyim?" Gözlerimi hafifçe belertiyorum uslu durmasını sağlayabilmek umuduyla. O hâlâ dudaklarını kımıldatıyor. "Açım aç. Yiyemedik orada bir lokma."

"Kumru yer misiniz?" Kayra sessiz yaşanan kardeş kavgasını bölüyor sorusuyla. Arkaya baktıkça daha çok başım ağrıdığı için ben de pes ediyorum Öykü'yü susturmaya çalışmaktan.

"İzmirliyiz," diyor Öykü gururla. "Sence yemez miyiz?"

Kayra başını sallayarak onaylıyor onu. "Biliyorum. Çok güzel yapıldığını bildiğim bir yer de var. Orada doyururuz karnınızı."

"Yarın erken kalkacaksın." Adamın yüzüne bakarken kalbim keşke böyle başına buyruk davranışlarda bulunmasa. Daha rahat nefes alıp verirdim ben de böylece. "İstersen bizi eve bırakabilirsin direkt."

Bakışlarımızı buluşturduğunda paralel evrendeki Özgü'nün bir ormanda koşuşturduğunu hissediyorum. Kalbini söküp kötü kraliçeye götürmek isteyen avcıdan kaçıyor. "Sen de erken kalkacaksın," diyor sakinleştirici etkisindeki sesiyle. "Tok uyuduğundan emin olmak istiyorum."

Boncuklu kapıdan girene kadar adamın söylediklerini düşünüyor, tartıyor, zevk-i sefa dedikleri şeyi tırnak uçlarıma kadar

tadıyorum. Tırnak uçlarım bile mutlular. Ne kadar enteresan bir hissiyat... Kayra'nın evine gittiğim gün de böyle olmuştum. Yerli yersiz gelen büyülü bir gülüşün sizi zorlamaya başlaması da bundan oluyormuş.

Daha önce birlikte geldiğimiz küçük ve kendi halinde o kumrucunun iskemlelerinde oturuyoruz. Ufak, kare şeklinde bir masanın etrafındayız. Kayra yanımda, Öykü ise karşımda oturuyor. Onun elbisesine kayan bakışlarımdan sonra ne kılıkta oturduğumuzu unuttuğumu fark ediyorum. Parmaklarım üzerimdeki elbisenin kumaşını yakalıyorlar. Halinden utanan kız çocuğu gibi bakışlarımı insanlara değdirmek istemiyorum.

Kayra'nın kolu koluma hafifçe temas ettiğinde kumaşı kavrayan parmaklarım daha da sıkılaşıyorlar. "Çay içer misin?" diye soruyor ilgiyle.

"İçerim."

"Sen de içersin, değil mi Öykü?" Kardeşime döndüğünde başını sallıyor. Garson çocuğa eliyle üç çay istediğini ifade ediyor.

"Ee," diyor ikizim biber turşularından bir tanesini ağzına atmadan evvel. "Beni de aydınlatacak mısınız? Neymiş şimdi restorandaki olay?"

Öksürüyorum. Bu Öykü'yü susturmaya yetebilsin istiyorum. Yani bunu umuyorum ama yeteceği falan yok. "Kayra'yla röportaj yapmak isteyen bir hanımefendiymiş kendisi. Bunu artık konuşmasak mı?"

"Hanımefendi demek." Öykü gülecek gibi oluyor fakat ikinci kez ağzına attığı biber turşusu diğerinden acı geliyor belli ki. "Yaktı bu yalnız."

"Su ister misin?"

"Ayran isterim ayran," diyor kardeşim Kayra'nın sorusuna. Yüzü kıpkırmızı oluyor. Ben de istemsizce ona doğru eğilip ellerimi yüzüne doğru sallamaya başlıyorum.

Garson önüne ayranı bıraktığında kafasına dikip yarısını içiyor. "Oy Allah sen büyüksün," diye mırıldanıyor rahatlayarak. *Eh o kadar dedim uzatma diye. Allah'ın sopası yok ki güzel kardeşim.*

Kumrularımız geliyor. Stresten hiçbir şey yiyemediğim için sahiden acıktığımı farkına varıyorum. Mest olmam için görün-

tüsü yetiyor da artıyor bile. Kocaman bir ısırık alıp afiyetle yerken ikizimle göz göze geliyorum. Mimikleriyle bana bayıldığını anlatmaya çalışıyor sanırım. Ona göz kırpıp gülümsüyorum. Kayra ise geçen sefer geldiğimizde olduğu gibi kendisine ayvalık tostu söyleyip onu yiyor. İskemleye sığmayan bacakları yine beni güldürecek gibi oluyor ama kendime bir şekilde sahip çıkıyorum.

Şekere uzanacak oluyorum. Kayra benden önce hareket edip üç tane şeker atıyor çayıma. Bunu hatırlaması içimde müthiş bir kutlamayla karşılanıyor. Kutlamadaki ışıklandırmalardan gözlerimi alamıyorum. *Bu organizasyon için tam olarak kimi tebrik etmeliyim? Takdire şayan bir iş çıkartılmış ortaya doğrusu.* "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Parmağının ucunu burnuma dokundurup geri çekiliyor. "Afiyet olsun."

"Löp löp et olsun," diyor Öykü abartıyla.

Ben gözlerimi devirmek istiyorum söylediğine. Lakin Kayra'nın gülüşü dikkatimi dağıttığı için bunu yapamıyorum. Adamın eğlenen haline uyum sağlıyorum ve "Babam böyle der de genelde," diyerek açıklıyorum.

"Ay deme öyle babam falan şimdi." Öykü'nün yüzü düşüyor. Elindeki kumruya kederli bir bakış attıktan sonra lafını tamamlıyor. "Vicdanım sızlıyor."

Babamdan bir şeyleri saklamak benim de vicdanımı sızlatıyor açıkçası. Ancak yapabileceğimiz herhangi bir şey yok. Bazı kurallar vardır. Yazılı değillerdir ama yazılı kurallardan daha çok bilinirler. Babaların akıl sağlığı için onlardan bazı gerçekler olgunlaşana kadar saklanırlar. Anneler de bu duruma yardım ve yataklık yapmaktan geri durmazlar.

Kumrumdan diğerlerine göre daha küçük bir ısırık alıyorum. O ısırık da boğazıma takılarak beni öksürtmeye başlıyor sonum olacakmış gibi. Aslında kabahat kumruda ya da bende değil. Kayra'nın söylediği cümlede...

"Bu durum seni rahatsız ediyorsa babanla beni tanıştırabilirsin."

Ne diyorsun sen İbrahim Kayra? Ateş Dağhan'la tanışmak isteyerek kendini nasıl bir yangının içine attığını farkında mı-

sın? Belli ki değilsin! Belli ki içeride yangın söndürücü olmadığını bilmiyorsun. *Sözüm annemden dışarı.*

Bana çayımdan uzatıp zorla bir yudum içirmeye çalışıyor adam. *Ne çayı yönetmen bey ne çayı? Helva pişirmeyi öğrenmemi bekleseydin bari.* Allah'ım sen koru. *Âmin!*

"Şu oyunu bir atlatın da siz," diyor Öykü sakince. "Kazasız belasız. Şimdi sıkıntı çıkmasın hiç."

"Kiminle olduğunu bilirse içi rahat olur diye demiştim." Hâlâ şansını deniyor Kayra. Niyetinin iyi olduğunu farkındayım ama bu niyet bizi uçuruma sürükleyeceği için başımı iki yana sallıyorum.

"Bunu daha sonra konuşuruz, olur mu?" Sabah alarmı gibi erteliyorum resmen konuları. Çare mi bıraktılar sevgili okur?

Ortam sakinleşiyor. Herkes önündeki yemeğini yerken çaylarımız tazeleniyor. Bu elbiselerle mekânda anormal karşılanmamızı bekliyorum fakat kimse göz ucuyla dönüp bize bakmıyor. Öykü böyle şeyleri kendine dert edecek bir yapıya sahip değil zaten. Telefonunun ekranına çatık kaşlarıyla bakarken parmakları harekete geçiyor. Birilerine laf yetiştirmekle meşgul herhalde...

Tam dirseğimi masaya yaslıyorum ki, dizimde hissettiğim dokunuşla boşluğa düştüğümü zannediyorum. Kayra'nın parmakları dizime değiyor, dokunduğu yerde bir patlama gerçekleşiyor. Ağızda patlayan şekerleri bilir misiniz? Dizimde öyle bir patlama yaşanıyor işte.

Yüzümü ona çevirip kara gözlerine, kirli sakalına, görkemine bakıyorum. "Sigara içmeye çıkacağım dışarıya. Gelirim birazdan," derken dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldıyor.

"Ben de geleyim."

Kaşlarını hafifçe çatıyor. "Üşüme bir daha sen."

"Öykü'nün ceketi burada, giyinirim."

Kayra'nın başka bir şey söylemesine müsaade etmeden ikizimin ceketine uzanıyorum. Üzerime geçirirken aynı anda onun peşinden dışarıya çıkıyorum. Ara bir sokakta olduğumuz için sanırım ikimiz de tedirgin değiliz. Dolunay'da birbirimizden uzak durmamıza, arada sezdirmeden bana göz kırpmasına ya da benim ufak tebessümlerime alışmış olmalıyım. Böyle kimse bizimle oralı değilken yan yana durmak beni çarpıyor. Kay-

ra'nın kokusu mu bu çarpılmayı güçlendiriyor yoksa parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasının dumanını içine çekerken iyice belirginleşen elmacık kemikleri mi? Onlara birer buse bırakmak isteyişimden dolayı utanmalı mıyım? Cekete biraz daha sıkı sarılıyorum düşündüklerimle. Kayra içimden geçirdiğim şeyleri bilse gezegen değiştirmek isteyecek kadar utanırdım kuşkusuz. Fakat bilmiyor. Bilmediği başka şeyler de var. Ona bakarken devasa bir geminin kaptanını izliyormuşum gibi oluyorum.

Çocukken amcam bizi tekneye götürürdü. Onu kullanırken bana o kadar muhteşem görünürdü ki, hayran hayran izlemekten kendimi alamazdım. Kayra'ya bakarken dünyadan çok daha güzel, çok daha ihtişamlı ve yine çok daha aydınlık bir gezegene yolculuk yapıyormuşum gibi hissediyorum. O gezegene giden geminin kaptanı da karşımdaki adam. Kendimi tutamayarak gülüyorum. Benden kaçırarak üflediği dumanın arasından yüzüme bakıyor sesimi işitince.

"Neye güldün öyle gözlerin kısıla kısıla?" derken bedenini bana yaklaştırıyor. Sigarayı tutan elini arkaya atıp kahramanlığını konuşturuyor.

"Seni izlerken aklıma bir şeyler geldi," diye itiraf ediyorum. Başımı onu daha rahat görebilmek için arkaya yatırıyorum.

Kaşlarını kaldırarak başparmağıyla çenesini kaşıyor. "Beni izlerken aklına komik bir şeyler mi geldi?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. Tüm yorgunluğuma rağmen seke seke yürümeye başlayacağım neredeyse. Öyle bir uçarılık var içime sığmayan. "Aslında pek de komik değil."

Gözlerini kısarak, "Nasılmış?" diye mırıldanıyor.

"Güzelmiş." Gülümsemeye devam ediyorum.

"Güzel olan neymiş?"

"Seni izlemek," diyorum bir solukta. "Güzelmiş."

O saniyeden sonra birbirimizi izlemeye dalıyoruz. Birbirimizi izlemeyi keşfediyoruz da diyebilirim buna. Ben onun ellerini seyrederken, o benim yüzümü karış karış dolaşıyor mesela. Böyle bakışmaların sonunda ellerimle yüzümü gizleyeceğimi düşünürdüm. Onu izleme arzum baskın çıktığı için bunu yapamıyorum.

"Seninle ilgili daha çok şey bilmek isterdim." Aniden sözcükler dudaklarımdan dökülüyor. Hissettiklerimi sesli dile

getirmeye başlayınca ardı arkası kesilmiyor. *Ağzıma lafı tıkayacak bir adet Öykü de yok. Ya içerideki masaya başını koyup uyuyakaldı ya da yine birilerine kızmanın peşinde.* "Daha çok şey derken mesela kimseye söylemediğin şeyler... Tabii ki bunu senin de istemen lazım. Sadece benim istememle olacak bir şey değil. Yine de isterdim işte."

Hızlı hızlı söylediğim kelimelerin sonu geldiğinde Kayra sigarasını bitiriyor. "Ne bilmek istersin?"

Onu harekete geçirmek için bir şeyleri söylemem gerektiğini artık anlayabiliyorum. O yüzden lafı dolandırmıyorum hiç. "Senin en yakınını bilmek isterim." Yutkunuyorum. "Aileni."

Yüzünde bir şeyler çatırdamaya başlıyor sanki Kayra'nın. Gözlerinin önünde bir uçuşma meydana geliyor ve bu uçuşmanın tozu kirpiklerine bulaşıyor gibi. Nasıl söylenebilir ki bu arkadaşım? Yalnızca o sendeleme anını görmemek için bile zamanla oynayabilecek gücüm olsun isterdim.

"Anneannem var benim," diyor yüzünde tek bir kas kımıldamadan.

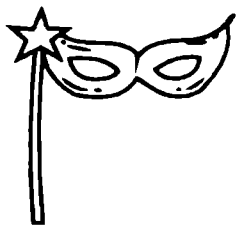
Burukça tebessüm ediyorum. Eve gidince nasılsa bol bol ağlayacağım. Şimdi Kayra'ya içinde çiçekler barındırmasa bile gülerek bakmalıyım. "Anneanneleri çok severim," derken sesim çileğe batırılan pudra şekeri gibi çıkıyor. "Pamuk gibi olurlar."

Kayra, bana enkazını defalarca kez bombalamışlar da nihayet birisi onu kurtarmaya gelmiş gibi bakıyor. Enkaz bombalanır mı? Onunkini durmadan bombalamışlar.

Ellerini ceplerine sokup sağa sola bakınıyor ve tekrar bana döndüğünde huysuz bir şekilde alnını kırıştırıyor. *Kamuflajını giyinmiş üzerine.* "Benimki çok pamukgillerden değil," dediğinde kıkırdıyorum. *Eve gidince yastığıma gömülüp üç kilo verecek şekilde ağlayacağım.*

"Olsun."

Başını sallıyor ağır ağır. "Olsun," diye fısıldıyor beni taklit ederek. "Sen kendin pamuksun. Onu da yumuşatırsın."

14

Şair şokta

Sevgili Juliet,

Shakespeare'in kadınları neden hep böyle? Onun zihninden dökülen kadın karakterlerden söz ediyorum. Juliet'in de onlardan yalnızca bir tanesi olduğunu elbette biliyorum. Fakat içim burkuluyor azizim. İçim kıyılıyor.

Desdemona'nın bir iktidar oyununun masum kurbanı olması... Ophelia'nın oradan oraya savrulurken Hamlet'in günah çıkarma aracı gibi durması... Ona hep ayrı sızlıyor içim biliyor musun? Lady Macbeth'in kadınsılık ve erkeksilik kavramlarının çatışmasını temsil etmesi, en güçlü olma hırsının her şeyin önüne geçmesi... Neden hep birileri bir şeylere kurban ediliyor? Neden bu kadınlar bende buruk bir his bırakıyorlar her defasında?

Bunun cevabını kendime dosdoğru veremiyorum.

O gün olanlardan sonra, Kayra'yla küçük mekânın önünde onun yarasına tanık olduktan sonra yani... Eve gelince söylediğim gibi üç kilo gözyaşı döktüm. Kayra gibi güzel gülen bir adamın bu kadar az gülmesi beni incitiyor. Küçükken bana alınan külah dondurmayı yere ters düşürünce de kalbim kırılırdı. Sonra yenisi alınınca geçerdi kırgınlığım. Onu daha sıkı tutardım. Bu külahta dondurma gibi yeri doldurulabilecek bir boşluk değil. Bundan sebep tüm gece düşündüm. Bazı boşluk-

lar hiçbir açık kalmayacak şekilde dolmazdı ama oralara çiçek ekilebilirdi. Kafaya koydum Juliet. Kayra'yı mutlu edeceğim.

Kayra gülsün dünya gülmese de Özgüler gülsün başlıklı planım için harekete geçmem gerekiyor.

Onun gülüşünü gözümün önüne getirince alkış tutmak istiyorum. Omuzlarım yenikçe düşüyorlar. Biliyorum. Hamlet de çok güzel gülüyordu fakat Ophelia'yı delirten de oydu.

Gece kalem defter görecek takatim olmadığı için sabah yazdığım bu satırlardan sonra Dolunay'ın yolunu tutuyorum. Tatlı motosikletimle neredeyse kucaklaşacağımı düşünüyorum. Siz de sevdiğiniz işi yapsanız –ki ben sahne üzerinde olmaya iş bile diyemiyorum- ve orada olduğunu bildiğiniz adamın yüzünü görmek için çıldırsanız bana hak verirdiniz.

Gerçi Kayra'nın Dolunay sınırları içerisindeyken pek de gözünün beni görmeyeceğini biliyoruz. Siz, ben ve Juliet'ten bahsediyorum. Allah zaten her şeyi biliyor canım! Yardımcım olsun benim.

Sabahın köründe uyanıp yaptığım damla çikolatalı kurabiyelerimi motosikletin arkasından alıp otoparktan ayrılıyorum. Planın ilk aşamasını uygulamaya geçiyorum böylece. Kayra'nın sevdiği bu kurabiyelerden yemesini sağlayarak güne daha iyi başlamasına sebep olacağım. Öyle umuyorum. Sonuçta genel olarak insanlar açken daha fazla sinirli olurlar. Lezzetli bir şeyler yediğinde sinirlerinin yatışacağını düşünüyorum. Esip gürlemesine ne kadar tesiri olur orası tartışılır fakat denemeye değer bence.

Yağmur'la Korkut'u dışarıdaki çardakta otururken görünce kurabiyeleri onlar bitirmeden nasıl Kayra'ya ulaştırabileceğimi düşünürken yakalıyorum kendimi. Onlara selam verip hızlıca adamı yakalamam gerekiyor. Sonrasında istedikleri kadar yiyebilirler. Hatta onlara tepsi tepsi yapabilirim. Sadece şu heves kursakta kalmasın istiyorum. *Lütfen.*

Telefonumu çantamdan çıkarıp pıt pıt atan kalbim eşliğinde mesaj atıyorum Kayra'ya.

Seni görmem gerek. Mümkünü var mı?

Provanın başlamasına henüz on beş dakika kadar daha olmasına rağmen tedirginim. *Dert bende derman sende, aşk*

bende derman sende... İçimde kurduğum sahnenin üzerine çıkıp mikrofonun başına geçiyorum. Üzerimde tıpkı izlemeye bayıldığım, bazılarının repliklerini ezbere bildiğim o Yeşilçam yıldızlarından birinin elbisesi var. Allı pullu, pek süslü... *İstemem ayrılık boynumu büksün, istemem aşkıma leke sürülsün.* Kirpiklerim Türkan Şoray'ınki gibi upuzunlarmış. Ona hiç benzemesem de hayal edip gülümsemek hoşuma gidiyor. Abartılı topuzumla, hülyalı bakışlarımla tam bir Türk sineması yıldızıyım. *Ben rüyamda bile yalnız seni sevdim, istemem baharda yaprak dökülsün.*

Gelen mesaj sesiyle sahnem bölünüyor. Mikrofonu ellerimin arasından bırakıp Kayra'nın mesajını açıyorum hiç beklemeden.

Prova salonundayım. Kimse gelmeden koş.

Kurabiyelerimle salona seke seke gitmemek için etimi çimdiriyorum. Yine de koşar adımlarımı dizginlemeyi beceremiyorum. *Bu kadar kusur kadı kızında da olur şekerim, ne yapalım?*

Koca salon daha tam manasıyla aydınlatılmadığı için gözlerimi kısarak Kayra'ya dair bir iz arıyorum. Lakin bulamıyorum. Usulca seslenmekte buluyorum çareyi. "Kayra?"

"Özgü," diye yanıtladığında dişlerimi gösterecek bir gülüşün esiri oluyorum. "Arkadayım."

Kafamı çevirerek arkadaki siyah koltuklardan birine kurulmuş haline bakıyorum. Bu mesafeden net göremesem de ayağını diğer dizinin üzerine atarak oturduğunu fark edebiliyorum. Hafta sonu evde henüz kimse uyanmamışken televizyonun karşısına geçip en sevdiğim çizgi filme denk gelmişim gibi seviniyorum. Se-vin-mek. Basit gibi görünen ama içinde bayram seyran havası barındıran bir kelime... Sevinebilmeye bayılıyorum.

"Günaydın," diyorum onun yanına varırken. "Nasılsın?" *Şakıyorum mu ben? Bülbüllere mi özendim şimdi de? Neyin şakıması muhterem bu?*

Kayra'ya yaklaştığımda yüzündeki ona has gülümsemeyi de görüyorum. Göğsümün aheste bir hareketle inip kalkmasına neden olarak içimi çekiyorum. "Günaydın," diye mırıldanıyor. Bir adımlık mesafeyi koruyoruz ikimiz de. "Nasılım?" Daha çok

kendi kendine konuşur gibi tekrarlıyor. "Bu soruyu sen sorunca hatırlıyorum biliyor musun?" Ona uzanmak isteyen parmaklarımı çantamın askılarına daha sıkı sarıyorum. "İyiyim. Sen nasılsın?" Bunu sorarken gözlerinin çevresine bulaşan afallamayı seziyorum.

Işıldadığını bildiğim gözlerimi yüzünün köşelerinde dolaştırıyorum. "İyiyim," Kımıldamak için can atan ellerim kurabiyeleri çıkarmak bahanesiyle çantama uzanıyorlar. Kabı açıp ona kokusu hâlâ tatlı tatlı yayılan kurabiyelerden uzatıyorum. "O gün sevmiştin ya hani. Aynısından yaptım. Alsana."

Kayra bir kurabiyelere bir benim yüzüme bakıyor sırayla. "Benim için mi?"

Utansam da onu başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet." Tekrar alması için kabı oynatarak beklenti dolu bakışlarımı sabitliyorum yakışıklı yüzüne. "Hoşuna gider diye düşündüm." *Gülersin belki diye.*

"Hoşuma gitti." Dudağının köşesini dişledikten sonra kaba uzanıp kurabiyelerden bir tanesini ağzına atıyor. Dolu ağzı, değerlendirir gibi kısılan gözleri onun yanaklarına uzanıp sıkma arzumu katlandırıyor. Diğer yandan bir an önce yutmasını ve söyleyeceği şeyi duymayı istiyorum. "Hepsi benim için değil mi?"

Gülüyorum. "Paylaşımcı halin dudağımda uçuk çıkartacak neredeyse."

Omzunu silkip tekrar kaba uzandığında hafifçe geri çekiyorum. Tek kaşını kavislendiriyor hemen. "Tam tersini söylemedim ki hiçbir zaman," diyor sakince.

"Paylaşmayı sevmiyor musun yani?" *Hayat paylaşınca güzeldir bir kere İbrahim Kayra Üstün. Sen hiç mi Yeşilçam filmi seyretmedin?*

Bir tilki kurnazlığıyla başını olumsuz anlamda sallıyor. İzlediğim belgesellerden hatırlıyorum. Yalnız avlanıp yalnız dolaşmayı tercih ederler tilkiler. Onun yalnızlığa, özgürlüğe kucak açıp bunları birer havaymış suymuş gibi hayatının tam ortasında tutmasına biraz burkuluyorum. Sonra kendime kızıyorum. Bana fotoğrafını çekmek isteyeceği kadar renkli ve ışıltılı bir varlıkmışım gibi bakarken böyle şeyleri düşünmek haksızlık olacak.

"Öyle bakma," diyor ukalaca gülerek. "Yaptığım iş ortada. Zannettiğin kadar bencil bir adam değilim."

"Tabii ki değilsin."

Ona bir peçetenin içine koyduğum kurabiyeleri verdikten sonra apar topar ayrılıyorum salondan. Yağmur'la Korkut şüphelenmeden yanlarına gidip kabı onların ellerine bırakıyorum. Yine beni mahcup edecek övgüleriyle kalan kurabiyelerin hepsini bitiriyorlar. Provaya başlarken bile ağızlarının doluluğuna sırıtarak bakıyorum.

Onun dışında size başrol olmamdan dolayı karşılaştığım birkaç şeyden bahsetmek istiyorum. Buraya benim gibi seçmelerle gelen ve ilk kez bu kadar ciddi bir projede yer alacak oyunculardan bazıları benimle aniden muhabbet kurmaya çalışmaya başladılar. Annem olsa *starların peşinden koşan çok olur* başlıklı bir konuşmayla yüreklere su serperdi. İnsanlar tuhaflar saygıdeğer okur. Çiğ süt emdiğimizden herhalde... Ben hâlâ aynı Özgü'yüm. Başrol seçildiğim için nesli tükenen hayvanlara sessizce ağlamayı bırakamadım. Veyahut geceleri aniden başrol olduğum aklıma geldiği için uyanıp civcivli pijamalarımı çıkarmaya kalkmıyorum. Evin içinde abiyelerle de dolaştığım yok. Taytlar vazgeçilmezim olarak kalacak.

Beni zorlayan mevzular yok değil tabii. Oyundan kimseyle görünmemem gerektiği için onların takıldığı yerlerde bulunmuyorum. Bu da Kayra'yı görebileceğim alanları kısıtlıyor. *Şan, şöhret, ün... Dışı sizi içi başkalarını yakıyormuş arkadaşlar.*

Sığındığımda sıcacık bir yuva misali beni sarıp sarmalayan bir karaktere hayat vermenin büyüsüne dolanıyorum hal böyleyken. Aypare için yazılmış her cümlenin bir kuyunun etrafında temkinli adımlar atmakla eşdeğer olduğuna inanıyorum. Dudaklarımı aralayıp Aypare'nin bir tanecik aşkına, bir tanecik yarasına bakıyorum. Üzerime onun uzun etekleri olan, uçları çamura bulanmış elbisesini giyindiğimi hayal ediyorum. Parmaklarım o elbisenin sökülmüş birkaç ipliğinde dolaşıyor. *"Ben senin annenmişim gibi."* Kelimeler bir ahenk halinde dökülüyor içimden. *"Seni bir çarşafa sarıp benim kucağıma vermişler gibi. Ben senin annenmişim gibi. Kapıda kaldığında korkarak, incecik giyindiğinde dağlanarak, hasta olduğunda kahırlanarak..."*

"Sen benim annemmişsin gibi."

"Ben senin annen değilim ki."

"Sen benim ölümümsün."

"Ben senin en çok ölümünüm." O eller Aypare'nin ellerine sarılırken bir içli nefes karışıyor havaya. *"Sen beni içeri almadın ki. Ben kendimi burada hayal ettim. Senin yanı başında... Ben hiç toparlanmadım ki. Kendimi bir bütünmüşüm gibi hayal ettim. Oysa ben hâlâ dağınığım. Her dağınık parçamla yine senin ellerinde yaşıyorum, yaşıyorum ve buna yaşamak diyebiliyorum."*

"Ağlama Aypare."

Aypare'nin kupkuru gözlerinin içine bakılırken yutkunuyorum. Dudaklarımı burukça iki yana kıvırıyorum. *"Benim bileklerim çok sızlıyor. Sana demiştim ya, o balta çok ağır. Ben o baltayı kaldırdım, kaldırdım ve kaldırmanın bileklerimde en ağır eziyetleri doğurmasına izin verdim. Ben o baltayla kırdım, kırdım ve kırmanın en çok kendi kaburgalarıma çığlıklar attırdığını öğrendim."*

"Saklama Aypare."

Aypare'nin bir daha hareket etmeyeceğine inandığı bilekleri zarifçe bükülsün diye ellerimi başımın üzerinde kaldırıyorum. *"Bu sarmaşığı kendi boynuma yine kendim doladım. Her yaprağına baktım, baktım ve bakmanın bana toprağın altına girsem de ölemeyeceğimi kabullendirmesini izledim."*

"Sahnede beni tatmin etmeyen bir şey var." Kerem'le sahnemiz kesildiğinde Derya Hoca sıkıntısını dile getiriyor.

"Ne gibi?" Kayra da sanki bunu farkındaymış fakat birinin sesli söylemesini beklemiyormuş gibi rahatsızlıkla kaşlarını çatıyor.

"O tutkunun aktarılması için başka bir şey lazım." Düşünerek sahneye yürüyor ve yanımıza kadar geliyor. Önce Kerem'le birbirimizi sımsıkı sarılmamızı istiyor. Sarıldığımız kadarıyla yetinmiyor. Gelip kendisi kollarını etrafımıza dolayarak bizi adeta bir yumak haline getiriyor. "Sizin kökünüz aynı toprağa bağlıymış gibi görünmenizi istiyorum. Beraberinde gelecek ayrılık daha vurucu olsun diye. O kökün kopmasını iliklerimize kadar hissedebilelim."

Kayra'nın sahne üzerine çıktığını Kerem'le sarılmayı bıraktığımızda farkına varıyorum. Bakışları önce sırtımda, ardından

ona çevirmeye gücümün olmadığı yüzümde dolanırken sessiz kalıyor. Derya hoca Kerem'e karakter ona arkasını döndüğünde nasıl kavraması gerektiğini, beni havada kavrayıp yavaş yavaş yere bırakırken ellerini üzerimden çekmemesini, temasın asla kesilmemesini söylüyor.

Müzik tekrar başlıyor. Kerem'den karakterin öfkesi ve kırgınlığıyla kaçmak için arkamı dönüyorum. Bacaklarımı açarak havada zıpladığım anda beni yakalıyor ve bedenim bedenine çarparken ellerini tam göğsümün altında hissediyorum.

"Kes burada kes," diyor Kayra müziğin sesini bastırarak.

"Ne oldu? Sorun ne?" Derya hoca Kayra'ya nazikçe bunu sorarken benim yanaklarım pancar gibi oluyor.

"Müzikle uyumsuz bir görüntü çıkıyor ortaya," derken yüzünü buruşturarak Olcay ve ekibini gösteriyor vicdansızlıkta kara kuşağı olan adam. "Aylar önceden başlandı bu müzikler için çalışılmaya. Şimdi o büyüye ihanet ediliyormuş gibi görünüyor."

Derya hocayla Kayra'nın çatıştıkları bu konu aynı sahnenin defalarca kez baştan alınmasına sebep oluyor. Ara verildiğinde bile o evlerin çatısını uçuran sinsi fırtına dinmiyor. Kayra'nın beş dakikalığına dışarı çıkıp geldikten sonra Derya hocayla kenarda konuştuklarını görüyorum. Bir kenarda üstümdeki tişörtten kurtulup yarım sporcu atletimle otururken gözleri çok kısa bir an bana değiyor. Sanki dudağının kenarında tutmaya özen gösterdiği o küçük, yumuşak kıvrımı çattığı kaşlarıyla gölgeliyor. *Kaptan neden böyle yapıyorsun? Yüzünün her bir köşesini öpmemi mi istiyorsun tam şu anda?*

Geçip arka koltuklardan birine yerleşiyor yine. Aranın bitmesine beş dakika daha olmasından faydalanarak telefonu elime alıyorum. Parmaklarımı ekranda o kadar hızlı kımıldatıyorum ki Öykü görse gurur duyardı benimle.

Nasıl gidiyor?

Evet, bir daha güneş görmeyecekmişim gibi acele tavırlarımın sonucunda bunu yazıyorum. Dalga geçmeyin.

Bugün benimle gel.

Mesajı alt dudağımı dişleyerek okuduktan hemen sonra tekrar yazıyor Kayra. **Ayarlayabilirsen gelmeni isterim.**

Cümlesinin diğerine göre biraz daha yumuşatılmış olmasına güleceğimi zannediyorum. Neyse ki kendimi toparlayarak cevap veriyorum. ***Bilemiyorum ki. Bizimkilere yalan söylemek hoşuma gitmiyor.***

Kalbimin buradan başka bir kıtaya yerleşmeye ant içmişçesine atmasını şimdilik yok sayacağım. Takatim yok. Gücümü çekti insafsızlıkta madalyaları olan adam.

Annen benimle tanıştı. Ona söyleyemez miyiz?

Koskocaman bir adam olmasının yanında istediğini almakta ısrarcı oğlan çocuğuna benzemiyor mu? Başımı iki yana sallıyorum ve bu fikri hiç sunmadığını farz ederek toparlıyorum. ***Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım.***

Tişörtünü üzerine tekrar giyecek misin?

Bunu bana gönderdikten sonra ona bakmadan durabilmek için sabır taşı olmam gerekirdi. Sabır taşı değilim. Ben de görenin dönüp bir daha bakmak isteyeceği bir adamın bana gösterdiği ilgiyle dağılıverecek bir kızım. Yeri geldiğinde toparlanabilme becerisi yüklenmiş bünyelere fakat o beceri böyle anlarda sınır dışı kalıyor. Yanlış anlaşılmasın. Öyle kısıtlamaları da beraberinde sürükleyen kıskançlıkları bilmem ama ailemdeki erkekler sahiplenicidirler. Kendi ayaklarımız üzerinde durmamıza yürekten destek olmaları bir kenara korumacı halleri diğer tarafa. Bunun ayrımını bana yıllar içinde öğrettiler, sağ olsunlar.

Şimdi Kayra'nın kıskandığını, o kıskançlığı kendince yansıtmasını, bundan kendini alıkoyamayışını anlayabiliyorum. Heyecan denilen pamuk şeker gibi yapışkan his dört bir yanımı çevreliyor. Kaçamıyorum.

Belki giyinirim.

Bana attığı huysuz bakışı gözümün önüne getirebiliyorum. **Belki üşürsün.**

Belki daha çok ısınırım.

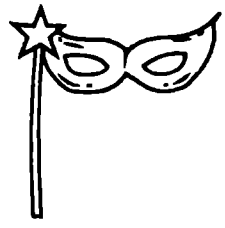
Güldüğümü gizlemek için alnımı kendime doğru çektiğim dizlerimin üzerine yaslıyorum. **Salonun ısı ayarını düşürdüm. Donarsın.**

Dans edince donacağımı sanmıyorum.

Onunla tatlı tatlı atışmak yorgunluğuma iyi geliyor. Dinlendiğime ve enerjimin yerine geldiğine yemin edebilirim. İzmir'deki yazlıkta ne kadar yüzersem yüzeyim yorulmayışım gibi. Orada her ne peşinde koşarsam koşayım bir soluk oturduktan sonra yine zıpkın gibi ayağa dikilişimi andırıyor. Öykü'yle ağaç tepelerine tırmanıp ben inemediğimde babamın gelip kurtarmasına benziyor. Tanıdıklık beni kucağına çekiyor. Ağzımda bıraktığı o hoş tadın tiryakisi oluyorum. Pembe renkli elbiseme bulaşan kiraz lekelerine bakıp önce dudak büküyor, sonra bundan bile haz alıyorum.

O halde bekleyeceğim. Seni kendime ayırmak için. Sen de bunu unutma bal.

Turgut Uyar'ın bundan haberi var mı? *Tövbeler olsun! Nur içinde yatsın rahmetli.* Benim yüzümü soğuk suların altında tutmaya ihtiyacım var. Bu adamla yalnızca mesajlaşırken bile can güvenliğim olduğunu hiçbiriniz iddia edemezsiniz.

15

Bir küçücük tavşancık

Dolunay'dan önce Kayra çıkıyor, arkasından da ben taksi durağına doğru yürümeye başlıyorum. Tatlı motosikletimi yine otoparkta bırakma kararı alıyoruz. Kayra ikimizin ayrı ayrı yolculuk yapması durumundan hoşlanmıyor. Bu sebeple de kendisi taksi durağının arka tarafında bir yarış motosikleti kadar ağır ve havalı görünen aracıyla bekliyor beni. Siyah motosiklet mi? Onu altında bir Impala ile görmeyi beklerken, manzaranın bambaşka oluşu gözlerimi yuvalarından terk etmeye zorluyor.

Üzerindeki siyah deri ceket, dağınık saçları, uzun bacaklarını motosikleti ayakta tutmak için iki yana yayarak ayaklarını sabitlemesi... Elindeki kaskı sallayarak bana uzattığında onun görkeminden gözlerimi kırpıştırarak sıyrılıyorum. Yani sıyrılıyorum dediysem aklı tamamen başında bir insana dönüşmüyorum sihirli değnek dokunmuş gibi. Kaskı takıp da arkasına atladığımda kollarımı beline sarmamı bekliyor. Ancak o zaman kendi kaskını da takıp çalıştırıyor aracı.

Yanağım sırtına yaslanmış bir halde yolculuğumu sürdürürken, Kayra'nın kokusunu karşıma alıp onunla bir anlaşma yapmak istiyorum. Benim dengemi her defasında bu kadar alt üst ederek hiçbir yere varamayacağını ona sabırla anlatabilirdim. Kendimde bu kabiliyeti görebiliyorum. Beni koşmaktan ciğerinin patlamasına ramak kalmış bir insana çevirmesine gerek yok bu kokunun. Her şeyin adabı var. Adamın yüzünü

güldüreceğim derken canımın yerlerde yeksan olmasına gerek yok. Olmasın.

Kayra'nın herkesten uzak -şehrin gürültüsünden bile- evine gitmek akılla alınacak bir karar değil. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Adamın yüzünü güldürmek uğruna birtakım planlar da yapıldı üstelik. Canım ikizim olmasa elime yüzüme bulaştırırdım fakat kendisi bir uzmanmışçasına hallediverdi sorunumuzu.

Kalbim kıyma makinesinden geçirilip köpeklere verilecek kıvama gelmesin diye dua ediyorum. Yolu bu minvalde ettiğim dualar, Kayra'nın laftan sözden anlamaz kokusu, motosiklet üzerindeki müthiş konforla tamamlıyoruz. Kaskımı çıkarıp iki katlı evine bakarken üzerimdeki kapüşonlunun kollarını avuçlarımın yarısını kapatana kadar çekiyorum. Tuhaf bir şekilde hem burada kendime ait bir alan bulmuşum gibi hem de ıssızlık kavramını saç diplerime kadar hissediyorum. *Yorgunluktan gözümün önündekini görmeyecek vaziyette olmam gerekirken, içimde beklenmedik bir karınca istilası meydana geliyor ve kış için deli gibi çalışmaya başlıyorlar.*

Kayra evin kapısını açıp bana geçmem için yol verdiğinde ayakkabılarımı çıkarıp kenara bırakıyorum. O da ayakkabılarını çıkarırken parmak uçlarımda hafif hafif zıplayarak etrafında dolaşmaya başlamamdan korkuyorum. Bu nasıl olur ki? Normal şartlarda böyle ağır geçen bir günün ardından eve gittiğimde yemek yiyecek derman bile bulamam kendimde. Şimdi insanın kulağının dibinde rahatsız edici bir şekilde vızıldayıp duran bir arıdan farkım yok.

"İstersen elini yüzünü yıkamak için yukarıya çıkabilirsin," diyor Kayra ceketini çıkarırken. Koltuklardan birine gelişi güzel attığı cekete kısa bir bakış attıktan sonra onun benim yüzüme sabitlenen bakışlarını karşılıyorum. "Hatta duş almanı tavsiye ederim. Daha rahat uyursun."

Duş kelimesini duymamla beraber uğraşacak bir şeylere ihtiyaç duyuyorum. Duş mu almamı tavsiye edermiş? *Kayracığım Beyciğim sizin tavsiyeleriniz neden beni yüzümde domates salçası patlamış gibi hissettiriyor? Tavsiyelerinize mukayyet olunuz, teşekkürler.*

"Elimi yüzümü yıkasam yeter," derken koltuğa bıraktığı ceketini alıp merdivenlere doğru hareket ediyorum.

"Özgü," diye sesleniyor ben daha üçüncü adımımı atarken. Ona omzumun üzerinden küçücük gülümseyerek devamını getirmesini bekliyorum. "Yanımdayken rahat olmanı istiyorum. Eğer duş alman sana iyi hissettirecekse al. Üzerinde düşünme bile."

Karnıma inanılmaz bir ağrı saplanmış gibi kıvranmayı gururuma yediremiyorum. Yine de elimdeki cekete parmaklarımı bastırarak onların renginin iyice beyaza dönmelerine sebep oluyorum. Yersiz uzunluktaki dizileri hatırlatırcasına manasız bir sessizlik içerisinde Kayra'yla bakışmaktan öteye geçemeyecekken aklıma bir şey geliyor. Çözülmezse olduğum yere çöküp bir ağıt yakmaya başlayacakmışım gibi büyük bir sorun... "Benim pijamalarım yok," diyorum dehşet içinde. "Nasıl uyuyacağım şimdi?"

Kayra, suratıma parlak kara gözleriyle bakarken kendimi mutfağa atıp rendelemek istiyorum. "Benim kıyafetlerimden bir şeyler ayarlarız," derken sesi o kadar tasasız çıkıyor ki onu böyle görmek için biraz daha saçmalayabilirim. Zorlanacağım bir mesele değil nasılsa. "Kendi pijamalarım olmadan uyuyamam diyorsan orası ayrı."

Düşünür gibi dudaklarımı büzüyorum. "Bugünlük idare edebilirim. Hiçbir kıyafet civcivli pijamalarımın yerini tutmaz tabii ama elden ne gelir ki?"

Yerinde yaylandığında bana doğru yaklaşacağını, belki de yüzümü koca ellerinin arasına alacağını zannediyorum. Böylesine dünden razı olduğum için de aklımdan birkaç saniyeliğine geçirmiş olabilirim. "Seni," diyor kısık bir ses ve o sese uyumla eşlik eden kısık gözleriyle. "Civcivli pijamalarınla da görmek isterim."

Adam bana duyup duyulabilecek en güzel dizelerden birini söylemiş, en başarılı ressamlardan birinin tablosunu elime tutturmuş, fotoğrafımı iç cebine saklamış da ben bunu görmüşüm gibi bakakalıyorum. Yerimde duramayacağımı anlayınca da, "E o zaman bana bir havluyla giyecek bir şeyler verir misin?" diyorum çabucak.

Ben önde o arkamda tırmanıyoruz odasına çıkan merdivenleri. Odayı ışıklandırırken ceketini askılardan birine asıyorum. Gözleri sırtımda sanki... Gözleri etimi, kemiklerimi, ruhumu eşeliyor. Bunu bilmeden, bunu en çok o bilmeye yakınken, bana temiz bir havlu uzatıyor. Giyeceğim kıyafetleri de yatağının üzerine bırakıp "Sen gir," diye mırıldanıyor. "Ben de senden sonra gireceğim."

"Hıhım." Uysal tavrımla ona başımı sallıyorum. Tam merdivenlere yönelmiş aşağıya inecekken tekrar konuşuyorum. "Sana zahmet olmazsa bana çantamı da getirir misin? İçindekilere ihtiyacım olacak." *Bugünden sonra hayatıma bir pancar turşusu olarak devam etmezsem bir daha da böyle bir şey olamaz.*

Kayra'nın Cağaloğlu Hamamı'yla yarışan banyosunda duş alacağım hangimizin aklına gelirdi muhterem? Kafayı iyice sıyırıp adamın anlaşma yapmaya çalıştığım kokusunun kaynağını buluyor ve onunla yıkanıyorum. Şaka değil, rüya ya da hayal hiç değil.

Banyo hamama benziyor diye abartıp çalgılı çengili bir ortamdaymışım gibi delirmeden bitiriyorum işimi. *O kurnadan bu kurnaya çirkef sıçrasaydı ağzını yırtamazdım zaten. Lif fırlatırdım en fazla suratına.*

Sarındığım havluyla kapısı olmayan odaya banyonun kapısından yalnızca başımı çıkararak göz atıyorum. Temiz! Parmak uçlarımda sessiz sedasız yürümek bende huy olduğu için de Kayra'nın yatağına bu şekilde ulaşıyorum. Önce kendi çantamdan ihtiyacım olanları çıkarıyorum, sonra da onun benim için bıraktığı kıyafetleri alıyorum. Tıpış tıpış banyonun yolunu tutuyorum yine giyinebilmek için.

Üzerimdeki tişört bana bir çuval gibi olsa da sırıtmaktan kendimi alamayarak altıma da eşofmanı geçiriyorum. İplerini sıkıca bağlayarak belimden düşmesini engelliyorum. Çıplak ayaklarım bile görünmeyecek haldeler neredeyse. Yürüdükçe bir tek parmak uçlarımı görüyorum ve bu bende gevşeyen bedenimin de büyük katkısıyla kahkaha atma isteği uyandırıyor. Kayra'ya kendimi göstermek için sabırsızlanıyorum. Ona benden ancak üç tane olursa bu kıyafetleri doldurabileceğini söyleyeceğimi düşünürken merdivenlerin ucunda denk geliyoruz. Tam üzerindeki tişörtten kurtulurken onu yakalamam sırıtışımın yavaş yavaş kaybolup saçma bir yüz ifadesine çevrilmesine neden oluyor.

"Sıhhatler olsun," diyor kaşlarını kaldırarak. Beni baştan ayağa şöyle bir süzmeyi de ihtimal etmiyor. *Bu tarz ihmalkârlıklardan özellikle kaçınan bir zatsa demek...* "Saçların için bir havlu daha bırakmıştım oraya."

"Görmedim ki."

"Bekle, getireceğim." Kaslı kaslı yanımdan geçip gidiyor sahiden. Kaslarını göstere göstere... Gözüme sokmuyor da gözüm üstünde kalıyor. Parmaklarımla alnımın ortasına *şap* diye bir ses çıkmasını sağlayarak vuruyorum.

Kayra küçük havluyu bana verip banyoya çıkıyor. Bu süre zarfında kendi kendimi, beynimi, ruhumun pamuk ipliğinden köşelerini kemireceğim çok bariz. Bir dakika içerisinde bile tam sekiz kere oturma şeklimi değiştirdim. Bir leydi gibi bacaklarımı toplayarak oturdum önce. Rahat edemedim. Bacağımı bir diğerinin üzerine atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu da bir yerden sonra rahatsız edici geldi. Sekizinci saniyeden sonra yani... Bağdaş kurduğumda ise yanımda kızlar beliriverdi ve avucuma çiğdem döktüklerini düşündüm. İşte bunun böyle olmayacağına bu görüntünün sonrasında karar vererek yukarıya bir kedi uysallığıyla tırmandım. Çantamdan telefonumu aldığım gibi merdivenleri uçarak indim.

Şimdi çok erken bir vakit olmamasına rağmen salondaki geniş koltuğun köşesine oturmuş, merdivenlerden gelecek ufacık bir sese dikkat kesilmişken istediğim numarayı arıyorum. Acil arama listemdeki en kraliçe isim ikinci çalışta cevaplıyor beni. "Teyzesinin ballı lokması," diyor cıvıltılı sesiyle.

Evet arkadaşlar, yüzüne baktığım her an içimde sahne kurulan adam yukarıda banyo yaparken Şirin teyzemi arıyorum. Çünkü yardıma ihtiyacım var. Çünkü onun tecrübelerinden böyle bir anda faydalanmayacaksam ne zaman faydalanacağım? Teyzeleri koruyup allama pullama derneği kurmak için en hevesli isimlerden biriyim bence bu hayattaki.

"Teyze," diye abartılı bir fısıldamayla konuşuyorum. "Çok acil senin muhteşem cümlelerini duymam gerekiyor. Vaktim kısıtlı. Beni duyuyorsun, değil mi?"

Şirin teyzem heyecanını belli ederek benim aksime yüksek bir sesle cıvıldayışını devam ettiriyor. "Sonunda o gün geldi çattı demek. Aman Allah'ım! Duyuyorum seni kuşum. Söyle teyzene. Neler oluyor?"

"Şu anda onun evindeyim."

"Onun evinde misin?" Heyecanla çığlık atıyor. Telefonun ucunda yüzümü buruşturuyorum. "Orada mı kalacaksın? Nerede uyuyacaksın? Bana bak seni koltukta falan yatırmaya kalkarsa karala ismini. Bir saniye tereddüt etme, tamam mı?"

"Öyle değil teyze," diyorum çaresiz bir fısıldayışla. "Bana kendi kıyafetlerini verdi."

"Ay gerçekten mi?" diye bir kez daha çığlık atıyor kulağımın zarını hiçe sayarak. "Aferin aferin. Ama sen yine de yelkenleri suya indirme hemen. Biraz işve cilve yap tabii. İpin ucunu kaçırayım deme. Göster ama..."

"Teyze," diyerek kesiyorum lafını.

"Dediğimi yap. Savunmasız hale getir onu."

Banyonun kapısının açılıp kapandığını işitince telaşla teyzemi onaylayıp kapatıyorum telefonu. Merdivenlerdeki gıcırtı kulaklarımı doldurduğunda ise hâlâ avucumda duran telefonu kalkıp yanmayan şöminenin içine fırlatma fikri geçiyor aklımdan. Bu denli delirmeden koltuğun bir diğer köşesine yollamakla yetiniyorum.

Kayra mis gibi kokusuyla sanki bütün odayı doldurmayı başarıyor. O saçlarını elindeki havluyla kurulayarak yanıma gelirken öylesine havalı görünüyor ki, bu kadarı mübalağa sanatına giriyor. Birdenbire adamı şoka uğratarak ayağa kalkıp bağırmaya başlamamak için parmaklarımı birbirine kenetliyor, dilimi ısırıyorum. *Sanat sanat içindir, benim ellerimse senin ellerin için.*

Çenesiyle başıma sadrazam gibi doladığım havluyu işaret ediyor. "Onlar öyle kuruyacak mı?" derken serseri bir gülüş ele geçiriyor dudaklarını.

"Kurur kurur," diyorum hızlıca.

"Açsın, değil mi?"

"Birazcık," derken başparmağım ve işaret parmağımla ufacık bir mesafe gösteriyorum. "Çok değil."

"Kaç saat oldu yemek yiyeli," diyor ayaklanarak. "Kurt gibi aç olmalısın. Bana bak." *Bakıyorum, muhteşem.* "Dünyaları yiyebilirim."

"Ama saat pek erken sayılmaz."

"Bu işe başladığımdan beri gecem gündüzüm belli değil zaten benim," diyor omzunu silkerek. Telefonuna uzanıyor hiç oyalanmadan. "Ne yemek istiyor canın?"

"Bilmem." Gözlerimi kısarak düşünüyorum. "Pizza olabilir." Kayra'nın parmakları telefon üzerinde hareket edecekken, "Yok

yok," diye engel oluyorum. "Köfteli bir şeyler mi yesek? Yanında patates kızartması... Aa ya da çıtır tavuk mu söylesek? Elma dilim patates söyleriz onun yanına. Canım ondan çekti." Gözümün önüne ismini saydığım tüm yemekler gelirken yutkunuyorum. "Kararsızım ben. Ayrım yapamıyorum."

Kayra göğsü sarsılacak kadar gülüyor. İçime uçlarında beni etkisiz hale getirecek zehir olan oklar saplıyor bu gülüşü. "O zaman şöyle yapalım." Konuşurken gülüşünün izlerinin harflere bulaşması beni de gülümsetiyor. "Ben bunların hepsinden söyleyeyim. Sen yiyebildiğin kadarını ye."

"Ay olmaz öyle Kayra," derken adamın eline sarılıyorum. "Ziyan olur o kadar şey."

Elimi kavrıyor parmakları. "Olmaz," diye mırıldanıyor sakince. "Ben yerim."

Onu en azından pizza söylememesine ikna edebiliyorum. Yemeklerimiz gelene kadar geçen seferki gibi bir plak takarak müziğin evin içine hâkim olmasına sebebiyet veriyor. Bir ara gözden kaybolduğunda elindeki şişe ve kadehlerle geri dönüyor. Bana aç karnına hiçbir şey içirmeyeceğinin altını çizip kendi kadehine beyaz şaraptan yarısına kadar dolduruyor. Kadehte içkiyi çevirdikten sonra da irice bir yudumu yuvarlıyor. Islanan dudaklarına dişlerini geçirip tadın tüm damağına bulaşmasını bekliyor. Bense koltuğun başlığına dirseğimi yaslayıp yüzümü elime dayıyorum. Bacaklarımı katlayarak oturmuş onu seyrederken, arkada Zeki Müren'in sesi beni büyülenmeye hayli teşvik ediyor. *Öyle dudak büküp hor gözle bakma, bırak küçük dağlar yerinde dursun.*

"Ah bu şarkıların göz kör olsun," diye mırıldanarak eşlik eden Kayra oluyor. Ona sokulmak için kıvranan hücrelerimin imdadına kapının sesi yetişiyor.

Yemeklerimiz gelince birazcık aç olduğunu söyleyen ben hangisinden başlayacağımı şaşırıyorum ve nihayet tavukları iştahla yemeyi seçiyorum. Karnımı yavaş yavaş doyurmamın ardından da muziplik yapmak geliyor içimden. Patates kızartmalarından Kayra'nın önüne gülen bir yüz çiziyorum. Beni başını eğip süslü bir bakışla ödüllendiriyor. Tıka basa doymuş olsam da bana uzattığı patatesi geri çevirmeyip parmaklarının arasından dişlerimle alıyorum. Bu yemeğin en şık, en gösterişli

mekânda yiyeceğim yemekten çok daha güzel olduğunu biliyorum. Yüreğim sıcacık oluyor.

İkimiz de sırtımızı koltuğun minderlerine yaslayıp yayılarak otururken benim de elimde onun doldurduğu bir kadeh var. Onu yudumlarken aklıma çok alakasızca bir anım geliyor. Ağzımdakini püskürtmeden yutup öyle gülüyorum Allah'tan. Kayra bana epey yakın olan başını çevirip yanağını mindere yaslıyor. Aldığı nefes yanağıma, boynuma değiyor ve başımı o tarafa eğmemek için ayak parmaklarımı bile sıkıyorum. "Neye güldün bakalım?" diyor ılık bir sütü andıran sesiyle.

"Aklıma bir şey geldi," derken hâlâ gülüyorum.

"Nasıl bir şey?" dediğinde dayanamayarak ona çeviriyorum ben de başımı. *Bu yakınlık insanı elden ayaktan düşürür maazallah.*

"Küçükken..." Hafifçe boğazımı temizleyerek anıya odaklanmak için üstün bir çaba harcıyorum. "Bir oyunumuz vardı. O zamanlar başrol olmayı beceremezdim bir türlü. Artık buna alışmıştım da bir tavşanı oynamayı da beklemiyordum."

Kayra da ağır ağır yüzüne yayılan bir gülüşle eşlik ediyor bana. "Tavşan mı? Bir tavşanı mı oynadın?"

"Evet," diyerek kabulleniyorum. Kadehi dudaklarıma getirip bir yudum daha alırken bu dikkat dağıtıcı adamın bakışlarından kaçıyorum biraz da aslında. "Cüceyi bile oynamışlığım var benim. Bu günlere kolay gelmedim senin anlayacağın İbrahim Kayra Üstün."

Parmakları çenemi yakalayıp kendisine çeviriyor yüzümü. Gözlerindeki ışıltılar iç titreten kahkahalar atıyorlar. Görebiliyorum. "Bunları sana hayran olmam için anlatıyorsan boşuna uğraşma. O iş zaten tamam."

Kıkırdıyorum. "Muhteşem bir hayransın," diye yumurtluyorum. *Çok bile dayandım, hiç öyle bakmayın.*

"Size layık olmaya çalışıyorum," diyor abartılı bir tonlama eşliğinde eli yanağıma uzanırken.

Hiç beklemediği anda onun ellerinden sıyrılıp ayağa kalkıyorum. Bana tek kaşını kaldırarak bakmasına rağmen gülümseyişimi silmiyorum yüzümden. Elimdeki kadehi kaldırıp "Şimdi bu ağzı çok iyi laf yapan hayranım için özel bir gösteri yapacağım," diyorum teatral bir havayla.

Kayra mümkünmüş gibi biraz daha yayılıp çıplak ayağını dizinin üzerine atıyor. Beni taklit edercesine elindeki kadehi kaldırıyor. "İzlemekteyim hayranı olduğum sanatçıyı." *Yeni bir gövde lazım olacak bana artık. Bunu heybetiyle soluğumu kesen adam delik deşik etti.*

Gülmemek için kendimi zor tutarak bir tavşan gibi yapıyorum dişlerimi. Kayra'nın sırıttığını hayal edebiliyorum ve yüzüne bakarsam benim de yanına devrilip gözümden yaş akana kadar güleceğim besbelli. Tutuyorum kendimi. Tavşan dişli halimle sözlerini hâlâ nasıl hatırladığıma dair hiçbir fikrimin olmadığı o saçma şarkıyı söyleyerek dans ediyorum. "Bembeyaz bir tavşanım, çok da hızlı koşarım. Kırlarda bir yuvam var ben orada yaşarım." Olduğum yerde koşar gibi yapıp hayali top gibi kuyruğumu oynatıyorum. "Sabah kalkarım erken önce yüzümü yıkarım. Bir havuç bir lahana kahvaltımı yaparım."

Kayra'nın gülüşü kalp odacıklarımın hepsinde yankı yaptığında kendimi daha fazla tutamıyorum. Onun yanına devrilerek deli gibi gülmeye başlıyorum. O kadar çok gülüyoruz ki, benim başım omzuna düşüyor ve artık elimdeki kadehi tutamayacağımı hissediyorum. "Çatlayacağım," diyorum kıkırdamaların arasında.

Benim artık tutamadığım kadehi kavrıyor ve kendininkiyle beraber yere bırakıyor. "Sen var ya," diyor doğrulup benim gözlerimi gülünce hepten çekikleşen gözleriyle yakalayarak. "Sen beni bitireceksin. Yaktığın yetmeyecek. Sen beni küle çevireceksin."

"Nasıl bir tatil yapmak isterdin?"

Bacaklarımı Kayra'nın dizlerinin üzerine uzatmış bir halde uzanırken, sorduğu soru gözümün önüne cıvıltılı görüntüler getiriyor. Bir elinde hâlâ kadehi varken diğeriyle eşofmanın altında kalan ayak bileğimi sarmalayıp hafifçe parmaklarını oynatıyor. Gece yarısına yarım saatten az bir vakit kalmışken, her ikimiz de uyumak gibi bir düşünce zihinlerimize hiç uğramıyormuş gibi sohbet etmeye devam ediyoruz.

Ona müzikali sağ salim arkamızda bıraktıktan sonra üzerimdeki bu yorgunluğu atlatabilmek için güzel bir tatil yapmak isteyeceğimi söylüyorum. Aslında sevgili yönetmenimizin benden bile daha çok tatile ihtiyacı olacağından eminim. Her nedense onu bir şezlonga uzanıp güneş gözlüklerini takarak keyfine bakarken hayal edemiyorum. Bu iyice gevşeyen bedenimin benden izin almak gibi bir lükse girmeden gülmek için kıpırdanmaya başlamasına sebep oluyor.

"Öyle şatafatlı bir tatil istemezdim ben," derken gözlerimi havaya dikip düşünce balonumun belirdiğini tahayyül ediyorum. "Her yaz mutlaka İzmir'e gideriz biz zaten. Piknik yaparız, Öykü beni kışkırtır birlikte ağaçlara tırmanırız. Teyzemler de bizimle gelirse bahçedeki koca şemsiyelerin altında okey oynarız."

"Okey oynamayı biliyorsun demek," diye araya giriyor Kayra bakışlarıyla yüzümü tarayarak.

Hevesle başımı sallıyorum. "Güzel oynarım."

"İnanırım," derken benim gibi başını sallıyor fakat bu gözüme o kadar sevimli görünüyor ki nasıl oluyor da yanağını şap diye öpüp ısırmıyorum bilemiyorum. "Başka neler yaparsın İzmir'de?"

Anlatmaya devam etmeden önce onun dizlerinin üzerinden sarkıttığım bacaklarımdan birini diğerinin üzerine atıyorum. O da elini bileğimden çekip dizime yerleştiriyor ve bir tırtıla dokunur gibi sakince, aheste bir tavırla başparmağını üzerinde gezdiriyor. Bunu sanki beni rahatlatıp mayıştırmak için yapışıyormuş gibi hissediyorum. Böyle olunca da kirpiklerim ağır ağır kapanıp açılıyorlar.

"Teyzem genelde okeyde mızıkçılık yapar ve eniştemden taş yürütür. Ben de buna içerleyince kalkıp akşam yürüyüşü yaparım." Omuzlarımı berrak bir çocukluğu simgelercesine masumiyetle silkiyorum. "Akşamları sahilde yürürken dondurma yemek çok güzel oluyor biliyor musun?"

"Öyle mi oluyor?" diyor Kayra benim salıncaklı kaydıraklı oyunumu bozmadan.

"Evet." Parmaklarımı uzatıp şakaklarına dökülen saçlarını geriye atıyorum. Parmaklarım bu oyalanma şeklini seviyorlar. *Zevkler ve renkler tartışılmaz ama parmaklarımın bu işten*

anladığı gün gibi ortada. "İzmir'e gelirsen sana bu işlerin nasıl yürüdüğünü gösterebilirim."

Aynı anda afallıyorum. İzmir'e gelirsen mi dedim adama? Kayra'nın yaramazca parlayan bakışlarından kaçmak için hâlâ parmaklarımın arasında olan saçına gözlerimi dikiyor, bir tutum saçı evirip çeviriyorum. "Yani bizim yazlık bana hep başka bir gezegenin kapısını aralamak gibi gelir. O yüzden söyledim." Onun konuşmasına fırsat veremeyeceğim sanırım. Anlatmaya devam etmeyi seçiyorum. "Şıpıdık terlik giymek kuraldır mesela. Yürürken ses çıkaranlar var ya hani. Tatil boyunca evin kadınlarının gelişi o sesten belli oluyor."

"Erkekler giymek zorunda değil öyleyse," dedikten sonra kalan içkisini de üst üste aldığı yudumlarla bitiriyor.

Gülüyorum ısınan yanaklarım eşliğinde. "Aklıma iki sene önce Kartal'a uyurken giydirdiğimiz parmak arası terlikler geldi." Kendimi tutamayarak kahkaha atıyorum. "Uyanınca ilk önce anlamadı. Onlarla yürümüş bahçeye kadar. Hepimiz yemek masasındaydık indiğinde. Pembe terliklerine bakıp karnımız ağrıyana kadar gülmüştük."

Kayra da gülüşüme bakıp genişçe gülümsüyor. "O hayta bunun intikamını almıştır mutlaka."

"Almaz mı hiç?" diyorum heyecanla. "Gördün onun nasıl bir canavar olduğunu kendi gözlerinle."

"İlk vukuatı değil gibiydi," derken eğlenmeye devam ediyor. "Tecrübeli görünüyordu bu işte."

"Tabii canım." Elimi daha *neler gördü bu gözler* dercesine abartıyla sallıyorum havada. "Ege'yle ayrılmaz ikilidir onlar. Planı Kartal yapar, Ege birkaç pürüzü ortadan kaldırır ve sana sadece olacakları seyretmek düşer."

Ailemle ilgili anlattığım şeylerin sonunu bir türlü getiremiyorum. Kendimi azıcık tutuyor olmasam yaz tatillerini kronolojik sıraya göre aktarıp yaşanan türlü maceraları ballandıra ballandıra anlatacağım. Allah'tan konu konuyu açıyor da ben yokuş aşağı yuvarlanmaktan kurtuluyorum.

"Şu otoparkta sülük gibi sana yapışan çocuk." Kayra kaşlarını hafifçe çatarak hiç beklemediğim bir yerden giriş yapıyor. "Onun olayı ne tam olarak?" *Kurtulamamışım yokuş aşağıya*

yuvarlanmaktan falan. Tepetaklak yuvarlanıyorum, kafam gözüm yarılacak.

Bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek ağzımı açıyor, tekrar kapatıyorum. Nihayet, "Adam senin müzikalinde oynuyor. Hiç tanımıyormuş gibi konuşuyorsun," diyerek gülümseyip sevimlilik yapmayı deniyorum. Başaracağıma inanırsam belki sahiden başarırım. Yitirmemek için sıkı sıkıya elini ayağını tuttuğum umudun etinden sütünden faydalanmak benim de hakkım.

Söylediğim şey Kayra'nın kaşıntı tozu serpmişim gibi yüzünü buruşturmasına neden oluyor. "Tanımıyorum zaten." Huysuzca kıpırdanıp dizim üzerindeki parmaklarını sıkılaştırıyor. "Oyunumda rol alması hakkında bir şey bildiğimi göstermez."

"O anlamda söylemediğimi gayet iyi biliyorsun bence." Yaşamına benim kaburgalarımın arasında devam etme kararı alan kirpi sayesinde gülümsemek ya da başka bir mimik yapmak çok zor geliyor. İsyancı ve başına buyruk kirpilerin kurmuş oldukları locadan kaçıp gelmiş bu bana. Bu kadar delice hareketler yapmasını başka bir sebebe bağlayamıyorum.

"Hangi anlamda söylüyormuşsun?" diyor yüzünü yüzüme arada tehlikeli bir mesafe bırakacak kadar yaklaştırarak.

Bizim kirpi bulduğu fırsata balıklama atlıyor ve dikenleriyle midemi dürtüyor. "İsmini bile yanlış söyleyip duruyorsun ya hani." Tek kaşını kaldırıyor bana tehditkâr bir imayla. "O anlamda söylüyorum."

Boş kadehi eğilip yere bıraktıktan hemen sonra doğrulmadan dizlerimde duraklıyor. Yüzünü iyice yaklaştırıp dudaklarını parmaklarının serbest bırakmadığı dizime bastırıyor. Beni dizlerimden öpmesi Ophelia gibi ağlamalı gülmeli delireceğimi düşündürtüyor. Kalp ritmimi bozup küçük büyük tansiyonumla oynamak onun için kolay bir mesele ki, otururken dahi etrafı iki saniyeliğine çift görmeme sebebiyet veriyor. *Size onun bir tilkiyi kendine örnek alırcasına hareket ettiğini söylemiştim. Yanıltmıyor beni.* Hem o izlediğim belgeseller mıh gibi kazanıvermiş hafızama. Geceleri avlanmaya bayıldıklarını çok iyi biliyorum. *Bilmez olsaydım.*

Yanağını dizime yaslayıp bana hem alttan hem de yandan bakarak ruhumu yağmalıyor. "Gereksiz isimleri kaydetmeyi reddediyor beynim. Ben ne yapayım?" diyor sahte masumluğunda bile yok olup gitmeyen kor gibi sesiyle.

"Çok kötüsün."

Sakallarını dizime sürttüğünde eşofmana rağmen gıdıklanıp gülüyorum. "Öyle miyim?" Aniden dizimden kalkıp bacağımdan tutuyor ve beni kendisine biraz daha çekiyor. Şu dakikadan sonra mecburen Dolunay'a kese kâğıdını kafama geçirip öyle gideceğim. "Sana karşı da o kadar kötü müyüm?"

Artık cümle âlem biliyor ki ben de sevgili annem ve sülalesi gibi ağzımda bakla ıslatamıyorum. "Bazen," diyorum bekletmeden. "Böyle yaklaşıp bende hareket edecek güç bırakmadığında mesela."

Gözleri kısılıp alnımda, burnumda, yanaklarımda, dudaklarımda dolaşıyor. "Gerçekten kötü bir adammışım."

Kayra'nın asli görevi sınırları alt üst etmekmiş, beni ellerinin arasına alıp göğsümü körükletmekmiş, korkuları kapı dışarı ettirmekmiş sanki. Her şey bir kenara sinirlenince tozu dumana katan, gülünce göz bebekleri kaybolup yanakları içe çöken bir adam o. Tutkusuyla yeni ve ihtişamlı bir kapı vadeden, ömrümce hep adım adım dedirten... Tutuyor beni, parmakları enseme kayıyor. Çene çizgimde dolaşıyor başparmağı. Onun beni öpeceğini anlıyorum. Böyle şeyler bazen ansızın bazen de böylece açıkça olur. Dahası hissedilir.

Ben bambaşka kimliklerin kılığına girip sahnede adını, sahnede göz rengini, sahnede utangaçlığını unutan bir kızım. Kayra beni öpmeye başlamadan önce de aynısı oluyor. Ben yine unutuyorum.

Olabilecek en yavaş biçimde aralıklı duran dudaklarıma kendi dudaklarını bastırıyor. Sakinliği beni şaşırtıp ellerime hareket kazandırıyor. Önce omuzlarından kavrıyor parmaklarım, sonra yüzüne kayıp sakallarını avuç içlerimde hissediyorum. Kayra bir şarkının nakarat kısmına geçmişiz ve notalara daha hızlı basılması gerekiyormuş gibi öpüşünü derinleştiriyor. Nefes almak için ayrıldığımda çenemi, kulağıma varan çizgiyi öpüyor. Isınan yanaklarım da nasiplerini alıyorlar. Alnım ve şakağım... Yüzümde öpülmedik bir yer bırakmamak için söz vermiş sanki.

"Seni dakikalarca öpmek isterdim. Nefes almak için ayrılmamıza gerek kalmadan," diye fısıldadığında gözlerimi aralamadan yutkunuyorum.

"Sen beni utançtan öldüreceksin."

Boğuk bir sesle gülüyor. "İzin vermem ona." Elini boynumdan doğru indirip sol yanıma dokunduruyor parmaklarını. "Bana atan kalbin lazım."

Gümbür gümbür atmasa ben de kendisiyle daha iyi geçineceğim fakat adamın varlığı yüzünden kendi öz organımla zıt düşüyorum.

Kayra tekrar bana uzanıp öpeceği sırada kapı çalıyor. Adamın kollarının arasından o kadar hızlı sıyrılıyorum ki, ne ara ayağa kalktığımı bile algılayamıyorum. Bu saatte çalan kapı da neyin nesi muhterem? "Kim gelmiş olabilir ki?" diyorum telaşla.

"Saçma sapan," diye homurdanıyor. Oturduğu yerde elini saçlarının arasına daldırıp çekiştiriyor. "Kimseyi beklemiyordum."

Kapı bir kez daha çalıyor. Panikle yerimde zıplamaya başlıyorum. "Kayra oturmasana öyle." Derhal koluna uzanıp onu yerinden oynatmaya çalışıyorum ama elbette bir işe yaramıyor. Dağa tırmanmayı deneyen tırtıldan farkım yok neredeyse. "Bak şu kapıya."

"Biz açmazsak içeri kendiliğinden girebilirmiş gibi davranıyorsun," diye söylenerek yerinden ağır ağır kalkıyor. "Sakin ol ve beni burada bekle."

"Gece yarısı kapı çalıyor, kimin geldiğini bilmiyoruz. Nasıl sakin olabilirim ki?" diyorum arkasından.

Holün oraya kadar tin tin peşinden gidip duvarın arkasına saklanıyorum. Kayra kapıyı açtığında karşısında kimi görüyor bilmiyorum ama her kimse onun içeriye davet etmesini beklemeden paldır küldür girmeye kalkışıyor. Duvara biraz daha sinip kulağımı iyice kabartıyorum. Olcay mı dedi o? Elimle ağzımı o kadar hızlı kapatıyorum ki canım acıyor. Kendimi yerlere atacağım panikten.

Kayra'nın onu oyaladığını anladığımda doğum günü pastamın içinden dansöz çıktığını görmüşüm gibi kalakalmayı bırakıyorum. Sessizce salonun yolunu tutup yerden kadehleri ve şişeyi alıyorum. Olcay'ın sesi daha yakından gelmeye başlıyor. Kadehleri havaya savurduğum gibi çığlık çığlığa kaçmak yerine elimdekilere mukayyet olarak bir sağa bir sola bakıyorum.

Merdivenlere yönelsem sesini işitebilirler ya da ben daha yarısına vardığımda yakalanırım. Bu yüzden hayatımda aldığım en hızlı kararı uygulayarak mutfağa koşturuyorum. Elimdekileri usulca bırakıyorum tezgâhın üzerine.

"Unutmuşum." Kayra'nın sesini rahatça duyabiliyorum yaslandığım buzdolabının dibinde yok olmayı beklerken.

Olcay'ın sesi Karacaoğlan'ın aksiliğine ters düşüyor. Adamcağız şaşkın. "Nasıl unuttun? Dün konuşmuştuk. Gece oyunun müziklerini oturturuz yerine diye."

"Gece mi yaparız demiştik bunu?" Kayra ısrarla adamı geldiğine geleceğine bin pişman edecek tonda konuşuyor. Ağlanacak halimize gülmemek için elimi dişliyorum.

"Sen niye ilk defa gece çalışıyormuşuz gibi huysuzlandın şimdi?" Olcay kovulmaktan beter edildiğini fark edince haliyle bozuluyor.

"Migrenden," diyor Kayra inandırıcılığıyla. Daha az önce adam yanımda olmasına rağmen inanacak gibi oluyorum. "Başım çatlıyor."

"Hadi ya." Olcay'ın gerginliği gayet samimi ve bu benim biraz vicdanımı sızlatıyor. "Fena mı çok?"

"Uyumazsam komalık edebilir." Kayra'nın verdiği cevapla bir an sahiden migreninin tuttuğunu düşünüyorum. Sinirden kendi kolunu kemiriyor mudur acaba?

"Aldın değil mi ilacını?"

"Aldım aldım," derken kısa kesmeye çalıştığını anlıyorum. "Dert etme."

Olcay ikna oluyor ve başka bir güne erteleme kararı alıyorlar çalışmayı. Kayra'nın migren krizlerine alışkın olduğunu, bu gibi durumlarda kendisinden uzak durmayı tercih ettiğini kavramak zor değil. Kapıya doğru yürüdüklerini işittiğimde burada görünmemin mümkünü olmadığını bilsem de buzdolabına biraz daha yapışıyorum. Sırtım donuyor resmen.

"Bu arada," diyor Olcay kapı ağzında. "Şu Esin sağda solda saçma sapan konuşmaya başlamış, duydun mu?"

Duyduğum isimle nefes almayı bile bırakıyorum birkaç saniyeliğine. "Konuşsun konuşabildiği kadar. Ateş olsa cirmi kadar yer yakar."

Olcay nihayet gittiğinde buzdolabına mıknatıs gibi yapışmayı bırakıp mutfaktan çıkıyorum. Kayra beni hemen girişte bekliyor. Her şeyi duyduğumu elbette biliyor. Yüzüme ona soracağım soruyu beklercesine bakıyor ama ben hâlâ iki adımlık mesafeyi aşıp ona bir şey sormuyorum. Başını sağ yanına düşürüyor. Dudakları ahestece kıvrılıyor. Üzerimdeki tişörtünün etek kısımlarına uzanıp onunla oynamaya başlıyorum. *Fazla entrikadan ağır hasarlar gören beyinler bu geceyi tadı tuzu eksik bir yemeğe dönüştüremeyecekler. Başka saraya lütfen.*

"Uykum geldi," diye mırıldanıyorum gözlerimi parlayan bakışlarından çekmeden.

Aradaki iki adımlık mesafeyi kapatıp yakınıma geliyor. "Uyutalım seni o zaman."

Eli elime uzanıyor, koca avucunun içinde kaybolan elimi uzun parmaklarıyla kavrıyor. Çatı katına çıkan merdivenleri o önde ben arkada çıkıyoruz. Yatağın üzerindeki pikeyi kenara çekerken dahi elimi bırakmıyor. Uzanmama yardımcı oluyor ve başım yastığa değdiği anda huzurla gülümsüyorum. Gözlerim yarı kapalı vaziyetteyken, alçak olan yatağın kenarında, yani benim yanımda diz çöküyor.

Bıraktığı elimle uzanıp kirli sakalına dokunuyorum. Elmacık kemiğini okşuyor parmağım. "Sen uyumayacak mısın?"

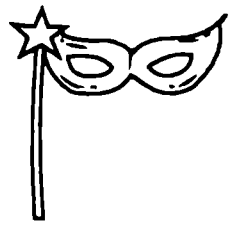
"Yanında mı?"

Başımı sallıyorum. "Yanımda."

Elim yüzünden düşüyor. Kayra yatağın etrafından dolanıp diğer tarafa geçtiğinde dizini yatağa bastırarak o kısmın çökmesine neden oluyor. Kıkırdıyorum. Yatağa tamamen girip pikeyi üzerime örterken, "Aklına gelen şeyi sorayım mı?" diye fısıldıyor.

Ona sokulup bacaklarımı kendime doğru çekiyorum. Başımı göğsüne yasladıktan sonra kolum beline sarılıyor. Onun beni kanatları altına alması da çok sürmüyor. "Bu sefer öyle bir şey gelmedi," derken ona yapmış olduğum tavşan gösterisi gözümün önünde belirince kızarıyorum. "Uyuyacağım."

Saçlarımın arasında geziniyor dudakları. "Uyu," diyor fısıltılı sesiyle. Bir bebeğin uykusunu kaçırmaktan endişelenir gibi tedbirli. Gözlerim kapanıyor. Burnumu boynuna yakın bir yerde yavaşça kımıldatıyorum. "Koynumda uyu bal."

16

Kriz geliyorum dedi

Kapıyı açıp anahtarımı tekrar çantamdaki karışıklığın içine atıyorum. Annemin içeriden sesi geliyor. Muhtemelen telefonda konuşuyor. Öykü'nün evde olmadığını, okuldaki projesi için geç saatlere kadar gruptaki arkadaşlarıyla çalıştığını biliyorum. *Sevgili ikizim okulunu bu sene uzatmış bulundu da.* Babamın ise bugün amcamı sürükleyerek işyerine götürdüğünü sabah evden çıkmadan öğrenmiştim.

Salona girer girmez annem her ne anlatıyorsa abartıyla konuyu değiştirerek devam ediyor konuşmasına. "Ay ben de akşam yemeğine patates püresi yapayım bari. Özgü çok sever, güzel kızım provadan yorgun argın gelince mutlu olsun." Sanki benim geldiğimi yeni fark etmiş gibi başını çevirip gülümseyerek göz kırpıyor. Bir yandan da sadece dudaklarını oynatarak yanına gelmemi söylemeye çalışıyor. "Oldu Şirinciğim. Öpüyorum çocukları."

Uzanıp annemin yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra koltuğa yorgunlukla düşüyorum. "Ben bu akşam yemekte olamayacağım anneciğim."

"Ne demek olamayacağım Özgü?" diyor annem ona dehşete uğrayabileceği bir şey söylemişim gibi. "Patates püresi ne olacak?"

Ona küçücük gülümsüyorum. "Eminim kendisi bana anlayış gösterecektir. Başka bir akşam yemeğinde kavuşmak ümidiyle..."

"Yemem bu şebeklikleri bebeğim," derken yandan yandan gülüyor. "Annene söylemen gereken bir şey varsa hiç bekletme derim."

Günlerdir tüm yorgunluğuma, provaların süresinin bile uzamasına aldırmadan Kayra'yla boş vakitlerimizi birbirimizle geçirmeye çalışıyoruz. Uzun vakitler değil elbette bunlar ama yine de şikâyet etme gibi bir lüksümüz yok. Zaten ikimizin de aklından buna benzer şeyleri geçirmesi şu an söz konusu dahi değil. Gitgide büyük güne yaklaşıyoruz. Baş kadın oyuncunun ilk kez görüleceği ve neredeyse tüm magazinin orada olacağı lansmana epey az kaldı. Müzikal için büyük önem taşıyan o geceye sağ salim ulaşmam gerekiyor. Muhtemelen lansmanda yeterince kendimden geçip bayılmamak için sürekli kendimi ikaz etmek zorunda kalacağım. En azından o güne kadar can sağlığımı kontrol altında tutayım.

Annem bu konularda utanıp sıkılmamıza müsaade etmeyecek kadar bizi rahatlatsa da ben fıtratımdan dolayı yanaklarım al al dökülüyorum. Annem aralarda beni sorularıyla duraklatıyor fakat bir şekilde babam gelmeden eteğimdeki taşları dökmüş oluyorum. Buna ihtiyacım olduğunu ise anlatacaklarımı bitirip arkama yaslanmadığımda farkına varıyorum. Hayatımın her anı dolu dolu geçerken oturup böyle şeylerden bahsedecek zamanı bile kollayamamışım.

"Teyzene benden önce söylemene biraz bozulmadım değil," derken burnunu kıvırıyor annem. "Yine de ben zaten kaçın kurası olduğum için anlamıştım."

"Teyzemle de oturup konuşamadık ki hiç öyle," diye savunuyorum kendimi. "Yardımına ihtiyacım olmuştu geçenlerde." Kızaran yanaklarım yüzünden yanımda bir yelpaze taşımama çok bir şey kalmadı.

"Özgü." Annem bana aniden değişen ruh halinin getirisiyle uzanıp ellerimi tutuyor. Gözlerindeki şefkat, sesindeki o yumuşak tını içime dokunuyor. "Sen benim göz bebeğimsin anneciğim. Öykü de öyle tabii. Siz benim mucizemsiniz." Ona dolan gözlerimle gülümsüyorum. *Ortam aniden neden bu kadar duygusallaştı demeyin hiç. Kızlar aşk hayatlarından bahset-*

tiklerinde anneler kuş olup uçacakmışsınız muamelesi yapabilirler. "İncinmen beni tahmin edemeyeceğin kadar üzer. Ama senin yaşaman gereken şeyin önüne geçemem. Kimse geçemez."

Elimi tutan ellerinden birine önce yanağımı yaslıyorum, sonra öpüyorum. "Biliyorum. Sen benim canımın içisin."

"Evet," diyor gururla. Aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini muziplikle kısıyor. "Şimdi en çok beni mi seviyorsun babanı mı?"

Kıkırdıyorum onun tavrına. "Bıkmadın kaç senedir şu soruyu sormaya."

"Ne var?" derken omzunu silkiyor tatlı bir ukalalıkla. "Ben babanızı herkesin yerine fazlasıyla seviyorum zaten. Siz de bir tık fazla beni sevin."

Muhabbetimiz telefonuma gelen mesaj sesiyle bölünüyor. Annemin imalı bakışları altında Kayra'dan gelen mesajı okuyor, kıvrılmak için çıldıran dudaklarımı sımsıkı birbirine kenetliyorum. Bu akşam yemeği onunla dışarıda yiyeceğiz. Yine göz onunda olmayan, büyük olasılıkla benim daha önce hiç gitmediğim bir yerde... Anneme dönüp hazırlanmam gerektiğini söylediğimde bunu bekliyormuş gibi başını ağır ağır sallıyor. "Babam ne olacak?" diye mırıldanıyorum aklımdaki soruyu.

"Her zamanki şey," diyor annem elini gelişigüzel sallayıp. "Ben idare edeceğim."

"O gelsin de öyle çıkayım en azından."

Babasını düşünen ponçik bir kız olarak odama geçtiğimde fazla süslenmeme kararı alıyorum. Hatta utanç duygum ağır basmasa ve Kayra'ya kendimi beğendirme arzum baskın çıkmasa eşofmanla bile çıkabilirdim evden. Babam yeter ki gözlerini boşluğa sabitleyip karalar bağlamasın. *Yazıktır, günahtır, dayanılmazdır.*

Hızlı bir duş alıyorum hemen. Saçlarıma havluyu dolamış bir haldeyken de dolabımdan açık renk, üstüme tam oturan, bel kısmı yüksek bir pantolon çıkarıyorum. Üzerime saten bir kumaşı anımsatan, bordo renginde gömlek giyinip etek kısımlarını iki yanından bağlıyorum ve belimin bir kısmını açıkta bırakmış oluyorum. Saçlarımı kurutmadan çıkmaya kalkarsam babamın gerekirse zorla kurutacağını bildiğim için saç kurutma

makinesini çalıştırıyorum. Dalga dalga olan saçlarımı açık bırakıp yalnızca alnıma dökülenleri geriye doğru atıp küçük bir tokayla tutturuyorum. Kirpiklerime renk gelsin diye sürdüğüm rimel ve dudaklarıma yedirdiğim bordo ruj dışında bir şey kullanmıyorum. *Doğal allığım var biliyorsunuz ki.*

Ayakkabılarımı elime alıp odamdan çıktığımda zil çalıyor. Annem benden önce açıp babamı karşılıyor. Onların yanına parmak uçlarımda varıyorum ve babamın odak noktası değişip bana sıcacık yeşil gözleriyle gülüyor. Ayaküstü sarılıp koklaştıktan sonra elini yüzünü yıkayıp aramıza geri dönüyor. İşte o anda bana tam manasıyla odaklanabiliyor. Gözleri üzerimde dolaştıktan hemen sonra kaşlarını kaldırıp yüzüme bakıyor. Hiç beklemeden bu akşam dışarıda yemek yiyeceğimi söylüyorum. Birkaç saniye sessizlik oluyor. Bu sessizliğin sebebi tabii ki benim dışarıda yemek yiyecek olmamdan kaynaklı değil. İçimden bir ses beni huylandıran bu sessizliğin sebebinin babamın bir şeyleri anlıyor olmasından kaynaklandığını bağırıyor. *Asla kibarca söylemiyor, carlıyor bana hain ses.*

"Söyle ona," diye ağır bir giriş yapınca kalbim duruyor. "Aklını başına devşirsin."

"Ateş!" Annemin haykırışı kalbimi tekrar çalıştırıyor. Diğer tarafa göç etmeme çok bir şey kalmamıştı.

"Ne Ateş?" diyor babam da homurdanarak. "Kızımı evden alıp yine evin önüne bırakmasını biliyorsa çıksın karşıma."

"Baba," diye inliyorum utançla. Ellerimle yüzümü kapatıp görüş alanımı kapatıyorum. Bütün bu olanlarla başka türlü baş edebilmenin yolunu bilmiyorum.

"Ateş," diyerek bu defa daha yumuşak bir şekilde araya giriyor annem. "Aşkım Özgü'yü utandırıyorsun. Bunu şimdi konuşmasak mı?"

Babam bana kıyamayarak konuyu şimdilik kapatıyor. Yani ben salondan çıkana kadar ağzını açmıyor. Ertelemek içimi tamamen rahatlatmasa da şimdilik bu konudan sıyrılmış olmak kendimi pencereden atma isteğimi köreltiyor. Bin şükür. Ancak Ateş Dağhan'ın her şeyi bildiğini, dahası bunu bildiğini bana söyleyip aracılığımla Kayra'ya mesaj göndermesi yabana atılacak mevzu değil. Çok geçmeden önüme ısıtılıp konulacak yemeğin kokusunu alabiliyorum.

Çantamla ayakkabılarımı resmen göğsüme bastırarak kapıyı açıyorum. Açtığım gibi bahçe kapısından giriş yapıp yamuk yumuk yürüyen Yeşim'i görüyor gözlerim. Şokla irileşen gözlerim! Görme bozukluğu yaşadıklarına dair küçük bir ihtimal verdiğim gözlerim! Ah benim gözlerim! Siz bunları da mı görecektiniz? Sizi ben bugünlere pullu mini elbisesiyle, ayağındaki çivi misali topuklularla saçı başı dağılmış Yeşim'i görün diye mi getirdim? *Gözlerim için hep bir ağızdan Allah yar ve yardımcın olsun duası alalım lütfen.*

Harekete geçebildiğimde kucağımdaki ayakkabıları çabucak ayağıma geçiriyorum. Yeşim sarhoşluğunu ortaya seren bir gülüşle bana yaklaşıyor bu sırada. Şaşıracaksınız ama düşüp bir yerlerini kırmıyor. Çantamın askısını omzuma takarken erken konuştuğumu fark ediyorum, çünkü ayağı bükülüyor. Refleksle ona uzanıp tutmasaydım yerleri öpecekti herhalde. "Sen ne yapıyorsun burada?" diyorum dehşete uğramış halimle. Başımı hafifçe çevirip kapıyı kontrol ediyorum. Evden biraz daha geç çıksaydım bizimkiler de bu manzaraya şahit olacaktı, öyle mi? *Sizin benim babamla derdiniz ne? Adamı sinir hastası mı yapmak istiyorsunuz acaba?*

"Özgü," derken harfleri yuvarlayarak konuşuyor Yeşim. "Çok kötü şeyler oluyor. Çok kötülük var. Çok kötü." Sürekli aynı şeyleri anlaşılmaz bir biçimde tekrar etmesi bozulan sinirlerim nedeniyle beni güldürüyor. Histerik gülüşüm eşliğinde kızı zapt etmeye çalışıyorum.

"Sen neden buraya geliyorsun ki?" derken ağlayacak gibiyim. Gülerken ağlayacak haldeyim.

"Onun yüzünden. Hep onun yüzünden."

Yeşim sürekli konuşuyor ve ben biraz daha burada böyle durursak yakalanacağımızdan eminim. Benim için hiç kolay olmasa da kızın koluna giriyorum. Bahçeden çıkana kadar yamuk yumuk yürüyoruz birlikte. Kayra'nın arabası birkaç adım ötede duruyor fakat oraya gitmek bile beni inanılmaz zorluyor. Yeşim'i sürüklemek zorunda kalıyorum. O hâlâ kendi kendine konuşurken de arabanın arka kapısını açıp içeriye tıkıyorum kızı. Neredeyse nefes bile almadan ön kapıyı açıp biraz gürültülü kapattıktan sonra da koltuğa yerleşiyorum. Kayra'nın yüzüne bakarsam binlerce parçaya ayrılacağımı bilir gibi dümdüz karşıya bakıyorum. Yeşim hâlâ bir şeyler anlatıyor. Arabada bir tek

onun sesi çıkıyor. Bir de benim tuttuğum nefesi bıraktığım için abartılı çıkan nefes alışveriş seslerim var tabii.

"Lütfen," diyorum Kayra'ya dönüp bakmadan. "Bir an önce sür arabayı."

"Özgü."

"Ne olursun."

Kayra beni tekrara düşürmeden arabayı çalıştırıyor. Onun sabırla oturup arkadaki tanımadığı kızın sayıklamalarını dinlemeyeceğini biliyorum. Allah aşkına hangi aklı başında insan yapar ki bunu hem? Yeşim çıldırmış gibi her şeyin çok kötü olduğunu, daha da kötü olacağını söyleyip duruyor. Durakladığında da şarkı söyler gibi belli belirsiz bir şeyler mırıldanmayı sürdürüyor. Ben ise göğsüne yiyeceği kurşundan kaçmaya çalışan ama çoktan köşeye sıkışmış birinin son çırpınışlarını taklit ediyorum.

Nihayet gözlerimi kaçırmaktan vazgeçiyorum. Kayra'ya baktığımda direksiyonu sıkan ellerinden, gerilen çenesinden ve kabaran boyun damarından neler döndüğünü duyması gerektiğini, duymazsa kendisiyle beraber etrafındaki her şeyi kara deliğe göndereceğini anlıyorum.

Daha adama söyleyeceğim şeyleri toparlayamadan, Yeşim arkadan kafasını uzatıp yanağını benim koltuğumun başına yaslıyor. "Yiğit sana âşık," deyip bir kahkaha atıyor. "Herkes sana âşık zaten. Ama Yiğit neden sana âşık?"

Kayra'ya bakmayı bırakmıyorum. Adamın gözlerinde alevlenen öfkeyi görmek dudağımı ısırtıyor bana. Şimdi hiç âdetim olmadığı halde Yeşim'i bir dirsek darbesiyle arka koltuğa doğru bayıltacağım.

"Artık konuş," diye hırlıyor Kayra. "Yoksa arabayı bir yerlere çarparak alacağım hırsımı."

"Kapının önündeydi," derken kedi gibi çıkıyor sesim. "Sarhoş zaten. Sen de görüyorsun."

Aniden bakışlarını bana çeviriyor. Kaşlarını öyle bir çatmış ki, alnında oluşan o iki derin çizgi bile öfkeli. Yutkunuyorum. "En başından anlat Özgü. Bu kız kim ve neden o dangalaktan bahsediyor?"

"İlk önce bir yerde duralım," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. "Anlatacağım sonra."

Kayra yanaklarının içini ısırıyor. Yemin edebilirim size. Elmacık kemikleri iyice belirginleşirken, yanakları içe gömülüp çukurlar oluşturuyor. "Şimdi anlatmanı istiyorum."

"Bir yerde durduğumuz zaman anlatacağım Kayra."

"Hayır," diye diretiyor harfleri ezerek. "Şimdi."

Böyle yapması sinirlerimi iyice alt üst ediyor. Titreyen çeneme, buz kesen parmaklarıma aldırmadan ona kafa tutuyorum. "Anlatmayacağım."

Yeşim ortalığı dumana katmadan rahat etmeyecek sanırım. "Yiğit diyorum Yiğit. İstemiyor beni. Dilinden düşmeyen tek isim seninki. Çok saçma. Bana söylesene. Her şey neden bu kadar saçma?"

"O çocuğu oyundan postalamadığım günün ben," diye yükseliyor Kayra. Arabayı kenara çekiyor ve ben bağlamayı ne ara akıl ettiğimi bilmediğim emniyet kemerine sıkı sıkı tutunuyorum. İkimiz de aynı anda gözlerimizi birbirimize çevirdiğimizde dilimi ısırıyorum. *Dilim ve ben bu olanları o kadar hak etmedik ki baş başa ağlıyoruz.* "Anlat."

Az önceki tonlamasının aksine sakince söylüyor bunu fakat ben zehrinin kokusunu buram buram alıyorum. "Mezuniyet gecemde yakın arkadaşımla hoşlandığım çocuğu ağız ağza yakaladım," diyorum tek nefeste. "Bu kadar."

"Hoşlandığın çocuk?"

Yelpaze işini ciddiye almalıydım. "Evet. Yiğit'i beğeniyordum."

Kayra'nın gözleri tehlikeli biçimde kısılıyor. "Anlayamadım," diye mırıldanıyor sakince. "Hoşlanıyor muydun beğeniyor muydun?"

"Bana söylemiştin." Yeşim bu sefer ağlayacak gibi titreyen sesiyle giriyor araya. *Paket yaptırıp kargoyla gönderemiyor muyuz bunu evine?* "Hoşlanıyordun ondan. Ama ben de hoşlanıyorum." Durup yüzünü umutsuzca sallandırıyor. "Hayır, hoşlanmıyorum. Ben aşığım ona."

Kayra direksiyona kafasını geçirecekmiş gibi dişlerini sıkıyor. Alnını hafif hafif direksiyona vuruşunu izlerken ağlasam mı Yeşim'in ağzını elimle mi kapatsam bilemiyorum. "Bu önemli değil. Yeşim'i evine bırakmamız gerekiyor," diyorum titreyen sesimle.

"Önemli değil." Kayra ağzının içinde konuşurken, direksiyona yasladığı başını çevirip bana yandan bir bakış gönderiyor. "Değil mi?"

Bölgesine girilmiş yaralı bir orman hayvanını andırmasına rağmen onun saçlarına daldırmak istiyorum elimi. Yapmamam için de ortada hiçbir engel olmadığını düşünürken, "Artık değil," diye yanıtlıyorum Kayra'yı.

Birkaç dakika orada öylece duruyoruz. O bana bakıyor, ben de Yeşim'in saçma sapan şarkı mırıldanmaya başlamış olmasını umursamamaya çalışarak ona. Bir yerden sonra bu her ikimize de zor geliyor ve Kayra bana kızı nereye bırakacağımızı sormak için ağzını açıyor. Yol boyunca Yeşim'in yuvarladığı harflerle söylediği şarkılara maruz kalıyoruz. *Kara bahtım kör talihim!* Ben evde neleri atlatıp da yanımdaki adamla buluşayım, başıma gelene bakın. Biri bitmeden öbürü başlıyor muhterem. Kalbimin üzerine fosforlu kalemle yazdığım bir kâğıdı yapıştıracağım artık. Üzerinde *dikkat hassastır çabuk kırılır* yazacak.

Yeşim'i evine kadar bırakıyoruz. Çantasından anahtarlarını çıkarıp kapısını bile açıyorum. Yetmiyor. Evine girmek zorunda kalıyorum, bir süre onun sayıklamaya benzer seslerini dinliyorum. Üniversiteye devam ederken bu eve çok fazla gelmiştim. Ona Yiğit'ten hoşlandığımı da ilk kez burada söylemiştim. Salonunda defalarca kez prova yapmıştık. Finallere beraber çalışmıştık. Bir insanın yakın arkadaşınız olduğuna inanmak için bunlar yeterli değil mi yoksa?

Kızı ancak koltuğunun üzerine yatırdıktan sonra evden çıkıyorum. Hayatın beni mecbur bıraktığı gerçeklere gücenmeden edemiyorum.

Kayra'yı evin önünde, beni bekleyerek sigara yakmış bir vaziyette buluyorum. Kalbimin kaburgalarıma dahi eziyet ettiğini hissediyorum ve bu esnada adımlarımı ona doğru atıyorum. Kayra, içine çektiği dumanı havaya üflerken bile çattığı kaşlarını rahat bırakmıyor. Rahatlamak, tedirginliğimi yok edebilmek için elbette zihnimi yoklayan nostaljik şarkılardan birini içimden mırıldanmakta geç kalmıyorum. Kayra'nın kara gözlerindeki pırıltıları görebilirim umuduyla parmak uçlarımda yükseliyorum. *İçin için yanıyor, yanıyor bu gönlüm. Onu niçin arıyor, arıyor bu gönlüm?* Yukarıdan bana bakıyor ve cumburlop!

Dalıyorum gidiyorum. *O bir vefasızdı, o bir hayırsızdı. Neden gönül anıyor?*

"İyi misin?" diyorum durgun bir sesle.

Yüzüme oyalanarak bakıyor. Boştaki eliyle çeneme uzanıp iki parmağının arasına alıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Daha iyiyim."

"Korkuttum mu seni?" derken gözlerimi kaçıracak gibi oluyorum ama izin vermiyor.

"Endişelendirdin," diye itiraf ediyorum. "Geçti şimdi."

Yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Delirecek gibi oldum."

"Ama geçti," diyorum onun yerine de. Sevimli bir edayla gülümsemeyi ihmal etmiyorum.

Kayra'nın kapkara bir sokakta yanan lambaları anımsatan göz bebekleri yüzümü tarıyor. "Geçmiyor bal perisi," diyor fısıltıyla. "Bu his geçmiyor. Geçecek gibi değil."

17

Öykü'den

Bitirme projesi diye bir şey olmasaydı okulum uzamayacaktı. Aynı zamanda bitirme projesi diye bir şey olmasaydı ben dünyanın en yaratıcı mimarlarını, onların yaptıkları işleri ve şu anda projede yer verdiğimiz yapıyı tuğlasından kalemine kadar dinlemeyecektim. Eğer o aptal bitirme projesi gerçeği olmasaydı ben şu anda soğuk bir ülkede, akşam yapılacak illegal bir dövüş maçını seyretmek için sabırsızlanıyor olacaktım. Elimde tuttuğum kutuda sıcacık bir çorba olacaktı. Onu dilimi yaka yaka içecektim ve kenardan süzüp durduğum o dövüşçülerden hangisine parayı yatırsam diye düşünecektim.

Onun yerine evimden daha çok geldiğim spor salonunda, sürünün en lezzetli etini seçmek için otların arasına karışmış bir aslan gibi bekliyorum. Olabilecek en kısa sürede kendimi kuzeyin soğuklarına atıp o çorbanın tadına bakabilmek için gerekli olan adımların ilkini atmanın eşiğindeyim. Uraz Halatlı, yüzünü gördüğümden beri hayatımın içine karışma konusunda pek yetenekli tavır sergilediğinden –ki bunun geri dönüşünü gözlerine biber gazı yiyerek almak gibi talihsiz bir derdi öğrenmek zorunda kalmıştı, kafamın içindeki bazı çarklar ekstra mesai yapmaya başlamıştı.

Bilirsiniz ki, hayat size bir limon verdiğinde onu çorbanıza sıkarsınız, leziz bir limonata yaparsınız ve lahmacunu dürmeden hemen önce kullanırsınız. Ben, Öykü Dağhan, tek bir li-

mondan alınabilecek bütün verimleri almanın yeminini etmiştim. Bu yüzden hayat önüme Uraz'ı attığında, bana da sadece bu fırsatı değerlendirmek düşüyor.

Sindiğim köşeden başımı hafifçe kaldırıp giriş kısmını yokluyorum. O çok başarılı, yetenekli ve sıra dışı çalışmalara imza atan iç mimar adamın hemen buraya gelmesi gerekiyor. Kendisini bitirme projesi dedikleri fakat daha çok beni bitirmeye yönelik bir projeymiş gibi görünen olaya dâhil etmem lazım. Hatta kendimi bu kümenin dışında bırakıp en çok onu dâhil edebilmeliyim ki, bu dönem mezun olmayı garanti hale getireyim.

"Kimi bekliyorsun sen öyle sinsi sinsi?"

Zeki'nin sesini duyduğumda bile gözlerimi açılıp duran kapıdan ayırmıyorum. Altlarına müthiş taytlarını çeken ve fiziklerini korumak için burada ter döken ya da bazen sadece hikâye paylaşan insanlara bakıyorum. Yaklaşık bir dakika önce iki tana Herkül gibi adam birbirlerine çarpa çarpa içeriye girdiler ama Uraz Halatlı hâlâ salona gelmeye tenezzül etmedi

"Planım var," dedim sakin sesimle. "Onu bozmayacaksın Zeki. Onu bozacak herhangi bir şey yapmaya bile kalkışmayacaksın, anladın mı?"

"Planın..." derken Zeki'ye bakmasam da sesindeki tereddüdü anlayabiliyorum. "Salonu başımıza yıkmayı içermiyordur umarım."

Kapıdan giren her kişiyle zorlanan sabrım beni öfkelenmenin sınırlarına yaklaştırırken, "Duruma göre değişir," diye cevaplıyorum. Projeyi bu yetenekli iç mimara kabul ettirmeden geçirdiğim her saniye beni hayallerimden uzağa savuruyormuş gibi hissediyorum. İzlemeyi kaçırdığım her yumruk sinirlerimi bir nebze daha yıpratıyor. Uraz'ın keyfi bugün spor yapmak istemediyse, evine aç dönen bir aslana dönüşeceğim kesin. Kimsenin can sağlığı içinde güvence verecek yerde değilim ne yazık ki.

"Öykü senden çok ufak bir ricam var." İşimin başındayken benden bir şey istenmesi mi? İşte buna tahammül edemem dostum. Nefesimi sesli biçimde bıraktıktan sonra omzumu silkiyorum. Zeki umursamaz halime takılmadan konuşmayı sürdürüyor. "Bugün buraya bir müşterim gelecek. İddiaya girdiği birisi varmış, onunla dövüşecek ringde. Senden sadece beni onların yanında zor duruma sokmamanı rica ediyorum. Gitsinler, sonra yine ne istiyorsan o yapılır."

İzlenmeye değer bir boks gösterisinden mi bahsediyor o? Yoksa iki tane salak kafalı adamın birbirlerine gövde gösterisi yapmaya çalıştığından mı? "Daha önceden gördüm mü ben bu adamı?"

"Görsen de hatırlamazsın ki," diyerek beni tanıdığını ortaya koyuyor yine. "Aslında adam beni de şaşırtıyor. İlk geldiğinde kof çıkacağından emindim. Ama hiç öyle biri değil. Yani işinde gücünde, isminden söz ettiren bir mimar olunca..."

"Ne?" Bakışlarımı aniden ona çevirinde kafam arkamdaki duvara çarpıyor. Dişlerimi sıkarak inliyorum. "Beynimin yumurta gibi akmasına değecek bir şeyler söyle bana Zeki. O adamın adının Uraz, soyadının Halatlı olduğunu söyle. Bana bu bilgiyi ver. Yap şovunu Zeki. Hadi oğlum."

"Yok," diyor Zeki verdiğim tepkiyi görünce. "Olmaz Öykü." Neyi inkâr ettiğini kendisi de çok bilmiyormuş gibi gözüküyor. "Sakın bana Uraz Halatlı'yla bir meselen olduğunu söyleme. Sakın Bak inanırım, söyleme."

"Mesele falan yok."

Yalan söylemekten hazzetmem. Henüz kendisiyle bir meselemiz yok neticede. Bu önümüzdeki saatlerde herhangi bir şey yaşanmayacağı anlamına gelmiyor tabii. Müneccim olmadığım için karşımdaki adama bu sözü veremiyorum.

"O zaman ne istiyorsun adamdan?"

İç organlarından birini değil, merak etme. Gözlerimi devirerek, "Ne isteyebilirim o sıkıcı tipten?" diye mırıldanıyorum. "Geçen gün burada karşılaştık. O kadar."

"Kimse yokken çalışmayı seviyormuş," derken mahcup görünüyor Zeki. "Valla ben aslında senden başkasına anahtar falan vermiyorum ama adam aşırı güven verdi. Bir de koskoca Uraz Halatlı'dan bahsediyoruz kızım. İnsan itiraz etmeye kalksa dili yarı yolda vazgeçer."

"Demek öyle," diye söyleniyorum. Yaptığım plan için kendimi bir kez daha tebrik ediyorum açıkçası. Bu köşede pusuya yatmış aslan gibi beklememe gerek kalmadı. Oturduğum yerden kalkıp aynaya doğru yaklaşıyorum. Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra da tepeden topladığım saçlarımı açıyorum. Başımı öne doğru eğip saçlarımı havalandırarak olabildiğince güzel görünmelerini sağlıyorum. *Bazen ne kadar denersen dene olmaz. Bu da öyle bir an işte.*

Görüntüm hakkında herhangi bir değişiklik yapamadan açılan kapı hızla o tarafa dönmeme sebep oluyor. Sonunda beklediğim insan kapıdan girerken, kalbimin hızla atışının sebebi yaşıtlarım gibi aşk değil. Adrenalin damarlarımda uğuldarken, kendimi neredeyse ringe çıkmış kadar heyecanlı hissediyorum. Uraz Halatlı'yı nakavt etmenin tadı iştahımı kabartıyor. Tekrar avcı içgüdülerim ayağa kalktığında, kükremenin eşiğinde bir aslan gibi geriliyor bedenim.

Kahverengi saçlarının yapılı olmasını bekliyorum fakat ringe çıkmadan ek bir hazırlığa girmiş gibi görünmüyor. Parmakları saçlarını bulup onları karıştırıyor. Yanında cüsse olarak kendisinden daha geniş görünen bir adam var. Uraz Halatlı o kişinin yanında ölçülü kas kütlesine ve vücut yapısına sahip duruyor.

Ben onu incelerken, bunca kalabalığın içerisinde etrafına ilgisizlik akıtan gözlerinin bir anda beni bulması kalbimin garip bir sancıyla sıkışmasına neden oluyor. Boğazıma çöllerin en kumlusu kuruluyor ve Uraz'ın başıyla hafifçe selam vermesi karşılığında cansız manken gibi durmaya devam ediyorum. Bir anda saçlarım için daha çok özen göstermiş olmayı isterken buluyorum kendimi. Bu hissi hemen içimi saran çölün kumlarına gömerken, dik duruşumu koruma gayretiyle başımı belli belirsiz sallayıp saçlarımı hafifçe savuruyorum.

Ne olacak şimdi?

Hızlıca nöronlarımın devreye girmesini bekliyorum. Bu planda beni yalnız bırakmaya kalkışma gibi bir ihtimal yok. "Beni de çağırıyorsun," diyorum Zeki'ye bakmadan. Adam tam Uraz ve yanındaki adamı karşılamaya gidecekti ki, benim sesimle beraber atamadığı adımı havada kalıyor. "Hiç öyle put gibi kalayım falan deme boşuna. Soru da sorma. Maçı izlemeye beni de çağırıyorsun Zeki."

"Allah'ım acı bana biraz ama ya," diye söyleniyor koskoca adam.

Uraz'ın Zeki'ye doğru yaklaştığını, elini kaldırarak ona selam verdiğini görünce bakışlarımı düşünür gibi havaya dikiyorum. "Aslında bugün koşuyla idare edecektim," derken sesimin tonunu abartmadan yükseltiyorum. "Ama iyi bir maç var, sen de izle Öykü diyorsan katılabilirim."

Sesim tam da istediğim gibi bizim mimarın kulaklarına ulaşıyor. "İyi bir maç diyor Zeki," dediğinde hemen karşımızda

duruyor kendisi. Ela gözlerindeki tanıdık heyecanlı pırıltıları seçiyorum. Aynı zehir benim de damarlarımda koşuyor, kanımda kaynıyor ve beni olduğum insan yapıyor neticede. "Söyleyecek şeylerin vardır herhalde bu konu hakkında."

Zeki'nin yüzüne yayılan sahte gülüşünü gözyaşları alacakmış gibi hissediyorum. Suratına bakmak beni gülmeye itse de dudaklarımı birbirine bastırarak beklenti dolu bakışlarımı ona dikiyorum.

"Ben olay bir maç olacak dedim Urazcığım." Zeki'nin sesindeki tona hayretle bakmak istesem de kendimi bir şekilde sabit tutuyorum. "Öykü'nün kendi yorumu bu..." Her şeyden habersizmiş gibi davranması harika, değil mi? "Siz tanışmış mıydınız bu arada? Kendisi..."

Elimi havaya kaldırarak Uraz'la resmi olarak ilk kez tanışmaya koyuluyorum. Gözlerimde yanıp sönen ışıklar düşündüğüm hinlikleri okumasına izin vermeyecek ölçüde. Bunu gayet iyi bilerek, "Öykü Dağhan," diyorum usul bir tonda. "Sen de bugün ringi işgal edecek olan meşhur iç mimar Uraz Halatlı olmalısın."

Uraz elime sanki bir yerlerden tekrar biber gazı çıkarıp onu kör etmeye çalışacakmışım gibi şüpheyle bakıyor. Hafifçe havalanan tek kaşını bir tek ben fark etsem de uzanıp eliyle elimi kavradığında, içimde bazı taşların yerine oturduğunu hissediyorum. Sonunda planım işlemeye başladığı için ona samimi bir gülümseme hediye ediyorum.

"Araştırmışsın," diyor bir mırıldanış gibi. Çok geçmeden arkadaşını, yanımda ne olduğunu kavramaya çalışan Zeki'yi hatırlıyor ve hafif bir öksürerek elini elimden çekiyor. "Basit bir arkadaşlık iddiası nedeniyle o maç yapılacak." Açıklamasına karşılık çenem hâlâ dik bir şekilde gülümsüyorum. O da bakışlarını yüzümde tutarken, elmacık kemiklerinin üstüne yayılmaya başlayan pembeliği kontrol edemiyor. Bu haliyle ikizimin her an utanmaya meyilli ruhuyla çarpışmış kadar oluyorum. "Seni pek tatmin edeceğinden emin olamadım."

"Ben harika olacağından eminim," diyorum onun çekincelerine karşılık. Annem sofraya en sevdiğim yemekten bir tabak koymuş kadar iştahlı oluşumun sebebini kimse anlamasa da neşemden ödün vermiyorum. Zeki hemen yanımda bıyık altından huysuzca mırıldanırken, ona kaçamak ve sinirli bir bakış atıyorum sadece. Uraz'ı olmadık şeylerden şüphelendirip pla-

nımı bozmasıyla uğraşamayacağım için bu hamlemin yeterli olmasını umuyorum.

"Ring tarafına geçelim madem," diyen Zeki bakışımı olumlu değerlendirdiğini gösteriyor. Onu yavaş yavaş başımı sallayarak onaylıyorum. Uraz ise hâlâ bir şeylere inanamıyormuş gibi afallamış ve okul gösterisi seyredilecek bir çocuk kadar utangaç görünüyor. Bir an bu hali içimde ona doğru ılık bir suyun akmasına sebebiyet verecek gibi olsa da çok sürmüyor. Özümden, amacımdan, çizgimden kaymadan ring alanına yürüyorum.

Bu süre zarfında konuşmayan Herkül gibi adam ise Uraz'la uğraşıyor. Ringin üzerine atlayıp hazırlıklarını yaparken, "Çiğ çiğ yeneceksin," diye sırıttığını fark ediyorum. "Kendini kolla aslan parçası."

"Elinden geleni yap. Geri çekilmek yok."

Uraz'ın iddiadan uzak, sadece istediği şeyi dile getirir gibi söylediği kelimelere karşılık kaşlarımı havaya kaldırıyorum. Bu adam boks meselesini içinde halledemiyor olabilir mi? Ne bileyim, hırs mı yaptı hayatının bir noktasında acaba? Yumruğu ağzının üstüne yese diğeri için rakibinin etrafında zikzak çizmeye başlayacak sanki.

Onlar hazırlıklarını tamamlarken, nefesimi tuttuğumu ancak Uraz yüzüne savrulan yumruktan kaçmayı başarınca fark ediyorum. Rakibi ısınmak ister gibi birkaç yumruk savururken, bizim mimar beni şaşırtacak şekilde hepsinden rahatça sıyrılıyor. Az önce yüzü kızaran o değilmiş gibi kendinden emin duruşu, ringin sahibiymiş gibi rahat oluşu ve korkusuzluğu beni dudaklarımı kemirmeye itiyor. Kendimi onun kazanmasını isterken bulmak şaşırmama sebep oluyor. *Adam kaybedip ağzı yüzü dağılırsa nasıl ikna ederim sonuçta?*

Mantığımla birlik olup başımı sallarken, "Sol kroşen başarılı," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Oraya çalış. İndir bir tane daha."

"İlgini çekti galiba."

Zeki'nin söylediğini duyunca bile ona bakmıyorum. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Ring yıkılıyor Mümtaz hareket ettikçe," diye açıklıyor. "Koca bir devin hareket ettiği ringde kendimi güvende hissedemiyorum Öykü."

"Her şey gövde gösterisi demek değildir." Kollarımı göğsümde kavuşturarak rakibinin boşluğuna sol kroşeyle girişen Uraz'ı izliyorum. "Aferin sana. Dayak yiyeyim deme. Vücudu çürümüş bir iç mimar işime yaramaz."

"Ne?" diye haykırıyor Zeki. Allah'tan yumruk seslerinden ve salonun diğer kısmından gelen müzikten dolayı onu duymuyorlar. "Ne yapacaksın sen adamın vücudunu? Ya da dur anlatma. Hazır değilim."

Zeki'ye cevap verme fırsatı bulamadan, Uraz konuşmalarımızı duyabiliyormuş gibi saniyelik ela bakışlarını bize çeviriyor. Gözlerimiz çarpışınca bir zincirin içimin sularına daldığını hissediyorum. Uraz'ın bakışları üzerimde gereğinden uzun kalınca rakibi bu boşluktan yararlanıp çenesine sıkı bir yumruk indiriyor. Dudaklarımdan dökülen inleyişe engel olamazken yüzümü buruşturuyorum. Daha sonra çıkacağını tahmin ettiğim acıyı çenemde duyumsuyorum sanki.

"Bir şey diyeceğim Öykü." Ben bir yumruğun insanı nasıl sarsabileceğinin hesabını yaparken, Zeki üstüme gelmeye ant içmiş gibi davranmayı bırakmıyor. "Çok ihtimal veremiyorum da aslında ama... Uraz senden biraz etkileniyor olabilir mi?" Gözlerimi hemen ona çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Ninja gibi başlama sakın şimdi. Küçük bir ihtimalden bahsediyorum. Saçma da olabilir."

"Zeki sen neden biraz isminden feyz almıyorsun böceğim?" Söylediğim kelime yüzünü buruşturmasına yol açıyor. "Uraz Halatlı tabii ki benden etkileniyor. Oradan bakınca salağa mı benziyorum?"

Zeki dünyanın en şaşırtıcı şeyini duymuş gibi gözlerini büyütüyor bana. Bir gün şaşırmaktan gözleri yuvalarından fırlayacak diye korkmama neden oluyor. "Öykü bu adama yazık değil mi?" derken Uraz'ı bıçaklayacakmışım gibi tepki vermesi sinirlerimi bozuyor. Tamam, adamı biraz yıpratmış olabilirim ama o başka. "Koskoca iç mimarın hayatı niye kaysın şimdi durup dururken? Yazık, günah be kızım."

"Kimsenin hayatı kaymıyor." Elimi ona doğru kaldırarak susmasını istediğimi belli ediyorum. O kadar çok konuşuyor ki, ringde olanlara odaklanamıyorum. "Herkesin işi tıkırında Zeki, sen beni bozma."

En nihayetinde Zeki'nin ağzına bir fermuar çekmesini sağlıyorum ve Uraz'ın ara sıra aldığı darbeler dışında iyi bir perfor-

mans sergileyişini seyrediyorum. Üçüncü raundun sonunda kas kütlelerini üzerine yapıştırmış gibi dolaşan Mümtaz yere yığılıyor. Ringin kenarında, bulduğu taburenin üstünde oturarak boks eldiveninin yapışkan kısmını dişleriyle çıkaran Uraz'a doğru ilerliyorum. Yukarıya çıktığım anda bakışları üzerime devriliyor. Yüzündeki kızarmış bölgelere, çenesinin morarmaya yüz tutan kısmına bakınmamın ardından, "Tebrikler," diyorum bilmiş bir tebessümle. "Güzel kurtardın."

"Dikkatim dağıldı," diye itiraf ediyor. Daha sonra dikkatini dağıtan kişinin kim olduğu ortaya çıkmasın derdiyle yutkunarak başını geriye yatırıyor. Şakağından akan iki damla ter boynuna, oradan da gövdesine kadar uzanıyor. *Merhaba canlarım, detaylı inceleme sezonunu açtık. Ama derhal kapatacağız, çünkü biz işimizde gücümüzde insanlarız.* "Teşekkür ederim. Mümtaz'la bayağıdır laf atıyorduk birbirimize. Sonunda yapabildik maçı."

"Mümtaz biraz Hulk ve Herkül karışımı gibi bir şey." Sözlerim onu hafifçe güldürüyor. "Ama boks o görüntüyle bağlantılı bir şey değil. Bir gün ben de kendisini yere sermek isterim."

"Sen beni yere ser," diyor birden. Tek kaşımı kaldırarak bakıyorum suratına. Avucuyla alnını sıvazlıyor. "Yani ringde beni pataklamak istersen buyur anlamında. Nasıl dövüştüğünü görmek isterim."

"Öncesinde senden bir isteğim olacak." Daha fazla oyalanmak istemiyorum. Lafa hemen girip planımın kenarlarına altın işlemeler eklemek niyetindeyim. "Yarın akşam yemeğe çıkalım mı? Eğer kabul edersen bu yemeğe gelmeden evvel bir işe hazırlanmadan önce ne yapıyorsan onu yapmanı istiyorum. Kabul mü?"

Gözlerini kırpıştırarak ifademi yokladıktan sonra eldivensiz eliyle kirli sakalının üstünden geçiyor. "Benimle dalga geçip geçmediğimden emin olmaya çalışıyorum."

"Yarın akşam yemekte her şeyi açıklayacağım." Omuzlarımı masumca kaldırıp indiriyorum. "Tabii gelmeyi kabul edersen..."

Sesini çıkarmıyor fakat bakışlarından o yemeği dört gözle beklediğini anlıyorum. Benden etkilenmiş olmasının yanı sıra söyleyeceğim şeyi merak ediyor. Sırf bu merak duygusu yüzünden bile Uraz Halatlı'yla yarın akşam, gözlerden uzak bir yer bularak karşılıklı yemek yiyeceğimizi biliyorum.

18

Sahne adı: olay

"Bu adamın bir kadına ihtiyacı var bence," derken Yağmur dudaklarını büzüp bilgiç bir tavırla elini çenesine yaslıyor. "Bütün gerginliğini alıp götürecek bir kadına."

Korkut, Yağmur'un söylediklerine gülerken benim ruhumun kaynar kazanlara atıldığından ikisi de habersiz. "Nereden biliyorsun hayatında birinin olmadığını?"

"Olsa bilirdik, değil mi?" diyor Yağmur hâlâ benim dilimi damağımı kurutan hallerini sürdürerek. "Adam ünlü. Ne kadar saklayabilir?"

"İbrahim Kayra Üstün'den bahsediyoruz." Korkut oturduğu sandalyenin üzerinde o kadar rahat görünüyor ki, bir an için ona özeniyorum. Ben de tıpkı onun gibi önümde duran patatesleri ağzıma götürürken, durum değerlendirmesi yapabilecek kadar iyi hissedebilmek isterdim. "O kadar görkem, o kadar başarı, sayılamayacak kadar ödül... Hiçbiri yokmuş gibi davranırken hayatında biri de yokmuş gibi davranabilir gayet."

Kaçmak istiyorum muhterem. Yalnızca Yağmur ve Korkut'la provaya verilen arada yemek yemek için geldiğimiz bu mekândan değil. Şu sıralar arkama bile bakmadan kaçarak uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyorum. Müzikal yaklaşıyor, lansmana sayılı günler kalıyor ve sanki ortalık her geçen gün biraz daha karışmaya başlıyor. Dışarıdan bakıldığı zaman her şey aynı görünse de hiçbir şeyin aynı

olmadığını hepimiz biliyoruz. Sadece sizler ve ben de değil. Dolunay'daki gerginlik had safhaya ulaşmış durumda. Her an birileri sahnede başka birilerinin boğazına sarılabilir. Allah'tan oyunumuzda tehlikeli alet edevat barındırmıyoruz.

Yağmur ve Korkut da üç gündür herkesi muma çeviren Kayra'yı değerlendirmekten geri durmuyorlar şimdi. Adamın ismi anıldığında dahi yediğim lokmaları yutamayacağımdan endişelenirken oturmuş ilişki durumundan bahsediyorlar. Burası bir sahne olmadığı için yalan söylemeyi beceremeyeceğimi, utanıp sıkılmadan bu konu hakkında tek kelam etmeyi başaramayacağımı çok iyi biliyorum. Bundan mütevellit her ikisi de bana bakarak söylediklerini onaylatmaya çalıştıklarında yalnızca kaşlarımı kaldırıyor, başımı bazen hafifçe oynatıyor, bazen de ağzıma doldurduğum yemeğe sığınarak garip bir yüz ifadesiyle bakıyorum.

Masaya bir kişi daha otursa ve bu kişi hayatında benimle hiç konuşmamış birisi olsa kesinlikle asosyal, hiçbir konu hakkında fikrini söyleyemeyecek kadar özgüvensiz olduğumu düşünürdü. Yaşasın beni tanıyan, olduğum gibi seven, saygı duyan insanlar!

"Aslında birkaç gün önce daha iyi gibiydi." Yağmur değerlendirmeye devam ettikçe ben ağzımı boş bırakmamak için bir çatal daha alıyorum yemeğimden. Günlerdir yemek yemiyormuşum gibi görünmemin sebebi olan bitene nasıl tepki vereceğimi bilmeyişimden hep. Obur oldum sayelerinde. *Ne olur başka bir konu açın. Yeni sezon kıyafetlerden, eleştiri yağmuruna tutulan başka bir tiyatro oyunundan ve hatta dilerseniz yeni transferler yapan futbol takımlarından bile konuşabiliriz. Yeter ki şu konuyu değiştirin.* "Belki de gerçekten biri vardır hayatında ama şu sıra iyi gitmiyordur."

Benimki de can en nihayetinde. Yağmur'un yüzüne *o işler senin sandığın gibi olmuyor* diye haykırmamak için kendi etimi çimdiriyorum mecburen. "Mevzuyu kurcalamaya devam edecek misin Yağmurcuğum?" diyorum ağzımdakini yutar yutmaz.

Yağmur düşünür gibi yapıyor ve ardından omzunu silkip sırıtıyor. "Evet." Benim kafamı masaya koyup ağlayacak hale gelmemden bihaber. "Hem de elimdeki belgelerle devam edeceğim." Kurduğu cümle dizlerimin üstüne düşmüşüm etkisi bırakıyor üzerimde. Avuçlarım da soyulmuş. Çok güzel.

"Ne yaptın kızım? Adamı mı takip ettirdin çıldırıp?" Korkut gülerek bunu söylerken dalga geçtiği açıkça belli olsa da para-

noyaklaşıyorum iyice. Birileri Kayra'yı takip ettirse ve yanında benimle birlikte görüntülese kurşuna gerek kalmaz, kalp krizi beni oracıkta vurur.

"Peşine adam taktırdım Korkut. Çünkü takıntılı zavallının tekiyim," diyor sahte bir gülümsemeyle Yağmur. Hemen sonrasında da telefonunu çıkarıp masanın üzerine bırakıyor ve ekranda parmaklarını benim midemi çalkalayacak kadar kımıldatıp açtığı yazıyı kaşlarıyla işaret ediyor. "Kayra hocanın altı ay önceki röportajını okudum dün."

Bir balon gibi şişirildiğimi, patlamama ramak kalmışçasına nefesimi verdiğimi hissediyorum. Havada birkaç kez sağa sola savrulduktan sonra yere düşüyorum. "Bütün bu müzikal olaylarından önceki bir röportaj yani... Ne işine yarayacak?"

"İçinde çok kritik cevaplar var bu röportajın," derken dişlerini göstererek gülüyor. Eğer kalbim karanlık bir odada kalmışım gibi gümbürdemeseydi onun bu halini sevimli bulup eşlik edebilirdim. "Bir kısmını sizinle paylaşacağım. Hazır mısınız?"

"Başka şansımız yok herhalde." Korkut benim aksime kabulleniyor hemen. Gerçi söylediği gibi başka bir şans da tanınmıyor Yağmur tarafından bize.

"Kayra hocamıza şöyle bir soru geliyor," diye ballandırıyor bir de kız okuduğu şeyi. "İlişkilere nasıl bakıyorsunuz?"

Soru malum kirpiyi harekete geçirip dikenleriyle içimde küçük bir şov yapmasına yol açsa da dudaklarım kıvrılacak gibi oluyor. Rica ediyorum soruya dönüp bir daha bakar mısınız? Nasıl mı bakıyormuş? *Uzaktan bakıyormuş. Etrafında birkaç kez tur atıyormuş, sonra yine uzaktan bakmaya devam ediyormuş.*

"Ee İbrahim Kayra Üstün Beyefendiler ne demişler bu muazzam soruya?" diyor Korkut alaycılıkla.

Yağmur abartıyla boğazını temizleyip seslendirme yapıyormuş gibi dikkatle okuyor. "Abartılıyor. Bir bakış açısına ihtiyacı yok ilişkilerin. Dışarıda zaten yeterince yoruluyoruz, savaşıyoruz. Bir de hayatımdaki insanla dünü, yarını, hatta bir dakika sonrasını düşünerek yaşayamam. Sakinlik istiyorum. Tüm günün tozunu toprağını üzerimden atabileceğim bir sakinlik."

Donup kalıyorum. Kayra'nın söylediği cümleler kafamın içinde onun sesiyle yankılanmaya başlıyor. Elimdeki çatalı yavaşça tabağımın içine düşürüyorum. Onun yaptığı işe, özverisine, duruşuna

bu kadar hayran olmuşken bir de daha önce onunla hiç konuşmadığım bu konular hakkındaki fikirlerini duymak hayranlığımı kaburgalarımdan taşıracak seviyeye getiriyor. Üstüne üstlük onun evindeki o dinginliği, muhteşem huzuru, bahsettiği sakinliği hatırlıyorum. Unuttuğumdan değil. Bunları Kayra'nın söylediğini bilerek yine kendimi o evde hayal etmekten alıkoyamıyorum. Biraz sonra bulunduğum ortamdan pembe bir toz bulutuna dönüşerek yok olacağım bu gidişle. *Ah nerede vah nerede?*

"Bak işte şimdi ilgimi çekmeye başladı," diyor Korkut toparlanarak. Yağmur'la ikimiz ona tek kaşımızı kaldırarak baktığımızda, ellerini itiraz edercesine havaya kaldırıyor. "Çekin o alakasız bakışlarınızı üzerimden. Klişeden beslenmek suç mu?"

"Sağlam bir klişeyse neden olmasın," diyerek gülüyorum.

"Devam ediyorum." Yağmur yine oturduğu yerde bir karakteri canlandırırcasına sırtını dikleştiriyor. "Evliliğe bakış açınız merak ediliyor. Aklınızda aile kurmak, çoluk çocuğa karışmak var mı?"

Kimde unuttum kalbimi bilmem. Ah nerede vah nerede? Kimlere sorsam, nerelere baksam? Ah nerede vah nerede?

"Kayra Hoca şöyle yanıtlıyor soruyu," diyor Yağmur küçük oyunuyla her saniye beni salamura yaprağa çevirerek. Böyle suya bırakılmışım da her yerim buruş buruş olmuş, kaskatı kesilivermişim sanki. "Düşünmedim hiç. Belki ikna edilemedim, belki ikna edilmek istemediğim için hiç bulaşmadım." Kısa bir sessizlik yaşanıyor. Ben yanan yanaklarıma parmaklarımı değdirmemek için onları kucağımda birleştiriyorum.

"Anlamadım ben şimdi." Korkut durum değerlendirmesi yaparcasına gözlerini kısıp elini havada oynatıyor. "Evlilik düşünmüyormuş. Çocuk da istemiyor bu durumda, öyle mi?"

"İstemiyorum dememiş."

Yağmur'un söylediği şeyin ardından kendimi tutamayarak mırıldanıyorum: "Ama istiyorum da dememiş."

"Adam zaten kendi ailesi hakkında da hiç konuşmuyor. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını bilen kimse yok. Hiçbir röportajında bu tarz sorular sorulmamış." Yağmur şüpheyle kaşlarını kaldırırken kalbim eziliyor. "Özellikle dokundurmuyor oraya belli ki."

Yarası varsa dokundurmaz. İnsan yarasını neden herkese göstersin ki?

Korkut birkaç dakika içinde provanın devam edeceğini, burada adamı didiklemek yerine artık toparlanmamız gerektiğini söylediğinde ayaklanıyoruz. Ben uyuştuğumu düşünmeye başladığım için ayaklarımın nasıl hareket ettiğine çok da akıl sır erdiremiyorum. Muhtemelen asıl uyuşan aklım ve başına buyruk tavırlarda bulunan kalbim. Bunu Dolunay'a tekrar giriş yapıp sahne üzerindeki yerimi aldığımda anlıyorum. Kayra'nın arka koltuklardan birinde oturduğunu tam olarak göremiyorum. Hatta gölgesini bile seçemeyecek mesafedeyim. Yine de orada olduğunu biliyorum.

Yanlış anlaşılmasın dostlar. Kalbimde birtakım patırdamalar yaşanmasının sebebi evlilik mevzusu değil. Her şey zaten o kadar yeni ki, ikimiz bir araya geldiğimizde bir bebeğin kırkı dahi çıkmamış görüntüsü canlanıyor zihnimde. Hem bende de Emirgan parkında kocacığıyla piknik yapıp çocuklarının sırtına havlu koyacak hamur olmadığını bunca zaman içinde öğrenmişsinizdir. Bu sebeple oturup da *Kayra evliliğe tü kaka gözüyle bakıyor* şeklinde gözyaşı dökmeyeceğim. Fakat bir şeyler için gözyaşı dökme isteğim ruhumdan taşmak üzere.

An itibariyle dağ gibi sarsılmaz görüntüsüyle yayıldığına adım kadar emin olduğum o koltuktan kalkıp sahneye yaklaşan adamı izliyorum. Ona ne olduğunu bilmek istemem suç mu? Onun neden soğuktan korunmaya çalışan bir insanı andırırcasına kat kat giyinip yaralarını gizlediğini duymak isteyen kulaklarımı tıkasam geçer mi? Kayra'yı heybetine aldırmadan omuzlarından tutup dizlerime yatırsam ve onu iyi etsem. Onu iyi etmek beni herkesten daha iyi, herkesten daha sağlam yapsa...

"İlk perde üçüncü sahneden alıyoruz," diyor Kayra sahnenin hemen dibinde dururken. "Direktif vermeyeceğim. Kulağınız müzikte olsun."

Herkes yerli yerine geçerken Yiğit benim önümden oyalanarak geçiyor. Ne yapmaya çalıştığını bilmediğim için, üzerine bir de geçen akşam Yeşim'in ağlayarak söylediklerini hatırlamamdan ötürü yüzüne sorarcasına bakıyorum. Bana gülümseyerek bir şey söyleyecek gibi olduğunda Kayra ellerini birbirine çarparak sesin salonda yankılanmasına neden oluyor. *Avuçlarının içi yanmadı mı öyle yapınca? Ben kesin koşarak suya tutmaya gidiyordum onun yerinde olsaydım.*

"Nerede duracağını mı şaşırdın?" diye yükseltiyor sesini beklenmedik anda. Rengim küle dönerken dudaklarım aralanıyor ve birkaç gündür çıkmaması için dua ettiğim felaketin üzerine yastık atmak istiyorum. Düşsün kalsın bir yerde lütfen. "Sana diyorum Yavuz."

Yiğit kaşlarını kaldırarak dönüyor Kayra'ya. Çocuğun ismini özellikle yanlış söyleyen bu inatçı adam beni neden tir tir titretecek şeyler yapıyor ki? Azıcık sakin kalsa gururu mu incinir? Otoritesi mi sarsılır biraz rahatlayıp arkasına yaslansa?

"Bana mı söylüyorsun Kayra Hoca?" diyen Yiğit'e dehşet içinde bakıyorum. Gözlerim konuşacak vaziyete gelseydi *seni çiğ çiğ yemek için sebep arıyor görmüyor musun* diye haykırırdı.

"Senden başka yanlış yerde duran biri var mı burada?" Kayra'nın tehlikeli ses tonu alnımdan bir damla terin şakağıma doğru süzülmesine sebebiyet veriyor. Erittiniz beni üç günde, helal olsun.

Yiğit sinirleri yıpratmak konusunda çıkarabileceği en iyi işi çıkarmak ister gibi dişlerini göstererek gülüyor. "Benim ismim Yavuz değil."

"Öyle mi?" Kayra'nın kaya gibi yüzünde tek bir mimik dahi oynamamasına dikkat kesiliyorum. "Bu detayı verdiğin iyi oldu Yalçın."

"Yiğit," diye ismini düzeltirken dişlerini sıkıyor. "Sende unutkanlık olabilir mi hoca?"

Kayra kollarını göğsünde kavuşturup keskin bakışlarını kısarak sahnede dolaştırıyor. Kimseden çıt sesi bile çıkmıyor bu esnada. Biri bir şey söylemeyecek mi yani? Ben soğuk soğuk ter dökmeye devam ederken bu mu sürdürülecek? "İn sahneden," diyor sakince Kayra. Başımı hızla Yiğit'e çevirdiğimde gözlerim kısa süreliğine şaşı oluyor zannederim. "Bugün sen olmadan devam ediyoruz."

"Anlamadım." Yiğit'in bozulan ama hâlâ bir şekilde gülen yüzüne birkaç kere patlatmak istiyorum parmak uçlarımla. *Adam seni burada çiğnemeden yutacak neredeyse. Niye gülüyorsun patavatsız?* "Beni kovuyor musun?"

"Sana izin veriyorum," derken Kayra harfleri dişlerinin arasında eziyor sanki. "İn sahneden. Yoksa o yaptığın saygısızlığı şimdi burnundan getireceğim."

Yiğit sahneden inerken ortamdaki ölümcül sessizlik omuzlarımı hepten düşürüyor. Kendimi suçlu hissetmemem gerekse

de bunu hissetmeyi bırakamıyorum. Performansım haliyle düşüyor. Bir kukla gibi ne yapmam isteniliyorsa onu yapmaktan öteye gidemiyorum. Müziğe kulak veremediğim için de gözlerim doluyor. Benim gibi kendi halinde, oyununda, performansında bir insanı getirdikleri hali görüyor musunuz azizim? Entrikaların ortasında nefes almakta zorlanmam beni güçsüz biri mi yapar? Peki, Kayra'ya hem gücenmiş oluşumun hem de gidip ısrarla ellerine sarılmak isteyişimin manası nedir? Bunlar bir anlama eşdeğer hareketler mi sizce?

Aypare'nin çaresizliğini kendime katık ettiğim anlardan birine geçiyoruz. Kerem'in yüzüne bakıyorum ama onu görmüyorum. Orada Aypare'nin yanıp tutuştuğu adamın sureti var. *"Kötü şeyler yaşandı. İyi şeyler kadarlardı. Ben o kötülükleri neden toplayamadım bu parmaklarımla ve sonra bu avuçlarımla?"* Aypare'nin gözünden akan yaş tenimi ıslatıyor. Yanağımda bir yol çizen gözyaşını diğeri takip ederken, usul usul titreyen ellerimi öne doğru uzatıp seyrediyorum. *"Kötü şeyler yaşandı sevgilim. Sen hâlâ benim sevgilimken de kötü şeyler yaşanabildi. İyi şeyler kadarlardı. O kadar çoklardı."*

Ellerimi izlemeyi sonlandırdığımda, bakışlarım Aypare'nin biricik aşkına devriliyor. *"Ben o kötülükleri, tırnaklarıma sinen iyi şeyler gibi neden toplayamadım? Çok dağınık sevgilim... Ben bu kadar dağınıklıkla nasıl kambur olmayacağım?"*

"Senin ellerin küçücük Aypare."

"Ellerimin gücü yetmez mi toplamaya? O zaman şimdi benim bu ellerim ne işe yaradı?"

"Beni tutmaya, beni kalbine bastırmaya." Yüzüm Aypare'nin gözyaşı yağmuruyla yıkanıyor. *"Senin ellerin kahraman Aypare."*

"Seni kalbimden başka nereye bastırsaydım? Her yer eksik, her yer kırık, her yer paçavra. Seni alıp göğüs kafesimden başka nereye koysaydım? Her yer enkaz, her yer ıssız, her yer bataklık."

"Senin gözlerin kurtuluş Aypare. Bakmak yasak edilmeli."

"Sevgilim sabret. Sen bana susadıkça biz uslanacağız. Seni yeniden, aşkla ve tutkuyla bastıracağım kalbime. Ne olursun, ne olursun bana susa. Beni özle. Hiç durulma."

En nihayetinde prova sonlanıyor. Kemiklerimin bile ağrıdığını söylersem hiç abartmış olmam bence. O kadar yorgunum ki, keşke Kayra'ya gücenik olmasaydım da gidip boynuna kıvrılsaydım.

Herkes pestili çıkmış bir vaziyette hızlıca terk ediyor salonu. Kuliste Yağmur ve birkaç oyuncu daha var. Onlar işlerini bitirdiklerinde bile ben aynanın karşısında oturmayı sürdürüyorum. Yağmur yanıma gelip irkilmeme neden olacak şekilde beni hızlıca öperek vedalaşıyor. Diğerleri de çıktığında yalnız kalıyorum. Aynadaki yansımama bakarken tekrar ağlamaya başlıyorum. Kakaolu süt içip pikemi boğazıma kadar çekmek istiyorum şu anda. Belki de biraz daha küçülüp amcamın uydurduğu o masallardan birini dinlemek... Kendimi iyi hissetmiyorum. Ben kendimi iyi hissedemezken başkasını nasıl iyi edebilirim ki? Çok saçma.

"Neden ağlıyorsun?" Kayra sessizce kulisin kapısını aralayıp içeri girmiş. Aynadan onun kapıya yaslandığını fark ediyorum. *Acımasız mısın sen adam? Neden öyle gelip avucunun içine konacak kadar minicik kalmak isteyişimi törpülüyorsun?*

"Canım öyle istiyor," diyerek omzumu silkip burnumu çekiyorum. Nasılsa utanılacak çok şey olup bitiyor. Şimdi yüzümün halini sorun edecek değilim.

Kayra'nın bana nasıl baktığını göremiyorum, çünkü kendisine bakmak yerine masanın üzerindeki makyaj malzemelerinde göz gezdiriyorum. *Şu rujun rengi de fena durmuyor aslında. Bir dahaki sefere onu deneyeyim en iyisi.*

"Ama ben senin ağlamanı istemiyorum."

"Demek ki bu hayatta her şey istediğimiz gibi olamıyormuş," diyorum kırgın bir sesle iç geçirerek.

Bu defa göremesem de Kayra'nın belli belirsiz güldüğünü işitiyorum. Keyifli bir gülüş değil ama yine de gözlerimi makyaj malzemelerinin üzerinden çekmeme yetiyor. Bana yaklaşan bedenine düşürüyorum soluk bir yeşile boyanan gözlerimi. Kollarını omuzlarımdan doğru uzatıyor ve ellerini masaya yaslayarak beni kıskacı altına alıyor. Kıpırdanıyorum. Kirpi de fırsatını kaçırmayarak benimle beraber kıpırdanıyor ve karnım acımaya başlıyor. "Evet olamıyor," diyor kabullenerek. *Biraz geride kabullenemez misin İbrahim Kayra? Hiç mi? Tamam, öyle olsun.* "Ama sen yine de ağlama."

Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. Gözleri hâlâ aynadan benim yüzümü izliyor. "Sahnede hiç iyi değildim," derken çocuk gibi burnumu çekiyorum yeniden. "Görmedin mi?"

"Gördüm."

"Gördün mü?" diyorum gözlerimi kocaman açarak. "Sahnede hiç iyi olmadığımı gördün mü? Tabii ki gördün." Ellerimi birbirine kenetliyorum sıkıca. "Biraz uzaklaşır mısın bu arada? Dolunay sınırları içerisindeyiz."

"Kimse kalmadı," derken dudakları saçlarıma değiyor. Burnunu gezdiriyor onların arasında. "Çok güzel kokuyorsun. Bir daha ne zaman birlikte uyuyabiliriz?"

Gözlerimle birlikte ağzımı da kocaman açıyorum bu sefer. Gözyaşlarımla ıslanan yanaklarıma kan oturuyor. "Kayra," diyorum uzatarak. "Geri çekilir misin? Senden rica ediyorum."

"Soruma cevap vermiyorsun ki çekileyim," derken kısık sesi yüzünden bir yerlerden destek almak için kavruluyorum. Ne yaptığımı çok da farkında olmadan adamın koluna tutunuyorum. *Cidden destek almak için daha konforlu, daha ideal bir yer daha bulamazdım şekerim.*

"Yiğit'e öyle davrandığın için kendimi suçlu hissettim," diye mırıldanarak derdimi izah etmeye çalışıyorum. "Ondan hiç hoşlanmadığını..." Gözlerini devirdiğini gördüğümde kendi lafımı kesip soluk alıp veriyorum. "Tamam, onu görmeye bile tahammül edemediğini anladım. Ama sence de böyle yaparak işleri karmaşık bir hale getirmez miyiz? Müzikalin yarasız beresiz devam etmesini istiyorum. Sen de bunu istiyorsun. Daha çok istiyorsun hatta. Tam tersi olursa kendini suçlayacak, bir şeyleri yakıp yıkmak isteyecek kadar çok istiyorsun." Kolunun üzerinde parmaklarımı aşağı yukarı oynatıyorum. Onun gerginliğinin, benim hüznümün dağılmasına ihtiyacımız var. "Ortalığı ateşleme. Lütfen. Ne olursun. Birazcık hatırım varsa." Son cümleyi titrek bir tonla tamamlayınca ellerini makyaj masasından çekip yüzüme getiriyor. Ben de bileklerine tutunuyorum. "Olur mu?"

Kayra verdiği savaştan bunalmış, yine de bundan kurtulamayacağı bir vaziyetin içinde olduğunu belli edercesine ciğerlerini derin nefesiyle dolduruyor. "Olur." Başparmakları yanaklarımın al al yerlerinde geziniyor. "Olsun. Senin güzel hatırın için olsun."

"Peki," diyorum göğsümün orta yerinden kalkan yükle rahatlayarak. "Sahnede gerçekten o kadar kötü müydüm?"

Bu soru gözlerinin kısılmasına yol açacak kadar gülümsemesine sebep oluyor. "Değildin. Dışarıdan birinin anlayamayacağı bir halin vardı sadece. Kendi duygularınla Aypare'nin duy-

gularını iç içe yaşadın. Orada ağlayan sadece karakter değildi. Onunla beraber ağlamayı seçtin sen Özgü."

Yaptığı tespitte ne kadar haklı olduğunu biliyorum. Başımı hafifçe sallayarak onayladığımı göstermekten de geri durmuyorum. Konunun üzerinden hızla atlama ihtiyacıyla, "Yemek yemeye gidelim mi?" diye soruyorum.

Eğilip yanağıma dudaklarının içini bastırıyor ve içimde baloncuklar meydana getirerek öpüyor. "Daha iyi bir fikrim var. Yemeği ben yapayım sana."

Kıkırdıyorum. "Olmaz. Eve gitmek zorundayım."

"Benim evime gel," diyor kulağıma nefesini vururken. "Senin için ne istersen yaparım."

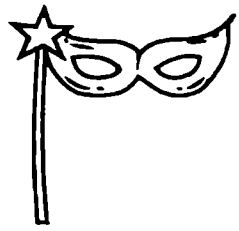
Yaramazca kısıyorum gözlerimi. "Ne istersem mi?" Başını tereddütsüz biçimde oynatıyor. Yanaklarını sıkmak istiyorum fakat kendimi tutarak yerimden kalkıyorum. "Çok cazip bir teklif olduğunu inkâr edemem. Yine de mümkün değil Kayra." Sıkıntıyla parmaklarımı eğip büküyorum. "Babam bizi biliyor."

Sarsılıyor hiç beklemediği için. Öyle adamın kalbine indirmeye çalışır gibi söylersem tabii bir sendeler. *Dağ gibi dediysek çıkar da hançerlemeyi dene demedik adamı Özgü. Mübalağa onlar hep mübalağa canım.* "İstersen ona görünebilirim. Tanışırsak daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Hayır hayır," diye ellerimi sallayarak itiraz ediyorum. "Şimdi değil." O röportajı duyduktan sonra hiç değil. Benim daha öğrenmem gereken şeyler var.

"Gelmiyorsun yani sen şimdi bana." Kayra bunu küskün bir ifadeyle söylerken, diğer konuyu eşelemeyeceğini de belli ediyor. Rahatlıyorum. "Öyle mi?"

Ben üzerimdekileri çıkarmak için paravanın arkasına geçip çabucak giyinirken bile şansını deniyor. Kayra'ya hayır diyebilmenin zorluğunun altında nasıl kalmıyorum, bilemiyorum açıkçası. Sonuçta neleri ayağımız takılmasın diye önümüzden kaldırıp atmadık ki? Bu olanlarla da baş etmenin yolunu bulup oradan yürüyeceğim artık.

19

Hangi kamera çekiyor?

En önemli günlerinizi düşünün. Öncesinde hem ruhen hem de bedenen nasıl hazırlanacağınız üzerine defalarca kez düşündüğünüz günlerden söz ediyorum sevgili okur. İşte o günlerde bir şeyler ya tamamen yolunda gider ya da yokuş aşağıya yuvarlanmaktan alamazsınız kendinizi.

Bugün müzikalin ve oyuncularının görücüye çıkacağı lansmandan sesleniyorum sizlere. Keşke muhteşem bir rahatlıkla, neşeyle ve azıcık yürek hoplatmaktan öteye gitmeyen heyecanımla yapabilseydim bunu. Fakat gelin görün ki vücudumun her yerinde, içerden ve hatta dışarıdan karıncalar dolaşıyormuş gibi görünüyorum. En azından hissiyatım bu yönde. Bir de böyle günlerde etrafınızdaki insanlardan yalnızca bir tanesini dinlemeye başladığınızda diğerleri de kafalarını uzatarak düşüncelerini dile getiriyorlar. Gayeleri sizi rahatlatmak aslına bakarsanız ama siz serçe parmağınızı kapının kenarına çarpmış gibi sekip dururken söylenenler beyninize işlemiyor.

Annem her şeyin yolunda gideceğini, benim kendisi gibi bir yıldızı andırdığımı söyledikten iki dakika sonra elbisem oje lekesiyle renklendi. Kıyafeti üzerimden yırtarcasına çıkarmamın ardından kendimi yatağa atıp bir pandaya dönüşene kadar ağlamayı düşündüm. Öykü beni omuzlarımdan tutup sarsarak günler öncesinden hazırlanan elbisemi kafaya takmamamı, başka bir kıyafet giyebileceğimi söyledi. Ben dolan gözlerimden

yaşlar akmasın diye ellerimi yüzüme doğru sallayıp bol bol kirpiklerimi kırpıştırıyordum tabii bu sırada. Annem de kapıp getirdiği yelpazeyi tepemde sallamaktan geri durmuyordu. *Sahiden o kadar uyumluyuz ki anneciğim. Senin gibi ilk ve son müzikalimde oynadığımı hayal edince özellikle...*

Bir ara Kartal'la Ege arayıp bana şans dilediklerini, gurur duyduklarını söylediler. O an krizin orta yerinde kaldığım için onlarla ağlar bir tonda konuşuyordum ve her ikisi de bu önemli gecede benim badigardım olmayı teklif ediyordu. Artık ağlamama ramak kala babam müdahale ederek telefonu elimden aldı. O bitirim ikiliyi kulaklarından tavana asmakla tehdit ederken, ben Öykü'nün *bu sene mezun olursam giyinirim* diye aldığı elbisenin burnumun dibine sokulmasıyla birlikte aklımı başıma getirmeye gayret gösterdim.

Yapılan kalp masajıyla cana geliyorum neyse ki. Üzerimde Öykü'nün mezun olamadığı için giyemediği elbiseyle lansmanın yapılacağı mekâna varıyorum. Şoför benim girişimin görülmemesi için arka kapıya kadar bırakıyor. Heyecandan yalnızca ellerim ve ayaklarım değil, tüm uzuvlarım uyuşmuş bir haldeyken son kez kendime bakmak istiyorum. Aynalara koşmam gerekiyor, anlıyor musunuz? *Belki de gözleri ayna gibi olan Kayralara... Bir tanecik Kayra'ya...*

Elbette hayallerde olduğu gibi beni kapıda karşılamaya İbrahim Kayra Üstün gelmiyor. Asistan İrem yanında iki koruma eşliğinde gülümseyerek bekliyor beni. Eteklerimi hafifçe toparlayarak onunla selamlaşıyorum ve her zamanki rahat, dağınık halinin aksine inanılmaz şık olduğunu fark etmemle bir kez daha kuvvetli bir heyecan dalgası yokluyor bedenimi. Arkadaşlar ben baş kadın oyuncu vasfıyla bulunuyorum bu lansmanda, farkında mıyız? Özür dilerim. Siz farkında olabilirsiniz, kolayca da kabullenebilirsiniz tabii ki. Bir şey diyemem buna. Lakin ben nasıl öyle şıp diye kavrayıp kabullenebilirim? Bir sürü kameranın aynı anda yüzünüze tutulduğunu, mikrofonların sizin sesiniz işitilsin diye size yaklaştırıldığını düşünün. Kalbim içeride hiçbir sağlıklı kalbin yapamayacağı şekilde takla atıyor.

İrem ayağındaki topuklularla bile tıpkı prova günlerinde olduğu gibi hızlı hızlı yürüyor. Bu kızı sanırım ömrümün hiçbir anında yavaş hareket ederken göremeyeceğim. Üstelik aynı anda hiç kekelemeden konuşabiliyor kendisi. *Bir köşeye gidip*

minik çantasıyla yüzünü kapatmak isteyen Özgü Dağhan için büyük hareketler bunlar. "Harika görünüyorsun. Herkes sabırsızlıkla seni bekliyor. Kameraların karşısına geçmeden önce ismini duyuracaklar ve sonra seni ortaya alacağız. Derya hoca sadece doğal olmanı istiyor, heyecanlı olman çok normal. Bu hiç problem değil."

Kayra hoca nasıl davranmamı istiyor? Bir şey söyleme zahmetine girmedi mi yoksa benim için?

"İyi şanslar," diyor İrem benim içime içime sorduğum sorulardan habersizce. "Biraz sonra Kerem seni almaya gelecek."

Ona başımı sallıyorum yalnızca. Beklemem için ferah bir yere getiriliyorum Allah'tan. Küçük bir yerde duramayacak kadar kabıma sığmaz hissediyorum kendimi. Ayrıca onca telaştan bir şeyleri yeni yeni algılamaya başlıyorum. Kayra'yla saatler önce telefonda konuşmuştuk ve onda da bana lansmanın yapılacağı yere nasıl geleceğimi sormuştu. Sıkıntıyla dudağımı kemiriyorum. Birkaç kelimeyi yan yana getirmesine, bu tedirgin vaziyetimden beni çekip çıkarmasına ihtiyacım var. Bilmiyor mu bunu her şeyi çok iyi bilen yönetmen beyimiz?

Duvara sabitli kocaman aynaya döndüğümde kirpiklerimi ağır ağır kaldırarak bakıyorum görüntüme. Önce yüzümdeki makyaja; kırmızı rujuma, ardından gözümün üzerine incecik çekilen eyelinera ve elmacık kemiklerimdeki hafif ışıltıya... Yüzümü kapatmasın diye iki yandan alınan ufak tutamların şık, zarif, incecik bir tokayla tutturulmasını seviyorum. Üzerimdeki elbiseyle kendimi bu gecenin içinde hiç hayal etmediğim halde onu bile seviyorum. Kırık beyaz renginde, ince askıları var ve kalp şeklinde bir göğüs dekoltesi mevcut. Belden aşağısı bollaşmaya başladığı için etek kısımları biraz daha uçuş uçuş. Onları ellerimle iki yandan tutup ince bantlı topuklu ayakkabılarımı göstermek hoşuma gidiyor.

Elimdeki küçük çantanın içinde telefonumun titrediğini hissedince sıçrıyorum. Kerem'in kapıda görünmesine çok bir şey kalmadığını tahmin ederek telefonumu çıkarıyor, ekranı aydınlattığımda derin bir nefes alıyorum. Çok şükür. Onlarca kere şükürler olsun ki, Kayra mesaj atmış. Perdenin arkasına saklanan o utangaç kız çocuğuna dönüşmeme azıcık kalmışken hem de.

Senin çok sevdiğini bildiğim bir efsanede söylenen şey geliyor aklıma. En tatlı bal bile tadıldıkça bıkkınlık verir diyor orada. Özgü, sen bütün kötülükleri yaptırabilirsin bana. Balınla zehirleyebilirsin bile ama asla bıkmam, sıkılmam, yorulmam. Bunu biliyorum. Sen de hisset. Seninleyim. Aklından çıkarma. Kızaran yanaklarından, minik burnundan, tatlı dudaklarından öpüyorum.

Tökezliyorum, çünkü bu bir tökezleme anıdır muhterem. Bilen bilir. Tutunacak yer aranır ama tutunacak yer diye bir yer bile yoktur. Bunu bilen çok iyi bilir. Kaburgalarınızın ortasından dereler akar fakat o derelerde yangın mı çıkmıştır? Zira bu nasıl tutuşmak, kül olmak ve yeniden tutuşmaktır? *Bunu bilen beni bulsun, onunla hiçbir şey konuşmadan bakışarak bile anlaşabiliriz.*

Kerem beni almaya geldiğinde etrafımda sihirli bir kalkan varmış gibi güvende hissettiğimi farkına varıyorum. Çatılara çıkıp saklanmak ya da bir köşeye sinip herkes gidene kadar nefesimi bile tutmak istemiyorum. Belki biraz istiyorumdur bunu ama baş edemeyeceğim yoğunlukta bir şey değil.

İsmim söylenmeden önce konuşulanları duyamıyorum. Çok net duyabileceğim bir mesafedeyken duymayı reddediyorum adeta. İsmim söylendiğinde ise podyumda çok zor bir kıyafetle yürüyen mankenlerin halinden anlamaya başlıyorum. Mükemmel bir işte yer almam yetmiyormuş gibi o işte hayli önemli bir karakteri canlandırıyorum, bu insanlara açıklanıyor ve benim zihnimin içinde bacakları eğilip bükülen mankenler beliriyor. *O podyum kazaları videolarını seyretmeyi bırakacaktım zamanında.*

Kameralar beni ve Kerem'i çekerken, adamın benim aksime gayet profesyonelce gülümseyip hafifçe kolunu uzattığını fark ediyorum. Kibar davetine ben de küçücük gülümseyerek karşılık veriyor, koluna zangır zangır titrediğine inandığım ama hiç de öyle olmayan elimi sarıyorum. Fotoğraflarımız boy boy çekiliyor. Bir an havaya girip *arkadaşlar bunları şimdi konuşmayalım* gibi cümleler kuracağımı zannediyorum. Ancak mantıklı Özgü derhal atağa geçip bana alaycı bir gülüş armağan edişinin ardından *neleri şimdi konuşmayacaksın, ilişkini mi* diye cevabı yapıştırıyor. *Pardon mantıklı demişim, ukala ve de küstah bir benlik olmalı bu.*

Yapımcılarımız, Derya Hoca ve esas yönetmenimiz İbrahim Kayra Üstün de aramıza katıldığında flaşların bir kısmından kurtuluyorum. Yüreğimde volkanik patlamalar meydana getiren kelimelerin sahibi adamla iki ayrı noktada dursak bile nefes darlığı yaşamam zor olmuyor. Gidip onun kolunun altına girmek ve bütün bu olanlarla nasıl baş edeceğimi düşünmeden sığınıvermek istiyorum kendisine. Sonra tek başıma da dik durabildiğimi hatırlatıyorum duygu seli yaşayan ruhuma. O da bana hak veriyor. Hatta ellerimi çırpmama neden olacak bir dondurma hediye ediyor. Benim dudaklarımın nasıl gerçek bir gülüşle kıvrılacağını iyi biliyor. Doğal olarak! O da benden biri çünkü. *Kafalar karıştı mı biraz? Sakin olun azizim. Bu daha ne ki?*

Hepimizden kısa kısa müzikalle ilgili fikirlerimizi duymak istiyorlar. Kendi söylediklerimi bile duyamıyorum. Sadece saçmalamamış olmayı diliyorum. Bundan mütevellit Derya hocanın yüzüne bakıyorum ve o bana güven verircesine gülümsediğinde rahatlıyorum. Kayra'ya da bakabilirdim tabii fakat ondan bakışlarımı alamama olasılığım yüksek dağlara eşdeğer olduğu için o seçeneği gündeme bile getirmeden eliyorum.

Nihayet kokteyl masalarının etrafına dağıldığımızda kuruyan boğazıma kârı olsun diye ikram edilen içeceklerden birine sarılıyorum. Hâlâ izlendiğimi ve bundan sonra da izleneceğimi bilerek azar azar yudumlar alıyorum. *Ay ben bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğim? Paparazzi falan da takılacak mı peşime?* Resmen durumu yeni kavrıyorum. Kayra gibi sessiz, sakin, bu kesimin çok da takılmayacağı yerleri mi mesken tutacağım kendime? Elimin tersiyle çaktırmamaya çalışarak ateş açılan yanağıma dokunuyorum. Gezinip duran garsonlardan birinin elindeki tepsiyi kapacağım şimdi. *Buz kovası mı o? Bir tanesini benim masama bırakma imkânınız yok mu?*

"Ben bile heyecandan saçma sapan sırıtmak istiyorum." Yanıma ilişen Yağmur yüzündeki ifadeyi bozmadan sakin sakin konuşuyor. Fakat içinde kaynayan o aşırı tepkileri vermemek için kendini nasıl sıktığını çok iyi biliyorum. "Sen nasıl öyle kraliyet ailesine gelin gitmiş gibi zarafetini koruyabiliyorsun?"

"Domateslerle beni aynı reyona koysan hiç sırıtmam bence," diyorum ben de kibarca gülümseyerek. "O yüzden hiç öyle şeyler söyleme."

"Başarılısın. Bu yüzden başrol sen oldun işte. Ben çam devirirdim. Bir tanesiyle de yetinmezdim, art arda böyle..."

"Deli," diyerek gülüyorum. "Yapmazdın öyle."

"Kesin yapmazdım." diyor başını eğerek. "Çekiyorlar mı şu an acaba?"

Ona gülerek kendimizi rahat bırakmamız gerektiğini, yoksa fotoğraflarda put gibi çıkacağımızı söylemek üzereyken ortamda bir silah patlıyor. Hayır hayır, somut anlamda değil. Öyle bir silah patlasaydı muhtemelen insanlar kaçışmaya başlayacaklardı ama burada herkes yalnızca tek bir yere bakmakla meşgul. Perdenin üzerine yansıtılan görüntüyü net görebilmek için gözlerimi kısıyorum. O andan sonra da bir kez daha insanlara bakacak dermanı bulamıyorum zaten kendimde. Kayra'yla benim habersiz çekildiği açıkça belli olan fotoğrafımızın o perdenin üzerinde ne işi var? Başım dönüyor. Masaya tutunmaya çalışırken bardağı deviriyorum. Bakışlar tamamen bana dönüyor, ortalık bir yangın çıkmış da dumana bulanmış gibi görünüyor gözüme.

Kayra motosikletin üzerindeyken ben yanındayım fotoğrafta. Kılımı bile kıpırdatamayacak takatsizlikle sınanırken bir sonraki fotoğraf yayınlanıyor. Bu defa ben de motosiklete biniyorum ve Kayra'ya sıkıca sarılıyorum. Salonun ortasında bir gürültü kopuyor. Sıçramıyorum. Korkmuyorum bu gürültüden. Dolu gözlerim hâlâ o perdeye düşen fotoğrafımıza bakıyor. Birileri perdenin önünde koşturmaya başlıyor benim donuk halimden bağımsız.

"Özgü." İsmimi söyleyen Yağmur'u cevaplayamıyorum. Onun şaşkınlığını, dehşetini, herhangi bir duygusunu yüzünden okumak istemeyecek kadar berbatım.

Başka bir fotoğrafa geçildiğinde Kayra'yla birbirimize gülümsediğimizi görüyorum ama bu bir yanılsama gibi geliyor. Birisi perdeyi tuttuğu gibi aşağıya indiriyor. O birisi beni mahveden, beni büyülü çarklarına gark eden adam. Yapmakta hiç zorlanmayacağı bir şeyi yapıyor yine. Ortalığı birbirine katanlara inat ortalığın altını üstüne getiriyor.

İndirdiği perdeyle birlikte kameraların daha seri hareket ettiklerini farkına varıyorum. Yüzümde patlayan flaşlar bende diri bir heyecan değil de sulanmamış çiçeklerin boynu bükük etkisini bırakıyor. Yanıma Derya hocadan aldığı komutla hare-

ket ettiğinden emin olduğum İrem gelip koluma girerek beni salondan çıkarmaya çalışıyor. Kayra nerede? Ortalığı ateşe verdikten sonra küllerini de kucaklayıp kayboldu mu?

Eteklerimi toplayarak içimde olup biten tonlarca hezimete rağmen hızlı adımlarla İrem'le birlikte gidiyorum. Beni bir terasa çıkarıyor ve ben içeriye girer girmez sorumun cevabını alıyorum. Kayra burada. Biraz omzunda ağlayabilir miyim? Sonra çıkıp ne hesap verilmesi gerekiyorsa, neyle baş edilmesi gerekiliyorsa onu yaparız. Birazcık dinlenebilir miyim? Çok uzun bir yoldan gelmişim gibi. Dinlenmezsem dizlerimin üzerine yığılıp kalabilirmişim gibi.

"Kayra," diye mırıldanıyorum sırtı bana dönük adama. Gelmemi beklemiyormuş gibi bana döndüğünde siyah takımının içinde baştan ayağa mükemmel görünürken yüzündeki dağılmışlığa alınıyorum. Kayra'ya değil. O dağılmışlığa.

"Buraya kim getirdi seni?" diyor kaşlarını çatmış bir halde.

Sorusuyla afallıyorum. "İrem." Çocuk kekemeliği var dilimde. "Bu önemli mi? Ben..."

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor göğsünü şişiren bir nefes alırken. "Durma burada," derken sesinden ne hissettiğini anlayamıyorum. "Götürsünler seni."

"Neden beni..."

Lafımı hızla kesiyor. Gözleri bana az önce patlayan silahın içindeki kurşun ona aitmiş gibi bakıyor. "Özgü git. Şimdi değil." Sessiz öfkesi bana dolan gözlerimden bir damla yaşın çoktan aktığını fark ettiriyor. "Seninle konuşamam. Seni dinleyemem. Senin beni sakinleştirmene izin veremem. Bunları istemiyorum. Gitmeni istiyorum."

"Gitmemi istiyorsun," diye tekrarlıyorum kısık bir tonla. Sanki kendimi ikna etmenin peşindeyim.

Kayra'nın kaşları hâlâ çatık... Etrafa bakıyor. Bana da etraftaki bir ayrıntıymışım gibi baktıktan hemen sonra kirli sakalını yakıcı bir tavırla sıvazlıyor. Sesi kulağımda çın çın çınlıyor. "Ben bir süre gelmeni isteyeceğimi sanmıyorum."

Gözlerimden akan yaşları yok edip parlayan halimden bir şey kaybetmemiş olabilmeyi istiyorum. Böyle bir şey olmuyor. Dudaklarım burukça iki yana bükülürken, ona bir şey söylememe müsaade etmeden beni terasta bir başıma bırakıp arka-

sını dönüp gidiyor. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken neden gitmeme bile izin vermediğini sorguluyorum. Çok aptalca. Gitmeme izin verseydi onun gider adımlarını, onun gitmeyi yüklenen sırtını izlemek zorunda da kalmayacaktım.

Burada durmak istemiyorum. Bu ezilmeyle baş edebilecek tesellim, kelimem yok. Midem bulanıyor. Elimi ağzıma kapatıp bu iğrenç hissin geçmesini bekliyorum.

Merdivenlerden inmeyi başarırsam yine arka kapıyı kullanabilirim. Teras kapısını açıp eteklerimi toplama gereği duymadan, yerlere sürünmesine izin vererek çıkıyorum. Merdivenlerin ucunda gördüğüm gölge kırılan dalıma bir ışık tutacak zannediyorum fakat karanlık bulduğu fırsatı kaçırmadan üzerime kapaklanıyor. "Özgü," diyor gölgenin sahibi ortaya çıkarak. "Benim."

Eğer yapabilseydim Yiğit Önem'in yüzüne hayatımdaki en alaycı gülüşümü takınarak bakardım. Biliyorsunuz ki bunu yapacak mecale sahip değilim. "Gideceğim ben," diyorum pürüzlü sesimle. "Şoför arka kapıda bekliyor."

Şaşırtıcı bir biçimce düzgün kurduğum cümleler onun başını sallamasına neden oluyor. "Tamam, gel benden destek al. Seni oraya kadar götüreyim en azından."

Kolunu uzatmasıyla irkiliyorum. "Kendim hallederim."

"Yapımcı açıklama yapıyor. Muhabirlerin odağı oradayken hemen gidelim. Lütfen," deyip kolunu ısrarla bana uzatmayı sürdürüyor.

Sadece bana eşlik etmesini kabul ederek koluna girmeyi reddediyorum. Merdivenlerden yuvarlanmadan inmeyi başarıyorum. Hatta Yiğit'in bakışlarına rağmen çıkışa kadar tekrar ağlamıyorum bile. Şoför beni görür görmez arabadan inip kapımı açıyor. Dağılmış halime katkısı olmayacağını bilmeden yardımcı olmaya çalışıyor ve ben arka koltuğa delik deşik olmuş bedenimi yerleştiriyorum. Yiğit gitmeden önce bir şey söyleyecek gibi oluyor, ona başımı hafifçe iki yana sallayarak bakıyorum. Belli belirsiz dudağı kıvrılıyor. Kapımı kapatıp beni kendi içinde kırılan, kırıkları nefes aldıkça dahi etine batan vaziyetimle baş başa bırakıyor.

Kayra'nın isteği gerçekleşiyor. Söküle söküle, iz bırakacağı belli bir yara gibi sızlaya sızlaya gidiyorum.

20

Yalı kazığı aranıyor

Kulağımdaki kulaklıkları düzeltip sakin bir müzik açıyorum. Telefonumu kot pantolonumun arka cebine koyduktan hemen sonra yapacağım pastanın kremasını hazırlamaya koyuluyorum. Vanilyayı ve sütü karıştırırken, midemde hevesli bir çırpınışın meydana geleceğini düşünüyorum. Buna inanmak istiyorum da diyebiliriz. Tam üç gündür inanmak istediğim şey bu olduğu için çeşit çeşit kurabiye ve kek yapıyorum. Bugün pastadan yana denemek istedim şansımı. Belki böğürtlenler o lezzetli kremayla buluşunca midem de ne kadar yanlış yaptığını anlayıp iştaha gelir. *Belki.*

Hiçbir şey düşündüğümüz çizgide ilerlemiyor sevgili okur. Siz hayatınız için küçücük planlar yapıyor, onları birleştiriyor, yolunuzu çiçeklendirmenin peşine düşüyorsunuz. Sonra çiçeklerin dikenleri ayıklanmamış oluyor mesela ya da yol çiçek ekmeye verimli bir yol değilmiş, bunu görüyorsunuz.

Lansmanın yapıldığı gecenin zihnimde defalarca kez canlanmasına dayanamıyorum. Bu yüzden elimden geleni ardıma koymuyorum. Ertesi gün Derya Hoca beni arayıp provalara birkaç hafta ara vereceğimizi, ne durumda olduğumuzu gözlemlemek ve olayların soğuması için zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi. Onunla nasıl konuştuğumu bile bilmiyorum. Şimdi bana kelimesi kelimesine sorulsa hatırlamayacağımdan çok eminim. Her şey zihnimden akıp gidiyor. Yalnızca dakika-

lar sonra yeri boylayan perdeyi, terası ve gecenin soğuğunu anımsıyorum. Bunlar ne kadar istesem de beni terk etmeyen anılar köşesine yerleşiyorlar. *Acımasızca. Acımak denen şeyden habersizce. Hiç duymamışçasına.*

Bizimkiler elbette o günkü halimden vaziyetin ne olduğunu anlamasalar da bir şeylerin yolunda gitmediğini farkına varmışlardı. Benim anlatmama da gerek kalmadı zaten daha sonra. Sosyal medya çalkalanmaya başladı ve ben hayatımda etiketlenmediğim kadar çok fotoğrafa etiketlendim bu süre zarfında. Hesabımı dondurmak zorunda kaldım. Öykü defalarca kez neler olup bittiğini benden dinlemeye çalıştı. Ona bile tek kelime etmedim. Her şeyin yeterince açık olduğunu söylediğimde bir posta delirip kum torbasında sanatsal çalışmalar yaptı. Sakinleşip geri döndüğünde sessiz kalsam dahi her zaman benim yanımda olduğunu, ne zaman istersem o zaman anlatmamı ve o anda ne yapıyorsa yapsın bırakıp beni dinlemeye geleceğini söyledi. Saatlerdir verdiğim mücadele bu açıklamayla birazcık darbe aldı açıkçası. Gözyaşlarımı görürsem daha çok ağlayacağımı bilerek banyoya girdim ve suyun gözümden süzülen yaşları saklamasına izin verdim.

Kıyıya vuramamak beni parçalamaktan başka bir yere getiriyor. Öyle de değil. Kıyıya vardığımı zannedip de böylece bırakılmak benim dikişlerimin atmasına, bir daha oranın dikiş tutmayacağını bilmek beni tanımadığım bir ülkede kimsesiz bırakıyor. Burası çok kalabalık, karışık ve kimse dilimi bilmiyor. Kimsenin dilinizi bilmediği bir yerde, kimsenin dilini bilmediğiniz bir yerde nefes alıp verirken içinizin ezilmesini nasıl engellersiniz ki?

Babam defalarca kez benim uyuduğumu düşündüğü anlarda odama girip saçlarımı okşuyor. Birkaç kere hepsinin geçeceğini, bunları atlatacağımı, beni çok sevdiğini fısıldadığına da şahit oldum. Beni üzen tek şeyin o korkunç olay olmadığını elbette hepsi farkındalar. Annemle Öykü'yü mutfakta konuşurlarken yakalamıştım mesela dün. Ondan bahsediyorlardı. İkizim Kayra'yı aradığını ama telefonunun kapalı olduğunu söylüyor, annem iyice kızıp saydırıyor ona. Bu kadarıyla da yetinmiyorlar. Öykü'nün merkeze gittiğini babam bile biliyor ama adam sırra kadem basmış olmalı ki onu bulamıyorlar.

Onlara kızmak istiyorum. Bulup da ne yapacaklarını sormak... Eminim şu an içeride oturan Kartal'a bu soruyu yöneltsek onun ağzıyla burnunun yerini değiştirmekten büyük bir zevk alacağını söyler. Sadece bunun için bile bulunmaya değer olduğunu düşündüğünü onu tanıyan herkes bilir.

Kimseye kızamıyorum muhterem. Kimseye kızmaya mecalim yok. Kayra'nın ulaşılmak istenmediği için yok olduğunu bilecek kadar tanıyorum onu. Burukça gülümsüyorum. Bana ona gelmememi söyledikten sonra hafızamdan evinin adresini bile silip atmak isterken mi? Belki aylarca pasta, kek, kurabiye yaparım. Yemek yiyemem, kilo kaybederim. Belki aniden çok fazla yemek yemeye başlarım ve sonra spora başlarım. Bilmiyorum. Bir şeyler olur. Ben kendimi onun sokağını adımlarken bulamam. Onun sokağına çıkmayan adresleri karış karış dolaşırım. Ben belki kapı eşiklerinde biraz ağlarım. Belki çok ağlarım. Yine de gidemem. Gidişleri unuturum.

Pastanın kekini düzgünce kesip yaptığım kremayı sürüyorum. Kulaklıklarımı çıkarıyorum müziği durduktan sonra. İçeriye geçip diğer yarısını böğürtlensiz mi yapsam diye sormayı planlarken kapı ağzında kalıyorum. Alaz amcamın sesi öfkeli bir tonlamayla yükseliyor. Kendini tutmaya çalıştığı belli ki son kelimeleri biraz daha kısık çıkıyor. "Nereye kaçacak en fazla o lavuk? Araştırmadınız mı soyunu sopunu?"

"Özel hayatına dair adam akıllı tek bilgi yok," diyor babam sinirle. "Ajan sanki ağzını dağıttığımın kazuleti."

"Ajanlığına başlarım ben onun," diye söyleniyor amcam. Küfür etmemek için kendilerini abi kardeş nasıl kastıklarını bilmek için onları görmeye ihtiyacım yok. "Kızı getirdiği hale bak. Kimlere çattığını bilmiyor o dalağını çırptığım, belli."

"Ay tamam," diye yükseliyor annem bu sefer. "Zaten üzüntüden kurdeşen dökmek üzereyim. Bir de siz karşılıklı saydırdıkça delirecek gibi oluyorum."

"Bence de sakinleşin," diyerek Yasemen yengem müdahale ediyor. "Özellikle sen Alaz... Çocukları da gaza getiriyorsun böyle."

"Gaza gelmek için babamın bir şey söylemesine mi gerek var anne?" Kartal ergenliğinin verdiği ateşle –belki de yıllarca peşinden gelecek bir ateştir bu- sesini çıkarıyor. "Durum belli. O

herifin katli vacip. Tez elden kellesini almak da bana düşer bence."

"Höst," diyor amcam oğlunu susturarak. "Padişah daha ölmedi koçum. Ne sendeki bu taht sevdası?"

"Baba boynuz kulağı geçer diye bir laf var. O benden sana gelsin."

Onları dinledikçe kapının önünde çöküp cenin pozisyonu almama ramak kaldığını hissediyorum. Bu sebeple abartılı bir giriş yapıyorum salona. Parmak uçlarımda durmayı sürdürürken de, "Böğürtleni herkes seviyordu, değil mi?" diye soruyorum coşkuyla. *Senelerdir oyunculuk dersi aldım, boşa değil tabii.*

Herkes anlaşmış gibi aynı anda "Severiz," diye coşuyor. Dışarıdan birisi olsaydım onlara garip garip bakıp arkamı dönerdim fakat bu hallerine gülümseyerek başımı sallıyorum. Mutfağa daha varmadan yok oluyor yalancı tebessümüm.

Pijamalarımı giyinip yumuşatıcı kokusunu içime çeke çeke ağlamak isterken geniş aileme pasta yapmama ne diyorsunuz? Ben olsam ayakta avuçlarım patlayana kadar alkış tutardım bu duruşa.

Pastayı buzdolabına atıyorum ve ellerimi derimi yırtmak ister gibi bol sabunla yıkayıp kuruluyorum. Üzerimdeki külah desenli mutfak önlüğünü çıkarıp yerine astıktan sonra da kendimi ayakta tutma çabamla yeniden salona giriş yapıyorum. Kartal'ın hararetle bir şeyler anlattığını gösteren ellerini havada yakalıyorum. Cansu Betül onu dürttüğünde ise dua eder gibi yapmaya başlıyor çocuk. "Allah'ım sana verdiğin nimetler için binlerce kez şükürler olsun," diyor abartılı bir seslenişle. "Böğürtlenli pasta beni şevke getirdi şu an."

Geçip koltuğun diğer köşesine otururken, "Daha yemeden hem de öyle mi?" diye mırıldanıyorum.

"Sadece kokusu bile bu hale gelmeme yetti. Tadına bakınca ne olacak bilmiyorum artık." Kartal'ın surat ifadesine dayanamayıp yanağını sıkıyorum. Huysuzlukla kaşlarını çatmasını bekliyorum ama o yüzünde tek bir mimiğin canlanmasına bile izin vermiyor. Bu davranışı benim ona sarılarak ağlama arzumu ortaya çıkarıyor. Hafifçe burnumu çekiyorum.

Cansu Betül sanki benim içimde kopan kıyametten haberi olabilirmiş gibi hızlıca konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Öykü abla ne zaman gelecek? Belki akşam hep beraber film izleriz."

"Bilmem," diyorum küçük kuzenime kibarca gülümseyip. "Mesaj atarız şimdi. Sen filmlere bak istersen, oradalar." Ona televizyonun alt kısmında kalan rafı işaret ediyorum. Cansu Betül filmlere bakarken ortamın sessizleşmesi beni geriyor. Yerimde kıpırdanarak şu an aramızda olmayan isme tutunuyorum. "Toprak nerede?"

"Basketbol kursunda," diye cevaplıyor Yasemen yengem. "Alaz sen kalk da çocuğu al gel."

"Abisi var katır kadar," diyor amcam yayılarak. "Gitsin alsın."

"Arabanın anahtarlarını verirsen neden olmasın?" diye atlıyor hemen Kartal fırsatı kaçırmayarak.

Amcam ona sinir bozucu bir tavırla sırıtıyor. "Almayı denesene."

"Attırmayın benim tepemi," diye araya girip kontrolü ele alıyor yine Yasemen yengem. "Alaz pastanı yedikten sonra çocuğu almaya gidiyorsun."

Ben çaylarla birlikte özenle kestiğim pasta dilimlerini servis etmeye başlıyorum. Bazı görüntüler beni ne hale getirdiğini hiç umursamadan gözümün önünde hareket etmeye başlıyorlar. Kayra'ya kurabiye yapıp götürdüğüm gün onun benim yaptığım kurabiyeleri bile paylaşmak istememesi yüreğimi kuraklaştırıyor. *Sil bunu sil. Yok et. Çöp kutusuna gönder. Oradan da sil. Son silinenlere uğra. Oradan da yok et. Her yerden, her yerden, her yerden...*

Alaz amcamlar pastalarını yiyip çaylarını içtikten sonra kalkıyorlar. Babamla kapıda kafa kafaya tokuşurlarken oyalandıklarını, bir şeyler söylediklerini görüyorum. Onların bu hali beni mümkünü varmış gibi daha çok içerletiyor. İçimdeki bu hiç acımadan acıtan şey âşık olduğum adama haddi bildirildiğinde geçecek mi? İhtimal bile vermiyorum. Üstelik ben bilmekten hiç hoşlanmayarak onu kendisi ortaya çıkana kadar kimsenin bulamayacağını da biliyorum.

Cansu Betül akşam bizimle film izlemek için bizde kalıyor. Benim odama geçip Öykü'ye mesaj atıyoruz. O da yolda oldu-

ğunu, abur cubur bir şeyler alıp öyle geleceğini söylüyor. Yediğim her şeyi kusmaktan endişelendiğim için ağzıma hiçbirini süremeyeceğim. Yine de onların benim keyfimi yerine getirmek için bunları yaptığını bilerek sesimi çıkarmıyorum.

Yastığımı kaldırıp yatağın başlığına yaslıyorum daha rahat uzanabilmek için. Günlerdir dokunmadığım günlüğüm bana göz kırpıyor oradan. Kilidine parmak uçlarımla dokunurken Cansu Betül bana bakıyor ama ben bakışlarımı ona çevirdiğimde de hiç görmemiş gibi gözlerini çevirip elindeki üç filmin afişleriyle ilgileniyor. Günlüğümü yatağımın yanındaki komodini açıp hızlıca içine koyduktan sonra yatağa uzanıyorum. Sessizlik içerisinde yutkunmalarım açıkça duyuluyor gibi geliyor bana. Çok geçmeden Öykü gelip bu iç kaynatan sessizliği orta yerinden yırtıyor Allah'tan.

Onun gelmesiyle salona geçip üçlü koltuğa yayılıyoruz. Öykü ortamıza lak diye oturuyor elindeki cips kâsesiyle. "Hangisini izlemeye karar verdiniz gençler?"

"Bunlar çok üzücü filmler," diyor küçük kuzenim kaşlarını çatarak. "İzlemeyelim bence."

"Eğlenceli bir şeyler yok mu?" Öykü filmlerden bir tanesini alıp kapağına bakıyor. "Bu olsun. Komik olduğunu duymuştum."

"İyi," diye omzunu silken Cansu Betül gidip televizyonu ayarlıyor ve yanımda katır kutur cipsini yiyen Öykü'nün sesine kulak asmamak için çaba sarf ederek filme odaklanıyorum. En azından elimden geleni yapıyorum diyebilirim.

Film akıp gidiyor. Öykü araya yaptığı yorumlarla girmekte sakınca görmüyor. Cansu Betül mutfağa kendine pasta almaya gitmeden önce bize de isteyip istemediğimizi soruyor. Ben başımı iki yana sallayıp ekrandan gözlerimi katiyen almıyorum. Film ne anlatıyor bilmiyorum. Adam muhteşem bir espri yapıyor olmalı ki, ikizim gülerek eşlik ediyor. Arada dönüp bana baktığında gördüğü şey her neyse sıkıntıyla nefesini bırakıyor. Sonra yine gülüyor. Ben hâlâ ne olup bittiğini, nereye varacağını kavrayamıyorum.

Hiç beklemediğim bir anda ağzımı açıyorum. "Ben bu olanları hak edecek ne yapmış olabilirim sizce?" dediğimde Cansu Betül kumandayı aldığı gibi filmi kapatıyor.

İkisi de bu anın gelmesini çok uzun zamandır bekliyormuş gibi kafalarını bana çeviriyorlar. "Tabii ki hiçbir şeyi," diye yanıtlıyorlar hep bir ağızdan.

"O zaman neden?" derken sesim titriyor. "Anlayamıyorum."

Öykü sonunda dökülüyor olmamla rahatlıyor sanırım. Eğilip kucağındaki kâseyi sehpaya gürültüyle bırakıyor. "Ne dedi sana o yalı kazığı?"

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıyorum, burnumu çekiyorum yine. "Filme devam etsek mi? Kendimi kötü hissediyorum böyle."

"Film berbat," diyor Cansu Betül huysuzca. "İzlemeye değmez. Sen artık bir şeyler söyleyecek misin?"

"Söylemenin faydası yok."

Öykü sağ elini yumruk haline getirip kendi avucunun içine vuruyor. "Ona biz karar veririz."

"Öykü," diyorum yorgunlukla. "O kadar çok şeyle baş etmek zorundayım ki... Yağmur'un telefonlarını bile açamadım ben. Kendimi onunla ilgili konuşmaya hazır hissedemiyorum bir türlü. Dilimin ucuna kadar geliyor. Bir şeyleri sesli söylersem belki geçer diyorum. Yani geçmesi kolaylaşır. Ama öyle dilimden dökülünce kalbimden de mi dökülmüş olacak yerlere? Mümkünü var mı?"

"Sen böyle konuşunca ben onda kırılmadık kemik kalmasın istiyorum." Öykü dudağını parçalamaya çalışırcasına ısırıyor. "Hem biz ikiziz. Benim canım senden daha çok yanıyor."

"Ruhsal acıları da mı hissediyorsunuz?" diyor Cansu Betül şaşkınlıkla.

Öykü gözlerini devirirken ben gücüm olsa gülümseyeceğimi biliyorum. "Bedensel acıları hissettiğimizi kim söyledi ki?"

"Öyle düşünmüştüm. Niye bozuyorsun ki?"

Odamda bıraktığım telefonumun sesi duyuluyor o esnada. Annemlerin uyanmasını istemediğim için yerimden aceleyle kalkıp salondan çıkıyorum. Yatağın üzerinde titreyen telefona yetişemiyorum ve aydınlanıp sönen ekrana bakmak için elime alıp gözlerimi kısıyorum. Yağmur aramış tekrar. Onun telefonunu açsam bile ne söyleyeceğimi gerçekten hiç bilmiyorum. Yatağımın kenarına oturup kıvranmaya başladığımda bu defa

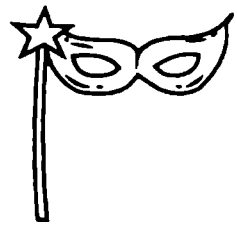
mesaj sesini işitiyorum. Açıp kızın yazdığı bir paragraf mesajı okurken dolan gözlerim yüzünden bunu yaptığım bile inanılmaz derecede zorlanıyorum. Bana destek olmaya çalışıyor ana hatlarıyla ve bu beni tuhaf bir şekilde daha çok ağlama isteğiyle sınatıyor.

Mesajlarda öylece dururken Yağmur'un bir altındaki ismi görmemle taşlara takılıp düşüyorum. Yalnızca birkaç harfin yan yana dizilerek bir araya getirilişi de insanda kerelerce diz yarası olabiliyormuş. Öpülen dizler... Aynı adam tarafından parçalanan dizler.

O gece attığı mesajı açıp okumuyorum ama ismine tıkladığımda o mesajla birlikte birçok mesaj daha çıkıyor önüme. Birkaç gün önce gece uyuyamamıştım ve onun da uyumama ihtimaline tutunarak mesaj atmıştım. Bana hemen cevap vermişti, çünkü Kayra geceleri uykuyu bir yerden yakalayıp da kendine dolamayı beceremez. En fazla sızar. Bildiğim her detayla kıpırdayacak alanımın daraldığını fark ediyorum. Gözlerim onun kelimelerle insanı nasıl da vurabildiğine bir kere daha tanık oluyor.

Bugün seni izledim. Farkında bile değildin. Kendi etrafında dönerken, parmak uçlarında yürürken sana uzun uzun baktım. Sana bakmam yasak olmasına rağmen ben hep sana bakmayı bırakamadım. Sana bakmak beni mahvetti. Sana bakmak beni diriltti. Özgü, sana bakmak ne güzel bir ev. Sana bakmak ne güzel bir kucak. Hep sana bakmak.

Telefon kucağıma düşüyor. Dizlerimi kendime doğru çekerken de yatağa düştüğünü anlıyorum. Alnımı diz kapağımın üzerine koyup sessiz sessiz ağlamaya başlıyorum. Sonra sesim sessizliği kaldıramıyor. Çırpınıyor. İçi suyla dolmuş kabarcıklarımın patlamasını sağlayacak kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve üç koca günün ardından tam manasıyla dağılıyorum.

21

Öykü'den

Normal bir randevuya hazırlanırken ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım. Kendime şık fakat abartıdan uzak bir elbise seçerek başladım meseleye. Siyah elbisenin yumuşak kumaşı üç yüz metre öteden *ben buradayım* diye bağırmadığı için mutlu sayılırım. Dizlerimin birkaç parmak üzerinde bitiyor ve etek kısmının daracık olmayışı bana hareket alanı sağlıyor. Önünde ufak bir dekoltesi var. Onun dışında gayet sade ve sadeliğiyle beni tatmin eden bir elbise.

Bugün kuaföre gittiğim için Uraz'ın şanslı olduğunu düşünüyorum. Beni taranmaktan tiftiklenmiş saçlarla görmeyecek hiç değilse. Lütfen siz de yanlış anlamayın sevgili dostlar. Uraz Halatlı'yla beraber yiyeceğimiz yemek için gitmedim kuaföre. Okul, proje, spor salonu, boks maceraları derken zavallı saçlarıma pek zaman ayıramamıştım. Kuaföre gitme işini daha önceden ayarlamıştım anlayacağınız. Bizim mimarın şahsına özel bir hazırlık söz konusu değil yani. *Bu gerçeği onun bilmesine gerek yok elbette. Üzerine alınırsa işimiz istediğimizden de kolay sonlanabilir hatta.*

Su dalgaları gibi sırtımda parlayan saçlarıma parmaklarımı götürüyorum, bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırarak yüzümü ön plana çıkarıyorum. Göz kapağımın neredeyse yarısını kaplayan eyeliner, sarıya yakın bir renkteki kirpiklerimi canlandıran siyah maskara, şeftali tonlarındaki allık ve yine şeftali-

ye yakın rengiyle hoşuma giden ruj... Makyajım tamamen bundan ibaret. *Gözlerimin altındaki halkalanmaları kapatmak için sürdüğüm kapatıcıya ulaşmak isterseniz profilimdeki linke tıklayabilirsiniz.*

Durun, yapmayın öyle bir şey. Profilimi malum uygulamada bulamazsınız, çünkü fotoğraf paylaşmadığım bir hesap açarak merak ettiğim insanları takip ediyorum. Onun dışında o müthiş hikâyelerden, linkli rujlardan ve nargileli postlardan paylaşmıyorum. Zira nargilenin kokusuna bile tahammül edemem. Rica ederim o model birini gördüğünüz zaman benim yerime de öğürüyormuş gibi yapın.

Kısa, ince ve yazlık sayılabilecek siyah çizmelerimin topuğu pek yüksek sayılmaz. Onlarla yürürken hiç zorlanmıyorum. Uraz'a gözlerden uzak bir mekân seçmesi gerektiğini söylemiştim ve öyle de yapmıştı. Ancak merdivenleri dik bir mekân seçtiğinden söz etmemişti. En üst kattaki ufak tefek restoranın kapısını benim için açabilecek bir görevli göremiyorum etrafta. Bunu zerre kadar umursamadan rahat bir nefes alıyorum. Öykü Dağhan olmayı ben tercih etmedim fakat önüme bazı seçenekler sunulsaydı da aynı kişi olmayı tercih edeceğimden şüphem yok. Yalnızca magazin sayfalarına manşet olmayı pek de istemediğim bir dönemdeyim.

Dağhan ikizlerinden Öykü Hanım'ın yanındaki yakışıklı beyefendi kim?

O kadar yakışıklı değil.

O da ne? Öykü Dağhan'la beraber yemek yiyen beyefendi ünlü iç mimar Uraz Halatlı mı?

Yanlış anlaşılmalara mahal vermek istemiyoruz. Herkes kendi işini yapıyor. Lütfen daha fazla çekmeyin.

Kendine gel. Adam sana bakıyor oradan elini kaldırarak. Rezil etme şimdi adını soyadını.

Uraz'ın beni görünce elini kaldırmasıyla yetinemeyip ayağa dikildiğini fark ediyorum. Ela gözleri yüzümden başka yere dokunmayı reddederek heyecanlı pırıltılarını ortaya seriyor. Bir an için, çok kısa bir an için onun adına buruklaşırken buluyorum kendimi. Fakat saniyenin yarısı kadar sürüyor bu hâl. Anında yerini kendinden emin bir duruşa bırakıyor. "Bekletmedim, değil mi?" diye soruyorum yanına varır varmaz.

Uraz yazlık beyaz gömleği, siyah pantolonu, özenilmiş kahverengi saçları eşliğinde bana gülümsüyor. Bir adım atıp nasıl karşılaması gerektiğini düşünüyor, sonra geriye doğru yeniden bir adım atıyor ve ben kaşlarımı kaldırarak ayakta durmayı sürdürüyorum. En nihayetinde ona elini uzatan da ben oluyorum. Biraz sonra sık sık yaptığı iş konuşmalarından birini gerçekleştiriyormuş gibi hissedecek. Hiç değilse önden hazırlık yapmış olayım. Bu şekilde resmi bir girişle yani...

Elimi tutup sıkmasının ardından afallayışım tamamen yok edemediğini farkına varıyorum. Hemen karşısındaki sandalyeyi çekip oturuyorum ve birilerinin illegal işler çeviren iki şaşkın tipli insan olduğumuzu düşünmesini engelliyorum. En azından bir çaba sarf ediyorum, bunu göz ardı etmeniz mümkün değil.

"Bir şeyler söylemiş miydin?" diyorum onun hiç sesini çıkarmamasına aldırmayarak.

Etrafta menü aramaya koyulan bakışlarımı yakalıyor kendisi de sandalyesine yerleşince. "Sen gelmeden hiçbir şey sipariş etmedim. Bir de açıkçası biraz tedirginim." Son kurduğu cümleyi masanın üzerine doğru belli belirsiz eğilerek mırıldanıyor. Ona tedirginliğinin sebebini sormak istercesine göz kırpıyorum. "Buraya daha önceden gelmedim. Yemekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Seni ilk kez buraya getirmiş olmak istemezdim."

Devammın geleceğini düşünüyor. Tamam, elbette gelecek ama proje bitene kadar yapacağımız mecburi görüşmeler olacak hepsi.

"No kadar kötü yemek yapıyor olabilirler ki?" Umursamaz bir edayla omuz silkiyorum. "Merak etme. Pek yemek seçen biri değilimdir. Karnımı doyuracak bir şeyler bulacağımdan eminim."

Etrafta koşturup duran garsona işaretle bulunarak menü istediğimizi belli ediyorum. Birkaç saniye içinde önüme bırakılan tek sayfalık menüye göz atmaya başlıyorum. Aynı zamanlarda Uraz'ın sıkıntıyla nefesini bıraktığını duyduğumda ise bakışlarımı yeniden yüzüne çeviriyorum. "İnternetten baktığımda daha fazlasını vadediyorlardı. Menünün bu kadarla sınırlı olduğunu bilmiyordum. Kusura bakma."

"Dert etme," diyorum son harfi hafifçe uzatarak. "Ben kararımı verdim bile. Tavuklu pizza yiyeceğim."

Uraz bunu beklemediğini açık ediyor. Çok geçmeden menüde dolaştırdığı bakışlarını kaldırıp garsonu çağırıyor. "Biz bir tavuklu pizzayla Sezar salata istiyoruz." Bana bakarak gözlerini kısıyor. "Ne içmek istersin?"

"Bira var mı?" diye soruyorum garsona. Onay cümlesi duyunca da soğuk bir bira sipariş ediyorum. Tüm bunlar yaşanırken, Uraz'ın meraklı ve hiçbir detayı kaçırmamaya yönelik bakışları sürekli beni takip ediyor. Muhtemelen ortama zınk diye adapte olmamı beklemiyordu. *İşte bu bir şekilciliktir Halatlı. Sana yakıştıramadık.*

"Yavaş yavaş konuya girmemizde bir sakınca var mı?" demesiyle beraber başımı iki yana sallıyorum. "Harika. O zaman neden buraya gelirken bir iş görüşmesine hazırlanır gibi çalışmamı istedin?"

Sırıtmadan edemiyorum. "Çalıştın mı gerçekten?"

Halime mana veremeyerek, "Yani," diye mırıldanıyor. "İş görüşmelerimden önce ne üzerine yoğunlaşacağımı az çok bilirim. Seninle buluşurken kendimi neye hazırlamam gerektiğini bilmiyordum. Daha çok..." Asla dağılmamış olan saçlarına elini götürünce yüzünü buruşturuyor. Şimdi bir kısmını kendi elleriyle bozmayı başarmış durumda. "Ben daha çok senin karşımda oturacak olmana, beraber bir şeyler yememize ve bu sırada sohbet edecek olmamıza hazırladım kendimi. Hiç değilse bunun için biraz uğraş verdim."

Uraz Halatlı çok sık rastlayacağınız türden bir adam değil. Bunu görmek için onlarca kişiyle randevuya çıkmış olmanıza da gerek yok. Henüz nasıl bir adama gönlünü kaptıracağı hakkında hiçbir fikri olmayan genç bir kadınım neticede. Kendimi ve isteklerimi tanımaya çalışırken görünüşünden, konuşma şeklinden, zekâsından ya da herhangi bir yeteneğinden etkilendiğim adamlarla buluşmuştum. Onlara şans vermeyi de denemiştim. Yalnızca iki tanesiyle üç aya yakın zaman geçirebilmiştim. Bunu kendimi yağlayıp balladığım için söylemiyorum. Ben de karşımdakini idare etmekte ve çoğu şeye tahammül göstermekte mükemmel biri sayılmam.

Demek istediğim şey Uraz'a benzeyen bir adamla oturup sohbet bile etmemiştim. Onun gibi utanan, bunu gösteren, ilgisini belli eden ama rahatsız edici her şeyden uzak durarak yapan birisiyle muhatap olduğumu hatırlamıyorum.

Pizzam geldiğinde çatalla bıçağa dokunmadan bir dilimi kavrıyorum. Aldığım ısırığı kolayca yutabilmek için biramdan içiyorum. "Okulu bitirmek için bir proje yapmam gerekiyor," diye konuya giriyorum. "Bu arada ben iç mimarlık son sınıf öğrencisiyim. Normal şartlarda mezun olacaktım ama hem kendi içime sinen hem de hocalarımın beğeneceği bir proje yapamadım. Hayalini kurduğum şeylerin uçuk olduğunu düşünüyorlar. Bence acayip yanılıyorlar da neyse." Pizzamdan bir ısırık daha aldıktan sonra lokmamı birkaç kez çiğneyip yutuyorum. Uraz dikkatle söylediklerimi dinliyor. "Senin nasıl bir iç mimar olduğunu araştırıp gördüm. Tekdüze şeyler yapmıyorsun. Gayet başarılısın. O yüzden senden bu projede bana yardımcı olmanı istiyorum."

O salatasına hiç dokunmuyor. Ben pizzamı yemeye devam ederken, onun cevap vermeyerek dümdüz oturmasına hiç takılmamış gibi biramdan da iri yudumlar alıyorum. *İlgilenmezsen başımızın çaresine bakarız pozları kesiyoruz ama sen de çok uzatmasan mı artık Uraz Halatlı? Çenem ağrıdı.*

"Benimle bu yüzden mi yemeğe çıkmadın istedin?"

Hiçbir duygu barındırmadan sorduğu soruya karşılık ağzımdaki lokma büyüyor. Yavaşça çiğneyip yutabildiğimde, "Evet," diyorum dürüstçe. "Bak ben lafı evirip çevirmem Uraz." İsmini söylememle beraber ela gözlerini birkaç kez kırpıştırarak yüzümün ekseninde tutuyor. "Senin için yapabileceğim ya da yardımcı olmamı isteyeceğin herhangi bir konu varsa dinlerim. Karşılıksız bir şekilde işimi gördürüyormuş gibi görünmek istemem."

Anlamı çok derinlerde bir yere saklanmış tablonun tekine rastlamış gibi duraklıyor. Başını hafif biçimde sağ omzuna yatırdığını, dirseklerini masaya yaslayarak ellerini birleştirdiğini görüyorum. *Buyurun buradan yakın. İç mimarın da böyle gördüğü şeyi didikleyenine rast geldik.*

"Öykü," derken sesi derinden çıkıyor. Bir an için tenimde ısıtılmış bir kalem ucunun dolaştırıldığını zannediyorum. Dışarıdan fark edilmeyecek bir telaşla parmaklarımı büyük bira bardağına sarıp avuçlarımı soğukla dolduruyorum. "Benim buraya neden geldiğimi biliyorsun." *Hayır, hazır değilim. Şimdi yapamazsın mimarların efendisi.* "Sana baktığımda ne gör-

düğümü farkında değilsin ama içimin titrediğini gayet farkındasın."

Biramdan koca bir yudum daha alıyorum. "Aslında böyle düşünmemiştim."

"Nasıl düşünmüştün?" derken benim aksime gülümsüyor. "Projeyi çok büyük ihtimalle kabul edeceğimi bilerek bu yemeği organize etmedin mi?"

"Yalan söyleyecek değilim." Bakışlarımı direkt ona çiviliyorum. "Beni beğendiğini elbette fark ettim. Ama az önce de söylediğim gibi buna güvenerek projeyi sana yaptırmaya çalışmıyorum. Karşılıksız bir şekilde işimin görülmesini asla ummuyorum. Hem tamamen üstüne yıkacak da değilim. Fikirlerimi seninle paylaşıp o bilgisayarın başına ben de geçeceğim."

Uraz'ın gözlerindeki ılık su dengemi bozuyor. Böyle bakmasına gerek yok. Bu bira bardağının arkasına yüzümü saklamak gibi garip eylemlerin peşine takılmama sebep olmasına da hiç gerek yok. Asla yapmayacağım çünkü bunu.

"Seni beğenmiyorum Öykü," diyor harfleri ok gibi yan yana getirerek. "Senden çok hoşlanıyorum. Yaklaşık beş ay önce seni o ringde gördüğümden beri." Ellerini serbest bırakıp bir tanesinin tersiyle elmacık kemiğindeki kızarıklığın üstünden geçiyor. Bu haline rağmen kendinden emin konuşması, bakışlarının benden başka hiçbir şeye çevrilmemesi şaşkınlıkla dolmama yol açıyor. "Senden aklının almayacağı kadar çok hoşlanıyorum."

Hemen garsona bir işarette bulunup yanımıza çağırıyorum. Neden böyle bir şeye kalkıştığımı da bilmiyorum aslına bakarsanız. Yemeğim önümde, içeceğimi daha bitirmedim ve canımın istediği herhangi bir şey yok. *Kendimi içinde bekletmek isteyeceğim bir derin dondurucu dışında.*

"Beyefendiye de bira getirir misiniz?" diyorum sonunda boş bakışlarım eşliğinde.

Garsonla yaşadığımız anlamsız bakışma böylece sona eriyor. O siparişi getirmek için uzaklaşırken, "İçimin soğuması gerektiğini mi düşündün?" diyen Uraz'ı duyuyorum. "Evet, haklı olabilirsin. Şu an iç organlarımın hepsini saran bir yangınla boğuşuyorum."

Her zaman açık sözlü biri olduğumu düşündüm. Aksi için nedenim olmadı. Şu anda karşımda kendimden daha açık söz-

lü, daha hissettiğini dile getirmekte beis görmeyen birini bulmuş vaziyetteyim. Şaşkınlığımdan sıyrılmam çok kolay olmayacak sanırım.

Allah'tan ben Uraz'ın yüzüne kendi biramdan fırlatmadan garson siparişi getiriyor. Önüne bırakılan büyük bardağı kavrarken onu seyrediyorum. Uraz bardağın alt kısmını benimkine dokundurduktan sonra dudaklarına götürüyor. Peş peşe iki yudum aldığını görebiliyorum. "Salatanı yemeyecek misin sen?" diye soruyorum alakasızca.

"Projeyi konuşurken yiyeceğim." Kurduğu cümle dudaklarımı aralayarak yüzüne bakakalmama sebep oluyor. "Niye öyle baktın?" Gülerek omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Sana o projede yardım edeceğim tabii ki."

"Ama az önce..."

"Senden çok fena hoşlandığımı söyledim." Tekrar duyduğumda alt dudağımı kemiriyorum. "Sen de bu projeye yardım etmem karşılığında bir şey isteyebileceğimi söyledin." Soğumaya yüz tutmuş pizza dilimime bakıyorum, boynu bükük halde duruşuna dayanamayıp bir ısırık daha alıyorum. Uraz nasılsa konuşmayı tek başına da sürdürebilecek seviyede şu an. "Düşündüm ki, sen de benimle zaman geçirdikçe ve beni yakından tanımaya başladıkça hislerime karşılık verebilirsin."

Onun düşünce şekline dudak bükerek, "Vermeyebilirim de," diyorum usulca.

"Elbette," diye kabul ediyor. "O zaman yapacak bir şey yok. Ne kadar çok üzülürsem üzüleyim sana saygı duyarım. Projeyi de asla dert etmene gerek yok. Sen benden hoşlanmasan da onu mutlaka tamamlayacağız."

Neyin içine girdiğimi bilmeden ona bakıyor, kafamın içini feci halde yakan düşünce yığınına teslim oluyorum. "Sonradan fikrin değişebilir. O zaman ne olacak?"

Başını iki yana sallarken, "Öyle bir şey olmayacak," diyor. "Hem bu benim için de bir şans sayılır. Sadece sen değil, ben de seni yakından tanımaya başlayacağım."

Ona cevap vermeye hazırlandığım anda mideme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor. İçeride bozuk bir makinenin çarkları dönüyormuş gibi hissediyorum. Midem birkaç saniye içinde alt üst oluyor ve yüzümü buruşturarak oturduğum sandalyeden kalkı-

yorum. Uraz'ın endişeli bakışları beni takip ettiği için derhal benimle beraber ayaklandığını fark edebiliyorum. "Midem," diyorum kıvranır gibi bir sesle. "Çok kötü. Lavaboya gitmem gerekiyor."

Uraz afallayarak sağına soluna bakındıktan sonra gelip kolumdan beni tutuyor. Desteğine şu an için itiraz edemiyorum. "Hastaneye gidelim hemen," diyor aceleyle. "Pizza mı dokundu acaba?"

Yarım kalan pizzama acıyla bakıyorum. "Galiba haklıydın Uraz Halatlı. Buraya gelmekle pek de iyi yapmadık. Zehirlenmiş olabilirim."

Söylediklerim Uraz'ı tamamen paniğe sürüklüyor ve birkaç dakika içinde nasıl oluyorsa kendimi onu sakinleştirmeye çalışırken buluyorum. Keşke bir taksiye atlamayı teklif etseydim. Mekândan çıkarken şefle ve mekân sahibiyle ayrı ayrı konuşacağının altını çizmeyi ihmal etmemişti. Garson yüzüne aval aval bakarken de beni bırakıp kendisini tokatlayamamıştı. "Tavuk bozuksa bile yerken hiç anlamadım," diyorum kıvranırken. "Ayrıca sen niye garsona mekânı komple başlarına yıkacakmış gibi konuşuyorsun? O ne yapsın?" Midem iki büklüm oluyor konuştukça. Sırtımı koltuğa biraz daha yaslıyorum. "Akıllısı beni bulmadı yine. Görüyorsunuz sayın seyirciler."

"Seyirci mi?" dediğinde beti benzi benden daha beter atmış olan Uraz'a bakıyorum. "Kesin zehirlendin Öykü. Sayıklıyorsun ya da düpedüz saçmalıyorsun şu anda."

"Yumruğumu yüzüne bir geçireceğim şimdi," diye homurdanıyorum. "Göreceksin sen saçmalamak nasıl oluyormuş Uraz. Kendini manyak ettin iki dakikada. Sakin olsana. Zehirlendiysem de yıkarlar midemi şimdi."

Söylediklerim onu tamamen endişeyle inletiyor. "Demesene öyle."

Hastaneye ulaştığımızda onu teselli etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. Uraz hemen bir tekerlekli sandalyeyle geliyor. Ben avuçlarım mideme kapanmış bir haldeyken oturuyorum. Hastanenin girişine doğru sürmeye başladığında, "Zehirleniyor," diye hemşirenin birini yolundan çeviriyor. "Çok kötü. Doktora haber verin. Acil."

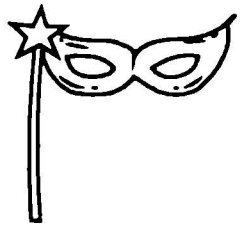
"Amerikan başkanını da devreye sokmak ister misin?" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Uraz asla umursamadan hastaneyi ayağa kaldırıyor. Bir süre sonra kendimi beyaz bir sedyenin üstünde, damar yolum açılmış halde buluyorum. Taktıklar kocaman şeffaf renkteki seruma bakarken, Uraz'ın beyaz perdeyi usulca kenara çektiğini farkına varıyorum. "Korkmana gerek yok. Midemi yıkamayacaklar."

Kül gibi olmuş suratıyla sedyenin yanındaki sandalyeye kendini bırakıyor. Önce damar yolu açılmış koluma, sonra serum kablosuna ve onun ardından da nasıl göründüğünü hiç bilmediğim yüzüme bakıyor. "Seni asla yemeklerini bilmediğim bir yere daha götürmeyeceğim," diye mırıldanıyor. Elini sedyenin üstüne çıkarıp benim elime yakın bir noktada tutuyor fakat cesaret edip dokunmuyor. Çok şükür. Bu sahneyi dramatik bir hale getirmesini kaldıramayacağımı hissediyorum.

"Seni suçlamıyorum Uraz." Ağzımdaki kuruluğu gidermek istercesine dudaklarımı nemlendiriyorum. "Merak etme. O projeyi başka birine vermeyeceğim. Ayrıca bir dahakine nerede yemek yiyeceğimize de ben karar vermek zorundayım." Yavaş yavaş üstüme bir ağırlık çöktüğünü gözlerim ağır ağır kapanıp açılmaya başladığında anlıyorum. "Keşke sana da bir serum taktırsaydık."

Kurduğum son cümleden sonra gözlerimi daha fazla direnmeden kapatıyorum. Uraz'ın parmağının ucu benim serçe parmağıma çok hafif, belki yanılsama denebilecek ölçüde dokunuyor. "Hiçbir serum seni iyi görmeden beni sakinleştiremez." Uykuya dalmadan önce üstüme incecik bir örtünün bırakıldığını duyumsuyorum. "Uyu ve gözlerini açtığında beni ikna et."

22

Kayra'dan

Bütün hikâyeler en başından anlatılmaya değer. Ancak o zaman tadına varılır, o zaman tam manasıyla anlaşılır, gidişat hakkında az ya da çok fikir sahibi olunur. Bazen ne olup biteceğine dair hiçbir fikriniz olmayışı hikâyeyi daha cazip kılar. Bazen ise klişeler muazzam detayların bir araya gelerek oluşturduğu o bütün oluverir ve bu tarifsiz bir sanat eserine uzun uzun bakmak kadar tat verir.

Ben İbrahim Kayra Üstün. Hikâyem annemin rahmine düşmeden önce başlıyor. Fakat korkmayın, sizi her detayla boğmak gibi bir niyetim yok. Zaten ne öyle bir güce ne de iştaha sahibim.

Işıkları kapatılmış sahnenin ortasında, izleyici koltukları dahi karanlığa gömülmüşken uzanıyorum. Buradan çıkarken arka kapıyı kullanmam gerektiğinin farkındayım ve bunu unutmamak için sürekli zihnimi dürtüyorum.

Elimin altında duran tekstin hangi sayfasının açık olduğunu göremiyorum. Görmeye de çalışmıyorum. Parmaklarımın altında hissettiğim harfler sırasını şaşacak olsalardı, beni sarf ettiğim her kelime için kırk bininci kez pişman etmenin yolunu bulurlardı.

Göğsümün ortasında yavru bir kaplanın hırlayışı, günlerce aç kalmışçasına dişlerini etime geçirişi acıyla inlememe sebep

oluyor. Daha doğmadan önce oradan oraya savrulan bedenimle beraber ruhum da tüm sancısını bu gece çekiyor sanki. Sabah olmasını, güneşin gözümü almasını istemiyorum. Üstümden yırtar gibi çıkarıp koltuklardan birine savurduğum ceketim umurumda değil. Ancak onun iç cebinde dünyanın en güzel ışığını saçan gözler vardı. O gözlere ait ufacık bir fotoğraf karesi bile nefesimi dakikalarca tutsam yadırgamayacağımı hissettiriyor. Hâlâ orada duruyorsa, onu elime alıp nasıl bakacağımın bir yolunu öğrenmeliydim.

Acımasız biri miyim ben? Gözlerini ışığa açamayan, karanlık bir pelerinle dolaşan o kötü karakterin ta kendisi miyim?

Dünyada kimsenin boğazına kadar iyilikle dolu olabileceğine inanmazdım. O gözlerin derinine inene kadar inanmayı aklımın ucuna dahi getirmezdim. Şimdi inanıyorum. Dümdüz bir iyilik de değil bu. Yetenekle, cesaretle, ışıltıyla harmanlanmış bir iyilikten söz ediyorum size. Kendinizi ona bırakıp teslim olmaktan başka bir şansla kuşanamıyorsunuz. Ben kuşanamadım. Ellerimi havaya kaldırıp içine düştüğüm yoğunluğu kabul ettim. Başımın üstüne aldığım bu yoğun hissiyatla devam ederken, kimi zaman ellerimi nereye koyacağımı ya da bana uzatılan elleri nasıl tutacağımı bilemedim. O anlamasın, kötü hissetmesin, yadırgamasın diye hepsini içimde çözmeye gayret ettim.

Eğer üretmezse astım hastası gibi krize gireceğini düşünen bir yönetmenim ben. Çocukluğundan beri gördüğü her şeyi filme çevirmekten kendini alamayan, ilk fotoğraf makinesine servet muamelesi yapan, eli kalem tutar tutmaz çekebileceği bir şeyler yazan... Böyle büyüdüm. Büyürken etimi nasırlaştırmanın yolunu bulduğumu düşündüm. Hayal ettikçe iyi olacaktım. Hayalimi perdeye, sahneye, fotoğraf karesine dökebildikçe iyi olmaya doğru ilerleyecektim. Adımlarım sağlamlaşacaktı. Ben ölene kadar lokmaları sayılan o ufaklık olmayacaktım. Aşacaktım. Aşmayı öğrenecektim.

Neden bu gece kendimi o karanlık odada kilitli kalmış gibi hissediyorum?

Bir perinin dokunuşuyla her yeri kendi ışığına bulayabileceğini biliyorken ama bundan uzağa savrulmuşken, ayaklarım beni o saraya taşıyacak güçte değilmiş gibi geliyor.

Yıllar önce gittiğim bir terapistin lafını dinlemem gerekiyordu. Dinleyemedim. Şimdi o dinleyememe hali yüzünden canım katlanarak yanıyor. Ben ne yaptım? Bile isteye olmasa bile ben dünyanın en güzel bakan kadınını nasıl yaraladım?

Oysa onun seçmelere geldiği günü, söylediği şarkıyı, dikkatimi o şarkıyla cezbettiğini gayet net hatırlıyorum. Sahne üzerinde attığı her adım tenime değiyormuş gibi yakıyordu. Hâlâ öyle. Üzerinde yatmayı sürdürdüğüm bu sahnede neler yaptığının bilincindeyim. Aklım almıyor bazen. Kendini kaybedişine, gerçek bir Aypare oluşuna inanmakta zorlanıyorum.

Günlerden ne olduğunu hatırlayamadığım bir gün onun kendi kendine prova yaptığına şahit olmuştum. Gözlerinden akmasına ramak kalmış yaşları yeşillerini parlatıyordu. Saçları ışıktan dolayı sarıdan daha açık, yer yer yıldızlar kadar beyaz ve bakılmaya doyulmayacak enfeslikte görünüyordu. Sıkıntıyı, stresi, var olma sancısını kendine eş etmiş bir adam için o an çok başkaydı. Hem fazlaydı hem de tamdı. Aklımın başımdan gitmesine neden olacak kadardı işte.

Ondan etkilendiğimi kendimden saklamanın faydasını göremeyeceğimi kabul etmiştim. Fotoğrafları mandalladığım odada, kırmızı ışık her yanımı esir almışken düşünceler beni didikliyordu. Bal perilerinin çamurlu yerlere sihirli parmaklarını dokundurduğunu söyleyen olmamıştı. Masal dinlemediğimden mi yoksa hiçbir masalda böyle şeyler olmayacağını bildiğim için midir, bilemiyorum. Şaşırtıcı geliyordu.

İsmini aklımda tutmak istemeyeceğim, buna tenezzül etmemeyi seçeceğim bir yavşak yüzünden başım ağrıyordu. İçim içimi yiyordu perde arkasını öğrenemediğim mesele yüzünden. Her şey açığa çıktığında ise kendimi yoklayıp hissettiğim şeyi sorgulamıştım. Kıskançlık değildi bu. Kıskançlıktan daha tatsız bir şeydi. Sinir uçlarımı ele geçirdiği yetmiyormuş gibi beni yalnızca tutkunu olduğu bir işi yapan adam olmaktan da uzaklaştırıyordu. Onun yüzüne gölge düşüren gereksiz detayları ortadan kaldırmak isteyen, kahramanlığı hiç beceremeyen ama kahramanlık pelerinini böyle anlarda giyinmekten kendini alamayan birisi oluyordum.

Elimi tekstin üzerinden alıp gözlerime kapatıyorum. Böyle böyle kaçabileceğim sanki yaptığım şeyden. Her yanımı saran korkunçluktan bu şekilde kurtulabilecekmişim gibi. Yapamıyo-

rum. Yanlış sulardan kana kana içtim diye karnım ağrısın isteniyor ve ben de oturup kuru kuru o karın ağrısını çekiyorum. Gerçekten karnım ağrıyor mu mesela? Bunu bilmiyorum.

İkinci sınıfa giderken bir yerlerde sürekli yazı yazardım. Matematik dersinde ya da müzik dersinde... Fark etmiyordu. Bazen müzik aklımı çeliyordu ama o da sadece eski parçalardan bir şeyler duyarsam. Böyle bir çocuk olduğum için yaklaşık beş sene boyunca hiç arkadaşım olmamıştı. Grup çalışması yapılacağı zaman anneanneme karnımın ağrıdığını söylerdim ve okula gitmemek için kırk takla atardım. Hemen anlardı. "Sana bir şekerli su yapayım," derdi sert çehresini yumuşatmadan. "Ayaklarına da bir çift çorap daha giyin."

"Tamam anneanne," diyen çocuk Kayra'ydı. "Sonra ballı süt içebilir miyim?"

Arka kapıdan çıkıp şehrin karmaşasından uzakta kalan evime gittiğimde, duvarların benim üstüme yığılmak için sıraya girdiklerini düşünmeye başlıyorum. Fotoğrafları özenle astığım odaya giremiyorum, çünkü ben inkâr etmekten ne kadar çekinirsem çekineyim karnının ağrıdığını söyleyen o çocuğa dönüyorum. Kıyafetlerimden kurtulmam, banyoda dakikalarca kalmam, altıma geçirdiğim herhangi bir eşofmanla yatağıma hiç ulaşmadan aşağıya inmem beni yüklerimden arındırmıyor. Yukarıda uyumuş, oraya kokusunu bırakmış olan genç kadının narin adımları beni takip ediyor sanki.

Bir film açmak istiyorum. Önüme aldığım makarnadan ikinci kaşığı ağzıma tıkıştırdıktan sonra kusacağımı zannediyorum. Tabağı sehpanın üzerine koyup televizyonun kumandasını elime alıyorum. Zaman zaman tekrar seyretmekten kendimi alamadığım filmlerin arasında dolaşıyorum. En fenalarından biri oradan göz kırpıyor. Onu açıp seyretmeye koyulduğumda göğüs kafesimin eziyeti artıyor. Bir tufan ya da dünyanın her yanını ayağa kaldıracak savaş yaşanıyor. Askerlerin elinden silahlarını kapıp yerin altına gömemiyorum.

Sevmek Zamanı isimli film siyah beyaz görüntüsünün içine alıyor beni. Diyaloglar canıma okuyor. *"Sen dostlukların, aşkların kolay kurulduğunu mu sanıyorsun? Kolay mı sürdürüldüğünü sanıyorsun? Resmin ile aramda ne kadar uzun zamanlar geçti. İlk karşılaştığımızı dün gibi hatırlarım."* Gözlerini heyecanla sahnede, sahnenin önünde dolaştırdığını hatırlı-

yorum. Ellerini başının üzerinde nasıl kuğu misali tuttuğunu, dudaklarını bir dua mırıldanacakmış gibi araladığını. Asaletini, bununla beraber cazibesini ve kabiliyetini... *"Birden bana iyilikle, sevgiyle bakan bir yüz gördüm. Elbiselerim eskiydi, kirliydim, sakallarım uzamıştı. İnanamadım. O insanca bakışı bir daha göremem diye bir daha resme bakmaktan korkuyordum. İkinci kere zorlukla baktım resmine. Gene iyilik, gene sevgi vardı gözlerinde."*

Filmi kapatıp mutfağa geçiyorum, bir şişe kırmızı şarabı açtıktan sonra kadehe dolduruyorum. Seri yudumlarla ayaküstü sonunu getirdiğim kadehi bir diğeri takip ediyor. Her şeyin bittiğini bana haince fısıldayan sesi yok edemiyorum. O yok olsun, kafası ezilip bir kenarda yığılsın diye daha çok içiyorum. Aklım susmuyor. Kalbim ağzımın üstüne geçirdiği yumruklarla Özgü Dağhan'ın ellerini anımsamama sebep oluyor. Unutmuşum gibi. Aklımdan çıkarıp devam edebilmenin yolunu bulabilecekmişim gibi yapıyor bunu.

"Mahvoldum," derken bir kâğıdı önüme çekip kalem arayışına giriyorum. Kurşun bir kalemi sehpanın altındaki yığıntının arasından kavrıyorum. "Seni de mahvettim."

Yazdığım metnin neye hizmet ettiğini, nasıl bir amaç güttüğünü bilmiyorum. Sadece yazıyorum. Şişenin dibini görene kadar yazma işini bırakamıyorum. Kafam çatlayacak gibi oluyor artık. Ağır hareketlerle oturduğum yerden kalkıp yukarıya çıkıyorum ve yüzümü birkaç kez soğuk suyla yıkadıktan sonra siyah bir çantanın içine birkaç tane çamaşır koyuyorum. Ne koyduğumdan haberim bile yok. Sadece en üste fotoğraf makinemi, onun üstüne de müzikal oyunun tekstini bırakıyorum.

Kanımda dolaşan alkolün beni biraz olsun uyuşturmasını ummak aptallıktan başka şey değildi. Şimdi hayatta yaptığım tüm aptallıkların bedelini ödeyerek gidiyorum. Üstüme bir kapüşonlu geçiriyorum, ayakkabılarımı giyinip omzuma çantayı asarak merdivenlerden iniyorum. Kapıdan çıkmadan önce o gözler yine önüme serilince ayaklarıma beton dökülüyor sanki.

Küfür ederek arkamı döndüğüm gibi merdivenleri hızlıca tırmanıyorum. Ceketin cebinden o siyah beyaz fotoğrafı çıkarıp hiç bakmadan çantanın içine atıyorum. Araba kullanacak halde olmadığımın farkındayım. Ana caddeye çıkana kadar sadece

yürüyorum. Yol kenarından çevirdiğim bir taksiyle beraber Kuzguncuk'a gidiyorum. Doğduğum semte.

Elimde olmayan her şeyi bir çuvala koyup çöp konteynırının yanına bırakmak istiyorum. Bunun yerine yaklaşık üç aydır uğramadığım Kuzguncuk'un havasını soluyorum. Dik yokuşunu taksinin zar zor çıkacağını bildiğim mahallenin girişinde, omzuma attığım çantayla hiç kıpırdamadan bekliyorum. İçimdeki yokuş kadar dik değil. Her defasında tırmandığım, sonra başa döndüğümü hissettiğim yokuşun yanında hiçbir şey sayılmaz. Seri adımlarla çıkıp belli bir noktada nefesimin sıklaşmasına aldırış etmeden tamamlıyorum. Anneannemi ziyaret etmeye geldikçe selamlaştığım, bazen oturup çay kahve içtiğim insanların yüzüne solgun suratımla bakıyorum.

Muhabbet kuracak yerde olmadığım için evin önüne normalden daha çabuk varıyorum. Kapıyı çalıp merdivenlerin ucunda beklemeye koyulduğumda, anneannemin üst kattan indiğini belli edecek adım seslerini duyuyorum. Bu ahşaptan evi, mahalleyi, içindeki insanları çok seviyor. Bırakmak istemediğini yıllar önce de söylemişti. Şimdi ağzını aramaya kalksam şaşılmayacak cevabını verecekti. O burada doğup büyümüştü. Başka yerlere yabancı olduğunu düşünürdü hep.

Kapıyı yavaşça açıyor, gözleri yüzümü yakalamak için başını geriye yatırıyor ve mütemadiyen çatık kaşları merakla eğiliyor. Omzumdaki çantayı, duruşumu, ona nasıl bakıyorsam o bakışı görmesi yetiyor. Kapıyı ardına kadar açıp geçmemi bekliyor. Ben de içeri girdiğim gibi ayakkabılarımdan kurtuluyorum. Üstümdeki deri ceketi sıyırıp geniş, her yeri ışık alan salona geçtiğimde peşimden geliyor. Tek kelime söylemeden çöktüğüm koltuğun ortasındayım. Anneannem ise ellerini beline dayayarak kenardan beni seyrediyor. Dayanamayıp dağılmış saçlarımın arasından parmaklarımı geçiriyorum, kirli sakalımı sıvazlayıp dudağımın derisini dişlerimle soyuyorum.

"Geçmiş olsun," diyor o bana bakmayı sürdürürken. "Köpek gibi ıslanmışsın."

Anneannem diğer yaşlılara pek benzemez. Konuşması, üslubu, bakışı, insanı kafasına vurur gibi sevmesi ve en çok derinliği bambaşkadır. O yüzden söylediğinin altında yatanı anlayamıyorum. Kafam öyle bulanık, öyle erişilmesi güç halde ki... "Ne demek istiyorsun anneanne?"

İki yandan ördüğü saçlarının üstüne yine incecik bir örtü sermiş. Mis gibi kokuyor. Aynı şekilde koktuğunu bildiğim ellerini belinden ayırdığı gibi sallanan koltuğuna yerleşiyor. Kenara bıraktığı gözlüğünü takarken, "Âşık olmuşsun," diyor birdenbire. Yüzüme esaslı bir tokadı yapıştırmış gibi hissediyorum.

"Uyumam lazım," diyorum onu hiç duymamış gibi. "Benim biraz uykuya ihtiyacım var anneanne."

"Kırk gün uyusan da sen o kemiklerini dinlendiremezsin." Koltukla minderin arasına sıkıştırdığı kitabını eline alıp en son kaldığı sayfayı açıyor. "Yemek de yemiyorsundur şimdi. Biraz o kafanı şuraya yasla da sana beyaz lahana sarması koyayım."

"Limonlu olsun," derken içimin almayacağını biliyorum ama yine de konuşuyorum. "Odamda uyurum ben."

"Nasip," diye mırıldanıyor anneannem huysuzca.

Odama geçtiğimde çantamdan teksti çıkarıyorum. Yastığımın yanına koyarak uzanıyorum, gözlerimi kaç dakika olduğunu sayamayacağım kadar uzun süreliğine kapatıyorum. Açtığımda hâlâ odaya ışık vuruyor. Dayanamayıp yerimden kalkıyorum ve perdeleri sonuna kadar örtüyorum. Yeniden uzandığımda hiçbir şey değişmiyor. Kelimeler kayık olup beynimin içindeki suda gezintiye çıkıyorlar. Delireceğimi sanıyorum.

Hiçbir hissin adı öğretilmemiş bana daha önceden. Sanat sanat içinmiş, peki ya onun başlı başına sanat olan gözleri neden benim için değilmiş? Eğer benim için olmayacaksa sanat neden varmış? Anlıyor musunuz? Bu deliliği algılıyor mu zihinleriniz? Bir hastalık gibi dönüp dolaşıp aynı bataklığa saplanmanın nasıl bir manaya denk geldiğini asla bilemiyor olmayı bir parça dahi olsa anlayabiliyor musunuz?

Parmaklarım tekste ulaşıp harflerin üzerinde gezinirken, ikinci perdenin ilk sahnesine ulaştığımı farkına varıyorum. Aypare'nin üstüne yağan karların ortasında bacaklarını bir bebek gibi öne doğru uzatarak oturduğu sahne bu. Elindeki cam fanusun içine de karlar yağıyor. Üstünde kırmızı, incecik bir elbise var. Gözlerimi kapatma ihtiyacı bile duymadan Özgü'nün sarı saçlarını, oraya düşen kar tanelerini, dizini kırarak bacağını omuz hizasında kaldırışını hayal edebiliyorum.

"Beni gören gözlerin ışıl ışıl, beni tutan ellerin tir tir, beni saran kolların ağaç ağaç... Bana koşan ayakların düğüm düğüm, bana bağlanan kalbin buz buz, bana saklanan ruhun kor kor."

Bu cümleleri onun ağzından defalarca kez duydum. O büyük sahnede, seyirci koltukları doldurmuşken ve bütün ışıklar onun üzerindeyken neden duyamıyorum? Bunu kim, nasıl, hangi hakla elimizden alıyor?

Aypare'nin yarasına sadık kalan Özgü'nün kıpırdayan dudaklarını, usul usul havada süzülen parmaklarını gözümün önünde canlandırıyorum. *"Parmaklarım bir su damlası. Senin kalbine damladı, senin ruhuna aktı. Parmaklarım bir su damlasıysa, senin kalbin nasıl erimedi? Su damlası bir taşı bile delmez mi? Gözlerin neden öyle taş üstüne taş koyulmuş gibi bakıyor sevgilim? Parmaklarım bir su damlasıysa, senin ruhun nasıl ateşinden azat edilmedi? Su damlası bir avuç ateşi bile söndürmez mi?"*

Cam fanusun içine dolan karları seyrettiğini düşünüyorum. Oraya nasıl buruk baktığını, kırmızı kuyruklu bir balığı içinde hayal ettiğini... *"Sen bana kurtuluşun olduğumu haykırdın. Keşke ben bir balığın hafızasıyla ödüllendirilseydim."*

"Bana neden inandın Aypare?"

"Sen inanmam için yalvardın. Kendi kanında boğuluyormuş gibi ağlarken, gözlerinde biriken yaşların aktığına inanmak bana güç gelirken... Sen inanmam için güneş bir kez daha doğup batana kadar yalvardın."

"Benim dilimin zehrine mi kandın?"

"Öyle değil. Ben kendi kalbimin çığlığına kandım."

Zaman değişiyor, ben hâlâ önümde tuttuğum tekstle beraber birkaç dakikalık sızmalarımın dışında uykuya teslim olamıyorum. Ertesi gün, daha ertesi gün ve daha ertesi günün rezilliğinde boğuluyorum. Basan karanlıktan faydalanarak mutfağın az yanan ışığını çalıştırıyorum. Gözlerim oyunun her santiminde ayrı ayrı dolaşırken, hasret dedikleri duygu içime dumanını bırakıyor. Onu dudaklarımın arasındaki sigara gibi tüketemiyorum. Havaya üfleyip camları açarak dağılmasını da bekleyemiyorum.

Kapı çaldığında kaşlarımı biraz daha çatarak mutfak kapısına bakıyorum. Anneannem üst katta, çiçeklerinin arasında okuduğu kitabının başında uyuyakalmış olabilir. Onu rahatsız etmemek için kara zorla yerimden kalkıp sigarayı kül tablasının kenarına sıkıştırıyorum. Kapıdaki her kimse bir kez daha zile basıyor. Belli ki saatin kaç olduğunu umursamıyor ve o kapı açılmadan önünden ayrılmayı da pek düşünmüyor.

Tüm tahammülsüzlüğümle kim olduğunu bile sorma gereksinimi duymadan kapı koluna uzanıyorum. Açtığım anda karşıma çıkan suret beni geriye doğru birkaç adım atmaya zorlayacak sansam da çivilenmiş gibi kalıyorum yerimde. "Ne oldu? Beklemiyordun tabii, değil mi?" Özgü'yle tabiat açısından oldukça farklı olan ikizi suratıma tükürür gibi konuşuyor. "Ben sana beklemediğin neler neler yapacağım, dur daha sen."

"Öykü," diyorum güç bela.

"Ay sus," diye sesini yükseltiyor. Tam o sırada kapı eşiğinin sağ tarafında kalan kişi ortaya çıkıyor. Kim bu? Özgü'nün adını bilmediğim kuzenlerinden biri mi? "Cinlerimi harekete geçirme benim. Kes o sesini." Yanındaki adam kızı kolundan tutarak geriye çekmeye çalışıyor ama bu Öykü'yü daha çok sinirlendiriyor. "Sen de elimi kolumu tutma. Lazım onlar bana." Yüzünü tamamen adama çevirip kaş göz yaparak anlaşmayı deniyor. Ben daha ne olduğunu kavrayacak kadar mevzuya ayamamış bir haldeyken, adam Öykü'yü bacaklarından düz bir şekilde tutup havaya kaldırıyor. "Bismillah diyelim bakalım."

Kaşımın üstüne yediğim yumrukla beraber başım omzuma doğru düştüğünde anneannemin sesini duyuyorum. "Muazzam hareket. Kutluyorum."

23

Gari de gari

Elimdeki büyük tozpembe rengindeki bavulu açık kapıdan içeriye doğru sürüklüyorum. Tekerleklerin çıkardığı ses kulağıma çarparken ayağımdaki ayakkabıları çıkarmadan eşikte bekliyorum. Aldığım temiz kokuyla beraber rahatlayarak eğilip spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyorum.

Siz neler olduğunu merak eden bakışlarla bir alt satırlara sabırsızlıkla geçmeden ben söyleyeyim. İzmir'deyim. Büyük anneanne yazlığının bu tarz depresyonlar için hayli elverişli olduğunu sağlam bir kaynaktan öğrendim. Lakin ben büyük anneannenin bize bıraktığı evi kullanmak yerine hemen onun yakınında ve hatta neredeyse yanında olan küçük evi kullanıyorum. Babam İstanbul'dan kaçıp buraya geldiğinde, annemin ailesiyle tanıştıktan sonra bu küçük evde kalmış. Büyük anneannenin ve büyük dedenin yaşlarından dolayı ilgilenemedikleri seralarında payının inanılmaz olduğunu söylüyor bizimkiler.

İzmir'e geldiğimizde büyük evde kalıyoruz biz tabii. Teyzemler de gelirse ve biz kendi halimizde takılmak istersek kızlarla bu ufak eve geçiş yapıyoruz. O kadar hoşuma gidiyor ki buranın kendine has sıcaklığı, mutfağında saatlerce vakit geçirdiğim zamanları biliyorum. Sohbeti abartınca ocaktaki suları unutup çaydanlıkları yaktığım da oldu birkaç kere. *Bu aramızda kalırsa iyi olur. Yok olan çaydanlıkların yerine yenilerini koyuyordum sonra hem.*

Burası ben gelmeden önce temizlendiği için şanslıyım. Yoksa tozdan kendimden geçerdim hiç kuşkusuz. Aslında temizlik yapma fikri de bir parça rahatlatıcı gelebiliyor kulağa ama ben ondan ziyade müzik dinleyerek çeşit çeşit tatlı yapmayı tercih ediyorum. Gerçi beşinci günün sonunda onu da yapamayacak hale geldiğimden mütevellit –mutfağın her yerinden başka bir tatlı fışkırıyordu neredeyse- başka bir çare arayışına girdim. Alıp başını gitme isteğinin boy gösterdiği evreye geçmiştim tahminimce. En son annemin kucağında ağlayarak güçsüz bir insan olduğumu söyledikten sonra beni evden çıkmaya, kendi başıma bir şeyler yapmaya ihtiyacım olduğuna ikna etti.

Babam bu fikre saygı duyduğunu ama hayata geçirme kısmını reddettiğini söyledi. Eh bu da sürpriz olmadı bize. Onunla yalnız konuşup bunu denemek istediğimi, bana iyi hissettirmesi için elimden geleni yapacağımı söylediğimde birkaç saniye hiçbir şey söylemeden bekledi. Sonra Öykü'nün benimle gelmesi fikrini koydu ortaya. Ben de onun gibi bu fikre saygı duyduğumu fakat hayata geçirme kısmını kabul etmediğimi belirttim. Günler sonra ona takılmam keyfini yerine getirmiş olmalı ki, saçlarımı önce karıştırdı, arkasından öpüp koklayarak desteğini verdi.

İzmir'e geleceğim belli değildi bu kaçamağı ayarlarken. Annem elinde bir davetiyeyle yanımıza geldiğinde adresim belli oldu. İzmir'deki uzak akrabalarımızdan birinin kızı evleniyormuş. Aslında boş bir vaktimiz olsa bu düğüne sırf çılgınlar gibi eğlenmek için bile gelebilirdik hep birlikte. Ancak Öykü okulunu bitirmek için gecesini gündüzüne katıyor. Yani aslında babamın teklifini kabul etmiş olsaydım bile bu biraz ikizimi zorlardı. Onun dışında ben de normal şartlarda oyunun provalarına aralıksız devam ediyor olacaktım bu zamanlarda. *Kafa üstü düşmeseydim demek istiyorum. Şimdi denge sarsıntımla baş edebilmenin peşindeyim.*

Bavulumu özene bezene dolaba yerleştiriyor, makyaj malzemelerimi bile komodinlerden birinin üzerine diziyorum. Hepinizin bildiği bir şey var. Başlangıçlar için bavul yerleştirmek altın kuraldır. O akşamı koltuğun üzerinde, elimde bir kumandayla uyuyakalarak bitirmeseydim bu altın kuralın benim için de geçerli olduğunu düşünebilirdim.

Sonraki akşamı pijamamın diz kısımlarını gözyaşlarımla ıslatmasaydım da... Ondan sonraki akşam izlediğim film karakterine küsmeseydim mesela.

Anlayacağınız üzere günlerimi hayatımın ekseninin ne kadar yerinden kaydığını düşünmemeye çalışarak geçiriyorum ve hiç başarılı olamıyorum. Mekân değişikliği bir parça olsun iyi geliyor elbette ama dünya üzerinde buna tamamen iyi gelebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Gözlerimin önünde beliren yüzün bütün bunların tek çaresi olduğunu bilirken, İzmir'deki dördüncü günümde çalan kapı düşüncelerimin arasına giriveriyor.

Memnuniyetle yerimden fırlıyorum. Aslında kimin geldiğini biliyorum, heyecanımın bununla bir ilgisi yok. Sadece kendi zihnimden kaçmanın bir yolunu bulduğum için bu duruma sıkı sıkı sarılıyorum. Her gün düğünü için geldiğim kızın annesi bana yemek getiriyor. Ona bunu yapmamasını söylediğimde bana sert bir bakış atıp böyle bir ihtimalin var olmadığını söylemişti. Tabii bunu Ege ağzıyla ve tombalak bir suratla birleştirdiğinizde karşı konulmaz bir gücü oluyor. Derin bir nefes alıp üzüntümü sahte bir gülümsemenin arkasına sığdırdığımda kapıyı açıyorum. Menekşe teyze karşımda bel boşluğuna yasladığı yuvarlak bir tepsiyle dikiliyor. Bu sefer kocası ve küçük çocuklarıyla gelmediğine şükrediyorum içimden. Öyle bir durumun içinden çıkmak yaklaşık kırk beş dakikamı alıyor çünkü.

"Açlıktan ölüvecek gibisin," diyor tüm ciddiyetiyle. "Çöpe mi döküveriyon yemeklerimi? De bakem."

Uzanıp tepsiyi almak istediğimde hafifçe geri çekilip bana engel oluyor. "Hepsini yiyorum Menekşe teyzeciğim, ellerine sağlık."

Bu söylediklerimin külliyen yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden tepsi benden uzağa gelecek şekilde yüzüme doğru eğildiğinde boğazımdan tırmanan üzüntü gözlerimi taşmaya zorluyor ama dayanıyorum. "Bene bak kızım," diyor fısıldayarak. "Bir mesele varsa hallediveririz alimallah."

Bir anda kafamın içinde olup bitenleri unutup ilgiyle ben de fısıldamaya başlıyorum. "Nasıl bir mesele?"

"Bir soysuz sopsuz," derken anlamamı sağlayacakmış gibi kolumu dürtüklüyor. "Benim herifin tüfeği evde duruveriyor."

Gözlerimin önünde tüfeğiyle Kayra'yı kovalayan Menekşe teyze beliriyor bu söylediklerimiyle. Soyuna sopuna söverken arkasından bağırarak koşuyor. Aptal bir kahkaha karnımdan yükselip boğazıma takıldığında her duygunun nasıl olup da gözyaşına dönebildiğine şaşırıyorum. Boyumun avantajını kullanarak Menekşe teyzenin benden uzaklaştırdığı tepsiye uzanıp sıkıca tutuyorum. "Yok Menekşe teyze, ben gayet iyiyim," derken yemekleri var gücümle kendime çekmeye çalışıyorum.

Bir an bırakmayacak gibi olduğundan yüreğim ağzıma geliyor. Sonra bakışlarıma sabitlediği ela gözleri kısılıyor, sonunda pes ederek tepsiyi serbest bırakınca derin bir nefes alıyorum. Teşekkürlerimi sunarak kapıyı kapatabildiğimde göğsümdeki sıkışma azalmıyor ama başımın dönmesi son buluyor en azından.

İşte İzmir'deki günlerim böyle geçiyor. Günler günleri kovalarken Menekşe teyzenin ısrarcı bakışları azalmıyor fakat bir daha da tüfekten bahsetmiyor, çok şükür. Tatlı yapmaya, geceleri ağlamaya devam ediyor, bunun yanında bir de yürüyüş yapmaya başlıyorum. Her gün deniz kenarına inip yaptığım tatlılardan birini yanıma alıyorum. Bunun küçük bir jest olmasını sağlamak istercesine kendime sepet hazırlıyorum. Güzel bir örtü, çatal-bıçak ve peçetemi koyuyorum içine. Sonra da denizin hırçın dalgalarını seyrederken asla geri gelmeyen iştahımla birlik olup yanımda oturan tatlıyı görmezden geliyoruz. Evet, Menekşe teyzenin yaptığı yemekleri yiyemiyorum ve tekrar evet, bir günümü bile Kayra'yı düşünmeden geçiremiyorum. *Sürpriz yumurtanın içinden çıkan oyuncaklar kadar şaşırtıcı oldu, değil mi?*

Denizin sonsuz gibi görünen maviliğini seyrederken, onun nerede olabileceğini asla bilmediğimi fark ediyorum. Büyük ihtimalle kimsenin, özellikle de benim onu bulamayacağım bir yerlere gitmiş olmalı. Bazen içimden onun bir yerlerden çıkıp geleceği hissi öyle taşıyor ki, sanki izlediğim denizden yüzerek çıkacakmış gibi hissediyorum. Gökyüzünden helikopterle inecek veya aniden yarılan kumların arasında belirecek. Arkamı bir döneceğim ve orada olacak gibi.

Bütün hücrelerime nüfuz eden gözleriyle bana bakıp eksik kalan her yanımı seçecek gibi hissediyorum ama öyle olmuyor. Ne doğaüstü olaylar ne de kendi ayakları Kayra'yı bana getir-

mek için herhangi bir çaba sarf etmiyor. İçimdeki acı bu çaresizlikle büyüyor, göğsüm yarılacak sanıyorum. Ümitsizliğimin böyle sağlam temellere dayanıyor olması beni her saniye yiyip bitiren çirkin bir hisle baş başa bırakıyor. Savaşamıyorum, karşı koyamıyorum. Sadece tatlı yapabiliyorum. Onları dönüş yolunda çocuklara dağıtıyorum. Bunun da içimdeki acıya herhangi bir tesiri olmuyor ne yazık ki.

Eve geçtiğimde doğradığım salata malzemeleriyle beslenmeye çalışıyorum. Hiçbir şey yemezsem bayılacağımı, daha kötüsü hasta olacağımı tahmin etmek güç değil. Madem bizimkileri İstanbul'da bırakıp buraya tek başıma gelmeyi göze aldım, böyle delice sonları da kafamdan çıkaracağım. Rendelediğim havuçları abartıyla çiğnerken televizyona boş gözlerle bakıyorum. Ta ki dans eden bir çifti görene kadar... "Çok güzeller," diye mırıldanırken buluyorum kendimi. "Ağlayacağım." Hemen kaşlarımı çatıp burnumu çekiyorum. "Hayır ya ağlamayacağım. Sadece dans etmeyi özledim. O yüzden."

Ah bir de kendi kendime sesli konuşmaya başlayarak fazlaca boş kalan midemi doyurmak için beynimi yiyiverdim. Mis!

Dans eden çifte çatık kaşlarla bakmam on beş saniye kadar sürüyor sürmüyor. Adam kadının elini öpüp dansı sonlandırdıktan sonra ona hayran kaldığını, gözünün önünden ayırmayacağını söylüyor. Acı dolu bir kahkaha dökülüyor dudaklarımdan. *Kuzum niçin öyle süslü laflar söyleyip yalanlarınızın üzerini örtüyorsunuz? Yazık, çok yazık...*

Koltuğun üzerindeki telefonum titreyince silkeleniyorum. Buraya geldiğimden beri annemlerle günde bir kere konuşuyorum. Onun dışında beni arayarak ya da mesaj atarak rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Babamın zor durduğuna adım kadar eminken hem de. Şimdi Öykü'nün klasik olarak her akşam yaptığı gibi bugün neler yaptığımı soran bir mesaj attığını düşünüyorum fakat uygulamaya girince bir dakika bile dolmadan üst üste gelen bildirimlerle kaşlarımı havalandırıyorum.

Bizimkiler grup açmışlar. İsmini kimin koyduğu gün gibi ortada olan bir grup bu...

Kartal ve faniler.

Kartal: Artık hepinizden haberdar olabilmem için bu grupta aktif olacaksınız. Konum falan isteyeceğim arada, sonradan ağlamayın.

Öykü: Ne isteyecekmişsin kuşum? Okuyamadım o kısmı.

Nil: Ahahahahahahaha.

Cansu Betül: Öykü Dağhan'ın askerleriyiz.

Nil: Yol de yolalım reis.

Kartal: @nildemiroglu seni Hayali amcayı düşündüğüm için aldım gruba coşma.

Nil "Kartal ve faniler" olan konuyu "Diktatör istemiyoruz" olarak değiştirdi.

Cansu Betül: Üf başlamayın.

Ege: Kartal halı sahaya gideceğiz hazırlan.

Cansu Betül: Yemek yiyor şu an kıtlıktan çıkmış gibi.

Onları yarım bir tebessümle okuyorum. Benim moralimi düzeltmek için kilometrelerce uzaktayken bile uğraş vermelerine duygulanmamak için kalbimin yerine bir taş koymam gerekiyor.

Kartal "Diktatör istemiyoruz" olan konuyu "Kaptanınız konuşuyor" olarak değiştirdi.

Kartal: @egecevdetkaraca kramponumu giydim bekliyorum teyzemin evladı.

Ege: Yoldayım dayımın oğlu.

Nil: Özele geçin be.

Öykü: Sizin kafalarınızı ısırırım.

Mesajların arkası kesilmiyorken bir ses geldiğini işitiyorum ve telefonumu koltuğun üzerine ekranı bile kilitlemeden bırakıyorum. Kumandayı kapıp televizyonun sesini sonuna kadar kısıyorum. Dikkat kesiliyorum iyice. Sesin çok yakından gelmediğine emin olduğum kadar bu sesi benim kafamdan uydurmadığıma da eminim. Sadece televizyonun ışığıyla aydınlanan odaya attığım tedirgin bakışlar eşliğinde yerimden kalkıyorum. Hırsız girmiş olamaz değil mi malikâneye? Kaç senelik yer burası. Bütün kasaba tanır, bilir bizi. O kadar senedir her yaz gelip gittiğimizi de bilmeyen yok zaten. *Yabancı birisi gelip de şu evi soyayım bugün demiş olamaz, değil mi? Olamaz deyin bana. Bir şey deyin ama!*

Parmak uçlarımda ufacık bir ses çıkarmamaya özen göstererek kapıya kadar yürüyorum. Babamın beyzbol sopası buralarda bir yerdeydi. Hâlâ burada olmalı. Portmantoyu açıp askılığın kenarında kalan sopayı bulduğumda uzun zamandır görmediğim biriyle rastlaşmışım gibi anlık sevinçle tuttuğum nefesi bırakıyorum. Sopayı alıp iki elimle kendime oldukça yakın bir mesafede tutarken kapının dürbününe yetişiyor, dışarıya bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. *İyi ki göremiyorum! Hırsızla kapı deliğinde göz göze gelsem ne olacaktı? Yalnız başıma buracıkta ölecek miydim?*

"Tamam sakinim," diye mırıldanıyorum dışarıdan birinin asla duyamayacağı şekilde. Bahçenin kapısından geliyor ses. Birisi oranın kilidiyle uğraşıyor olabilir mi? Allah'ım sen yardım et. Burada böyle üzerimdeki civcivli pijamalarla şoktan ölmeyeyim. Ya da bir silahla kafama vurulmasın ve ben bayılmayayım. Veyahut kesici aletlerden biriyle yaralanıp kan kaybından kendimden geçmemeyim. "Euzübillahimineşşeytanirracim..."

Bildiğim duaları üst üste okurken kapıyı üstten zincirli kilidini açmadan tek gözümün görebileceği kadar aralıyorum. Yandaki büyük evle ortak bahçe kapısından tırmanan gölgeyi görür görmez çığlık atacağım sanıyorum fakat düğümlenen dilim bunu engelliyor. "Duanın sonunu unuttum, al işte unuttum. Neydi o kelime?" diye mırıldanıyorum mu yoksa sadece içimden mi konuşuyorum, çok da farkında değilim.

Büyük eve geçiyor gölge. Kapıyı hiç ses çıkarmadan kapayıp koşa koşa salona geçiyorum. Telefonumu aldığım gibi Menekşe teyzeyi arıyorum. Ona sessizce şu an büyük anneannemin evine birinin girmeye çalıştığını, hırsız olduğunu söylüyorum. Kadın kulağımın dibinde öyle bir çığlık atarak konuşuyor ki bu geceden en kötü sağır olarak çıkacağımı kabulleniyorum.

Sadece üç dakika sonra ortalık birbirine giriyor. Ben kapalı kapının ardından Menekşe teyzenin sesini duyuyorum. Polisi aramadığıma, onların polisi arayıp öyle geleceklerini düşündüğüme inanamıyorum. Kapıyı açtığımda Menekşe teyzenin kocası Çakır amcayı elindeki tüfekle büyük eve koşarken görüyorum. Menekşe teyze peşinden saydırarak koşarken üzerindeki beyaz geceliğe geçirdiği sabahlığı, ayağındaki patlak pembe terlikleri görebildiğim için ben de şaşkınım. Lakin çok acayip

şeyler oluyor. Üst üste şaşkınlık yaşadığım için neye ne kadar şaşırdığımı ölçemeyecek vaziyetteyim.

Çakır amca tüfeği havaya kaldırıp ateş ettiğinde ben korkuyla yerimden sıçrıyorum ve elimdeki beyzbol sopasına sarılıyorum. O tüfekle Kayra'nın peşinden koşulmasını hayal ederken hırsızın teki yüzünden kan çıkacak bugün, iyi mi? *Tebrik için topluca ziyaretime beklerim. Ne güzel aheste aheste delirdin öyle adlı bir tebrik bu.*

"Yetişivedik kızım yeşivedik," diye tiz bir sesle bağırıyor Menekşe teyze. Çıplak ayaklarımla onun yanına vardığımda arkasına saklanmamı sağlıyor. Önümde küçücük ve toparlak kalan bedeninin beni nasıl koruyacağını bilmesem de sesimi çıkarmıyorum.

"Aha da yakalayıverdim seni pezemenk," diyor Çakır amca gürültülü sesiyle. Onun yanına Menekşe teyzeyle beraber hareket ederken yıllardır ettiği küfrün bir harfini değiştirerek söylemekten vazgeçmediğini sizlere de belirtmiş olayım.

Bir elimde tutmayı sürdüğüm telefonumun fenerini açarak Çakır amcayla yakaladığını söylediği hırsızı aydınlatıyorum. Aynı anda başına dayanmış bir tüfekle yerde oturan, yüzüne vuran ışık yüzünden gözlerini kısıp yüzünü buruşturan Kayra'yı görüyorum ve bunun diğerleri gibi bir yanılsama olmadığını tüm ruhumla biliyorum.

24

Karacaoğlan avda

Parçaları birleştirdiğimde var olan görüntüyü zihnim kabullenemiyor. Gözlerim müthiş görseler de olup biteni kavrayacak akıl kalmadı bende şu an. Ophelia misali elime aldığım değnekle, delirdiğimi açıkça belli eden yoluk saçlarla ve toz toprak içindeki çarıklarla kahkahalar atarken, gözlerimden yaşlar boşalmasından endişeleniyorum. Kendimi bu şekilde hayal etmek bile beni yağmurların altında şemsiyesiz kalmışım gibi hissettiriyor. Rica ederim beni anlayın, bana destek olun, beni bu zorlu mücadelede yalnız bırakmayın azizim. Çünkü İbrahim Kayra Üstün sahiden de Çakır amcanın tüfeğinin ucundayken dizlerinin üzerinde durmaya devam ediyor. *Nasıl bu haldeyken bile havalı, insanda takat bırakmayacak kadar iç yakıcı göründüğünü hiç bilmiyorum. Bu kadar fazla şeyi aynı anda bilmemek, dişlerimin birbirine zangır zangır çarpacak kadar titremesine neden olacak diye endişeliyim.*

Kayra burada olamaz. Çok saçma. Gözlerimi sımsıkı kapatıp açayım ben en iyisi. Bir bakacağım ki adamın yüzü gözlerimin önünden puf olup uçacak. Deniyorum. Kirpiklerimi yavaşça araladığımda yine o kayayı andıran suratını görüyorum. Şimdi hâlâ kucaklamaya devam ettiğim beyzbol sopasını yere savurup koştura koştura uzaklaşacağım buradan. *Bir fani bir diğerine böyle şeyler yapmamalı bence.*

"Bak hele bak." Çakır amcanın gür sesini tekrar duyunca gözlerimi kocaman açarak adamın öfkeden kızaran yüzüne çeviriyorum. "Irz düşmanı mısın sen paçasına tükürüvediyim? Çiçek kızıma nasıl bakıveriyon? Şimdi dağıtıvecem beynini gari."

"Dur Çakır amca!" diye korkuyla yükseltiyorum sesimi. "Yapma."

Menekşe teyze yuvarlak suratında misket gibi bir oraya bir buraya hareket eden gözlerini pörtletiyor. "Kız sana noluverdi?" Elini uzatıp ateşime bakar gibi alnıma, yüzüme dokunuyor. "Korkudan rengin kül kimin oldu."

Kayra'ya gözümün ucuyla bakıyorum ve onun kaşlarını kaldırarak benim bir şey söylememi beklediğini fark ediyorum. Demek onu Çakır amcanın gazabından, yiyeceği kurşundan kurtarmamı bekliyor, öyle mi? Demek bana şarjörünü boşaltma pahasına ettiği ateşi unutmuş gibi yapmamı bekliyor, öyle mi yani? Ona böylesine dargınken tekrar alınmam mümkünmüş gibi hafifçe omzumu silkiyorum. "Yapacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum. Kimsenin söylediğim şeyi anlamadığını ama Kayra'nın dudaklarımı okuduğunu ve yanağının içini bu yüzden dişlemeye başladığını biliyorum.

"Özgü." İsmimi söylediğinde Çakır amca dâhil olmak üzere ortamda yaşanan şaşkınlık herkesin sırayla birbirine bakmasına sebebiyet veriyor. "Bunu burada devam ettirmesek olmaz mı?"

Sen beni kendinden uzaklaştıran, sen benim seni kül edeceğimi söyleyip benim küllerimi savuran adam değil misin? Ben senin nasıl hâlâ bu güzel yüzüne bakarken ince bir sızıyla baş etmek zorunda kalıyorum? Peki, niçin bundan kurtulamayacağımı böyle trajikomik bir anda farkına varıyor, bununla sendelemek durumunda kalıyorum? *Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime.*

"Çiçek kızım," diyor Çakır amca tüfeği dimdik Kayra'nın kafasına tutmayı bırakmadan. "Bu pezemenk ne deyiveriyor?"

İçimdeki kurnaz ve hain bir ses diğerlerini bastırmaya çalışarak kendini ortaya atıyor. Benim kulağıma *delirmiş herhalde vur gitsin Çakır amcam* gibi cümleler fısıldayıp şuncacık kalan aklımı iyice bulandırıyor. Menekşe teyze de hiç yardımcı olmuyor bana üstelik. Gözlerindeki pırıltıları görebilmem için bana kirpiğini oynatmadan bakınca kaçınılmaz olarak kendisiyle göz göze geliyorum. Ne demeye çalıştığını anlamam için onunla yıllar geçirmeme hiç gerek yok. Bağıra bağıra *bu o soysuz de-*

mek diyor gözleriyle. Bakın sadece gözleriyle diyorum size. Ağzını bir açsa neler olacak, nasıl bir kıyamet kopacak bilemeyiz.

Nihayet ikisini de –intikamcı benliğimi ve Kayra'yı parçalamak üzere olan Menekşe teyzeyi- görmezden gelerek bu kaosu sonlandırmayı deniyorum. "Bir yanlış anlaşılma oldu galiba Çakır amcam, ben arkadaşı tanıyorum."

Kayra dudaklarını sol yanına kıvırıp başını belli belirsiz sallayarak eşlik ediyor bana. Çıldıracağım gecenin bir yarısı memleket toprağında. Az kaldı sahiden. "Serbest miyim artık?" dediğinde Çakır amcanın Kayra'nın yüzüne bir bakışı var ki, eğer olayın ana kahramanlarından biri olmasaydım bir köşeye geçip kıkır kıkır gülebilirdim.

Menekşe teyze kocasının koluna asılıp ona tüfeği indirtmeyi başarana kadar da biraz oyalanıyoruz. En sonunda adamın misafir olduğunu kabul ettiriyor Çakır amcaya. O da işmiş gibi Kayra'yı kendi evine davet ediyor. Davet etmekten kastı da tüfekle yolu işaret edip önüne düşmesini söylemek. Menekşe teyze de böylesinin münasip olacağını söyleyerek Çakır amcaya destek çıkınca afallayarak bakıyorum Kayra'nın yüzüne. *E o da bana bakıyor ağzımı açıp tek kelime edeyim diye!*

Şehre çıkarsa kalabileceği bir butik otel bulacağını söylüyorum ortaya. Menekşe teyze gecenin bu vakti misafiri şehre kadar yolculuk yaparsa sabahlara kadar patates doğrayarak bunu düşüneceğini söyleyince gürültülü bir nefes bırakıyorum. Bir şeyler düşünmeliyim. Adamın yanımda yıkılmaya meyli olmayan bir dağ gibi dikildiği gerçeğini erteleyip bir fikir bulmalıyım. Yoksa ağlama krizine gireceğim ve Çakır amca da bu sefer kesin Kayra'yı vuracak.

"Büyük anneannem," derken gözlerimi kısıp büyük evi alacaklı gibi süzüyorum.

Menekşe teyze, "Ah rahmetli," diye sızlanıyor hemen. "Ne sevedi sizi. Aklına mı düşüvedi gece vakti kuzum?"

"Misafirimiz," diyorum ağzımın içinde garip bir tat bırakan kelimeyi mırıldanarak. "Orada kalabilir bence Menekşe teyze."

"Tozun pisin içinde mi?"

Tek kaşımı kaldırarak Kayra'ya bakıyorum. Tansiyonumda düşüşler yaşansa da yığılıp kalmıyorum. "Başka bir seçeneğimiz

yok şu an." Yeni aklıma gelmiş gibi aceleyle de ekliyorum: "Tabii sizin misafiriniz olmak isterse karışamam."

Kayra kabullenircesine başını sağ omzuna doğru hafif bir kavisle yatırıyor. "Sıkıntı değil. Burada kalabilirim."

"Sırık." Çakır amca Kayra'ya bakarak bunu söyledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi bana dönüyor. "Sen geç yatıver kızım, evin anahtarı bende."

"Yok Çakır amca, ben hallederim."

"Hallediverir misin?" diyor aksini söylemem için gözleri sinyaller gönderirken.

"Ediveririm ediveririm," derken ben de kendimi onlara kaptırıp hızlı hızlı konuşuyorum. "Sen dert etme hiç."

Kayra'nın bıyık altı gülümsediğini gözümün ucuyla görsem de oralı olmuyorum. Acilen hareket etmeliyim. Hareket etmezsem acı üzerimde toplanır. Çakır amcanın gece gündüz üzerinde taşıdığı anahtarların şıngırtısını işitiyorum ve dikkatimi birkaç anahtarın içinden seçip bana uzattığı evin anahtarına veriyorum. Onları arkamda bırakıp büyük eve yürümeye başlayacakken, Kayra önümde durmaya devam edip bakışlarını belli bir yere sabitliyor. Onun yüzünün aldığı şekli seyretmek beni avcısından kaçan pamuk prenses gibi çaresizce ormanlarda koşturuyor.

"Ayakların çıplak," diyor Kayra çocuk ikaz eder gibi. "Böyle yürüme."

Beyzbol sopasını sağ elimle sıkıca tutarak başımı ayaklarıma doğru eğiyorum. Toz toprak olmuşlar yer yer. Sopayı etrafında ne söyleyeceğini, ne yapacağını kestiremeyen çocukları andırarak dolaştırıyorum. "Yürüyebiliyorum," diye saçma bir cevapla geçiştirmeye çalışıyorum onu.

"Sana yürüyemiyorsun demedim," derken ılık ses tonu rüzgâr olup saçlarımın arasına karışıyor sanki. "Üşüteceksin."

"Al bakem." Menekşe teyze tiz sesiyle koşturarak tekrar geliyor. Eve kadar gidip terliklerimi getirmiş kadın. "Giy şunu ayaklarına. Karnın ağricek."

Parmak arası terliklerimi ayağıma geçirirken, Kayra da göğsünün kalkıp inmesine neden olacak nefesi ciğerlerine dolduruyor. Menekşe teyze son kez gözdağı verdiğini açıkça belli eden bakışlarını fırlattıktan sonra sabahlığını abartıyla savurup

Çakır amcanın peşinden evine gidiyor. Şimdi bana *vah vah iyi kızdı keşke böyle beynini önüne alıp en keskin bıçakla doğramasaydı* diyebilirsiniz fakat ben de onların arkasından koşa koşa gitmek istiyorum. Menekşe teyzenin sabahlığının bir ucundan tutup bu bahçeyi ve beraberinde Kayra'nın varlığını arkamda bıraktığımı düşünüyorum. Bu düşünce elimdeki sopayı daha sıkı kavramamı sağlarken omuzlarımı dikleştiriyorum. *Korkaklık yapanı sigara böreği gibi sarıp kızartsınlar.*

Evin kapısını açıp ondan önce geçiyorum ve eşyaların üzerleri çarşafla kapatılmış olan salona doğru yürüyorum. "Bu gecelik burada kalırsın," diyorum düz bir sesle. "Yarın için nasıl bir plan yaptığını bilmiyorum ama bir şekilde başının çaresine bakarsın artık."

"Özgü."

"Yukarıdaki odada yatarsın," derken onu hiç duymuyormuşum gibi merdivenlere yöneliyorum. Ahşap merdivenlerden çıkan sesi bastırarak konuşuyorum. "Temiz yatak örtüleri de olacaktı dolapların birinde."

Peşimden çıkarken onun ağırlığıyla daha fazla duyuluyor ahşabın çıkardığı gacır gucur sesler. "Bahçenize hırsız gibi girmemle ilgili bir şey söylemeyecek misin?" diyor söylediğim diğer şeyleri aslında pek de önemsemediğini belli ederek.

"Ne diyeceğim?" Merdivenlerin sonuna geliyoruz. Ben ısrarla arkamı dönüp ona bakmıyorum. Belki de döndüğüm anda yok olup gider. Burada olması hâlâ sorgusuz sualsiz inanamayacağım kadar ilginç geliyor bana. Dahası hayalperestliğim iş başındaymış gibi hissettiğim de oluyor. "Söyleyecek bir şeyim yok benim sana." *Hemen arkamda nefes alıp veren adamın hayali bile olsa ağzımdan tek kelime kaçırmayacağım, nokta.*

Odanın kapısını açıyorum. Tek bir an duraklamadan da gidip pencereye uzanıyorum. İçeriye temiz hava girsin ki, Kayra beyefendilerin beynine oksijen gidebilsin. Hırsızmış! Ödümü patlatıp muradına erecekti herhalde.

"Benim sana söyleyecek şeylerim var," dediğinde bir anlığına pencerenin kolunda asılı kalıyor elim. Yansıyan camdan onun dağınık görüntüsüyle kendim saplıyorum hançeri ciğerime. Kayra'nın bir şey yapmasına çok da gerek kalmıyor. "Ama şimdi beni dinlemek istemeyeceğini biliyorum. Sadece sen dinleyene kadar burada olacağım. Başka bir yere mi gideceksin?

Ben de oraya geleceğim. Sana kendimi anlatmadan pes etmeyeceğim."

Pencereyi abartılı bir hareketle açıp ondan tarafa dönüyorum. Dolaptan yatabilmesi için çarşaf, pike, yastık çıkarıp boş yatağın üzerine bırakıyorum. "Gerisini kendin halledebilirsin herhalde."

İç çekiyor. "Hemen gitmemen için halledemiyor gibi yapabilirim aslında."

Dudaklarım iki yana neşeden yoksun bir şekilde kıvrılıyorlar. "Sen değil miydin gitmemi isteyen? Yanlış mı hatırlıyorum yoksa?" Söylediğim her kelime kılçık misali boğazıma takıldığı için konuşmak çok zor geliyor. İnsan defalarca kez haykırmak istese de bu konuşmayı yapmak öyle kolay mesele değil. Üstelik bende açık bir yara olan o geceyi yazlık evinde, üzerimde civcivli pijamalarım varken konuşacağımı da kimse söylememişti.

"İstediğini söyle." Gözleri yüzüme uzun zamandır görmediği birini görmüş ve bu uzun zaman içinde delirmeden nasıl çıkabildiğine akıl sır erdiremiyormuş gibi bakıyor. Zira benim aynaya bakıyor zannetmemin başka açıklaması olamaz. "Hak ettim. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum." Başını iki yana sallarken, dudağını dişlerinin gazabına uğratıyor. "Geri zekâlı herifin tekiyim. Seni böyle görmek için ölüp dirilirken nasıl arkamı döndüm?"

Boğazımı hafifçe temizliyorum sesim titremesin diye. "Konuşma lütfen."

"Çok zor," diye mırıldandığında dişlerimi sıkıyorum.

"Uyu ve sabah yola çık." Çok fazla emir kipi kullandığımı hissederek rahatsız oluyorum. "Rica ediyorum."

Onun bir şey söylememesi için harekete geçiyorum. Bir an önce kendi yatağıma koşmalıyım, pikenin altına girip bütün bunların sahiden yaşanıp yaşanmadığını sorgularken birkaç damla gözyaşı akıtıp uyuyakalmalıyım. Belki hazır pikenin altındayken bir çığlık atarım yastığıma doğru. İçim fokurduyor da üzerinize afiyet.

Gözüm kapının önünde bıraktığı sırt çantasına takılınca aklıma gelen soruyu sormadan çıkıp gidemiyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum yine. "Sana kim burada olduğumu söyledi?"

Sıkıntıyla nefes alıp vermesi tenimi karınca karınca yapıyor. "İsmini vermeyeceğim."

Ağzımdan gülmeye benzer bir ses çıkıyor hesapsızca. "Ailemden başka kimse burada olduğumu bilmiyor ki." Cümlemi gitgide zayıflayan bir sesle tamamladığımda şüpheyle çatılıyor kaşlarım. "Öykü olamaz, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," derken suçüstü yakalanan bir oğlan çocuğuna dönüşmesinden anlıyorum. *Çelmeyi en yakınımdan yedim. Olacak şey değil cancağızım.*

"Söylemene hiç gerek kalmadı zaten," diye huysuzlanarak yeniden arkamı dönüyorum. Terliklerimin çıkardığı şıp şıp sesleri ortamdaki ciddiyeti bozuyor ama daha iyisi elimden gelmiyor şu an.

Kayra'nın arkamdan gelmeye kalkıştığını işitince odanın kapısını onun yüzüne kapatıyorum. Kabalık yaptığımı bilsem de durduramıyorum kendimi. İkizimi haşlayacağım daha gidip. Umarım o telefonunu sessize almamıştır yine. Biraz delirmemi hak eden olaylar oldu sonuçta. Biraz delirmekten ne çıkar ki?

"Özgü." Evin kapısından çıkıp bahçeye vardığımda arkamdan sesleniyor Kayra. Bu gecelik yetmedi mi bu kadarı? Neden bayılmama çok meraklıymış gibi davranıyor? "Bunu unuttun."

Dönüp bakınca görüyorum elindeki beyzbol sopasını. Babamın emektar sopası... Onun Kayra'nın elinde olduğunu bir bilse nasıl kalbine bıçaklar saplanır kim bilir? Gerçi şu an öncelikli derdi bu olmazdı. Arkasından *yalı kazığı* diye bahsettikleri adamın benim burnumun dibinde, yazlık evimizde kaldığını bilse Çakır amcanın tüfeğini tetiği çekmek için gelir kapardı.

Elimi uzatıp sopayı elinden alırken parmak uçlarıma değen parmakları yüzünden irkiliyorum. Gözleriyle bana dilediği o iyi gecelere içimden histerik bir kahkaha atıyorum. Sanki uyuyabilecekmişim gibi.

İzmir'in sıcağını bilen bilir. Dillere pelesenk olmuştur burada yaşayanların kar bile görememesi durumu. Bir parça beyazlık görülse *kar yağıyor* diye çıldırıp sokaklara atar insanlar

kendilerini. En azından benim tanıdığım insanlar yapar bunu. Şimdi bir sonbahar ayında olmamıza rağmen hava elbette muhteşem bir soğukluk derecesiyle eşlik etmiyor bize. Yine de bence İzmir'in bu aylarda görüp görebileceği en serin günlerden birini yaşıyoruz. Üzerime almış olduğum pançoyu boşuna giymedim tabii ki.

Dün geceki hengâmenin ardından beni serin sulara sırtımdan iterek fırlatan ikizimin kulaklarını çektiğimi size söylemeden geçmeyeceğim sevgili okur. Ona böyle bir şeye inanmak istemediğimi, kendisinden duymadan itimat etmekte zorlandığımı söyledim ilk önce. Öykü asla kıvırmadı. Bir süre telefonda birbirimizi dinlemeyi karşılıklı olarak reddederek kendi derdimizi anlatmaya çalıştık. Sonra baktık bu iş böyle olmuyor. İkimiz de tek kelime anlatmayı başaramıyoruz birbirimize. Ben dilimi dişimi sıkıp kız kardeşimi odada dört dönerek dinlemeye koyuldum.

Hikâyesi hain kurdun sinsice kırmızı başlıklı kıza yaklaşmasıyla başlıyordu. Peki, başlığın altından ne çıkmıştı çok değerli arkadaşlarım? Kung fu bilen Ninja büyükanne. *Ya işte öyle her kuşun eti yenmez Kayra Efendi.* Huysuz ve Ninja Öykü, sırık kurdumuzu epeyce hırpalamıştı elbette. Bunu dinlerken alt dudağımı dişlerimle ezmekten geri duramamıştım. Kayra'nın bu uğraşı bile ciğerimde tüten yaraya üflüyorlar gibi hissetmeme sebep olmuştu nihayetinde.

Her neyse, hikâyemize geri dönersek şeytan tüylü hain kurdumuz büyükanneyi ikna etmeyi başarmıştı. Öykü bu kısmı anlatırken, Kayra'nın benimle yüzleşebilmek konusunda ne kadar samimi olduğunu görebildiğinden bahsetmişti. Nasıl cellâdının ben olmam gerektiği konusunda ısrar ettiğinden. Ve son sözün nasıl benim bitap dudaklarıma düşmesi gerektiğinden. Bunları ikizimden dinliyor olmak yüreğimi kor ateşlere atmıştı. Öykü'nün Kayra karşısında çok bir şansı olmadığını anlayabiliyordum. Üstelik o da bu yüzleşme konusunda, her ne kadar kabul etmekten hoşlanmasa da Kayra'yla hemfikirdi. Payıma düşen bu ağrıyı yalnız ve yalnız ben sırtlanabilirdim.

Bu yüzden kız kardeşimi affettim ve telefonu ateşkes yaparak kapattık. Bu içime soğuk sular serpmişti elbette, Öykü'ye kızgın kaldığımı düşünmek bile beni hafife alınmayacak şekilde yoruyor.

Günlük rutinimi gerçekleştirmek için dışarı çıkmaya hazırlanırken, sepetimi kontrol ederek memnuniyetle koluma takıyorum. Her zamanki gibi deniz kenarına gideceğim ve dalgaların sesinden kendi düşüncelerimi duyamayacak hale gelene kadar orada oturacağım. Kayra'nın gelmiş olması benim hayatımda hiçbir şeyi değiştirmeyecek, en azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum. Sonunda hazırlıklarımı tamamlayıp dışarı çıkıyorum. Bisikletime doğru yürürken, kendimi diken üzerinde hissetmekten alıkoyamıyorum üstelik. Sanki her çalılığın arkasından Kayra fırlayıp ödümü koparacakmış gibi geliyor. Elbette böyle bir şey olmuyor, beyefendinin esamesi bile okunmuyor bizim hoyrat yeşilliklerde.

Bisikletimin yanına geldiğimde, sepetimi yere koyup kilidini açmak için anahtarını çantamdan çıkarıyorum. Her şeyin kusursuz işlediği bu serin İzmir gününde bisikletin kilidi inatla açılmıyor. Birisi en hassas sinirime basıyormuş gibi geriliyorum. Saç diplerim ve ellerim terliyor. Üzerimdeki pançoyu aldığıma pişman olacağım neredeyse.

"Bu gidişle bisikleti kıracaksın," diyen sesi duyduğumda istemsizce yerimde zıplıyorum. Arkamda dikilen Kayra'yı fark edince, çıldırmış hareketler yapan uzuvlarıma bir de gırtlağım ekleniyor. Zira Sahra Çölü'nde böyle kuraklık görülmemiştir dostlarım.

Ona sadece çattığım kaşlarımın altından bakıyorum ve cevap vermeden aptal kilide geri dönüyorum. Aslında bir cevap vermek isterdim. Ne yazık ki zihnim bana küçük oyunlar oynuyor muhterem, yapabildiğim tek şey Kayra'nın yüzündeki milimetrik hareketleri fark edebilmek oluyor. Kaşlarının hafifçe çatılışı, dudaklarındaki yaramaz kıvrılış, gözlerindeki ısrarcı ifade kafamın içini dolduruveriyor. Bu yüzden hepsine sırtımı dönmek mecburiyetinde kalıyorum.

"Böyle bir yerde bisikletini neden çalsınlar ki hem?" diye kendi kendine devam ediyor o. Kilit takmış olmamı küçümsüyor neredeyse. *Durup dururken insanın kalbini neden çalıyorlarsa belki de ondandır Kayra Efendi.* "Buradaki herkes aileni tanımıyor mu zaten?"

Sorularına cevap olarak sonunda anahtar kilitte dönmeye karar veriyor. Çıkan sesle cennetle müjdelenmiş gibi seviniyorum. Yere bıraktığım sepetimi alıp bisikletime tutunurken Kay-

ra'nın yüzüne bakıyor, yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum. Dişlerim gözükmüyor, dudaklarım birisi onları iki yandan zorla çekiştiriyormuş gibi geriliyor sadece. *Sen pandomim seversin canım.*

"Çekilir misin önümden?" diye mırıldanıyorum tuhaf tebessümü sonlandırarak.

Kayra kaşlarını kaldırıp omzunu silkiyor. Onun bu tavrı sakin başladığım güne esaslı bir tokadı yapıştırıyor. "Ben de seninle gelebilecek miyim?"

Bisikletime iyice yerleşip küçük sepeti kucağıma çekiyorum. "Yetişebilirsen gelirsin," diye söyleniyorum kendi kendime.

"Çok da zorlanmam bence." Kulaklarının bu kadar iyi işitiyor olmasına şaşırmamalıyım. Avcılarda böyle özellikler vardır.

Pedalı çevirip ağır ağır bahçeden çıkıyorum. Daha sonra da daha hızlı çevirmeye başlıyorum pedalları. Çocukça bir yarışın içine ışınlanmışım sanki. Hemen arkamdan gelen Kayra'yı geçip izimi kaybettirmeliyim. Lakin bu kadarının fazla masalsı olacağını da biliyorum. Onun beni şuncacık yerde, ulaşım aracım bir bisikletken kaybetmesine imkân yok.

"Sepeti ben taşıyabilirim. Böyle senin için zor oluyor gibi görünüyor," dediğinde pedala hırsla biraz daha kuvvetli basıyorum. *Sepetimi sana vermeyeceğim, anlıyor musun? Benim yumuşadığımı düşünmeyeceksin o kurnaz aklınla.* Hem gece deliksiz uyuyabilmişim gibi sabah erkenden kalkıp yaptığım poğaçalar ve kurabiyeler var sepetin içinde. Kokusunu duyar duymaz içinden almak istemeyeceğini nereden bilebilirim ki?

İçimdeki saçları iki yandan örgülü, bir bataklık kenarında gözyaşı dökmeye meyli olan Özgü sızlanmaya başlıyor. Sabah uyanır uyanmaz benim yanıma geldiyse hiçbir şey yememiştir bu adam. Bir tanecik poğaça alsa ne olur? Göz hakkı denilen bir şey var. *Ay çok günah!*

"Konuşmayacaksın öyle mi?" diyor Kayra uzun bacaklarının avantajını kullanıp yanımda soluğu alırken. "Sepetin içindekiler çok kıymetli anlaşılan."

Beni konuşturmak için elinden geleni ardına koymuyor oluşuna iç çekiyorum. Yine de tek kelime etmiyorum. Kendisinin bilmediği şöyle bir gerçek var; ağzımı açarsam ona sepetin içindeki poğaçalardan ve canı çekiyorsa kurabiyelerden de ala-

bileceğini söyleyeceğim. Bu sebeple ağzım kelepçelenmiş gibi devam ediyorum yoluma. Ben yuvarlanıp düşmeden ya da eşyalarıma bir zarar gelmeden sahile gelmeyi başarıyorum.

Buraya kadar yalnız gelmişim ve hatta hâlâ yalnızmışım gibi örtümü çıkarıp seriyorum. Denize yakın olduğum için şimdi daha çok havanın serinliğini hissediyorum. Örtünün üzerine bacaklarımı kırarak oturduğumda ne yapacağımı bilemiyorum. Tamam, buraya kadar bir şekilde idare ettim de şimdi ne yapacağım? Zaten iştahım yerlerde sürünmüş, üstünden bir sürü ayak geçmiş durumda. Adamın karşısında yemek yiyecek takati hiç bulamam vallahi kendimde. Mecburen saklama kaplarından birini çıkarıp açıyorum. Diğeri için de aynı şeyi yaparken, Kayra hemen yakınımdaki bir kayanın tepesine oturuyor.

"O kayanın ne işi var orada?" diyorum gözlerimi kısarak.

Kayra söylediğim şeyi savruk bir gülüşle cevaplıyor. "Onu da ben getirdim. Evimi yanımda taşıyorum."

Gülecek gibi olduğumda dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıyorum. Elimde tutmaya devam ettiğim saklama kabını bana hatırlattığı anıların köşelerine değmemeye çalışarak adama uzatıyorum. "Gözünün önünde yiyemem," diye açıklama yapmaya girişiyorum. "Al bir tane."

"Bir tane mi alabiliyorum sadece?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç tane alabileceksin bu gidişle," deyince kalçasını yasladığı kayadan doğrulup örtümün kenarına geliyor. Eğilip dizlerini yere koyduğunda kıyın kıyın başka bir yere yanaşmak istiyorum.

Elini uzatıp aldığı poğaçanın yarısını tek bir ısırıkla mideye indiriyor. Çiğnediği lokma yanağını şişirdiğinde gözlerimi kaçırmak istiyorum. *Fare kapanı gibi tuzak bu!* "Çok lezzetli. Lütfen bir tane daha alabileceğimi söyle," derken sesi boğuk çıkıyor ve ben burada durmaya devam ettiğim sürece başıma gelecek olanı anlıyorum. Bu da aniden oturduğum yerden fırlamama sebep oluyor.

Ne serdiğim örtü ne de orta yerde bıraktığım saklama kapları umurumda. Hiçbirine elimi sürmeden arkamı dönüp bisikletime varıyorum. Okul bahçesinde oynanan bir oyunda yedek oyuncu olmuşum gibi hissediyorum. Sıram bir türlü gelmemiş. Geldiğinde de zil çalmış. Kafamın içinde işte o zil çalıyor, sus-

muyor. Gitmem gerek. Burada kalırsam sonunda oyuna dâhil olabileceğim fakat sonra herkes gidecek. Ben yine yalnız kalacağım. Yalnız oyun oynamak sıkıcıdır. Fakat çok daha kötüsü, yalnız oyun oynamak dışarıdan bakıldığında bile üzücüdür.

Bisikletimle düz yolda yavaş yavaş giderken, Kayra arkamdan gelmediği için rahatlayacağımı düşündüğümde nefes boruma koca bir erik gelip yerleşiyor. Deli yaptı bakın beni bu yaşananlar. İzmir'e değil, başka bir ülkeye kaçmalıydım belki de. *Tabii hislerimizi, içimizi terk etmeyenleri de sınır dışı edebilseydik. O zaman üzerine balıklama atlanacak bir fikir olurdu bu.*

Yapacak başka bir şeyler bulmalıydım. Keşke hava güzel olsaydı. Bir parçacık güzel olması bile yeterdi. Denize girer, kendimi tuzlu suyun şifasına emanet ederdim. Cildim pul pul olur, güneş beni şevke getirirdi. Tam bir yaz insanıyım sahiden de. O üç ayı kucaklayıp bir daha bırakmamak için elimden geleni ardıma koymamak gibi tuhaf huylarım var. Sevince böyle abartan, sevince böyle aklını kaybeden, sevince böyle hafif hafif çiseleyen yağmuru hissedince bile ağlamak isteyen kızcağızın biri oluyorum.

Menekşe teyzelere gitmek geçiyor bir an aklımdan. Gidersem başıma gelecekleri çok iyi biliyorum aslında ama o kadar çaresizim ki, kendimi nereye atacağımı şaşırıyorum. Üstelik Kayra yine peşimden geliyor. Koşar adımlarıyla bana yetişmekte zorlanmıyor olması artık asabımı bozuyor. Omzunun üzerinden ona bakınca elinde benim sepetimi görüyorum ve bu görüntü beni sinirlerinin bozulduğunu ele veren bir insana dönüştürecek, havaya gürültülü bir kahkaha savurtacak sanıyorum.

Bakar mısınız bizim avcıya? Almış eline prensesin sepetini, iz sürmeye devam ediyor. *Avcının da zeki, çevik ve ahlâklı olanı makbul demek ki...*

"Sende kalsın o," diye sesleniyorum pedallara kuvvetle yüklenirken. "Bana lazım değil artık."

"Yemeyecek misin hiçbir şey?" diyor o da yüksek sesle.

"Yemiyorum!"

"Hiçbir şey yemeden olur mu Özgü?" diye homurdanıyor babam gibi. Gidonu sıkıca kavrıyorum. "Niye yapıyorsun o zaman bu kadar şeyi?"

"Canım öyle istiyor," diyerek omzumu silkiyorum. "Gelmesene peşimden."

"Geleceğim."

"Gel gel," diyorum incecik bir gülüşle. "Çakır amca tüfeğiyle beraber seni bekliyordur."

Boğuk gülüşüyle gidon ellerimden kayıp beni sersemletecek diye korkuyorum. "Beni böyle mi korkutacaksın?"

"Seni korkutmaya falan çalışmıyorum ben," derken kırgınca çatıyorum kaşlarımı.

Yol boyunca o sepeti taşıyıp peşimden gelmeyi bırakmıyor. Ben de sanki daha hızlı sürmeye çalışırsam bu bisikletle haritaları aşıp başka başka memleketlere gidebilirmiş gibi davranıyorum. İçimdeki kirpi bana anlatmak istediği şeyleri deli gibi merak ettiği için yine dikenlerini saplamaya başlıyor aynı zamanda. Ona bu kadar meraklı olmamasını, canımı acıtmayı da bir kenara bırakması gerektiğini söylesem de umursamıyor. Çünkü kendi kendime konuşuyorum arkadaşlar. Sesli ya da sessiz hiç fark etmiyor. Sürekli kendi kendime konuşursam etrafıma dizdiğim taşların arkasına saklanmam daha kolay olacakmış gibi geliyor.

Çiseleyen yağmur saçlarımın nemlenmesine neden oluyor. Bisikletimi aynı yerine bırakıp kilidini takarken oyalanıyorum. Bir karar vermem lazım. "Özgü," diyor Kayra sepeti kapının önüne bırakıp tekrar yanıma geldiğinde. "Konuşmama izin verecek misin?"

"Yorgunum." Ayaklarımı yere abartıyla vurarak yürüyorum eve. "Kitap okuyacağım."

"Elbette yorgun olursun," derken o da kapımın önünde dikiliyor. "Hiçbir şey yemiyorsun ki."

"Midem bulanıyor," diye ağzımdan kaçırıyorum. Sonra da yanağımın içini dişleyerek ona sırtımı dönüyorum. *Söyle söyle, ağzını açtın ya geceleri onun göğsünde uyuyamadığın için pikeleri tekmelediğini de söyle.*

Kayra elini kapının pervazına yaslıyor ve kolu ben anahtarlarımı çıkarırken neredeyse başıma değecek gibi oluyor. İrkilerek geri çekiliyorum. *O kol kasını gözümün önünden çekip yufkacık yüreğimi kendi haline bırakır mısın lütfen?*

"Yemek yiyelim," diyor ılık bir sesle. "Senin için bir şeyler hazırlayayım. Canın ne istiyorsa..."

Yutkunuyorum. "Ben kendime hazırlayabiliyorum," derken anahtarı üçüncü denemede kilide yerleştirmenin burukluğunu yaşıyorum. "Hem Menekşe teyze de elinde tepsiyle gelir. Sen kendi karnını doyur." Anahtarı iki kez çevirip eve giriyorum. Kapıyı kapatmak için ondan tarafa döndüğümde kapı kadar boyu yüzünden başımı geriye atarak konuşuyorum. "İzmir'de tatil yapmak istiyorsan şehir tarafına geçmeni tavsiye ederim. Buralar çok güzeldir ama sana hitap edeceğini sanmıyorum."

Kayra bu sefer gülüşünü dudaklarını büzerek sol yanında topluyor. Göğsü o gülüşü içinde tutmasıyla sarsılıyor. Benim gözümün önüne de pizzanın üzerinde eriyen mozzarella peyniri geliyor. Kendisinden hiçbir farkım yok an itibariyle. "Buraya tatil yapmaya gelmediğimi biliyorsun," derken başını hafifçe öne eğiyor. "Gönlünü almam gereken bir bal perisi var."

"Yok!" diye yükseliyorum onun devam etmesini önlemek için.

"Tam karşımda durup bana kafa tutuyor şu an." Gözlerindeki altın rengi pırıltılara parmağımı dokundurup elime parlak bir toz bulaşacak mı diye merak ediyorum. *Benim meraklarım hep bu şekildir arkadaşım.*

"Vazgeçtim," diye mırıldanıyorum söylediğini yok sayarak. "Hazırlanıp başka bir yere gideceğim. Sen de keyfine bak." Kibarca gülümseyip dizlerimi hafifçe kırarak onu belli belirsiz selamlıyorum. Yukarıya kalkan kaşlarını gördüğümde vereceği diğer tepkileri izlemeyi kaldıramayacağımı bildiğimden kapıyı kapatıyorum hemen.

Dolabın karşısına geçip kendime kıyafet seçmem on saniye sürüyor sürmüyor. Üzerimdekilerden çabucak kurtulup dizlerimin üzerine gelen bebek mavisi bir elbise giyiniyorum. Kolları ve hatta üst kısmı bu havaya göre epey açık olduğu için kot ceketimi de almayı ihmal etmiyorum. Nemli saçlarımı kurulayıp atkuyruğu yapıyorum. Yüzüme renk getirmek için yaptığım hafif makyajı gülkurusu rengindeki rujumla tamamlıyorum. Biraz daha iyi hissedilmemi sağlayacak bu. Öyle umuyorum.

Çantama telefonumla cüzdanımı atıp bilekten bağlanan yumurta topuk ayakkabılarımı elime alıyorum. Kapıyı açtığımda hâlâ orada bekleyen Kayra'yı görmeyi elbette beklemiyorum. Onun sabırsızlığı yüzünden çoktan gidip bir şeyleri dağıttığını düşünmüştüm ben bu birkaç dakikada. Ancak adam beni yanıltmayı huy edinerek kapının kenarında kollarını birbirine

bağlamış halde duruyor. Bir ayağını duvara yaslayıp ağırlığını diğerinin üzerine vermiş. Gözleri kapalı, başını arkaya dayamış. "Erkencisin," diyor kirpiğini oynatmadan. "Ben daha çok beklemeye hazırlamıştım kendimi."

"Daha çok beklersin sen zaten," diye söyleniyorum ayakkabılarımı yere gürültüyle bırakarak. Ona hiç bakmadan bağlıyorum ayakkabının ince bandını.

İşimi bitirip kapıyı kapatınca o da gözlerini açıyor. Bana yandan attığı bakışı dönüp bakmasam da tenimin her noktasında iğne ucu gibi hissediyorum. "Şık bir yere gidileceğini bilseydim ben de ona göre giyinirdim."

Yanaklarım alev alıyorlar. "Seninle randevulaşmadım ben."

"Bunun için uğraşıyorum ben de."

Hiçbir şey söylemeden anahtarları çantama koyup yürümeye başlıyorum. Yağmur yağmıyor Allah'tan. Kayıp düşmeden bahçeden çıkabiliyorum. Kayra'nın arkamdaki varlığından korkmadan, endişeye düşmeden, çılgına dönmeden yürümeye devam ediyorum. Yemeklerini çok sevdiğim ve mekân sahipleriyle iyi anlaştığım bir yere geliyorum. Beni güler yüzüyle karşılayan Okan hemen denizi görebileceğim küçük masalardan birine yönlendiriyor. Ben sandalyeme yerleşir yerleşmez o ayaküstü sohbetini başlatıyor. Düğün için geldiğimi söyleyince tek gelmeme şaşırdığını ama beni gördüğüne çok sevindiğini söylüyor. Babası geliyor daha sonra. Onunla muhabbet ederken, Kayra'nın tam önümdeki masaya kimsenin yönlendirmesine ihtiyaç duymadan oturduğunu görüyorum.

Yüzü bana dönük olacak şekilde yerleştiği sandalyeye veriyor sırtını. Kümesinden kurtulan bir civciv benim etrafımda dolaşıp ortalığı ayağa kaldıracak sesler çıkarmaya başlıyor o an.

Okan masama sevdiğim mezelerden azar azar getirmeye başlıyor. Kayra'nın sesi duyuluyor an abartıyla. "Buraya bakacak mısınız?"

"Geliyorum hemen," diyor Okan kibarca. Bana dönüp gülümseyerek konuşuyor. "Afiyet olsun. Bir arzun olursa seslenmen yeter."

"Teşekkür ederim Okan, ellerinize sağlık."

Kayra'nın ne söylediğini buradan işitemiyor olmam nasıl bir talihsizlik! Ne anlatıyor öyle jest ve mimiklerini kullanarak o?

Masayı mı donat dedi, ne yaptı? Aman! Ne diyecek ki en fazla? Börülce istiyordur. Biraz da meze çeşitlerinden... Şimdi belli olur zaten. Çatalımı kavrayıp haydariden bir parçacık alıyorum ağzıma. Midem bir şeyler yemeye başladığım için hareketleniyor. Utanması olmasa folklor oynamaya başlayacak içeride.

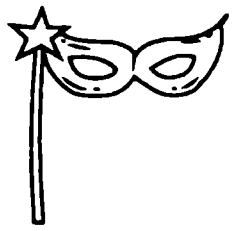
Üzerindeki siyah kot ceketi çıkarıp yanındaki sandalyeye bırakan Kayra'ya göz ucuyla bakıyorum. Haki yeşili renginde tişörtünün içinde onu görmek gidip koynuna kıvrılma isteğimi havalara uçursa da sandalyeye beni bağlamışlar gibi hareket etmiyorum. "Gıcık," diye söyleniyorum dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak. "Geçti karşımda gerine gerine oturuyor. Amacı beni uyuşturmak herhalde..." *Şam şeytanı herif!*

Garson çocuk önüne mezeleri sırayla bırakıyor. Bir de rakısını getiriyorlar. Suyunu katarken bana bakmak üzere olduğunu anlayıp yine çatalıma çeviriyorum bakışlarımı. Gündüz vakti içki mi içecek o? Hem de çilingir sofrası kurdurup. Demek ki o da aklıyla hareket etmeyi kenara bıraktı. Neyse, en azından koşullar eşit bu durumda. Mevzulara iyi bir bakış açısından yaklaşmak gerekiyor, değil mi?

Börülceden alıyorum ağzıma. Evirip çevirirken Okan tekrar yanıma doğru geliyor. Ona tatlı bir tebessümle bakarken, Kayra'nın yeniden seslendiğini duyuyoruz. "Usta buraya baksana. Buz getirmemişler bana."

Okan sabır diler gibi nefes alıp verirken bir de gelip bana sormasını istiyorum. Yani istiyorum derken elbette gerçekten sormasını istediğimden değil. Fakat olaya bakar mısınız? Sabır taşına döneceğim bu adamın aksilikleri yüzünden.

Kayra'nın arzusunu gerçekleştirmek için Okan bizzat kendisi harekete geçtiğinde, dayanamayarak Şam şeytanına ne yapmaya çalıştığını sorarcasına bakmaya başlıyorum. O da bana dudaklarını zehre bulandırıp o zehri her noktama yaymaya çalışır gibi bir dudak kıvrılışı yolluyor. Elindeki kadehi hafifçe bana doğru kaldırıp en acımasız selamlamayı gerçekleştiriyor. Arkada eski bir parça kısık sesle çalıyor bu esnada. *Lokman hekim gelse yaram azdırır, yaramı sarmaya yar kendi gelsin.*

25

Geçmiş durağı

Gün batarken ikimiz de yerlerimizden kımıldamıyoruz. Okan ve ailesinin küçük mekânında yerleştiğimiz masalarda karşılıklı oturmayı sürdürüyoruz, o sırada boşalan tabaklar, bardaklar toplanıyor. Kayra'nın masasından şişesi, mezeleri eksilmiyor. Onun Toros Dağları kadar büyük ve dik inadını çok iyi biliyorum. Bilmeseydim de bana öğretirmiş şu geçirdiğimiz saatlerde. Arkada sırayla çalan parçalara dudaklarını hafifçe oynatarak eşlik etmesinden anlarmışım. Yüreğimi nedensiz ve aniden içtiği suya bile katık edeceğini bellermişim.

Okan masama gelip gittikçe, Kayra çocuk gibi bahane ürettiği için belki de masası hiç boş kalmıyordur. Güleceğimi, koskoca adamın omzunu ısırarak ona karşı hissettiğim dayanılmaz duyguyu böylece dışarı vuracağımı sanıyorum. İkisini de yapmıyorum. İkisini de yapamıyorum desek daha doğru olacak. Bunları yapamamak şarapnel parçalarının uçuşarak etimin her noktasına saplanmasına sebep oluyor. *Şarapnel parçaları da İbrahim Kayra Üstün'e çalışıyorlarmış, çok üzücü.*

"Tatlı ister misin Özgü?" Okan'ın yanıma geldiğini sorduğu soruyla farkına varıp gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı ona çeviriyorum. Daldığım yerlerde boğularak can verecekmişim az daha.

"Teşekkürler, yemeyeceğim," diyorum küçük bir tebessümle. "Türk kahvesi alabilir miyim? İki tane olsun ama."

"İki tane mi?"

Düşünme payı bırakmıyorum kendime. "İki tane. Birini karşımda oturan beyefendiye götürürsen sevinirim." *Beyefendi dedim fakat kendisinin nasıl bir serseri kılıklı Şam şeytanı olduğunu cümle âlem biliyor.*

Okan ağzını açıp bir bana bir de Kayra'ya sırayla bakarken hafifçe omzumu silkmekle yetiniyorum. Düştük bir kere bu kuyuya. Koşup yanına varamıyorum madem en azından uzağından bir parçacık derman olayım. O bilmese de olur.

Önce benim kahvemi getiriyor hâlâ tedirgin bakışlar atan Okan. Sonra da gidip Kayra'nın masasına sade olmasını özellikle istediğim kahve fincanını bırakıyor. Bizimki önüne bırakılan kahve değil de kezzapmış gibi tuhaf bir bakış takındığında aldırış etmemeye çalışıyorum. Kendi fincanımı iki parmağımla kavrayıp küçük bir yudum alırken beni kara parçalarının arasına alıyor. Kara parçalarında salınmaya başladığımda kahvemi püskürtmeden içmeyi beceriyorum. Yanan dilimi de göz ardı edeceğiz artık. Buncacık kusur kadı kızında da olurmuş.

Beyaz fincanını uzun parmaklarıyla kavramasını izlerken gönderdiğim mesajı kabul etmesinden mütevellit kalbim göğüs kafesimde zikzak çiziyor. Bir yudum alıp yüzünü buruşturarak kafasını geriye doğru atmasını böyle uzaktan mı seyretmek zorunda kalacaktım ben? *Cidden aşırı kırgınım sana İbrahim Kayra. En çok bu mahrumiyet için. En çok bunu sığdıracak yer bulamadığım için. En çoklarımla gelip de yanına kıvrılamadığım için.*

Fincanını bana doğru hafifçe kaldırdığında kendi kahvemi hatırlatıyor bana. Gerçek bir hanımefendi gibi orta şekerli kahvemi içiyorum bu hatırlatmayla. Aradan iki dakikadan daha fazla zaman geçmiyor. Bana başını sol omzuna yatırarak öyle bir bakış atıyor ki, yerimden kımıldamamak mevzusunu bir mektup gibi zarflayıp uçuruyorum. "Sallana sallana gidemez ki şimdi eve," diyorum kendi kendime. "Yardımcı olmam gerek, çünkü ben kalbi kara olmayan bir insanım." *Yalnızca kara sevdalı olabilirim.*

Yerimden kalkıp toparlanırken onun da kaykılarak cüzdanını çıkardığını, parayı masaya bıraktığını görüyorum. Okan'la

kısaca vedalaşıp dışarıya çıkıyorum. Kayra da arkamdan geliyor. Normale göre daha yavaş olduğunu ve attığı adıma daha fazla dikkat ettiğini biliyorum. Çıkar çıkmaz ona dönüyorum tüm bedenimle. "Eve kadar yürüyebilecek misin yoksa senin için bir taksi çağırayım mı?" derken sesim buzlu dondurma yemişim de boğazım tırtıklanmış gibi çıkıyor.

Kayra yayvan bir gülüşle başını iki yana sallıyor. "Benim için taksi çağırma," diyor hâlâ düzgün konuşabiliyorken. "Beni dinle."

Tedirginlikle mekânın kapısına ve dışarıdaki insanlara bakıyorum. Ele güne rezil olmadan, dahası sevgili ailemi mahcup etmenin yakınlarına uğramadan buradan gitsek iyi olacak. "Burada olmaz," diye mırıldanıyorum. "Yürüyebilecek misin sen?"

"Seninle yürürüm," diyor ciddiyetle.

Önden yürürken bu defa gözüm arkada kalıyor. Aslında onun içtiği kadar başka birisi içseydi şimdi birilerinin kollarından tutarak eve götürülmesi gerekirdi. Veyahut gülerdi, belki ağlardı, saçmalardı. Kayra ufak sendeleyişleri dışında bu işi iyi kıvırıyor. Mesafenin az olması da içimi rahatlatıyor aynı zamanda.

Bahçeye yaklaşınca içime kazanlarca su döküldüğünü hissediyorum. Ardından o hisle kucaklaşıp vedalaşma imkânı bulamadan birbirimizi kaybediyoruz. Menekşe teyze bahçe kapısından girip kapımın önünde elindeki tepsiyle durunca Kayra'yı bir odun yardımıyla bayıltıp çalılıkların arkasına sakladığımı hayal ediyorum. Ne yazık ki bazı eksiklerim var bu plan için. İlk olarak elimde onu bayıltacak oduna benzer bir cisim yok. İkinci olarak adamın kafasına erişebilmek için yerimde zıplamamın kâr etmeyeceği kanısındayım. Son olarak ise Kayra bayılsa bile anason kokusunu gizleyebilecek imkânım yok. *Menekşe teyzenin burnunu mandallarsam belki...*

"Kuzum," diyor beni görür görmez coşkuyla. Hemen arkamdaki malum şahsı yakalayınca gözleri suratını asıp kaşlarını çatıyor. "Dışarı mı çıkıverdiydin?"

Kadının elindeki tepsiye uzanıyorum ama elbette yine kendini geri çekerek bana engel oluyor. "Bugün Okanların orada yemek yiyeyim demiştim," derken gülümsemeye çalışıyorum. "Sen yine zahmet etmişsin."

Menekşe teyze bana katiyen bakmadan arkamda hafif hafif sallandığını çok iyi bildiğim adama ölümcül bakışlar atıyor. "İyi yapıvermişsin çocuğum," diyor bastırarak. Onun imasına aldırmamayı deneyerek tepsiyi bir kez daha kendime doğru çekiyorum. Menekşe teyze de hamle yapınca kulağıma doğru yaklaştırıyor yüzünü. "Bu soysuzla mı gittin yimeğe? Leş gibi de kokuveriyor."

"Menekşe teyze," diyorum ikaz dolu bir fısıltıyla. "Yapma ne olursun."

"Ne yapıvermeyem? Gönder bunu zıbarıversin Çakır görmeden," derken yine bana hiç bakmadan Kayra'ya *tüfek yoksa ben varım* bakışlarını yolluyor.

"Yalnız ben hâlâ buradayım," diye araya giriyor Kayra. Ben de ala dönen yanaklarımla ona göz ucuyla bakma hatasına düşüyorum, bu düşüşle yüzüme birisi nefesini üflüyormuş gibi ferahlıyorum. Düşüşlerin ferahlattığına da şahit oldum ya daha da bir şey demem.

"Görüveriyom kazulet kimin boyunu," diye azarlıyor hemen Menekşe teyze onu. "Hiç merakta kalıverme."

"Menekşe teyzeciğim." Telaşla elinden tepsiyi almaya tekrar yelteniyorum. Lakin o tepside servet taşıyormuş gibi benden kaçırmayı kendine görev ediniyor. "Sen yorulma burada durup daha fazla. Ben de şimdi eve gireceğim zaten."

"Önce sen girivecen ben görüvecem," derken gözlerini belertiyor. "Herkes evine gidivecek. Hadi bakem."

"Ben nereye gideceğim o zaman?" diyor Kayra elini saçlarına götürüp onları iyice dağıtırken. *Hem öldürüyor hem de kanımı parmaklarına bulaştırıyor. Vicdansızlığın da bir haddi bir hududu var.*

"Allah'ım sen bene sabır ver kurban olduğum," diye söyleniyor Menekşe teyze.

"Ben onu göndereceğim," diyorum bu sefer tepsiyi çekiştirmesine izin vermeden kucaklayarak. "Çakır amca seni merak etmesin şimdi. Selamımı söyle kendisine. İyi akşamlar."

Menekşe teyzeyi güçlükle gönderebiliyorum. Bahçeden çıkana kadar arkasını dönüp dönüp bakmayı bırakamıyor kadın. Ona el sallamam ise sinirlerini hepten bozuyor olmalı ki, söylenerek uzaklaşıyor. Omuzlarımı düşürürken tepsiyi bir kenara

bırakıyorum. Başka çarem mi vardı sanki? Kayra'nın bu haliyle inadına inat ekeceğini, yerinden kımıldamayacağını biliyorum. Üstelik Çakır amcanın da kokusunu alır gibi olay yerine alet ve edevatlarıyla geleceğinden şüphem yok. Adamı göz göre göre vurdurursam İstanbul'u başımıza toplayacağız. *Tek derdim buydu, evet.*

"Başım çatlıyor," diye mırıldanıyor Kayra alnını kapının pervazına yaslayarak. "Beni yalnız bırakma."

"Şşt," diyorum anahtarı çevirirken. "Sodayla ayran karıştıracağım sana, tamam mı?"

"Yapma öyle bir şey," derken sesi sahiden acı çeken bir insanınkiyle eşdeğer çıkıyor. "İçemem onu."

Kendimi mermerlerin üzerine atacağım şimdi. Böyle olması içimi lime lime yapıyor. "Bekle burada," diyebiliyorum güçlükle. Tepsiyi bıraktığım yerden alıp çabucak mutfağa taşıyorum, peşinden de buzdolabını açıp koca sürahi ayranla bir şişe sodayı çıkarıyorum. Ayağımdaki ayakkabıların varlığını bile unuttuğumu sonradan farkına varıyorum. Önemsemiyorum. Kocaman bir bardağın içinde karıştırdığım ayranla sodayı gibi mutfaktan çıkıyorum. Kayra kapının önünde aynı şekilde durmaya devam ediyor. "İç bunu."

Bu güne dek mızmızlandığına bir kez dahi şahit olmadığım adamın yüzünü buruşturmasına tanık oluyorum. Yine de ikiletmeden bardağı elimden alıyor. Kafasına dikip neredeyse yarısını içmesinin ardından, devamını getirmeyeceğini belli edercesine başını sağa sola sallıyor. Bu kadarına bile şükrediyorum ve bardağı soğuk parmaklarına değerek elinden alıyorum. *Ay bu ok zehirli ama ya!*

Kapı ağzında durabileceğimiz kadar duruyoruz. Birkaç saniye... Dakikaya çevirdiğinde ben kapı koluna uzanıp bedenimi ondan biraz geriye kaçırıyorum. "Eve geçebilecek gibi hissediyor musun artık kendini?" diye soruyorum titrek sesimle.

Verdiği sesli nefes alnına düşen saçlarının bir tutamını havalandırıyor. Üzerine geçirdiği ceketi elinde taşımamak için giydiği besbelli. İlk fırsatta ondan kurtulmak istediğinden adım kadar eminim. Çöken gözaltları acımasızca oradan sırıtıyorlar. Çattığı kaşlarının alnında oluşturduğu iki çizgi, kirpiklerinin sıkça birbirlerine tutunması, elmacık kemiklerinin çok daha çıkık görünmesi, aralıklı duran dudakları... Bunlar yüklüyor

bana. Duruşunu yüklüyor. Bakışını, elini alelade kapıya yaslayışını, ağırlığını bir ayağının üzerine verişini... Kendini bana bırakmak istercesine başını önümde gayriihtiyarî eğmesini ölsem unutamayacağım, bunu anlıyorum.

"Benim aklım başımda," derken kendini inandırıyor daha çok sanki. "Sana anlatacaklarımı bu gece dinlemen gerekiyor."

"Kayra uyusan daha iyi olacak," diyorum zayıf bir direnişle. "Migrenin tutacak yoksa."

Dudakları sağ yanına kıvrılırken dişleri bu gülüşü talan etmek için eziyor. "Sen beni düşünme. Ben bizi düşüneceğim. Kapat kapını hadi."

Hayda! Hani aklı başındaydı bu beyefendinin? "Kapatayım mı?" diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Elini uzatıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, nefes almak için bile hareket etmiyorum. "Evet," diye fısıldıyor. "Söylediğimi yapıp kapının arkasında bekle. Sana kendimi başka türlü anlatamam."

Er ya da geç söyleyeceği şeyleri dinleyeceğimi biliyorum. Lansman gecesini defalarca kez katlayıp küçücük yapacağım ve bu kapının altından postalayacağım. Kayra'nın anlattıklarını dinlerken, o geceye dair hiçbir görüntü gözlerimin önünde yeniden canlansın istemiyorum.

Onun tüm bu dağılmışlığıyla bile güzel görünen yüzüne kapıyı usulca kapatıyorum. Kayra kapattığım kapıya sırtını veriyor, sadece onun sırtının yapabileceği bir titreme meydana geliyor kapıda. Ben de hislerimi dinleyerek sırtımı kapıya dayıyor, olduğum yere çöküyorum. Bacaklarımı kendime doğru çekip çenemi dizlerime yaslıyorum. "Ayakta duramayacağım," diyor kapının arkasından Karacaoğlan. "Kapının önünde çöktüm Özgü. Kapının önünde çekildi gücüm."

Gözlerim dolarken şimdiden burnumu çektiğime inanamıyorum. Evde ne kadar mendil varsa toplayıp getirseydim keşke yanıma. Hatta tuvalet kâğıdı şu an aşırı iş görebilirdi. Hazırlıksız yakalandım muhterem.

"İbrahim Kayra Üstün olmadan önceki hayatımı böyle bir kapının arkasından sana sesimi duyurmaya çalışarak anlatacağım. Sırtımı kapıya dayayıp soluğumu senin kucağına bırakacağım ki, bir yerden sonra tükenmeyeyim." Nasırlı bir ele doku-

nuyormuşum gibi hissettiriyor sesi. Parmak uçlarımı karıncalandırıyor. "Kuzguncuk'u biliyor musun? Ben orada doğmuşum. Anneannemin evinde. Hastaneye gitmek için geç kalmışlar. Sekiz aylıkken doğmuşum." Onun aceleci davranmasına hiç şaşırmazken, bana en başından anlattığı hikâyesine çıt çıkarmadan kulak veriyorum.

"Annem bana dört aylık hamileyken gelmiş anneannemin yanına. Öncesinde yurt dışındaymış. Fotoğraf sanatçısıydı annem. Ülke ülke dolaşırken görmüş o adamı." Duraklayıp havayı içine doldurduğunu duyabiliyorum. "Babamı yani. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama çok kısa sürdüğü belli. Taş çatlasa iki ay. Babamı iki aydan fazla görmemiştir ömründe. Bana hamile kaldıktan bir süre sonra Türkiye'ye dönmüş ama doğurmasından çok zaman geçmeden yine gitmiş." Küçük bir kaplanın kaybolmuş, çaresiz görüntüsüyle cebelleşiyorum o konuştukça. "Ben anneannemi gördüm ilk gözümü açtığımda. Uykudan uyanınca hep ona seslendim. Sessiz ama kendimi güvende hissettiğim bir çocukluk geçiriyordum. Beş yaşıma kadar sürdü bu. Sonra annem geri geldi." Kinayeli biçimde güldüğünü duyuyorum. Kafasını belli belirsiz vurduğunu hissediyorum kapıya. Bunu yapmasını engellemek için gidip kapıyı nasıl açmadığımı bile bilmiyorum. "Gelip beni karanlık bir saraya götürdü."

"Karanlık saray," diye mırıldanıyorum onun duyamayacağını bilerek.

Kayra gözlerimden süzülen yaşları görmeden devam ediyor. "Hiç peri yoktu orada Özgü. Korkunç bir kral vardı." Nefesim bana ihanet ederek boğazıma bıçak gibi dayanıyor. Kayra'nın kelimelerinden asıldığımı farkına varıyorum. "Annem yeniden evlenmiş. Beni yanına almasının sebebini sonradan öğrendim. Onların iğrenç bir kavgasına şahit olmuştum çocuk halimle. Meğer adamın çocuğu olmuyormuş. Günden güne kendini bu sebepten bırakmaya başlamış. Annem de beni tutup adamın karşısına çıkarmakta hiçbir sakınca görmemiş, çünkü canı isteyince oradan oraya sürükleyebileceği hazır bir çocuktum ben. Duygularım yoktu, olsa da bir anlam ifade etmiyordu. Adamın birinin çocuğu olmadığı için hiç tanımadığı oğlunu paket gibi taşıyıp başka bir ülkeye götürmüştü."

Ona hiç bakmadan, gözlerine yansıyan hislerine tanıklık etmeden dinlemek zulüm gibi. Hangisi daha az acıtır ki şimdi

canımı? Ellerine sarılarak ağlamak mı yoksa bir kapının arkasından telef edilmiş çocukluğunu dinlemek mi?

"Hiçbir masala yakışamayacak kadar kötü kralla aynı sarayda yaşıyordum. Çocuk sahibi olamamasının suçlusu benmişim gibi davranıyordu. Yemeğe onlarla beraber oturmamı istiyor, sonra da gözünü benden ayırmadan lokmalarımı sayıyordu. Bazen dayanıp döşenmiş odama gelip hiç gözünü kırpmadan beni izliyordu. Korkunç bir gölge gibiydi. Gelip bana uyduruk bir hikâye anlatmıyordu, nasıl olduğumu sormuyordu, iyi geceler bile dilemiyordu. Sadece varlığıma eziyet etmek için orada duruyordu."

Hayatımda ilk kez bir insanın canı kaldıramayacağı kadar çok acısın ve kimse ona yardım eli uzatmasın istiyorum. Kayra'nın çocukluğunu dinlemek beni hiç zorlanmadan bu isteğe çiviliyor.

"Elimde kâğıt kalem gördüğünde çılgına dönüyordu. İçini doldurduğum defterleri şöminede yanan ateşe nasıl attığını hiç unutmadım. Üstünden seneler geçti ama o günü zihnimde boşluğa çeviremedim."

"Annen bunları görmedi mi hiç?" diye sorarken sesimden ağladığım belli oluyor.

"En kötüsü oydu," diyor Kayra. "Gözlerini kapattı. Beni arkasına alıp kollamadı. Bir makineymişim gibi ne istiyorlarsa onu yapmamı bekledi. O sarayı benim için bir zindana çevirdiler. İki sene sonra da kocasını mutlu edemediğime karar verip Türkiye'ye gönderdi beni."

Dizlerime damlayan yaşlara acıyamıyorum. İçim başka bir şeye böylesine acı acı sızlarken hiçbir şeyin önemi kalmıyor. "Sonra büyüdüm. Sonra ben kaskatı olmuş bir bedenle büyüdüm. Tırnaklarımla aşılmaz denilen ne kadar engel olsa varsa onları kazıyarak büyüdüm. Ama kolay olmadı. Üniversite sınavına girmeden çok önce ne yapmak istediğimi biliyordum. Panik oldum." O sanki her şeyi kaygısızca halleden biriymiş gibi görünüyor. Fakat normal biri kadar kaygıları, korkuları, endişeleri var. "İlk sene sınavda hiçbir şey yapamadan çıktım. İkinci seneye hazırlanmayı bile düşünmüyordum. Setlerde sürüne sürüne çalıştığım bir dönemdi. Orada Olcay'la tanıştım. Beraber oturup kalkmaya başladık ve bir süre sonra bana gittiği

psikologdan söz etti. Terapi görüyormuş, başka türlü akıl sağlığını koruyamayacağı bir sektörün içindeymişiz."

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Ben de hiçbir şey sormadan kendini toparlamasını bekliyorum. Nihayetinde, "İçimi didikleyen şeyi çözmem lazımdı," diyor. "Çözemezsem devam edemeyeceğimi anladım. Ben bu işi yapmak istiyordum. Her şeyden çok istediğim şey buydu. Yardım almam gerekiyorsa alacaktım. Öyle de yaptım. Bir şekilde baş etmeyi öğrendim ya da kendimi buna inandırdım. Sonra yeniden sınava girdim, kazandım ve okula devam ederken setlerden, sahne arkalarından, fotoğraf atölyelerinden hiç çıkmadım. Yazdığım ilk oyun Derya'nın babası Galip Bey tarafından reddedildi, biliyor musun? Ben de fotoğraf çekmeye adadım bir süre kendimi. Uluslararası bir fotoğraf yarışmasına katıldım, ödül aldım ve tanınmaya da bu şekilde başladım."

O yarışmada çektiği fotoğrafı araştırıp görmüştüm. Müthiş bir çalışmaydı sahiden.

"Defalarca kez düştüm, düşecek gibi olduğumda ellerimi bir şeylerin altında kalma pahasına o çıtaya uzattım. Ben yok olduğumu, artık hiçbir şeye değemeyeceğimi düşündüğümde imdadıma yaptığım sanat yetişti. Hep denedim. Usanmadım. En sonunda o sahnede kafamın içindeki dünyayı kurabildim ve o zaman bile başardığımı kendime söyleyemedim. Bunun sonu olmayacağını düşündüm." Nefesini bıraktığını bile duyuyorum. Yorgunlukla omuzlarının çöktüğünü, gözlerinin ağır ağır kapanıp açıldığını hissediyorum. "Yapamadım Özgü. Her şey başıma yıkılacak, altında kalacağım, eskisinden bile daha kötü hale geleceğim diye korktum. Hiç korkmam mı zannediyordun? Eğer öyleyse senden özür dilerim. Hayal kırıklığına uğrattığım için, seni böyle üzdüğüm ve hiç hissetmemen gereken şeylerle uğraştırdığım için çok özür dilerim."

"Kapıyı açmak istiyorum." Elim usulca kapıda hareket ediyor. Onun yüzünü görmeyi daha önce hiç istemediğim kadar istiyor, serseme dönüyorum. "Açabilir miyim?"

"Sana itiraz edemem. Yapamam bunu. Gücüm yok bunun için." Anlattıklarının onu rahatlattığını ses tonundan dahi anlıyorum. "Ben hayatımın merkezine işimi koydum hep. İş bile değildi benim için. Tutkum oldu. Tutkunu oldum. O gece ben ilk kez depremi yaşayan insan gibi hissettim kendimi Özgü. Ne

yapacağımı bilemedim. Bu enkazla nasıl baş edilir, bunu göremedim. Yakıp yıkmaktan başka bir yol bilmediğimi fark ettim. Seni bu yangının içinde bırakamazdım, çünkü o an benden sana yangın merdiveni ya da çıkış kapısı olmayacağını hissedip mahvolmuştum. Çok büyük bir aptallık ettim. Karanlık sarayda esir düşen Kayra'nın umutsuzluğuna yenildim."

İçimi çekerek ağlıyorum. "Seni o sarayda yalnız bırakmamak için her şeyi yapardım," derken kelimeler birer hıçkırık gibi çıkıyor dudaklarımın arasından.

"Biliyorum." Başını bir kere daha kapıya hafifçe vuruyor. "Sen ışığın ta kendisisin."

"Artık kapıyı açmama müsaade eder misin?" Çocuk gibi yanaklarımı kollarıma silip kızardığını bildiğim burnumu çekmeye devam ediyorum.

"Beni affetmediğini biliyorum. Bütün bunları sadece gerçeği bil, beni sahiden tanı diye anlattım. Seni kollarımın arasına alamayacağımı biliyorum ama bunu tersine çevirmek için daima burada olacağım," dediğinde onu saçlarını okşayarak dizlerime yatırma arzum boy gösteriyor.

İnkâr etmek bana da ona da bir şey kazandırmayacak. Sesimi çıkarmadığımda daha iyi hissetmeyeceğim. Duygularımı gizlemeyi yediremeyerek, "Sana sarılmam gerekiyor benim," diyorum.

Sesini çıkarmıyor. Bunu fırsat bilerek ayaklanıyorum. Kapıyı açtığımda sırtını çekiyor ama yerde oturmaya devam ediyor. Göremediğim yüzüne bakmamı isteyip istemediğinden emin olamıyorum. Kapının önündeki paspasta oturan bu koca adamın sırtına yanağımı yaslayıp kollarımı belinden geçirerek sarılıyorum. Onun pırıltısı kaybolmuş gözlerini görmüyorum ama sırtının hafifçe sarsılmasından sessizce gözyaşı akıttığını anlıyorum ve ufak bir çocuk gibi yüzümü sırtına saklayarak ağlamayı bırakamıyorum.

26

Kavuştay mı?

Sabaha kadar o paspasın üzerinde oturup ona sarılmak, onun ellerimin üzerine uzanan parmaklarını hissetmek hiç zor olmazdı. Bunu Kayra'nın sırtında bulduğum o yuvaya sığındığımda anlamıştım. Elbette hayat göz alıcı bir film sahnesinden ibaret olmadığı için toparlanmalıydım. Nereye kadar adamın sırtında burnumu çekip durabilirdim ki? Sonuçta bir yerden sonra beynime zarar vermeye başlayacaktım. Midem de mikserleri kıskandırırcasına bulanacaktı. Hem Kayra da burada tutulup kalabilirdi. Sonra yine bana vicdan azapları, mahcubiyetler, kırık kalpler...

Bu yüzden istemeyerek de olsa kollarımı çözüp ellerimi omuzlarına koyuyor ve ondan güç alarak ayağa kalkıyorum. *Senden güç almak nasıl cafcaflı bir bölge, bu bölgeden ev alsam keşke kendim...* Ayarını kaçıran düşüncelerimin aksine bu ayrılış beni oluşturan her bir hücrenin ayrı bir isyan çıkarmak istemesine yol açıyor. Sanki kendimden bağımsız ayaklanmalar yaşıyor, bir yandan mantığımla bunları durdurmaya çalışırken, diğer yandan mantığımı bile baştan çıkarmaya muktedir bu hasret hissiyle savaşmaya çalışıyorum.

Kayra ne gibi iç savaşlar yaşadığımdan habersiz olduğu için, "Orada oturmaya devam edersen hasta olacaksın," diyorum. Zihnimi kendi karmaşamdan uzaklaştırma girişimim takdire şayan doğrusu. "Sonra Menekşe teyze sana zorla ömrünün so-

nuna yetebilecek kadar tavuk suyu çorba içirecek, benden söylemesi."

Az önce papağan gibi adamın üstüne tünememişim gibi çenemin son sürat çalışıyor olmasına karşılık Kayra, omzunun üzerinden bana bakarak hafifçe gülümsüyor. Hızlıca yüzündeki ıslaklığı elinin tersiyle sildikten sonra çevik bir hamleyle ayağa kalkıyor. Bu benim içimde süren ayaklanmalara hiç iyi gelmiyor. Dikkatimiz dağılıyor neticede. Adam yanımda koca, ulu bir çınar gibi yükselirken nasıl yutkunulacağını bile hatırlayamıyorum.

Ellerimi arkamda birleştirip parmaklarımı eğip bükerken, muhtemelen etrafı kızarmış olan gözlerimi kaçırıyorum Kayra'dan. "İstersen," diye mırıldanıyorum. "İçeriye gel." Söylediğim şeyin altını doldurma çabasıyla aceleyle ekliyorum: "Meyve yiyebiliriz. Dağ çileği var."

Dakikalar önce ciğerlerimi paralayan hikâyesini anlatmamış gibi adama dağ çileği yemeyi teklif ediyorum. Çünkü bu işleri kendi dünyama göre yürütmekten başka fikirlere gözüm kapalıdır.

Islak kirpiklerinin daha da sık görünmesine neden olacak şekilde hafif çekik gözlerini kısıyor, dudağını çocukluğunu başköşeme koyduğumdan emin olmak istercesine belli belirsiz büküyor. "Dağ çileği mi? Bu mevsimde, öyle mi?"

"Sanırım unutuyorsun," diye müdahale ediyorum. "Bizim seralarımız var ve babam çileği nasıl sevdiğimizi çok iyi bilir."

Geçebilmesi için kapıyı ardına kadar aralıyor, küçük bir adımla geriye çekilip kapı koluna sıkıca tutunuyorum. Destek almak lazım bir şeylerden sonuçta... Kayra ayakkabılarını hiç eğilmeden ayaklarının yardımıyla çıkarırken ve bol bağcıklarının avantajından faydalanırken başka türlüsü mümkün görünmüyor. Kapı kolu, duvar, portmanto, belki bir ayakkabı... Destek ünitesi lazım, anlıyor musunuz? Tam tersi durumda kadehleri ardı sıra ben indirmişim gibi sarsılmadan devam edemeyeceğim.

Kayra içeri geçerken ben de ardından ayakkabılarımla küçük bir mücadele yaşıyor ve birkaç saniyelik gecikmeyle kapıyı arkamdan anca kapatabiliyorum. Biraz evvel en derin yarasını bana sunmamış gibi aramızda derimi zorlayan bir sessizlik büyüyor. Bu histen kurtulabilmek adına mutfağa geçiyorum.

Kayra da annesini takip eden uslu bir çocuk gibi peşimden geliyor. Açıkta bir yaraya tuz bastırılmışçasına acı içinde sızlanacağımı zannediyorum.

Dağ çileklerini dolaptan çıkarıp bu dünyanın en mühim işiymiş gibi yıkamaya başlıyorum. Kayra'nın gözleri bir saniye bile üzerimden ayrılmıyor. Bakmıyorum ama görüyorum. Bir şekilde biliyorum. Kirpi dikenlerini tenime geçiriyor. Bakışlarından hudutsuz sayıda oklar fırlıyor olmalı, derimin üzerinde dans ediyorlar. Bu gerginlikle aniden çıldırıp çilekleri ortalığa saçtığımı hayal ediyorum bir an. *Yeter, bana öyle bakma. O kadar uzakta kalma. Bakışlarınla konuşup durma.*

Elimdeki kâseyle mutfağın ortasında duruyorum. "Salona geçelim," diye mırıldanıyorum güçlükle. *Her yer karınca karınca oldu burada farkındaysak.*

"Geçelim."

E geç madem.

"Tamam," dediğimde hareket etme yetim de yavaş yavaş yükleniyor bedenime. Küçük adımlarla kapıya doğru yaklaşıyorum. Onun yine arkamdan gelmesini beklerken, kolumu sarmalayan parmaklarıyla kızgın yağın içerisine cos sesi çıkararak bırakılan patatese dönüyorum. Patatese de mi benzeyecektim ömrümün en çiçekli baharında? Çıtır çıtır bir patates kızartması... Tam ağızlara layık! *Tövbelerin tövbesi, çok tövbeler tövbesi.*

Kayra elimdeki kâseyi alıp hemen yanında durduğu küçük masaya bırakıyor. "Sana söylemediğim bir şeyler daha var," derken gözleri o çileklerde oyalanıyor, parmakları da tenimde. "Ama bunun için bir kapının arkasına saklanmayacağım."

İçimde saatler önce üşüyüp duran bir yan vardı. Onu kat kat giydirmiştim hasta olmasın diye. Şimdi Kayra'nın söylediği her kelimeyle bir fazlalığı çıkarıyor üzerinden. Önce bereyi, sonra atkısını, ardından kalın mantosunu. Eldivenlerine sıra geldiğinde kocaman açtığım gözlerimle hem o yanıma bakıyorum, hem de Kayra'nın tişörtünün açıkta bıraktığı köprücük kemiklerine. O kemiklerin belirginleşmesi beni kollarında bayıltmak için ideal bir hareket.

"Ne söyleyeceksin?" diyorum fısıltıyla. Sesimi azıcık yükseltirsem anı çarçur edebilme ihtimalim arşa çıkacak sanki.

Boştaki eliyle saçlarını dağıtabileceği kadar dağıtıyor. Kara tutamlar parmaklarının arasından geçiyor, parmakları onlara hiç de şefkatli davranmıyor. *Birazcık hatırım varsa bu işi bana bırakırsın. Onlara hak ettikleri muameleyi göstermeye hevesli parmaklarım var benim.*

"Şunu söyleyeceğim," derken hâlâ yüzüme bakmayı başaramıyor. *İbrahim Kayra Üstün sen böyle başarısızlıklara tahammül edemezsin, yapma şunu Allah'ın aşkına.* "Şöyle söyleyeceğim daha doğrusu..."

Onun kıvranmasına gözlerimi kırpıştırarak bakarken, içimdeki fırfırlı uzun etek giyinen Özgü kahkahayı basıyor. Kulağının arkasında sarı bir çiçek var o Özgü'nün. Sarı saçlarını dalga dalga yapıp tek omzunun üzerine almış. Neşesinin de maşallahı var. Kayra toparlayamadığı her kelime yüzünden alt dudağını dişleyip bir süre sonra onu diliyle ıslatırken, neşesine bir de yerinde duramayacağı bir kıpırtı ekleniyor. Haliyle kıpırtısını adamın karşısında dikilmeye devam eden bana da bulaştırması gecikmiyor. "Dinliyorum seni," derken yanaklarıma oturan kan beni cana getiriyor.

Nihayet gözleri gözlerimi yakaladığında dudaklarını aralayıp normalden uzunca bir süre bekleyişini izliyorum. *Hadi be adam! Biraz da medeniyet için kullan şu dilini.*

"Seni çok incittiğimi biliyorum," diyor en sonunda boğuk sesiyle. "Senden sonra olacakları görme istedim içten içe." Omuzlarını silkiyor. "Orasını tam olarak bilemiyorum. Bildiğim çok daha önemli bir şey var. O da gözlerinin su yeşili bir bataklığa benzediği ve benim o bataklığa çoktan saplanıp kalmış olmam."

Parmaklarımı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için havalanıyorlar. Aslında içimden geçen onları yanaklarıma bastırıp kırmızılıkları bir parça olsun giderebilmek. "Asıl bataklık sensin," diye mırıldanıyorum Kayra'nın gülümsemesine sebebiyet vererek.

"Ben de öyle zannediyordum. Seni kendi bataklığıma çekeceğim ve orada debelenip duracağız. Sonra bir şey oldu Özgü," diye tane tane anlatırken kendini biraz daha kontrol altına alabildiğini hissediyorum. "O şeyin ne olduğunu bulmakta zorlandım. Hiç kalbime uğramamış bir duyguyu tanımaya çalışmak beni mahvetti. Uyumayı denedim. Uyanınca unutacağımı san-

dım. Uyuyamadım. Sızıp gözümü açtığımda da her şey yerli yerinde durmaya devam etti. Anneannemin evine gittim. Eski odamda uyurum belki diye. Anneannem kapıyı açtıktan sonra yüzüme baktı ve bana, *'geçmiş olsun köpek gibi ıslanmışsın'* dedi."

"O ne demek ki?" diye sorarken içimde bir su balonu daha patlıyor.

Göğsünü hareket ettirecek kadar büyük bir nefes alıp bırakıyor. "Sana âşık olmuşum," dediğinde yer ayaklarımın altından kayıyor. Yer ayaklarımı terk ediyor fakat Kayra ellerime sarılıyor. Oksijen maskesini düşüren bir hasta gibi inim inim inleyeceğimi sanıyorum.

Kemiklerim tüm zehirden, o zehri içine emen hislerden arınıyor o anda. Her şeyimle; heyecanımla, benliklerimle, beni ben yapan her duyguyla Kayra'ya uzanıp Kayra'da kalmak istiyorum. İşittiğim şeyden sonra her şey önemini yitiriyor. Kötülükler ayaklarımın dibine düşüyor. Karanlıklara rengârenk ışıklar açılıyor ve ortalık kutlama yerine benziyor. Daha fazla durmak anlamsızlaşıyor. Vakit kaybetmek beklemekten kokan bir çöpü andırıyor. Vakit kaybetmeyi ait olduğu yere atıp Kayra'nın ellerinden ellerimi sıyırır sıyırmaz kara saçlarına ulaşıyorum. Parmaklarım muradına eriyor nihayet. Onların sevincine ortak olarak ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. Kayra'nın dudaklarını kendi dudaklarımla mühürlüyorum.

Elleri kısacık bir süreliğine boşlukta duruyor fakat uyum sağlaması uzun sürmüyor. İyi ki sürmüyor. Kendimi geri çektiğimde utancımdan mutfağın bir köşesinde sessizce gözyaşı dökmek istemem. Veyahut buzdolabına koşarak kaptığım yumurtalarla şekeri karıştırmaya başladığımı düşünemiyorum. Adamın gözünün önünde sessiz cinnetimi yaşarım temiz temiz.

Kocaman elinin bir tanesi belime yerleşirken, diğerini sırtıma sabitleyerek beni kendine bastırıyor. Öpüşüme verdiği karşılık benimkini katlıyor, katlıyor ve şiddeti arttırıyor. Alt dudağımı dişleriyle çekiştirip yine öpüyor. Sıcak nefesini ağzımın içine vererek inleyişiyle parmaklarım saçlarından sakallarına kayıyor. Başparmaklarım sakalları üzerinde şekiller çiziyor. Daha fazla parmak uçlarımda duramayacak hale geldiğimde ise ayaklarımın üzerine basarak sonlandırmak durumunda kalıyorum öpücüğü. Kayra'nın nefesi yüzümü daha çok ısıtıyor. Kir-

piklerimi aralamaya fırsat bulamadan beni kucaklayıp bacaklarını beline sarmamı sağlıyor. Küçük çığlığımla boynuna sıkıca tutunurken, serseme döndüğünü ele veren gülüşüyle yüzümü seyrediyor.

Salona yürürken burnumu, yanaklarımı, şakaklarımı ve burnumla dudağım arasındaki o boşluğu bile öpüyor. Pusulam şaşıyor muhterem. Yerimi, yönümü, her şeyimi kaybediyorum.

Bacaklarım hâlâ adamın beline sarılı vaziyetteyken, koltuğa beni tutmayı bırakmadan rahatça oturuyor. *Bir kilo patates mi taşıyorsun sen Karacaoğlan? Ne bu nefesimi çalan haller?*

"İyi misin?" diye soruyor nefesini toparlarken.

"İyiyim," derken pürüzlü çıkan sesim yüzünden boğazımı temizliyorum. "Neden iyi olmayacağım ki? Gayet iyiyim ben. Sen iyi misin?"

Dudaklarının kıvrılmasını izlerken, parmaklarım istemsizce boynunda hareket ediyor. "Ben de iyiyim," diye yanıtlıyor beni normal bir konuşma gerçekleştiriyormuşuz gibi. İnsanlar birbirlerini öptükten sonra hal hatır sorarlar çünkü genelde. "Rahat mısın peki?"

"Yanına da geçebilirim aslında. Bacakların ağrımasın şimdi böyle," derken banyoya kaçarak başımı soğuk suyun altına soktuğumu hayal ediyorum. Beyin damarlarımda tıkanıklık mevcut şu an. Evet, tam şu an.

Yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Ağrımazlar," diyor net bir tavırla. "Kuş kadarsın."

"Yok, o kadar da değilim ben," diye açıklama yapmaya koyuluyorum. "Boyum bir yetmiş. Kısa sayılmam ama sen çok uzun olduğun için gözüne küçük görünebilirim."

Burnunu boynuma yaslayıp kokumu içine çekerken titriyorum. "Sürekli kucağımda taşımak isteyeceğim kadar miniksin benim için."

Onu göğsümün içine sığdırma imkânım varmış gibi sıkıca sarılmayı planlarken, tiz ve gerçek bir çığlık atmama sebep olacak bir patlama sesi duyuyoruz. Panikle Kayra'nın omuzlarına sıkıca tutunurken onun da kaşlarını çatarak beni yanına, kolunun altına çekmesine izin veriyorum. Sesin dışarıdan değil, çok daha yakından geldiğini anladığımızda, oyalanmaya bir son vererek ayaklanıyoruz. Kayra önden hareket ederken, ben arka-

sından tişörtüne tutunarak yürüyorum. Banyoya girer girmez ise olanlar oluyor.

Günlerdir çok açtığımda yüzüme fışkıran sularıyla beni karşılayan musluk kendinden geçmiş iyice. Muhtemelen su borularından biri patladığı için duyduk o sesi de. Biz de içeriye geçince etrafa su saçan musluk her yerimizi ıslatıyor. Kayra'nın ağzından tam olarak duymayı beceremediğim bir küfür çıkıyor. Onun tişörtünü biraz daha çekerek kendimce bir ikazda bulunuyorum fakat evi su basmak üzereyken bu yaptığımın çok da akıllıca olmadığını fark ediyorum.

Kayra musluğu elleriyle kapatmaya çalışırken fıskiye görevi uyguluyor sanki ve ben saçlarıma kadar sırılsıklam oluyorum. Elimde olmadan kıkırdamaya başlarken, o da benim yüzüme bakıyor ve kahveleri neredeyse yok olacak şekilde gözleri kısılana kadar gülüyor.

En nihayetinde Kayra suyu vanadan kapatmakta buluyor çareyi. Yarın bir usta çağırmamız gerektiğini söylerken dahi gülüşümü bastıramıyorum. Odama doğru hareket ederken, bu elbiseden kurtulmak istiyorum bir an önce fakat Kayra da arkamdan gelince planı değiştiriyorum. Ona babamın burada kalan tişörtlerinden birini verip giyinmesini söylüyorum. "Bunu duyarsa hiç hoşuna gitmeyeceğinden eminim," diyor serseri bir tavırla.

"O yüzden duymaması gerekiyor," derken abartıyla fısıldayarak bunun bir sır olduğunu ima etmeye çalışıyorum.

Kayra benim odadan çıkmamı beklemeden üzerindeki ıslak tişörtten çabucak kurtuluyor. Onu bir plaja gitsek de böyle görebileceğimi içten içte kendime tekrar ederek utancımı dizginlemeye çalışıyorum. Lakin faydası yok. Bu sebeple pijamalarımı alıp salonda jet hızıyla giyinmeyi tercih ediyorum. Odaya geri döndüğümde neyse ki onun da verdiğim tişörtü çoktan giyindiğini, yatağın kenarında oturduğunu görüyorum.

Bakışları benim üzerimde aheste bir hızla dolaştıktan sonra, "Şimdi ölsem etim sızlamaz bal," diyor nefes alır gibi rahatlıkla.

Bu gece beni ufalaya ufalaya dağıttığı, sonra tekrar ellerini kullanarak bir araya getirdiği yetmemiş miydi? Daha fazlası için ruhum şeffaf bir perdeyle eşdeğer sevgili okur. İç göstereceğim aşikâr. Adımlarım tereddütsüzce ona doğru atıyorum bundan mütevellit. Yatağa uzanmasını istediğimi belli ederce-

sine omzuna dokunuyorum. Beni ikiletmiyor. Koynuna defalarca kez arzuladığım gibi kıvrılırken, bal kavanozundan kucaklayıp ağzıma, yüzüme bulaştırdığımı düşünüyorum. Onun bana seslenişi hayal dünyamı ovalarca genişletiyor.

"Sen her yanınla sevilecek bir insansın ama ben seni sevdikten sonra bir şey oldu bence." Sesiyle beraber kullandığı sözcükler de kalbimin pencerelerine ışık tutuyor. "Öyle derin, öyle yoğun bir sevgi ki bu, senin sevildiğin her yer çorak bir arazi şimdi. Artık hiçbir şey yetişmez. Ben seni öyle çok sevdim. Öncesinde hiç sevilmemiş oldun fakat bunu yadırgamadın."

Tüm masallardan daha güzel, daha anlamlı konuşuyor ve ben o konuştukça dudaklarımın iki yana doğru genişlemesini engelleyemiyorum.

Biz günlerin ardından derin bir uykuya dalarken içinde kuzenlerimin ve kardeşimin bulunduğu gruptan üst üste gelen mesajlardan bihaberim. Yarın gözlerimi neye açacağımdan da öyle.

27

Felaket alanı

Kapı gümbür gümbür çalıyor. İlk önce rüya gördüğümü düşünerek başımı yasladığım göğse biraz daha gömüyorum ve uykunun peşine takılıyorum. Fakat bunun rüya olmadığını bana acımasızca kanıtlamaya çalışan kişi her kimse ısrarla o kapıyı yumrukluyor. Belki de tekme atıyor, bilmiyorum. Kapıya hiç nazik davranılmadığı ve öyle bir niyete de sahip olunmadığı ortada.

Kayra'nın homurdanarak bana biraz daha sıkı sarılmasına karşılık birbirlerine tutkalla yapıştırılmış gibi duran kirpiklerimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Karacaoğlan'ın nasıl bir şeyle mücadele ettiğimden elbette haberi yok. Bacağını benim bacağıma atarak yatağa biraz daha mühürlenmeme neden oluyor. Hesaba katmadığı ufak şey ise onun bacağının ağırlığını benim zavallı bacağımın kaldırıp kaldıramaması durumu. Göğsünden parmağımla dürtüyorum ilk önce. Kolunu belime daha çok sarmalayarak geri dönüş yapıyor. *Kaptancığım iyisin hoşsun, yüreğimi sabah kuşları gibi öttürüyorsun ama birazdan ev başımıza yıkılacak. Pek sırası değil sanki.*

Çenesindeki sakalından hafifçe çekiştirerek, "Kayra," diye mırıldanıyorum pürüzlü sesimle. Elimi yüzümü yıkamadan adamı uyandırmaya çalışırsam olacağı buydu. Boğazımı temizliyorum küçük bir öksürükle. "Uyanman lazım. Kapıya vuruyor birisi."

Normalde uykusunun ağır olmadığını biliyorum. Hem kendi söylediklerinden bunu çıkarmak zor olmamıştı hem de daha önce de onunla birlikte uyumuştum. Benim aksime zıpkın gibi ayağa dikilebilecek bir bünyeye sahip. Ancak dün o kadar çok şey yaşanmıştı ki, ruhsal ve bedensel olarak yorgun düşmüş olmalı. Ben bile henüz uyuyalı bir saat olmamış gibi hissediyorum kendimi. Sahi ne kadar zamandır uyuyoruz ki? Gün ışığı içeri sızdığına göre saatler geçmiş aradan.

Kapı tekrar gümbürdüyor. Bu sefer boş bakışlarımı perdeye sabitlemeyi bırakıp hareket ediyorum. "Kayra," diyorum daha net ve yüksek sesle. "Duymuyor musun? Ev yıkılacak neredeyse." Adamın kollarının arasından güçlükle sıyrılmaya çalışırken, ateşten çemberlere değmemeye çalışan bir sirk cambazını andırıyorum. *Sirklerden ve hayvanat bahçelerinden hiç hoşlanmam, konusu açılmışken söyleyeyim. Dünyayı minnoş kalpli Özgüler yönetsin istiyorsanız kalbi kırmızıya boyamanız yeterli olacaktır. En azından kendi aramızda yüzümüz gülsün.*

"Ne yapıyorsun öyle?" diyen pürüzlü, boğuk sesini duyuyorum Kayra'nın. Tek gözünü zar zor açarak koca bacağını üzerimden kaldırmaya çalışırken bana bakıyor. Darmadağın olmuş saçlarım yüzüme düşüyor hep. Onlara üfleyerek görüş açımı genişletmeye çalışıyorum ve utangaç bir gülümseme yolluyorum uyku mahmuru beyefendiye.

"Birisi sanırım kapıyı kırmaya çalışıyor da," diye açıklama yapıyorum onun sabah güzelliğine dalıp gitmemek için çabalarken. *Erkek güzeli misin be insafsız tohumlu?* "Amacına ulaşamadan ona engel olmam gerekiyor."

Sonunda söylediklerimi algılayabilip iki gözünü de açmayı başarıyor ve ben bunun için iki gözüne de birer tebrik öpücüğü bırakmak istiyorum. Sağır sultanın bile duyduğu gürültüyü fark edince kaşları çatılıyor hızla. Evi başımıza yıkacaklarını anlayınca zihninin aksine hâlâ ayılamamış uzuvlarını üzerimden çekmeye çalışıyor ama gittikçe birbirimize daha çok dolanıyormuşuz gibi hissediyorum. Nihayet herkesin kolunu bacağını çekebilmesi yine birkaç saniyemizi almış oluyor. Bu süreçte ben çatının başımıza yıkılmaması için dua ediyorum içten içe.

Kayra, "Ben bakarım," diyerek müdahale etmek istiyor fakat ona dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana sallayarak karşı çıkıyorum.

"Menekşe teyze gelmiş olabilir," diyorum. Ardından gözlerimi kocaman açarak, "Ya da daha kötüsü Çakır amca... Tüfekle öldürülmeni hiç istemem gerçekten." Çabucak uzanıp yanağına küçük bir öpücük bırakıyorum. İşin aslı içimden kafasını göğsüme bastırmak geliyor. *Ciğerimde yerin hazır neticede.* Elbette bunu yapamayarak yerimden doğruluyorum ve Kayra'nın itiraz etmediğine şükrediyorum. Bizim birbirimizi ikna etme girişimimiz sırasında yedi şiddetinde bir depremin verebileceği hasara yönelik çalışmalar devam ediyor çünkü.

"Geldim," diye seslenerek kapıya ulaşıp açıyorum. Açmamla birlikte içeri doğru yuvarlanan bir cüsseyi son anda seçiyorum, kendimi geriye atarak bir çığlık savuruyorum havaya.

Yerde kıvranan Kartal'ı fark etmemle gözlerim yuvalarıyla anlaşamadıklarının kararını alan kiracı gibi evlerinden çıkmaya kalkıyorlar. "Geldin de şimdi mi geldin Özgü?" diye homurdanıyor yerde abartıyla uzanıp inleyerek. "Ne uykusuna yattın sen? Kış mı sevda mı? Ne uykusu bu? Açıklasana."

Şaşkınlıktan bildiğim dili unutuyorum. Ayarlarıyla oynanan bir telefona benziyorum şu an. Türkçeden Japoncaya geçiş yaptım ve buna adapte olamayacağım besbelli. Ağzımı açarsam söyleyeceğim şeyi hiç kimsenin anlamayacağı gibi ben de bir fikir sahibi olamayacağım.

"Sen neredesin ya?!" diye haykıran Öykü sesini tüm kasabaya duyurmak istercesine cinnet geçiriyor gözlerimin önünde. "Dünden beri seni arayıp duruyorum."

Bakışlarım Kartal'ı yerinden kaldırmak için koridora ayakkabılarıyla giriş yapan Ege'yi bulurken, "Özgü," diyerek hiç aramıza katılmaması gereken isim arzı endam ediyor kapı önüne. Öykü'nün lafı kursağına kaçarken, ben bir Allah'ın kulu şu ayarlarımı düzeltsin, dışımdan da Türkçe konuşabilecek hale geleyim diye bekliyorum. *Bunlar nasıl boş bekleyişler? Bu bekleyişler hep kurtlu.*

"Al işte," diye delirdiğini ele veren bir gülüş takınıyor Öykü. "Biliyordum ben böyle olacağını. Kızım sen niye teknolojinin nimetlerinden yararlanmıyorsun? Kapıyı kıracaklardı bu ikisi sahiden! Kapıyı diyorum. Babamın evinin kapısını kıracaktı bu

Kartal edepsizi. Ege de yardım yataklık konusunda maşallahı olan bir arkadaşımız olduğu için bu tarz suçları işlemekten geri durmuyor biliyo- Oha o ne?"

Haykırışı şu kapıyı açtığımdan beri ilk kez gerçek bir tepki vermeme sebep olarak sendelememe yol açıyor, çare kapı koluymuş gibi parmaklarımı ona sarıyorum. İkizimin bakışları Kayra'nın üzerindeyken, gözleri adamın tişörtüne fırlayacak diye endişeleniyorum. Saçmalamayı asla bırakamayacağım bir zaman dilimindeyiz. Canını seven ortamı terk edip kendine başka bir ülkede yeni bir hayat kurar. "Babamın tişörtü değil mi o?"

Sihirli cümle buymuş gibi yere yapıştığını düşünmeye başladığım Kartal garip sesler çıkararak bir tanecik dostuna tutunuyor ve hemen doğruluyor. Yeni ameliyattan çıkmışçasına beti benzi atmış. Ege'nin de bilmiş bakışları beni yokladığında olacakların hesabını tutamayacağımı farkına varıyorum. "Amcamın tişörtü mü?" diyor Kartal buz gibi sesiyle. "Bu herif burada dikiliyor ve üzerinde amcamın tişörtü var, öyle mi?"

"Tam olarak öyle görünüyor kardeşim," diyerek onu onaylıyor Ege de.

"Gençler." Kayra'nın sesini duyunca kendimi bir halıya sararak rulo haline getirdiğimi hayal ediyorum. *Fazla Yeşilçam filmi seyretmek böyle anlarda yakama yapışmasa normalim aslında.* "Yolunuz uzundu sanırım. İçeri geçelim mi?"

Kayra şu an ne söylese Kartal'ın sinirine normalden otuz kat basacağı için sevgili kuzenimin sevdiğim adama kilitlenen bakışlarında nefret dolu bir parlama oluyor. Bu noktadan sonra olabilecekleri ağır çekimde gözlerimin önünde oynatıyorlar sanki. Ege'nin desteğinden kurtulan Kartal bir çırpıda Kayra'ya ulaşarak yumruk savuruyor, Ege de arkasından sorgusuz sualsiz bu uçamayan kuşa katılıyor elbette.

Ortalık birbirine giriyor. Kayra'yı dövebileceklerini sanmıyorum ama yine de Kartal'ı tutabilmek için harcanan enerjiyle ülkede kalkınma gerçekleştirilebileceği gerçeği değişmiyor. Aynı sahne ikizimin gözlerinin önünde de oynamış olacak ki kısa bir an bakışıyoruz. *Anca beraber kanca beraber...*

Öykü Kartal'ın önüne kendini atarken, ben de Ege'nin önüne atıyorum ve onlara alttan alta *yapacağınız her hamle önce bize gelecektir* mesajı veriyoruz. Ege burun kemiğini sıkıp üst-

ten üstten bana bakarken, bunların hangi ara bu kadar uzadıklarını anlayamıyorum açıkçası. *Yavaş büyüyün biraz lütfen. Hızınıza yetişemiyoruz sonra deli fişekler.*

Kız kardeşim herkesin kendine gelmesi gerektiğine dair tehdit içeren bir konuşma gerçekleştirirken, Kayra'nın babamın tişörtüyle orta yerde durmaya devam etmesine iç geçiriyorum. Kartal'ın hırıltılarını duyuyorum oysa hâlâ. Acaba odama geçip bir daha oradan çıkmasa mı bizim kaptan? Diğer türlü ben hızla ağlamaya başlayarak bu olanları kaldıramadığımı söyleyeceğim. Bu sırada sık sık içimi çekeceğim. Kartal ağladığım için daha çok sinirlendiğini söylerken bana dayanamadığını ifşa edecek. Bilemiyorum. Bu ters etki de oluşturabilir. Kayra'nın ağlamamda daha büyük bir payı olduğunu körü körüne savunarak tekrar adama saldırmak isteyebilir. Hayır, işin sonunda Karacaoğlan'ın da dayanamayarak bizim şimşek kılıklıya bir tane patlamasından endişeleniyorum ben. İşler iyice sarpa sarar yemin ederim.

"Şimdi," diye soluklanıyor Öykü benim içimdeki kaostan habersiz. "Herkes sakinliğini koruyacak. Diğerleri geldiğinde burayı böyle karışık görürlerse hiçbir şeyin önünü alamayız." Onu dinlemeyip havalara bakıyormuş gibi yapan Kartal'ın ensesine patlatıyor bir tane ikizim. "Duydunuz mu beni?"

"Yapma işte şunu," diyor hırlamayı bırakamayan kuzenim.

"Sen de havalara bakıp benim tepemin tasını attırma velet!"

"Alaz dayıma da böyle dersin artık Öykücüğüm," diyor Ege yapmacık sırıtışıyla. "Pardon ya. Öykü ablacığım diyecektim."

Ellerim dehşetle iki yana düşerken panik atak krizine giren biri gibi çenem titriyor. "Alaz dayım mı dedi o?" Öykü'ye korkumun altını kırmızı kalemle çizen bakışımı atıyorum. "Lütfen bana babamların gelmediğini söyle." *Lütfen beni burada bıçaklama!*

Annemin karnını aynı anda paylaştığım insan çaresizlik dolu gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. "Önden önden boşuna mı geldik sanıyorsun?" diye haykırıyor adeta. Şu an birbirimize niye bağırdığımız hakkında en ufak fikrim yok. Bir şekilde bu enerjinin ve adrenalinin dışarı atılması gerekiyor. "Telefonuna bakmaya zahmet edebilseydin bütün bunlara gerek kalmayacaktı."

Duyduklarımla gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken, kafasını bir yerlere çarpıp dünyası dönen aptal bir civcive benzediğimi biliyorum ama yine de kendime engel olamıyorum. "Önden mi geldin?" Sesimin yükselmesiyle beraber iğneleyiciliğim önlenemez bir keskinlik gerçekleştiriyor. "Önden önden Kartal ve Ege'yle mi geldin? Bizi uykumuzda öldürmesi için kiralık katil gönderseydin keşke Öykü. Önden önden!"

"Ayıp oluyor abla," diyen Kartal'a da ters bir bakış atıyorum.

Alaz amcamın babamla beraber buraya geliyor olduğunu öğrenmek bütün işleri değiştiriyor nihayetinde. Tam kavuştum derken adamın cenaze namazını kılmaya başlayacaklar. Ben de bağrıma Fatma Girik gibi kara bir taş basmak zorunda kalacağım.

Tam dışarı çıkıp Kayra'nın boşluğunu aratmayacak bir taş bulmaya karar vermişken, kollarıma değen sıcak ellerle bu düşünceden sıyrılıyorum. Sevdiğim adamın yüzünü görebilmek için başımı geriye eğmek mecburiyetinde kalıyorum. Kaşları bu aptal durum yüzünden öyle çatılmış vaziyette ki, içindeki ejderhanın boğazında biriktirdiği ateşi neredeyse görebildiğimi sanıyorum.

"Biraz sakin olabilirseniz," diyor Kayra hırslı ejderhasına rağmen. "Doğru düzgün bir çözüm bulabileceğimize eminim."

Ben boyun fıtığı olmakla cebelleşirken, bir yerlerden hırlama sesi geldiğini fark edip önüme dönüyorum hızla. Biliyorsunuz ki burada köpek beslemiyoruz. Evcilleşmemiş tek hayvanımız Kartal, "Çek ulan elini kolunu kızın üzerinden!" diye yükseliyor bize doğru.

Yüce rabbimin bana verdiği sabra sığınarak, "Kartal!" diye bağırıyorum en az onun kadar yüksek sesle. Kayra bu dakikadan sonra arkasını dönüp gitse itiraz edecek bir cümlem dahi yok. Sonuçta kim böyle bir tımarhanenin içine kan bağı olmadan karışmak ister ki?

"Sizin burnunuz pisliğe battığında," derken kibarlığımı koruyabildiğim için kendimi yanaklarımdan öpesim geliyor. Kayra'nın da aynı şeyi düşündüğünü umarak konuşmaya devam ediyorum. "Bu adam size yardım etti." Söylediklerimi pekiştirmek için elimle omzumun üstünden Kayra'nın göğsüne vuruyorum. Durumu daha da dramatikleştirmek adına ihtiyacımız olan tek şey birinin ağlamaya başlayıp bayılması. Çok şükür ki

şimdiye kadar kimse buna cüret etmiyor. "Siz de şimdi ona yardım edeceksiniz. Beni duydunuz mu? İtiraz istemiyorum."

Çocuklar afallayarak birbirlerine durumu değerlendirdiklerini belli eden bakışlar atıyorlar. Öykü ise bana yalnızca dudaklarını kımıldatarak, "Başarılı bir konuşmaydı," demeye çalışıyor. Gerçekten çileden çıkmamın yanı sıra yıllardır sahnede tavşandan tutun ağaca kadar girmediğim rol kalmamıştı. Bu kadarını da yapamayacaksam bana verilen emeklere yazıklar olsun. Ne denir başka?

Kartal ve Ege hiç hoşlanmasalar da söylediğimin doğruluğu canlarını sıktığı için kabulleniyorlar. Üçkâğıtçı Kartal bu işte en çok canını sıkan şey babasının ve çok sevdiği amcasının arkasından iş çevirmekmiş gibi davranırken vicdanıma oynamaya çalışıyor. Söz konusu babam olunca gerçekleşmesini beklediği sızlama yokluyor yufka yüreğimi tabii fakat duygusallığıma kendimi kaptırmanın hiç zamanı olmadığının bilincindeyim. O yüzden bu tuzağa düşmeyeceğim.

Gelmek üzere oldukları için hızlıca bir görev dağılımı yapıyorum. Ege ve Kartal, Kayra'yı Çakır amcamlara götürüp teslim edeceklerdi. *Bu hayatta sevdiğim adama tehlikeli paket muamelesi yapmak da varmış.* Biz de Öykü'yle Kayra'nın eşyalarını toplayacaktık, ikimiz eşyaları ışık hızıyla sahibine teslim ederken, ben de uzun zamandır görmediğim ailemi güleç bir yüzle burada bekliyor olacaktım. Basit, etkili, hızlı!

"Bir saniye," diye araya giren Kayra'nın yüzünde bozuk süt içmiş gibi bir ifade var. "Bu kadar karmaşaya gerek var mı gerçekten? Biraz fazla abartıyorsunuz, babanla görüşebilirim."

Sevdiğim adamın suratına, "Hayır, görüşemezsin!" diye haykırmamak için vücudumda bulunan bütün kasları kullanmam gerekiyor. Babam, amcam ve hatta Ege de burada olduğuna göre eniştem bir takım halinde geliyor. Kayra'nın anlamadığı şey bu. Hayatında hiç döndüre döndüre dövmemişlerdi bu adamı belli ki. Gözlerimin önünde amcamın Kayra'ya kafa attığını şimdiden görebiliyordum ben. *Bu adamın boyu 2.68 amca. Bunu nasıl başardın?*

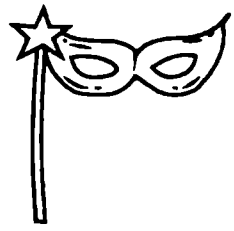
"Olmaz," diyorum içimdeki fırtınalara inat sürerek. "Kayra anlamadığın bir şey var ki ben seni yeni buldum. Tekrar kaybedemem."

Kartal rahatsızlığını boğazındaki olmayan gıcığı temizleyerek gürültülü bir şekilde gösterince, Kayra uzun kollarını iki yana açıyor çaresizce. Kabullenişi söyleyecek bir söz bulamadığından olsa gerek diye düşünüyorum. "Orada çok can güvenliğim varmış gibi," diye söyleniyor. *Bu tehlikeli hayatı ben seçmedim sevgilim.*

"Oyalanacak vaktimiz yok," diyerek Kayra'nın itirazını görmezden geliyorum. Saçlarım sıcaktan alnıma yapışmış, üstümdeki pijama derimle bütünleşmiş halde. Daha fazla su kaybedersem buraya düşüp bayılacak olan kişinin ta kendisiyim. Bu yüzden Kayra'yı ve çocukları önüme katıp dışarı sürüklemeye başlıyorum.

Kapıdan çıktığımız an karşımda küçük kuzenimi görünce hep beraber donakalıyoruz. Böyle hareket etmeden dursak kimse bizi göremez bence de. Cansu Betül gözlerini kısarak karşısında gördüğü bu saçma manzaraya bakıyor. Anlam vermeye çalışırken panikle bizi uyarmak istercesine arkasını dönüyor ama artık her şey için çok geç. Maaile Dağhanlar ve Karacalar karşımızdalar. Annemle babam taze âşıklar gibi kol kolalar. Rüya babasının kucağındayken, teyzem çantasında bir şeyler aramakla meşgul. Arayışına bizi gördüğü an son vermek zorunda kalıyor.

Yasemen yengemin, "Bu insanlar bizim akrabamız bile değil," dediğini duyuyorum uzaklardan. "Biz bu düğüne niye geldik Alaz?" Ne var ki amcam sevgili eşini duymaktan çok uzakta. Bakışlarını Kayra'ya sabitlemiş, atacağı kafa için kazanması gereken hızı hesaplıyor. Birisi göğsüme ağır bir yumruk vurmuşçasına nefes alamadığımı hissediyorum. Sanırım bir aptal gibi yere yığılacak olan kişi benim.

28

Baylana limon

Gözlerim kapanmadan önce Toprak'ın Şirin teyzemin yanına koşturarak geldiğini görüyorum. Aklımdan geçen ise yaşanacak olan kıyametten bağımsız bir şekilde, Rüya'nın neden Melih eniştemin kucağında olduğu. Bu kız yedi sekiz yaşlarında değil miydi?

Önce gözümün önünde renkli renkli benekler oynaşıyor, sonra da dünyam karanlığa bürünüyor. Geriye doğru düşerken beni kimin tuttuğunu bilemiyorum ama kuvvetli iki kolun arasına çekildiğimi hissediyorum. Ortalığın iyice curcuna haline geleceğini yarı baygınken bile düşünebiliyorum. Bayılırken de huzura eremiyorum anlayacağınız. İnsanı bayılırken bile rahat bırakmıyorlar. Yarı kapalı gözlerim etrafı puslu görürken Kayra'nın göğsüne başımın yaslandığını farkına varabiliyorum. O vaziyetin içindeyken dahi çok uzaklarındaymışım gibi duyabildiğim cümbüş seslerini seçebiliyorum.

Birileri beni Kayra'nın kucağından almaya çalışıyor. Annemin tiz sesini diğerlerine göre daha yakından duyuyorum. Ardından da tamamen karanlıkla buluşuyorum.

Limon kokusu dört bir yanımı sarmışken, kirpiklerimi birbirinden ayırarak kendime gelebilmeyi bekliyorum. Aradan ne kadar zaman geçti, bu süreç içerisinde kim kimi bıçakladı ya da evi polis basacak hale gelindi mi gibi sorular beynimi anında meşgul etmeye başlıyor. Bir el beni incitmekten korkarcasına

saçlarımın arasında dolaşırken, başka bir el bileklerimi ovalıyor. Gözlerim aydınlığa kavuşmaya başlar başlamaz ise annem nidasını serbest bırakıyor. "Uyandı yavru kuşum," diye bağırırken yüzümü buruşturmadan edemiyorum. *Eğer her şey aynıysa ben uyumaya devam etmek istiyorum. Bir süre daha baygın devam edebilirim bu nereye gittiği belli olmayan hayatıma.* "Çok şükür Allah'ım. Ateş gördün mü? Uyandı kızımız."

Birisi annemin neden günlerce komada kalmışım da nihayet gözlerimi açmışım gibi davrandığını bana izah edebilir mi? Edemez misiniz? Hiç mi biriniz edemezsiniz? Peki, ben de öyle düşünmüştüm zaten.

Yerimden doğrulmaya çalışıyorum. Dağınık yatağın üzerinde hareket ederken, babamın saçlarımı okşayan elleri harekete geçip beni durduruyor. "Hemen kalkma Özgü," diyor sesindeki soğuk hava dalgasını hissettirerek. "Başın dönecek tekrar kızım."

Nasıl hemen kalkmayayım babacığım? Kayra'yı etrafta göremiyorum. Aynı zamanda amcam ve ergenliklerini zirvede yaşayan kuzenlerim de ortalıkta yoklar. Bu ne demek biliyor musunuz? Bence artık en az benim kadar iyi biliyorsunuz muhterem. Bu düpedüz kanuna aykırı yapılacak bir sorgunun kokusunun buram buram etrafa yayılması demek. Bu beni yüz üstü gömmeniz, üzerime toprak atıp evlerinize dağılmanız demek. *Zanlı avukatını istiyor şu anda! Beni burada zorla tutarak suça ortak olamazsınız.*

"İyiyim ben baba," diye mırıldanırken onun gerginlikten kaskatı olmuş yüzüne dudak bükerek bakıyorum. "Kayra nerede?" Oysa kahvaltıda yürek de yememiştim ama... Ay ben kahvaltı yapmaya vakit bulamadım ki henüz. Her şey üst üste gelerek kumdan kalelerimi yıkıyor.

"Sen bırak şimdi Kayra'yı," diye annem araya giriyor aceleyle. Omuzlarımdan tutarak beni yatağa çivilemeyi deniyor. "Amcanla enişten onunla konuşuyorlardır içeride güzel güzel. Dinlenmene bak bebeğim."

Annemin ellerinden kurtularak yatakta midemin bulanmasına sebep olacak kadar çabuklukla toparlanıyorum. "Onları yalnız mı bıraktınız?" derken sesim ağlamalıklı çıkıyor. Babamın gitgide daha çok rengi kaçan yüzüne bakmaya cesaret etmemle birlikte sesimin tonunu biraz düşürüyorum. "Özür dilerim babacığım. Her şey o kadar ani gelişti ki." Yüzümü ellerimle kapattığımda çaresiz

bir inleyiş dudaklarımın arasından kaçıyor. "Hiçbir şeyi planlamadım. Buraya gerçekten birazcık iyi olabilmek için geldim ben."

"Özgü." Babam tüm sinir ve stresine rağmen benimle yumuşak bir tonda konuşmak için elinden geleni yapıyor. "Sana güveniyorum güzelim." Durup kendini belli belirsiz bir dudak kıvrılışıyla düzeltiyor. "Sana ve Öykü'ye herkesten, her şeyden daha çok güvenip inanıyorum. Ben sadece sen üzülme istiyorum."

Gözümden süzülmeye pek hevesli olan bir damla inişe geçince babam onu parmaklarıyla silip bana uzanıyor. Kollarının arasına aldığında onun bu dünya üzerindeki en muhteşem baba olduğunu düşünüyorum. Öyle ki bu düşünce bana içeride şu dakika yaşananları bile unutturuyor. Duygusallıkla kapattığım gözlerimi işte bu acı gerçekle sonuna kadar açıyorum. Adamı parçalayıp bir bavulun içine mi sığdırmaya çalışıyorlar acaba? İkiye katlasalar bile hiçbir bavula sığmayacağı ortada. Yalnızca kollarını ve bacaklarını tek bir bavula sığdırsalar... *Ay ben ne yapıyorum okur arkadaşım? Oturmuş burada sevdiğim adamın katlediliş şeklini ve bedeninin ortadan kaldırılışını mı düşünüyorum? Bir de pikenin altına girip kapıyı kapatmalarını isteyeyim bizimkilerden oldu olacak. Daha neler!*

"Demek herkesten daha çok güveniyorsun, öyle mi?" Benim kafamın içindeki hengâmeyi, duygusal baba-kız konuşmasını ve içeride olup biten hiçbir şeyi umursamayan annem ellerini beline dayayıp babama kırgın gözlerle bakıyor. "Demek herkesten ve her şeyden daha çok! Kaç senelik karından daha çok öyle mi Ateş? Benden? Şiir'inden? Bal gözlünden, çocuklarının annesinden?"

Buyurun sosyolojik kitaplara konu olacak ailemden bambaşka bir manzaraya... Buyurdunuz mu? Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Şimdi bu odada başka bir kaos yaşanacak demektir. Bu da benim sıyrılıp Kayra'ya yapılan işkencelerin ortasına atılmam için fena bir sebep değil. Gözlerim ani bir hinlikle ışıldayarak annemin aksilik akan yüzüne mıhlanıyor ve gördüklerimden gayet memnun kalıyorum. Çok enteresan. Şunca yıllık ömrümde annemle babamın tuhaf tartışmalarından birinin suyuna ekmek banacağım hiç aklıma gelmezdi.

Babamın sabır isteyen ses tonunu duyduğumda, ilgisini anneme kaydırmış olmasını fırsat bilerek ani hareketlerde bulunmamaya çalışıyor ve yerimden yavaşça kalkıyorum. Midem

bir an içerisinde bulunduğu sınırlardan memnun değilmişçesine taarruza kalkmak istiyor fakat ona sakin olmasını söylüyorum. *Kusmanın da bir sırası var ama şimdi değil, lütfen. Bir de seninle uğraşmak istemiyorum.*

Ateş Dağhan'ın benimle ilgilenemeyecek halde olduğuna kanaat getirince de tüy gibi adımlarla Kayra'yı bulmak için içeriye geçiyorum. Korkudan kalbim asıl görevini unutup jimnastik hareketleriyle beni sıkıştırıyor. Adamcağızın başına neler geldiğini hayal dahi edemiyorum. Bu yüzden ailemizin erkekleriyle baş başa olduğu odanın kapısını açarken, bir kere daha bayılmaktan deli gibi korkuyorum. Karşılaşacağım manzaraya kendimi alıştırabilmek için yere bakarak giriyorum içeri. Gözlerimi kaldırmaya cesaret edebildiğimde gördüğüm şeyin saçmalığı karşısında donup kalıyorum.

Amcam ve eniştem ayrı ayrı koltuklarda kaşları çatık bir vaziyette oturuyorlar. Kartal havai fişek yutmuş gibi odanın ortasında volta atmakla meşgul. Birisi ateşlese üçlü salto yapabileceğinden şüphem yok. Ege babasının ortamda olmasından mütevellit daha sakin bir şekilde ayakta durmakla yetiniyor. Kayra ise... Gözlerim onu bulunca göğsüm genişliyormuş gibi hissediyorum. Aynı ifadeyi onun yüzünde ve neredeyse can simidine tutunur gibi bana bakan gözlerinde görünce ise ayaklarımı oldukları yerde sabit tutmak için hayatımın en büyük mücadelelerinden birini veriyorum.

Zavallı adamı karşılarında bir koltuğa oturtmuşlar, sıcaktan buharlaşıp gitmesini bekliyorlar sanki. *Yok isterseniz güneşe yatıralım, pastırma yaparız daha lezzetli olur.*

Kayra diğerlerine aldırmadan bedenim üzerinde dolaştırdığı bakışlarını yüzümde sabitleyip, "İyi misin?" diye soruyor. Ona hızlıca uzanarak *'ben iyiyim de sen daha ne kadar iyi olabileceksin onu bilmiyorum işte'* diyerek sızlanmamak o kadar zor ki... Amcamın güler gibi ses çıkararak homurdanmasına karşılık dudağımı dişlesem de Kayra'ya başımı sallayarak yanıt verebiliyorum. Yanıt vermekten kastım sadece jest ve mimiklerimle konuşabilmek tabii. Yoksa sesim içime kaçmış durumda muhterem.

"Baba," diyor Kartal sinir bozucu tavrıyla. Ona gözlerimi belerterek baksam da beni asla görmüyor. "Üzerinde amcamın tişörtü varken nasıl konuşuyor, duyuyor musun?"

"Amcanın tişörtü mü dedin?" diyerek yavaşça oturduğu yerden yükseliyor eski serserilerden Alaz Dağhan. "Benim abimin tişörtünü mü giymiş bu..."

"Amca!" diye lafını kesiyorum aceleyle. Ben sanki bayılmamışım, ölmüşüm de hayalet olarak buraya gelmişim gibi sesim içlerinden geçip gidiyor. Kimse beni veya söylediklerimi umursamıyor. Bir tek Kayra bana olan aşkından dolayı benimle iletişime geçebiliyor sanki. *Ah Romeo! Dur şimdi onun sonu iyi bitmedi.*

"Dayı," diyerek benim sesimi bastırıyor Ege. Bu iki küçük hainin hesabını sonra kesmeyi aklımın bir köşesine not ediyorum. Buradan sağ salim çıkabilirsek tabii. "Enişteмin tişörtünü verilmiş bu şerefi kırığa."

Kayra oflayarak eliyle yüzünü sıvazlarken, ben o tişörtü verdiğim ana geri dönüp kendimi bir tokatla bayılttığımı hayal ediyorum. Hak etti bunu o minnoş Özgü. İyi niyetinden kaybetti, çok yazık.

Melih eniştem sonunda olaya el atma kararı vererek oturduğu yerde dikleşiyor. "Ege Cevdet!"

"Efendim babacığım?" diyerek hemen uslu çocuk rolüne geçiş yapıyor bizimki.

Tek kaşını kaldıran Melih eniştem, "Edebini takınarak konuş, tamam mı oğlum?" diye ikaz dolu sesini doyuruyor.

Ege bir şeyler mırıldanıyor ama bunu kendisi de dâhil kimsenin duymadığından adım kadar eminim. Melih Cevdet Karaca insana çok söz hakkı tanımıyor neticede. Her ne kadar amcamın bunu çok umursamayacağını bilsem de yıllar sonra deniz feneri görmüş zavallı bir denizci gibi eniştemin aklı başında bir insan olduğu gerçeğine tutunmak istiyorum. Bizi bu fırtınadan kurtarabilecek tek bir şey varsa onun da bu olduğuna kendimi ikna ediyorum. İnsanın biraz umuda ihtiyacı oluyor, biliyorsunuzdur.

"Enişte," diyorum en acıklı bakışlarımı vurucu bir maske gibi giyinerek. "Şu halinize bakın, ne yapıyorsunuz Allah aşkına?" *Kuzum deseydim tam olacaktı ama iyi ki demedim bence. Gerçekçiliğimizden ödün vermeyelim.*

Melih eniştem halime acıyıp üzülüyor olacak ki, mantıklı her insanın yapacağı üzere beni bu yangının ortasından kur-

tarmak için kollarını sıvıyor. "Herkes aklını başına toplasın," diye tane tane konuşurken bakışlarını odadaki erkeklerin üzerinde dolaştırıyor. "Koskocaman insanlar var karşınızda. Nasıl davranmaları, nerede, ne yapmaları gerektiğini bilecek yaştalar." *Allah'ım bunları da mı duyacaktım ahir ömrümde? Binlerce şükür!* "Ayrıca siz ikiniz," diye devam ederken Kartal ve Ege'yi işaret parmağıyla gösteriyor enişte. "Boylarınıza bakmam ikizini de alırım ayağımın altına. Anlaşıldı mı?"

Kartal ve Ege bir hayli bozulsalar da itiraz edecek cesareti bulamayarak durumu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Kartal'ın söyleyecek birkaç sözü var gibi duruyor aslında ama beyninin içinde ne varsa sindirmesi gerekiyor artık. Hazımsızlık problemleriyle uğraşacak takatim kalmadı. En korktuğum tepki ise amcamdan geliyor elbette. Dudaklarını yamuk bir gülüş ele geçirirken teatral bir havada ağır ağır alkış tutuyor. *Ben bir tek kendim delirdim sanıyordum, meğerse sülaleyi etkileyen bir virüs varmış ortalarda.*

Ege'yi ve Kartal'ı enişte sindirebilmiş olsa da amcamı bu dünyada bastırabilecek çok fazla insan yok arkadaşlar. Sadece bir tane var: Yasemen Canseli Dağhan. İsminin aklımdan geçmesiyle kapının sonuna kadar açılıp yengemin çatık kaşlarla karşımızda dikilmesi bir oluyor. "Alaz, beni buraya kadar yalnız bırakmak için mi sürükledin acaba?"

Yasemen yengeme sıkıca sarılıp arkasına saklanmak ve beni bu çıkmazdan kurtarsın diye kılıcını, kalkanını kuşanmasını istiyorum. Amcamın yüzündeki neredeyse dudak ısırmasına neden olacak ifade ise bu isteğimi katlandırıyor. Doğru yolda olduğumu bir kez daha anlıyor, talihin yüzüme gülmeye başlamasına tutunuyorum. Birazdan bütün evin kadınlarının birlik olup beni ve beraberimde vurgunu olduğum adamı canavarların elinden kurtaracağına inanmaya başlıyorum. *Affedin canım ailem. Size canavar muamelesi yaptığım için kalbim sızlıyor fakat kimse haksız olduğumu iddia etmeye kalkışamaz.*

Amcam yengemin tepesine fırlamak üzere olduğu sinirlerini yatıştırmak için yerinden sakince kalkarken, sanki onların boşluğunu tamamlamaya çalışır gibi annemle babam salona giriş yapıyorlar. Babamın çattığı kaşları eşliğinde Kayra'yı yirmi iki parçaya ayırıp her bir parçasını uzak memleketlere uçurma planı gözlerinde oynaşıp dururken soluklandığını görüyorum.

Annem onu içeride en fazla bu kadar tutmayı başarabilmişti sanırım. Veyahut olacakla öleceğe çare olmadığını kabullenen her insanın yapacağı gibi yaşanacakların hemen olup bitmesini istemişti. *Benim hayallerim vardı. Hayallerim hayal mi olacaktı sevgili seyirciler?*

"Gelin yavrucaklarım gelin," diyerek içeri Şirin teyzem girdiğinde kalbim atışlarının kontrolünü biraz daha sağlama yoluna gidiyor. "Açlıktan oyun oynayacak takatiniz bile kalmadı sizin."

Önden Cansu Betül, onun arkasından el ele tutuşmuş olan Toprak'la Rüya geliyorlar. Boş buldukları yere yerleşme gayelerindeler bir an önce. Kopmuş olan ve dahi kopacak olan başka bir kıyamet umurlarında değil. Terk dertleri daha çok yemek yiyip bir an önce oyun oynayacak kuvvete sahip olabilmek. Gerçi Cansu Betül'ün etrafa attığı tedirgin bakışlar onun yaşının çok daha üzerinde bir insanın ruhunu çaldığını ispatlar nitelikte.

"Ay evet," diye annem sesini yükseltiyor yüksek bir enerjiyle. "Özgü de bir lokma yememiş hâlâ. Şu renge bakın. Bembeyaz kesilmiş çocuğumun beti benzi."

Babam ağzının içinde homurdanıyor yine. Kartal da onu taklit edercesine arkasını getiriyor ama eniştemin ikazından sonra bunu daha sessiz yapmaya çalıştığı belli. Bu hain kuşla göz göze gelmeye çalışıyorum. Gözlerimin tam içine bakıp ne demek istediğimi anlasın diye. *Seni zamanı gelince yem yapacağım. Gagalasınlar kanatlarını nankör çocuk.*

"Hemen bir şeyler hazırlayalım biz o zaman." Yasemen yengem Alaz amcamın onu tutmakta ısrarcı olan ellerinden sıyrılıp annemlerin yanına varıyor. "Bahçeye kurarız değil mi sofrayı?"

"Çok özledim bahçede yenilen yemekleri," diyerek salınıyor Şirin teyzem. Eniştemle birbirlerine baktıklarında tatlı bir gülüş gönderdiğine de şahit oluyorum. Zaten kurban benim gönlümün sahibi olunca herkes birbiriyle cilveleşsin, ortalık sevgi yumağına dönsün. Bıçaklar yalnızca bizim için bilensin. Vah benim talihi eksik başım vah!

Annem Kayra'nın yanına çabucak ulaşıp koca adamı yerinden oynatmaya çalışıyor. Allah'tan Kayra kendisine yardımcı oluyor da kolundan tuttuğu bahtsız yönetmenciğimi peşinden hareket ettiriyor. "Sen de şöyle dışarı çık biraz. Çocuklar sana

bahçeyi göstersinler. Geçip oturun, istediğiniz gibi kurulun." Babama dönüp bakamıyorum annem konuştukça. Lakin annem kimseye fırsat tanımamakta kararlı duruyor. "Değil mi Kartal? Ege?" diye çocuklara seslenirken abartılı göz kırpmasından da bu gayet anlaşılabilir. *Sen tüm kahramanları kıskandıracak kadar kurtarıcı özelliğe sahipsin anneciğim. Eminim şimdiye kadar yazılmış hiçbir kitapta ya da çekilmiş hiçbir filmde senin gibi cadı süpürgesi olan bir melek yoktur.*

Bizim iki kafadar somurtuk yüzleriyle tek bir itiraz da bile bulunamadan Kayra'yı da yanlarına alarak dışarı çıkıyorlar. Bu durumdan Kayra'nın da en az onlar kadar memnuniyetsiz olduğunu ve ikisini birden tokatlayacak bir somurtma yarışına girdiğini görünce kalbim ikiye bükülüyor. Bir şeyler söylemek, ona uzanıp bu karmaşanın içinden çekip çıkarmak istiyorum ama elimden sadece olan biteni çaresizce izlemek geliyor. *Elimden gelse hafızasını bile silerim, siz ne diyorsunuz.*

Kayra ortamdan çıkınca bir anda gerilen bütün sinirler gevşiyor, sofra telaşı herkesi gürültülü bir heyecanla sarıveriyor. Ben de yardım etmek için peşlerine takılıyorum ama aklım bambaşka bir yerde olduğu için tutukça hareket ediyorum. Kartal ve Ege'nin sevdiğim adama son darbeyi vurarak arkasına bakmadan kaçmasına sebep olacaklarından deli gibi korkuyorum. Gerçi bu saatten sonra çocukların bir şey yapmasına gerek kalmadan gitse adamı suçlayabilecek bir tek kelimem bile yok. *Ama sen yine de gitme Kayra ne olursun, daha yeni gelmiştin zaten.*

İçimde beni yavaş yavaş öldüren bu hisle daha fazla mücadele edemeyeceğimi kabul edince babama ve amcama çaktırmadan yavaş yavaş uzaklaşıyorum ortamdan. Görüş açılarından çıktığımda, hızlıca Kayra'nın artık kurumuş olan tişörtünü kapıyorum. Sanki her şeyin sorumlusu Kayra'nın şu an üzerinde olmaya devam eden babamın tişörtüymüş gibi davranmaya başlıyorum. Acilen o herkesin dilindeki giysiden kurtulup kendi tişörtüne kavuşmalı. Babamı tansiyon hastası yapmaya gerek yok. Hem burada bir tansiyon aleti olup olmadığından da şüpheliyim. Annem delirip tansiyonun düşme ihtimaliyle hem tuzlu ayran yapar, hem de yükselme ihtimalini atlamayarak limonlu su yapıp getirir babama. Adamın ruhsal olarak dengesiyle oynadığımız yetmediği gibi tansiyon dengesini de talan etmiş oluruz böylelikle.

Aradığım üçlüyü çok da uzaklaşmamış olarak bulunca, sonunda Kayra'yı ikimiz için de can tehlikesi olmayan bir ortamda görmenin rahatlığını yaşıyorum. Kartal ve Ege'ye uzaklaşmaları gerektiğine dair attığım kötü bakışlar işe yarıyor, ortalığın daha fazla karışmasına mahal vermemek adına kafa kafaya verip bizden uzaklaşmaya başlıyorlar. Kartal son bir defa dönüp çatık kaşlarıyla bana bakmayı ihmal etmiyor. *Vallahi sırtıma yapışan pijamadan ve yaşananlardan sinirlerim harap olmuş durumda, bu tişörtle kendini dövdürtme bana Kartal.*

Kayra'ya daha bakamadan, "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Yanına geçip oturunca da elimdeki tişörtü mahcup halimle ona uzatıyorum. "Bunu giysen daha iyi olacak gibi görünüyor."

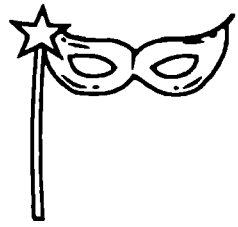
"Burada mı?" Adamın dudaklarından kaçan gülmekle hıhlamak arası çıkan ses kaya gibi yüzüne bakmam için yeterli oluyor. Etrafa şöyle bir bakıp o da benimkine benzeyen bir kavuşma arzusuyla göğsünü içine doldurduğu nefesle şişiriyor. "Bence sizinkiler kasabanın ortasında beni katletmek için bunu kullanabilirler."

"Söyleme öyle," derken ellerimle yüzümü kapatıyorum inleyerek. Hissettiğim utanç duygusu yüzümü fazla güneşe maruz kalmışım gibi kızartıyor kesin. "Her şey o kadar üst üste oldu ki... Bir yerden sonra takip edebilme özelliğimi kaybettim." Onun bileğime hafifçe dokunmasıyla parmaklarımın arasından bakışlarını yakalıyorum. "Hâlâ gitmek için bir şansın var. Yani olanlar sadece olacakların ön hazırlığı olabilir. O yüzden..."

Tıpkı arzu ettiğim gibi parmaklarını tamamen bileğimin etrafına sarıyor. "Aynı hatayı tekrar yapmayacağım ben Özgü. Seni bırakıp gitmeyeceğim. Seni bırakmak ve senden gitmek eylemlerini sonsuza kadar çıkardım hayatımdan."

Kalbim köpürtülen bir sabun misali kaygan hale geliyor. Göğüs kafesimde yaptığı her hareketle midemde biraz daha baloncuk oluşuyor. "O halde burada benimle birlikte mücadele etmeyi kabul ediyorsun."

Başını itiraz edercesine iki yana sallıyor Kayra. "Ben bir şey kabul etmiyorum," diye fısıldıyor. "Sen beni, önünde açık yaralarıyla eğilen bu adamı kabul ediyorsun bal."

29

Dolunay kapısı açıldı

O gün Kayra, tek başına kullanıldığında kulağa gayet basit gelebilecek kelimeleri yan yana getirerek beni upuzun bir kuyruğu olan, şeker pembesi, püsküllü bir uçurtmaya dönüştürmüştü. Sihirsiz. İksirsiz. Değneksiz. Gerçekliğini gözlerimin içine içine bırakan gözleriyle... Gün boyu onun üzerime düşen kara bakışlarıyla masanın kurulmasına, toplanmasına, akşam saatlerine kadar yapılan her eyleme uyum sağladım. Artık adam hayatımın ta içinde olduğuna göre süsü püsü bol bir uçurtma gibi süzüleceğimi kabul etmek durumundayım. Her kabulleniş beraberinde adapte olmayı getirmek zorunda sizin de hak vereceğiniz üzere.

Mesela babamın kabullenişi kolay olmayacak. Onunla birlikte amcamın ve boylarına poslarına hayran olduğum kuzenlerimin de. Alttan alta laf sokma gayesine girileceği, ailede uğraşılacak olan elemanın –Dağhan erkeklerinin bunu söylemeye bayıldıklarını biliyorsunuz artık- belli olduğu gün gibi ortada. Söz konusu kabullenmek olunca bu kabullenişi de aradan çıkarayım diyorum. *Sonuçta insan kendini aynı yerden ne kadar yarayabilir ki azizim? Benim de devamını getirmekle mükellef olduğum bir hayatım var.*

Bir başka insanın bahçeye kurulan masayı gördüğünde *'bu kadar çok yemeği ne ara hazırladılar'* diye sorgulayacağı bir sofra kurulmuştu yorgunluktan fersiz kaldığım o gün. Kayra da

böyle düşünüyor olmalıydı. Ona masumca omuzlarımı silkip şekerli bir gülümseme göndermekle yetinmiştim. Yetinmekten başka şansım yoktu zaten. Babam ölüm sessizliğini korurken, amcam tetikteki haliyle beni ürpertiyordu. Üzerine bir de şekersiz içtiği çayına bir çay kaşığı bulup abartıyla karıştırması tüylerimi ayağa kaldırmıştı. Onu tanıyan herkes çok iyi bilirdi ki, bu Alaz Dağhan'ın tüm hücreleri ve damarlarıyla karşısındaki kişinin sinirlerini bozma yoluna baş koyma sinyalidir.

Neyse ki kendisi çay kaşığıyla herhangi bir suikast planına girişemeden önce hanımlar tekrar ayaklanarak düğün hazırlıklarına başlamışlardı. Bir anda ortalık yeniden curcunaya dönmüştü ama bu sefer erkekler kaçacak delik aramışlardı. Nihayetinde o kadar kadının düğüne hazırlanması kolay bir iş değildi. Evin içi anında kadın kuaförüne dönüvermiş, kıyafetler, makyaj malzemeleri tabiri yerindeyse havada uçuşmuştu.

Yasemen yengem sürekli bu düğündeki varoluşsal amacını sorgulamaya devam ederken, bir yandan da amcamı papyonu bağlaması için ikaz edip durmuştu. Bu döngüyü her on beş dakikada bir yaşadıkları için kendimi korkunç bir kâbusun içinde tekrara düşmüşüm gibi hissetmekten alamamıştım. İşte o anlarda gözlerim Kayra'yı buluyordu. Kalabalığın içinden sıyrılıp kollarına sığınmak istiyordum fakat bunu ikimizi birden vurdurtmadan yapmanın herhangi bir yolu olmadığı için onun da bana kilitlenen bakışlarının hapsine gönüllü girmeye razı olabiliyordum sadece.

Tüm bu tantana ve romantikliği bir kenara bıraktığımda ise Öykü'nün eksikliği beni vurmuştu. Evet, hazırlanan o korkunç kafilenin arasına katılabilmişti sonunda ama o kaybolduğu süre zarfında nerede olduğunu bir tek Allah biliyordu. Onu bir köşede sıkıştırıp ikizliğimizi kullanarak ağlamaklı performansımla ne var ne yoksa ağzından almayı düşünüyordum. Lakin öncesinde halletmem gereken başka bir konu daha vardı. Kayra'yı bizimkilerin pençeleri arasından kurtarıp evdeki eşyalarına kavuşturmak... Düğüne onu bırakıp gitmeyecektim neticede. Üzerindekilerle gelmesi bizim evin erkekleri için sorun teşkil etmezdi. Hatta babamla amcam adamın bir tişörtle düğüne gelmesinden keyif alırlar, kendi aralarında bunun muhabbetini çevirerek içlerini soğutmaya çalışırlardı. *Sevdiğim adamı maskara yapmaya dayanacak kuvvette değil gönlüm, kusura bakılmasın.*

Bu sebeple hayatının en amaçsız ve saçma gününü yaşayan Kayra'ya başımla ufak bir hareket yaparak bu kalabalıktan uzaklaşması gerektiğini göstermiştim. Büyük ihtimalle dünyanın en saçma jest ve mimiklerinde bulunduğum için önce kaşları çatılmış, sonra beni şükür duasına sevk edecek şekilde ikiletmeden sözümü dinleyerek hareketlenmişti. *Ya böyle işte İbrahim Kayra Üstün, Dağhanlar adamı vezir de yapar rezil de. Genelde rezil yaparlar ama neyse.*

Sonunda yan yana gelebildiğimizde ona kısa bir açıklama yaparak düğüne bu halde gitmesine izin veremeyeceğimi söylediğimde, bana boş gözlerle bakmaya başladığını fark ederek bir an duraksadım. Onu omuzlarından tutup pes etmemesi gerektiğini söylemek, kendine gelene kadar var gücümle silkelemek istiyordum. Neyse ki buna gerek kalmadan boş bakışları yüzünden silinip yerine benim tanıdığım İbrahim Kayra Üstün gelmişti.

Gözlerimin içine bakarak, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dediğinde zorlukla yutkunabilmiştim. "Düğünlerden hazzetmem. Eğer bütün İzmir'in peşimize düşmeyeceğini bilsem şu dakika seni buradan alıp giderdim Özgü."

İsmimi söylediğinde kalbim daha önce hiç bu ismi duymamışçasına beni zor duruma düşüren bir takla atarak göğsümde aptalca bir sızıya sebep olmuştu. İçimden taşan bu duyguyu ifade etmek yerine sadece, "Amcam," diyebilmiştim.

Sözümü tamamlamama izin vermeden hızlı hızlı başını sallamıştı Kayra. "Biliyorum, çay kaşığı."

Ağlamakla gülmek arası bir ses çıkmıştı dudaklarımdan. "Evet, o mesele."

Mecburen buluştuğumuz ortak payda Kayra üzerinde gerginlik kurmuştu. Bir de onu dışarıda bekleyeceğimi söylediğimde önce gözlerini kısmıştı, ardından kaşlarını kaldırmıştı. Birkaç saniye o bana, ben ona hiç kıpırdamadan bakmamızın ardından da tek kaşını kavislendirerek alnında oluşturduğu o çizgiyle aklımı bulandırmıştı. Üzerini değiştirirken içeride durmamda ne gibi bir sakınca varmış acaba? Belki bana seçenek sunup ne giyeceğine karar vermemi isteyecekmiş. Neler neler! Onu sırtından itekleyerek üzerine doğru düzgün bir gömlek giymesinin yeterli olacağını söyledim. Homurdanarak yukarı çıktı ama geri dönüşü beklediğimden kısa sürdü.

Elindeki kırışmış olan gömleği bana doğru salladı. "Bunu böyle giyinip gelmemi istemeyeceğini umuyorum," dediğinde dudağımı ısırarak tek bir bakış yolladım sadece ona. Bu da burnumun dibinde bitmesi için yetmiş ve artmıştı anlaşılan. Yüzümün her noktasından domates salçası fışkırıyormuş gibi görünmemin hiç iyi şeylere yol açmayacağını bildiğimden adamdan adeta sıyrılarak kurtulmuştum. Peşimden gelirken buna bozulduğunu çok iyi biliyordum. Yapacak bir şey yoktu. Burası libidonun en aşağıda tutulması gereken hassas bir bölgeydi.

Ütüyü ararken anneme yakalanmıştım. Bir posta *'baban görürse bu gömlekle onu boğup ütüyü bir yerlerine basar'* içerikli konuşmasını dinlemiştim. Haklıydı tabii benim güzel anneciğim. Utanmadan bir de kızımıza ütü yaptırıyor diye güzide şehrimiz İzmir'i son yıllarda şahit olmadığı bir vahşete tanık edebilirlerdi bizim deliler.

Annemin gözetiminde ütü işini hallettikten sonra Kayra homurdana homurdana memnuniyetsizlikle gömleğini giyinirken, ben de sinir bozukluğu nedeniyle kahkahalara boğulmamak için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kalmıştım. Yoksa beni buradan direkt tımarhaneye götürmeleri gerekecekti. Kendime bunu yapamazdım. *Yok canım o kadar da değil.*

Malum kişiler Kayra'ya ve bana kötü bakışlar atarken tekrar ikizimin de ömründen seneler götüren karmaşanın içine girmek mecburiyetinde kalmıştık. Zar zor toparlanıp herkes kendi çocuğunun elinden tutabildiğinde bile çıkmayı düşündüğümüz vakti dakikalar önce geride bırakmış bulunuyorduk. Bu sırada pek saygıdeğer ikizim Öykü de bir görünüp bir kaybolma olayından sıyrılmıştı. Saklandığı delikten çıkma zahmeti gösterdiğinde, sanki ortalardan hiç kaybolmamış gibi aramıza karışıyordu. *Beni on dakika göremeyince gözlerinden ateş çıkaran beyler, Öykü sabahtan beri buradaymış gibi sessiz sakin takılmaya karar vermişlerdi üstelik.*

Şimdi size o günü özetlerken küçük bir ara vererek Öykü'nün olayından bahsetmeye başlıyorum. Kalabalıktan, Kayra'yı korumak için etrafta uçuşmaktan nasıl fırsat bulup kız kardeşimle konuşabildiğimi şimdi tam hatırlayamıyorum. Yalnızca düğün alanında fısır fısır tartıştığımız ve benim şok olan

yüzümü saklamak için aklıma türlü oyunculuk metotlarını getirdiğim kısım net.

Öykü, benim diğer yarım, aylardır bir adamı peşinden koşturuyormuş meğer. Kendisine defalarca kez evlenme teklifi eden bu adamın tipini, yaptığı işi, ona neler söylediğini bile anlatıyor fakat asla ismini vermemişti. O ismini vermedikçe ben kuşku içerisinde dudaklarımı derisini tamamen yüzmek istercesine kemirdim. Fısır fısır tartışmamız da böyle başlamıştı. Yetmemişti. Asıl bombayı patlatarak adamın onun peşinden İzmir'e geldiğini, ailesiyle tanışmak için dil döktüğünü söylemişti. Artık Öykü'yü dinleyecek gibi değildi ikizimin söylediğine göre. Tabii ben bu durumu taze yaşayan biçare olarak paniklemekte geç kalmamıştım. Kardeşimi bağrıma basmak geçmişti içimden. *Zor günler seni bekliyor ama korkma bir yerden sonra uyuşacaksın.*

Ben Öykü'nün derdine düşmüşken, zavallı sevdiğim adam da Çakır amcanın ona kilitlenmiş bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Sanki bizimkiler yeterince üstüne gitmemiş gibi bir de düğün sahibiyle uğraşmak zorundaydık. Kayra'daki sabra hayran kalmıştım açıkçası. Şimdi delirip düğünü birbirine katsa, sonra beni atının terkisine atıp götürse ne kadar da haklı olurdu. *Yani Allah korusun tabii de.*

Ne kadar bunaldığını görebilmek için bir dahi olmaya gerek yoktu. Önüne ne koyulduysa tek dikişte bitiriyor, Çakır amcayı büyük bir başarıyla görmezden gelmeye devam ediyordu. Elimi çeneme yaslayıp onun dağınık saçlarını, huysuz suratını, çatık kaşlarının hemen altındaki kara gözlerini ve yine o gözlerdeki altın tonundaki ışıltılarını seyretmek istiyordum. Ancak böyle duygulara, böyle hayranlıklara, böyle kendinden geçişlere izin yoktu. Kayra da aynı şeyi bildiği için servis edilen kavunlardan ağzına atarken bile çatık kaşlarını serbest bırakmıyordu. Yanında oturan Kartal bakışlarını bazen özellikle adamın yüzüne sabitliyordu ve bir noktadan sonra aralarında ne olduğunu tahmin edemediğim bir konuşma bile geçmişti.

Kalbim hop oturup hop kalkıyordu. İmtihanımın bitmediğini Kayra'yı bir ara gözden kaybettiğimde, arkasından babam da yok olduğunda anlamıştım. Umuyordum ki, bir kenarda adamı *'ne kadar istiyorsun'* diyerek bu sevdadan vazgeçirmeye çalışmıyordu. Arayışa çıkayım demiştim fakat birisi kolumdan tut-

tuğu gibi beni piste sürüklemişti. *İşte İbrahim Kayra'nın neden düğünleri sevmediğini gösteren bir detay daha! Adam akıllı muhterem...*

Ben ortada oynamaktan çok uzakta bir şekilde elimi kolumu sallarken, belki de bakmalara doyamadığım adam linç ediliyordu. Bunu düşünmemek için şarkı sözlerine kulak vermeyi seçmiştim. Evet, batan gemiyle beraber kemancılara katılmıştım. Evet, bunu da yapmıştım! *Bursa'nın ufak tefek taşları, keman olmuş o yârimin kaşları, bir omuzdan bir omuza saçları.* Omzumun üzerinden kendi yârimi aramaya devam etmiştim. Yârim umarım yaralı kurtulurdu. *A benim esmer güzelim, yârimle kol kola gezelim.* Esmer boylarına aldandığım adam neredesin? Kol kola gezememiştik biz daha.

"Gözlerin beni nasıl güzel arıyorlar öyle," diyen mırıltıyı kulağımın dibinde işitince korkudan sıçramıştım. Kayra pistte o kadar yakınıma gelmişti ki, ağzımın hayretle aralanmasına engel olamamıştım.

Etraftaki kalabalıktan faydalanarak beni kolumdan tutup çekiştirmesi de böyle gerçekleşmişti. Müzik sesinin az duyulduğu bir köşeye sığındığımızda hava efil efil esmesine rağmen sıcaktan eriyecek gibi hissediyordum kendimi. Kayra'ya neden ortadan kaybolduğunu sorduğumda sigara içmek için kalktığını, arkasından babamın geldiğini söylemişti. Daha büyük bir şokla bakmıştım adamın hâlâ sağlam duran koluna bacağına. O ise her şeyin yolunda olduğunu, onlara sadece biraz zaman vermemiz gerektiğini söyleyerek beni rahatlamaya çalışmıştı. Vah zavallım benim. Daha hiçbir şey bilmiyordu. Eh ben de iyice abartacak değildim. Olan olmuştu. Görünen köyün kılavuza ihtiyacı olmadığı da bir gerçekti.

Bakışlarımı bir türlü üstünden çekemediğim için onun yüzünü de ele geçiren tahammülsüzlükle uzanıp o her derde deva elleriyle yüzümü kavradı ve beni kendine çekerek alnıma kısa ama beni yakıp küle çeviren bir öpücük bıraktı. Bu geceden tek umudum Kayra'yı sağ salim buradan çıkarabilmek olduğu için itiraz etmeden bu küçük ödülü kabul etmiştim. Gönül daha başka neler isterdi elbette fakat bu kadarına razı gelmesi gerekliydi. *Gönül biraz aklını başına toplayıp kanaatkâr olacaktı canım, bir de o delirtmesin şimdi.*

Dikkatleri üzerimize toplamamak için tekrar kalabalığa karıştığımızda, bütün gün boyunca harap olmuş sinirlerim artık yorgun düşerek biraz gevşemişlerdi. Akşamın geri kalanında da herkesin uzuvlarının vücuduna bağlı ve yerli yerinde kalması artık çok uzak gözükmüyordu.

İzmir'deki bol kaoslu maceramız böylece sonlanıvermişti sevgili okur. Kayra geldiği gibi kendi aracıyla dönerken, ben bizim tayfaya katılmıştım. Adamın içerleri hep kan ağlamıştı. Bunu biliyordum. Gözlerinde görmüştüm, kimse aksini iddia etmeye girişemezdi.

Şimdi Dolunay'ın kapısından içini harf harf okumayı öğrenme yolunda istikrarlı adımlar attığım adamla el ele giriyoruz. Aramızdaki dağlardan, açık yaralardan, benim ailemin karmaşıklığından sıyrılarak varıyoruz her şeyin başladığı o merkeze. Gözlerin üzerimizde olacağını bilerek, göze alarak, birlikte yürümeyi seçerek.

Öncesinde telefonda konuştuğum Yağmur'la Korkut bana gülümseyerek el sallarken, onların yüzlerinden bile şaşkınlığı okumam zor olmuyor. Üstelik telefonda onlara –aslında Yağmur'a ama dolaylı olarak Korkut'a da- olayları genel hatlarıyla anlattığım halde böyleler. Diğerlerinin yüzüne baksam demek ki toplu olarak şoktan heykel kesilen insanlar göreceğim. Bakmamayı tercih ediyorum.

Müzikalin provalarına kaldığımız yerden devam etmeyeceğimizi mi zannediyordunuz? Elbette o oyunu nihayete erdirip Kayra'nın imajını da kendiminkini de toparlayacağım. Yani birlikte yapacağız tabii bunu. Elimi sıkı sıkı tutan bu heybetli adam beni kendisiyle beraber hocalarım dediğim insanların yanına getiriyor. Başrol erkek oyuncumuz da burada. Hepsi önce ellerimize bakıyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi, biz ta en başından bu haldeymişiz gibi konuşmaya başlıyorlar. Onca savaşlar, onca uğraşlar, onca yerlere damlayan kanlar kimsenin umurunda olmuyor. Çünkü hepsini biz yaşadık, yaşıyoruz. Çünkü hepsi bize ait... Yaşanmasaydı şimdi el ele de giremeyecektik Dolunay'ın kapısından.

Yine de Kayra'nın koluna iki kolumla birden parmaklarımı sıkıca etrafına dolayarak sarılmak istiyorum. *Başım dik fakat sen yine de beni tek bırakma. Evet, tek de yaşarım fakat sen yine de beni soldurma.*

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Kayra'yla sahnenin ortasında yalnızca ikimiz dururken soruyor bana bu soruyu. Sesindeki tona bile sarılmak istiyorum. *Ay abartacağım falan ama ne yapayım? Şu boynundan, ses tellerine yakın yerden mi öpsem? Nasıl yakışıklı yakışıklı bakıyor.*

Ellerimi omuzlarına yaslayıp parmak uçlarımda yükselerek çenesine uzanıyorum ve küçücük bir buse bırakıyorum. "Şimdi daha iyi hissediyorum."

Gövdesini aniden birisi tutup tam ortadan ikiye katlamış gibi eğilerek beni belimden kavrıyor. "İstersen daha iyi hissetmeni de sağlayabilirim."

Tehlikeli sulara adım attığımızı fark edince utançla inliyorum. "Şimdilik bu kadar iyisiyle idare edebilirim bence."

"Emin misin?" diyor gözlerini kısarak.

Başımı usulca sallıyorum. Alnı alnıma yaslanırken, "Kayra," diye mırıldanıyorum. Dudaklarımı hızlıca nemlendirip yutkunuyorum. Sanki bu iki kelimeyi söylemezsem içimde bir zehre dönüşerek beni öldürecekler. "Ben seni... Çok başka. Her şeyi unutarak... Adımı bile sana emanet ederek."

"Sen beni," diyor cezbedici fısıltısıyla. "Çok başka."

"Ben sana çok fazla."

Yutkunuyor sertçe. "Çok mu fazla?"

"Deli gibi." Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarıma basıyorum. Dudaklarım kulağına yaklaşıyor. "Aşığım."

Şalterler indiriliyor sanki aynı anda. Yine de her yer ışık. El bombası atılıyor tam sahnenin ortasına ama herkes sapasağlam duruyor. Yiğit Önem tüm gereksiz varlığıyla salonun havasını değiştirip büyüyü bozuyor. Bizi içeri girerken görmediğini, çünkü yeni teşrif ettiğini biliyorum. Nereden mi? Kayra onunla konuşacağını Dolunay'a gelmeden evvel söyleyerek beni konu üzerinde aydınlatmıştı. Bütün bu rezilliklerde rol oynayanlardan birinin de o olduğunu öğrenince mide bulantımı gizleyememiştim. Bekleyin, her şeyi anlayacağım. Yine en başından...

Final

Yiğit Önem'in her şeyin içinde olduğunu ispatlamak Kayra'ya düşmüştü. Esin'e nasıl yardım ettiğini kendi ağzıyla anlatmıştı. Merkezde sürekli koştururken gördüğümüz asistan İrem'le beraber akşam bir şeyler içmeye gitmeleri yetmişti. Yiğit önce çakırkeyif olmuştu, sonra da ağzından çıkanı kontrol edemeyecek kadar sarhoş. İtiraf ettiği her şeyi Kayra'nın duymasını sağlayan İrem sayesinde Yiğit'in artık oyunumuzda ufacık bile yeri kalmamıştı.

O gün hesaplaşmak için karşımıza aldığımız adam, "Buraya kadar çağırmanıza gerek var mıydı?" demişti. Pişkinliği inanılmazdı. "Elime resmi bir belge mi vereceksiniz? Tamam, oyundan atıldım. Bu kısım çok net. Tartışacağımız başka şey var mı?"

"Sen konuşmayacaksın." Dişlerini sıkarak hırlayan Kayra'ydı. "O konuşacak." Benden söz ediyordu. İçimdeki zehri böylelikle atacağımı düşünüyordu. "Sen sadece onu dinleyeceksin, sonra da buradan def olup gideceksin. Anladın mı?"

Yiğit gözlerini gözlerime dikip rahatça kollarını iki yana doğru kaldırdı. "Senden hoşlanıyordum," derken böyle lakayt görünmesi sinir bozucuydu. "Senin de benden hoşlandığını biliyordum ve ortada Yeşim yüzümden bana yapılmış bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. Üstelik ikinizi bir arada görmek de dünyanın en saçma şeylerinden biriydi. Çok alakasızdınız. Sen onunla yapamayacağını bas bas bağırıyordun Özgü. Bu adam hiçbir zaman sana layık olmayacağını gösterdi. Baksana," derken eliyle Kayra'yı işaret ediyordu ve ben bunun bir an evvel sonlanmasını istiyordum. "Nasıl zor duruyor yerinde. Ben konuştukça yere sermemek için kendisiyle savaşıyor. Sen böyle biriyle mi beraber olmak istiyorsun cidden?"

"Senin bir şey bildiğin yok Yiğit. O gösterdiğin adamın bende nasıl bir yankısı olduğundan haberin yok mesela. Senin hissetmekten, hissedince insana neler olabileceğinden de haberin yok. Çok yazık," derken dayanamayıp omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Anlamanı istedim sadece. Birlikte olmanızın ne kadar saçma olduğunu görmeni istedim. O fotoğrafları çektim ve sonra yayın-

ladım, çünkü yıkıldıktan sonra toparlanmak isteyecektin. Ben senin toparlamana yardımcı olmak için kenarda bekleyecektim."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Kayra zehir gibi tonda.

"Olmayacaktı," dedim aldırış etmeden. "Öyle bir şey seneler geçse de, sen her şeyi yıksan ve dünya üzerinde kimsecikler kalmasa da olmayacaktı Yiğit. Çünkü sen bana ait değilsin. Ben de hiçbir zaman sana ait olmadım. Yapbozun eksik parçaları ikimiz değiliz. Hiç olmadık." Kayra'nın elini sıkıca kavrayarak parmaklarımı parmaklarının arasından geçiriyorum. "Seninle hayatımın hiçbir anında yan yana gelmek istemiyorum. Çürümüş düşüncelerini de alıp bu merkezden ayrıl."

Kayra'nın başparmağı elimin üstünde gezinirken, "Özgü," diye mırıldandığını duydum.

Dudaklarım iki yana kıvrılmıştı. "Esin Bağcı, sen, Yeşim, o lansman gecesinin yıkıntıları..." diye sıralarken yüzümden bir gölgenin geçip gittiğini hissediyordum. "Hiçbiri umurumda değil. Şu an istediğim yerdeyim. Yanımda olmasını istediğim adam var. Onunla çocukluğumdan beri hayalini kurduğum sahnenin üzerinde nefes alıp veriyorum." Gözlerim Kayra'nın kara parçalarıyla birleşti. İkimizin de hareleri ışıl ışıldı. "Çölüme hapsolmadım, olmayacağım."

Kulisimin aynasına yapıştırılan bir not kâğıdının üzerinde şu sözler yazıyor: ***Güzellerin en güzeli, peri kızı! Bu gözleri hangi kelimelerle anlatsam bilmem ki... Kristal yanında çamur kalır.***

Makyaj masasının üzerinde beyaz güllerden yaptırılmış bir buket, o buketin kenarına sıkıştırılmış küçücük bir fotoğraf... Kayra'nın beni onun büyük makinelerinden biriyle çektiği bir kare bu. Gözlerimin içi gülüyor, parmaklarım dudaklarımın bir kısmını örtmüş ve dağılmış saçlarımla neşeden çıldırmış gibi görünüyorum.

Fotoğrafın çekildiği zamanı hatırlıyorum. Birkaç hafta önce onun evindeyken, gecenin bir yarısı uyandığımda çalıştığını görmüştüm. Aşağıdaki küçük karanlık odasında uğraşıyordu.

Girmemin doğru olmayacağını bildiğim için üzerimde onun tişörtüyle bir ileri bir geri gidip gelmiştim koridorda. Sonra ayak seslerimi duyarak çıkmıştı karanlık odadan. Artık çalışmasının çok mümkün olmadığını, fotoğrafımı çekmezse kendini bir yerlerden atmaya ihtiyaç duyduğunu söyleyerek beni güldürmüştü. Bir dünya fotoğrafımı çekmişti. Üstelik durup poz vermeme bile müsaade etmeden basıyordu deklanşöre. İşte beyaz güllerin yanına bıraktığı bu küçük fotoğraf da o geceden hatıraydı.

Her gün bu tür romantiklerle burun buruna gelmiyorum elbette muhterem okur. Aylardır canımızı dişimize takarak çalıştığımız, gecemizin gündüzümün birbirine girdiği ve benim baş kadın oyuncusu olduğum oyunumuz bugün seyircisiyle buluşuyor. Yalnızca dakikalar sonra tüm hazırlıklarım bitecek ve hayatımda ilk kez böyle büyük bir sahnede, böylesine müthiş bir oyunda yer alacağım. Kayra'nın gönderdiği buketi göğsüme bastırırken ağzım yırtılacakmış gibi sırıtıyorum fakat bu balataları sıyırdığım için de olabilir. Zira aynı anda içimden ağlayarak kendimi yerlere atmak da geçiyor. Hem sahnede tüm hünerlerimi gösterdiğimi hem de sahneden aşağıya atlayarak bir yerlerimi kırdığımı hayal ediyorum. *İkizler burcuna mensup olmayı kim kendi isteği ve iradesiyle kabul eder ki?*

Çiçekleri nazikçe aldığım yere bırakırken, aynada kendime son bir kez daha bakıyorum. Kendi yansımam karşısında çocuksu bir sevinçle gülmeye başlayınca artık kulisimden çıkmam gerektiğine kanaat getiriyorum. Hayallerim gerçek oluyor ve ben bu hayallerde başrol oynuyorum. Ruhumu soyunup bedenime başka kimselerin ruhunu giyinebiliyorum. Böylelikle aynaya bakınca Özgü'yü değil, daha fazlasını; belki bütün hayatı boyunca birçok insanın asla ulaşamayacağı hayatları görebiliyorum.

Bu hayaller beni içine çekip daha fazla duygusallaştırmadan kendimi telaşla hazırlanan kalabalığın içine atıyorum. Her yer o kadar karmaşık bir vaziyette ki bazen bunun içinden nasıl düzenli bir sahne çıkarabildiğimize hâlâ şaşırıyorum. Makyajını ortalık yerde yapanlar, havada uçuşan kıyafetler, yarı çıplak dolaşan insanlar. Herkes sürekli birbirine bağırıyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi birbirinden teselli bulmak istercesine sarılarak saçma sapan dans figürleri yapıyor. Perdelerin arkasında oyun metinlerini gördükçe fenalaşıyorum ben de. Bunların artık yalnızca suflörlerin elinde olması gerekmiyor mu? Kayra görse yine delirerek önce bu bordo rengindeki perdeyi tutuşturur, sonra sahnenin

tamamını havaya uçurmakta bir sakınca görmez. *Otuz kere diyorum, şu adamın zaafına oynayıp durmayın. Baş etmek için kendimi kaça böleceğimi şaşırıyorum sonra.*

"Her şey iyi olacak," diye kendi kendine tekrarlayarak yürüyen Yağmur'u görüyorum. Makyajının bir kısmı bitmiş. Sağ gözünün boş olmasına gözlerimi irice açarak bakıyorum. "Her şey iyi olacak, değil mi? Özgü, buradasın. Burada olmak zorundasın." Etrafında dönerek kendini gösteriyor. "Elbiseme bak, iplik kaçmış gördün mü?" Nereden kaçtığını görmek için bakışlarımı şaşkınca dolaştırıyorum üzerinde. "Popoma bak!" diye yükseliyor bir anda.

"Ay saçmalama Yağmur," diyorum tiz bir sesle. Etrafımızdan birkaç kişi dönüp bize bakıyor ama olup biten hiçbir şeye şaşırılmayacak noktada olduğumuz için bu çok uzun sürmüyor. Herkes yeniden oyuna değil de ruh ve sinir hastalıkları hastanesine giriş sınavlarına hazırlanıyormuş gibi davranıyor.

Bir anda bu deliler ordusunun üstüne Meksika dalgası gibi bir sessizlik yayılırken, bunun sebebini görebilmek için ısrarla poposunu göstermekte olan Yağmur'dan çekiyorum bakışlarımı. Bu değişimin sebebini biliyorum. Gözlerim kalabalığın içinde Kayra'ya değdiği anda içimdeki mehter takımı bir ileri iki geri yapmaya başlayarak bütün organlarımın üzerinden geçiyor. *Savaşa hazırlanalım derken daha ilk adımda mağlup olduk, görüyor musun?*

Üzerindeki takım elbise jilet gibi insanın bakışlarından geçip direkt kalbine inen hain, sinsi bir darbe etkisi bırakıyor. Titizlikle kesilmiş kirli sakalı, asiliğine gem vuramayan dağınık saçları ve çatık kaşlarıyla İbrahim Kayra Üstün kulisimizi bu dünyadan olamayacak kadar muazzam olduğunu kanıtlayan sert adımlarıyla arşınlıyor. Bağlanmamış kravatının yaka kısmından iki yana sarktığını fark ediyorum bu esnada. Her detayıyla simsiyah... Şık ve pürüzsüz duruyor.

İşte yine başlıyoruz. Dağ ve tavşan ikilisinin kısa gösterisine hoş geldiniz. Adam öyle bir yükseliyor ki gözümde, ben zıplaya zıplaya geçsem yanından tek ayağının kapladığı yeri kaplayabileceğim sanki. "Dağıttınız, değil mi?" derken kurşun gibi kullanıyor sözcüklerini. "Bravo size. Sahneye çıkmadan dağıtın tamam mı? Oraya çıktıktan sonra dağıtanı sahne affetse ben affetmeyeceğim zaten."

Ben size demiştim demek isterdim fakat her yerim uyuştu ağzım dâhil. Konuşamayacağım. Kusuruma bakmayın artık.

Etrafa sıktığı kurşunlarla sessizliği tam ortasından üst üste vurup koca bir delik açıyor. O delikten tekrar bir uğultu kopup kulaklarımdan beynime kadar hızla doluveriyor. Ortalık yeniden cümbüş alanına dönerken birinin ayağının kaydığını, yatay açıda artistik buz pateni yaptığını görüyorum. Kayra ise bu görüntü karşısında bu mesafeden bile seçebileceğim şekilde dişlerini sıkıyor, eli saçlarına gidince sinirle çekiştiriyor. *Yapma sevgilim, koparacaksın canım saçları.*

Tekrar bağırmaya başlayacağından korkuyorum ama öyle olmuyor. Öfkeyle kısılan gözleri beni bulduğunda nihayet uyun yüzeyine ulaşmış gibi derin nefes aldığını görüyorum. Hızla kalabalığı yararak yanımda bitiyor. Bu sırada inleyen nağmeleri canlandıran Yağmur'un sesi incelip incelip yok oluyor, birkaç saniye içerisinde ise geri geri yürüyerek bizden uzaklaşmaya başladığını fark ediyorum. *Hay senin popondaki ipliği çekelesinler rezil çocuk.*

Kayra'nın parmakları oyalanmaktan hiç hoşlanmadığını belli ederek çenemi buluyor ve aramızdaki santimleri böyle kapatabilirmiş gibi yüzümü yüzüne yaklaştırma çabası içerisine giriyor. Ben de olmayacak şeylerin peşinde koşarken bu tarz eylemlerde bulunabiliyorum. O yüzden Karacaoğlan'ı hor görmeyecek, ona kırmızı, tatlı kalpçiklerin gözümden çıkmasına ramak kalmış gibi bakmaya devam edeceğim. "İyisin," diyor bunu daha çok kendini ikna etmek için söylercesine. "İyisin, değil mi?"

Başımı sallıyorum hevesle. İçimde tatlı, hummalı bir çalışma başlatan çalışkan karıncaların varlığı bile kötü hissettirmiyor. "İyiyim. Hem görmüyor musun sanki?" diye hafif işveli bir tavırla dudaklarımı nemlendirip dizlerimi hafifçe kırıyorum. Parmakları bu esnada dahi çenemi tutmakta ısrarcılar. "Gözlerinin maşallahı olduğunu biliyorum."

Karalarına düşen arzunun ışığı göğsümü pare pare yapıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Üstelik daha tam olarak hazır bile sayılmam," derken heyecanla onun çenemi tutmaya devam eden elinin bileğine sarılıyorum.

"Daha ne kadar hazır olabilirsin bilmiyorum Özgü," diyor fısıltıyla. Sağına soluna üstten üstten attığı bakışlarının sonra-

sında şakağıma sert bir öpücük bırakıyor. Diğer eli de yüzümü bulunca nefesimi kesen bir başka öpücük burnuma, ardından da dudağımın kenarına geliyor. "Seni izleyeceğim. En önden. Bunu aklından çıkarma."

Benim hiçbir şey söylememe müsaade etmeden apar topar ellerini çekip arkasını dönüyor. Çoktan pamuk şekere dönen yanaklarımı ovalamamak için ellerimi arkama saklarken, Kayra'nın bordo perdenin orada durakladığını fark ediyorum. Oyun metinlerinden birine denk geliyor ve eğilip eline aldığı gibi bir rulo haline getiriyor çabucak. Birilerini o ruloyla patak-layacağını düşünürken kulise doğru savuruyor kâğıtların hep-sini. "Bir tekste daha denk gelirsem çıkışta karnınızı onlarla doyuracağım. Duydunuz mu?" Yükselen sesten ürken herkesin sesi yine uzaklara kaçıyor. "Güzel."

Kayra'nın uzaklaşmasıyla beraber ortalık az öncekinden daha hızlı bir telaşın içine düşüyor. Olabilecek felaket senaryolarını zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana sallıyorum, bir kez daha Yağmur'a yakalanma riskini göze alamadığımdan hızlı adım-larla kulisime geri dönüyorum. Son hazırlıklarımı da tamamlayıp sahne için tamam olmalıyım. Müzikalin Kayra için bu kadar önemli olması beni normalde olacağımdan bin kat daha gergin bir hale getiriyor üstelik. Bir de sülalemin yarısı burada olacak tabii. *Bunu nasıl unutabilirim ki?*

Aniden doğum yapmak üzere olan bir kadın gibi ağzımdan derin derin nefesler almaya başlıyorum. Bunun zerre kadar işe yaramadığını fark edip gözlerimi kapatıyorum ve Kayra'yı dü-şünmeye başlıyorum. Kayra'yı ve hissettikçe göğsümü bir yaz gecesinin ılıklığıyla dolduran bütün o hisleri... Sakinleştiğimi hissederken telefona üste gelen mesajların sesini duyuyorum.

Öykü: Biz geldik ama artı birle geldik ikiz.

Kartal: Şifreli konuşuluyor bu durum benim tepemi at-tırıyor haberiniz olsun.

Nil: Seni ilgilendirmiyorsa demek...

Kartal: Öykü?

Öykü: Boğdurma kendini bana Kartal, boş muhabbet çevirmeyin şu an grupta.

Ege: Pis kokular alıyorum. Artı bir derken yavuklusunu mu kastediyor acaba?

Kartal: Oha nerede ne zaman?

Öykü Kartal ve Ege kişisini gruptan çıkardı.

Öykü: Şimdi beni dinleyin kızlar, artı bir yani Uraz Halatlı burada. Bizimkilere bir şey söylemeye niyetim yok. Ona göre alın gardınızı. Saksıları sürekli çalıştırın. Gelmeye falan kalkarsa kör taklidi yapıyorsunuz acil, anlaşıldı mı?

Nil: Resmen olay üstüne olay! Heyecandan koltuk kemireceğim.

Cansu Betül: Ben zaten görmüyorum.

Öykü: Aferin kızlar.

Öykü Kartal ve Ege kişisini gruba ekledi.

Kartal: Bu savaş çağrısından başka bir şey değil. Bu saatten sonra olacaklardan ben sorumlu değilim.

Ege: Ben hiçbir zaman sorumlu olmamıştım zaten.

Öykü: Aferin beyler.

Daha yeni sakinleşmenin kumlu kıyılarına ayak basacakken, okuduğum mesajlarla tansiyonum beni kör etme seviyesine yükseliyor. Bu sefer kesin kan çıkacak, başka yolu yok. Bizimkiler önce Uraz'ı dövecek, sonra hızlarını alamayıp Kayra'nın kafasını ortadan ikiye ayıracaklar. Manşetlere konu olacağız. *Ünlü müzikalin sonu kanlı bitti!*

Bu sırada ben sahnede kaybettiğim aşkıma acıklı bir tirat okuyor olacağım. *Meşhur yönetmen İbrahim Kayra Üstün çay kaşığıyla vuruldu. Evet, vuruldu!* Işıklar yavaş yavaş sönecek, böylelikle müzikal de bütün görkemiyle son bulmuş olacak. *Umarım bulutlardan izlerken beni alkışlıyorsundur sevgilim.*

Telefonuma pıt pıt gözyaşlarımı düşüreceğimi fark edince kendime uyarı niteliğinde bir çimdik atıyorum. Ne yaptığını çok da bilmeyen ailemi, bu değişik kafaları ve absürt senaryoları arkamda bırakıp artık şu hazırlık işini nihayete erdirmeliyim. Eksik aksesuarlarımı takarken bütün figürlerimi, sözlerimi unutmuş gibi hissetsem de bunun bir yanılsama olduğunu biliyorum. Unutamam! Adımı unuturum lakin müzikale dair tek harf unutmam. Kazıdım beynimin tüm kıvrımlarına her detayını.

"Son on beş dakika," diye bir ses yükseliyor kulisten. Asistanlar ortalıkta dönmeye başlıyor, herkesin hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorlar. "Son dokunuşlar. Beş dakika kala herkes yerini alacak."

Son dokunuşlar en kıymetli dokunuşlardır böyle anlarda sevgili okur. Işıldayan yanaklarıma, kirpiklerimi olduğundan yoğun gösterecek göz makyajıma bakıyorum. Bakışlarım değişiyor. Sevdiği adamı cehenneminden çıkarmak için kıtalarca yol giden, pes etmeyen, kendini bırakmayan o kadın oluyorum. Perdenin arkasında göğsüm heyecanla yükselip tekrar alçalırken, bu oyuna bir kez daha âşık oluyorum. Bana tüm ilkleri heyecanla, şevkle, mutlulukla ve gözyaşıyla yaşattığı için.

Sahneye adımımı attığım anda muhteşem dekorasyona uyum sağlıyorum. Kalabalığın içinde bir fanus bulmuş gibi camın arkasında bekleyen Aypare'ye inanıyorum. Onun da bana inandığını hissediyorum. Elbisemin eteklerini kavrayarak perdenin açılmasını bekliyorum. Yavaşça açılan perdeyle beraber ışıklar üstümüze çevriliyor. O saniyeden sonra baktığım gözler Aypare'ye ait oluyor. Duyduğum sesler onun kulaklarına varıyor ve fütursuzca atan kalbim hissettiği aşkla kaynıyor.

Ses tellerimi kaybettiğimi zannederken daha gür çıkan sesime şaşıramıyorum, çünkü ben artık başka bir ruhun esareti altında olduğumun bilincindeyim. *"Beni o savaştan almak, uzaklara götürmek, korumak, daha çok kollamak istedin. Beni kendi savaşının içinde tahta oturtacağını söylemedin. Gözleri yıldız, elleri şifa, dudakları hançer olan sevgilim... Ben o tahtta yaralandım, her yerim kan içinde kaldı ama gözlerimi yummadım, gördün mü?"*

Aypare'nin bir şeyleri kanıtlamaya çalışır gibi ileriye uzanan ellerine bakıyorum. *"Burada günahtan var edilmiş bir tohum taşıdığımı söyledin. Benim güzelliği kalbine nakışlanmış sevgilim."* Parmaklarımın ucu Aypare'nin konuştukça mahveden dudaklarına değiyorlar. *"Güzel olan sensin dedin. Suretinle canımı alırsın, kimsenin ruhu duymaz dedin."*

"Sen tanrıça mısın Aypare?" Etrafımda yavaş bir dönüş yaptıktan sonra kuğu misali süzülüyorum. Aypare'nin biricik aşkı yakınıyor. *"Ondan mı böyle güzelsin? Dokunduğumda parmak uçlarında lekeler kalıyor. Ondan mı böyle şeffafsın?"*

"Senin sevgin bana günahlar işletti. Şeffaflığım bu günahları göstermekten başka çare bulamayışımdan. Senin aşkın bana yarım kalmışlığı kucaklattı. Karşında bir kamburum varmış gibi durmam ondan."

"Gözlerin yeşilin en güzeli, gözlerin yeşilin en gerçeği..."

"Gözlerin karanlığın en sonu, gözlerin karanlığın en kuyusu..."

İlk perde sonlandığında gümbürtüsünden sağır olabileceğim kalbime avucumu yaslıyorum. Hayalini kurduğunuz yerden daha uçuş uçuş, daha havadar yerlere konduğunuzu düşünün. Bildiğiniz tüm güzel şeyler aslında çok daha güzellermiş. Siz hayal ederken o kadarını getirememişsiniz aklınızın ucuna. Yetmemiş hayalinizin gücü. Oysa ne kadar güçlüyüz; biz hep güçlüyüz, hayallerimizle, duruşlarımızla, isteklerimizle.

Kostüm değişikliği için kulisime koşup hızlıca giyinirken gözlerimden rol icabı dökülen yaşlara tamamen zıt düşecek şekilde gülümseyip duruyorum. İkinci perde için daha enerjik çıkıyorum sahneye. Bizi aşağılara düşürmek için ellerinden gelen tüm kötülükleri yapanları böyle mahcup ediyorum. Böyle haksız çıkarıyorum. Emeklerimizin karşılığını bıkmadan, usanmadan, böyle duygulara elimi ayağımı sürmeden sahnede varlığımı sürdürüyorum.

"Senin kirpiklerin hiç ıslanmaz mı?" Aypare'nin gözünden sakındığı adama bakarken sırtım bükülüyor. *"Senin ellerin hiç üşümez mi? Gözlerin böyle cayır cayır yanmaz mı senin?"*

"Göğsüm yanarken gözlerimin ateşini de çalıyor Aypare."

"Sen iyi ol isterken, sen iyi olmayı öğren isterken, seni iyi etmenin yolunda harap olup kendimi geri çekerken ne gördüm biliyor musun?" Karlarla kaplanmış fanusu avuçlayıp onun önüne getirdiğimde, çevresinde dönüp duruyorum. *"Burada bir balık yaşadı, öldü ve sonra dirildi. O balığa kendi kalbimi verdim, o balık sen ve ben oldu sevgilim. Yaşadı, çok hızlı ve güzel yaşadı. Öldü, çok hızlı ve sancılı öldü. Dirildi ama bu sefer çok yavaş ve acılı dirildi. Onu avuçlarının arasına almadan sevmeyi öğrendin mi?"* Kollarımı iki kuru dal gibi kaldırıp bir damla yaş düşürüyorum. *"Onu gözlerinle sevmeyi öğrendin mi?"*

"Öğrendim Aypare. Şimdi bana ellerini verip göğsümün yangınını dindirecek misin?"

Selamlama kısmı geldiğinde insanların avuçları patlayana kadar bizleri alkışlıyor olmasına yüreğimden pul pul dökülen mutlulukla bakıyorum. Perde kapanırken bile alkışlar susmuyor. Bedenimden çok ruhumu koyduğum bu yola, bu sanatın şaşalı yerlerine tekrar tekrar tutuluyorum.

Sonunda alkışlara doyduğumuzda ki hepimiz bunun mümkün olmadığını biliyoruz, yine de bir sonraki oyuna kadar depolayabildiğimize kanaat ettiğimizde içeri geçiyoruz. Olanların gerçekliğini kavrayamıyorum, kaygan bir zemin üzerinde fütursuzca hareket ediyormuşuz gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatsam buradan sonsuzluğa kadar gamsızca dans edebilirmişim gibi. Kulis kalabalığının içinde neyi beklediğimi bile bilmeden öylece dikiliyorum. Sonra bakışlarım bütün bu hislerin daha üstünde olan tek varlığa takılıyor. Göz göze gelince fokurdayan bir neşe kabarıp kabarıp dudaklarımda patlıyor önce. İçimdeki akışkan his tarafından hareket edilmeye zorlanıyorum. Ayaklarım Kayra'ya doğru aceleci bir tempo tutturuyor. Kavuşma hissi içime pençelerini geçirirken hızımı alamıyorum, aramızda adımlar kala eteklerimi toplayarak Kayra'nın kolları arasında yükseliyorum. Bacaklarımı beline sararken beni sımsıkı sarıp sarmalıyor.

Mekân, insanlar, bizden geriye kalan her şey saliseler içerisinde anlamsızlaşıp yok oluyor. Dudakları dudaklarımı kendine ait kıldığını defalarca kez ispatlasa da doymayacakmış gibi ele geçiriyor. İlk önce kimin hareket ettiğinden de çok emin değilim açıkçası. Başım fırıl fırıl dönerken yine ona tutunuyorum. Omuzlarından, sağ elimle kavradığım boynundan güç alıyorum. Beni öyle bir öpüyor ki, ateşin içindeymiş gibi hissettiğim tek yer dudaklarım değil, iç organlarımın ve geriye kalan uzuvlarımın hepsi. Dişlerini devreye sokuyor, sonra sanki bıraktığı izleri geçirmek istercesine yeniden öpüyor.

Bir ıslık çalınıyor önce, arkasından da alkış tutturuluyor. Oyuncu arkadaşlarım bizim şiddetli, büyüsü duman duman tüten öpüşmemizi kutluyorlar herhalde. *Allah'ım öleceğim! Böyle güzel bir günde canımı teslim etmem ne manidar olurdu ama.*

Ben tekrar ayaklarımın üzerine inerken Kayra içeriyi ve özellikle de benim göğsümü inleten gür sesiyle, "Yeter bu kadar şakşak," diyor tüm ciddiyetiyle. "Herkes işine baksın."

Bu esnada yere basabildiğim için şükrediyorum içten içe. Kayra'yla önüne bent çekilemez sular gibi yükseliyoruz neticede. Islıklar ve alkışlar azalarak yok olurken gözlerim Yağmur'u arıyor. Arkadaşlarımla da sevinç içinde kucaklaşmak istiyorum ama Kayra'nın parmaklarıma dolanan parmakları buna izin vermeyeceğini belli ederek beni peşinden sürüklemeye başlıyor.

Yine nerelerde ne pozlar vermeye gittiğimizi sorgularken adımlarımı ona yetiştirebilmek için çabuklaşıyorum. "Kayra," diye sesleniyorum. "Daha kimseyle kucaklaşamadım. Hem dışarıda da bir sürü insan bekliyor."

"Kucaklaşman gereken kişiyle kucaklaştın ya güzelim," diyor tehlikeli bir tonla. "Gel benimle."

Adam *gel* deyince yalnızca yer, zaman, kişiler değil her şey puslu birer görüntüye dönüşüyor. Kulise kadar o önde, ben arkasında el ele yürüyoruz. Vardığımızda beni neyin beklediğinden o kadar habersiz bir haldeyim ki, bıcır bıcır konuşma isteğimi bastıramıyorum. "Bizimkiler de bekliyorlar heyecanla. Annem salonu ayağa kaldırmıştır kesin. Ay hele çocuklar..."

Lafım kafa üstü düşmüşüm gibi güm diye kesiliyor. Kayra elimi bırakır bırakmaz cebinden çıkardığı bir yüzük kutusuyla karşımda duruyor. *Yüzük kutusu? Kapağı açılmış bir yüzük kutusu? Parıl parıl parlayan bir yüzük?* Gözlerimi birkaç defa kırpıştırıyorum. Sahiden de o kadar saatlik oyunun ardından beyin fonksiyonlarım benimle usulca vedalaşıp geçici süreliğine terk ettiler. Bunun gerçekleştiğine artık aşırı derecede eminim. Kayra benim karşımda yüzükle dikiliyor olamaz. Elinde tuttuğu şey her şey olabilir bakın. Patlıcan, havuç, çakıl taşı, saksı... Manasız bulabileceğimiz her şey olabilir ama yüzük olmasından daha gerçekçi.

"Yaklaşır mısın bana?" diye mırıldanıyorum konuşabildiğimde. Kayra ne olduğuna anlam veremeyen bakışlarla bana iyice yaklaşıyor. Parmak uçlarımda yükselip elimi alnına koyuyorum. "Senin ateşin var!"

Bağırışım kaşlarını havalandırmasına sebebiyet veriyor. Boştaki eliyle bileğimi tutup içine bir öpücük bırakıyor hemen. Dudakları sağ yanına kıvrılırken, "O kesin," diyor muzip bir sesle. "Ama şimdi konumuz bu değil. Konumuz şu ki..." Gözlerimin içine ömrümden ömür götürürcesine bakıyor. *Gençliğim böyle ataklara kurban gitti.* "Seni evimize götürmemi sağlayacak bu yüzüğü parmağına takmanı istiyorum."

Beni. Evimize. Götürmesini. Sağlayacak. Yüzük.

Yok artık!

Öyle bir yüzük mü icat edilmiş?

Babam yüzüğü görünce *'tamam yavrum güle güle'* mi diyecek şimdi otomatik olarak?

Kayra donup kalan yüzüme ısrarcı bakışlarını dikiyor. Kaşları belli belirsiz çatılıyor, sonra bunu da yapmayı bırakıp onları çaresizlikle eğmeyi seçiyor. Başparmağı bileğimi usulca okşarken konuşuyor. "Sen bana kendi ayaklarınla gelmeseydin, kapımı çalmasaydın şu an yaptığım bu şeyi..." Duraklayıp bir isim arıyor besbelli. "Bu tuhaf ama koskoca bedenimi titreyen teklifi yapamazdım." Bir kez daha duraklayınca boğazını temizliyor ve alnında boncuk boncuk beliren ter dikkatimi çekerken ağzımın içini kupkuru yapan o cümleyi kuruyor. "Benimle evlenir misin bal?"

Arkadaşlar, elbette tavşan gibi bir oraya bir buraya sekmek isteyişimi tokatlayıp geriye atıyorum. Ve yine elbette karşımdaki adamın tüm kudretine, görkemine rağmen bana bu teklifi yaparkenki haline çarpılıyorum. Ruhunu benim önümde diz çöktürmesine içimi çeke çeke ağlamak isterken dudaklarımı tatlı, pembe bir gülüşün ele geçirmesini memnuniyetle karşılıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. Sonra gözlerim kısılacak kadar gülüşüm genişlerken, sesimi biraz daha yükseltiyorum. "Evet, seninle evlenirim." Yüzüğü parmağıma geçirmeden boynuna sıkıca sarılıyorum ve kulağının dibinde yine fısıldıyorum. "Beni evimize götürebilirsin."

Tabii ki babam da bunu onayladığı zaman... Ama şimdi hiç oralara girip tat kaçırmayalım.

Yüzük parmağımda yerini bulurken, bu teklifi alabileceğim en güzel yerde almanın verdiği ışıklı hissi kucaklıyorum. Günlüğüme kavuştuğumda yazacağım satırlar şimdiden aklımın içinde kıpırdanıyorlar.

Sevgili Juliet,

Şimdi yemin edebilirim senin gibi tüm kalbimle. Daha 'çaktı' diyemeden çakıp da kaybolan yıldırıma benzemeyen sevdalar için... Efsanelere inanmaktan hiç vazgeçmediğim için. Bir prense değil de sana aylar öncesinde söylediğim gibi bir avcıya gönlümü koşulsuz, şartsız teslim ettiğim için. Ona ışık olup kendim olabildiğim, kendimi kaybetmediğim, kendime inandığım için.

En güzel teslimiyetlere,

Sihirli geceler.

Son Söz

Etrafımda tam üç kez dönerken bacağımı dizimden doğru kırıyorum. Önce diğer bacağıma yaslıyorum ayağımı, arkasından tamamen açarak havaya kaldırıyorum. Ellerim başımın üstünde zarifçe bükülmüşler. Gözlerimi kapatıp sahnenin tılsımını hücrelerimin her birinde hissetmekten açıklaması güç bir keyif alıyorum.

Sizlere Dolunay sahnesinden bolca selamlar ve sevgiler muhterem!

Anlatmayı, hiç susmadan anlatmayı ve bunu yaparken gülerek ağlamayı, kimi zaman ise ağlayarak gülmeyi ve sonra daha çok gülmeyi o kadar çok özledim ki... Siz de beni özlemişsinizdir diye umut ediyorum. Hayatımda o kadar çok şey değişti ve aslında o kadar çok şey değişmedi ki okur arkadaşım. Nereden başlasam da size neyi acele acele aktarsam bilemiyorum. Çok sevdiği bir arkadaşını uzun zaman geçtikten sonra gören birinin tatlı telaşı var üzerimde.

Sahnenin ucuna kadar parmak uçlarımda yürürken, partnerim tarafından belimden yakalanıp havada üç tur daha attırılıyorum. Ayaklarım havada bir merdiven varmış gibi yol kat ederken durduruluyoruz. Sevgili eşim İbrahim Kayra Üstün oturduğu yerden kalkmadan sesini yükseltiyor. "Kesiyoruz," dediğinde sesindeki netliği alıyorum ve serbest bırakılmanın verdiği rahatlıkla gözlerimi açıyorum. Rolden çıkar çıkmaz onun kara gözleriyle çarpışmanın doyulmaz tadına varıyorum. *Yıllar geçti adam, sen neden hâlâ bu sahneye ilk çıktığımda olduğu gibi kalbime kılçık yerleştiriyorsun ki?*

"Kestik," diyen tiz ve şekerli ses Kayra'yı takip ediyor. Dudaklarım iki yana bu eşsiz anın tadıyla kıvrılıyor. Duru, babasının yanındaki koltukta otururken ayaklarını sallayarak kıkırdıyor. "Birlikte kestik, değil mi baba?"

Duru Üstün. Dört yaşında. Bale dersleri alıyor ve babasının asistanı olduğunu iddia ediyor. Bu kadarıyla da yetinmiyor. Kayra'nın şans meleği olduğuna inandırıldığı için yönetmen koltuğunun yanında kendine bir yer ediniyor. Benim geniş

ailemle birlikte olmadığı zamanlarda Dolunay'a gelip provalarda sessiz sedasız durmayı başarıyor. Elbette Kayra sahneyi kesene, bir başka sahneye geçene ve mola verene kadar... Dört yaşına yeni girmiş olduğuna bazen hiç inanamıyorum. Sanatla o kadar iç içe büyüyen bir çocuk ki, benim okulda öğrendiğim şeylerden daha fazlasını öğreniyor şimdiden. Öyle bilgiye dayalı da değil, bayağı pratik üzerine... Dans edenleri, sahnede katıla katıla ağlayanları görerek her geçen gün biraz büyüyor benim minik kızım.

Onu tam dört sene üç gün önce doğurup dünyaya gelmesine vesile oldum. O zamanlar Kayra'yla evleneli hemen hemen iki sene olmuştu. Babamın aksice ve huysuzca bu evliliği geciktirmek için elinden geleni ardına koymamasına rağmen bana teklif ettiği günden hepi topu iki ay sonra evlenmiştik. Ateş Dağhan'ın bununla epey sarsıldığı açıkken, benim yüreğim onun için pırpır atarken, değerli ikizim Öykü'nün gizli ilişkisi de açığa çıktı. Ben artık bu kadar haberin babacığımın kalbine zarar vereceğini düşünmeye başladığımda, o anneme daha çok bağlanıp üçüncü çocuğu yapmadıkları her güne bir miktar sövmeyi seçti.

Öykü yeğeni doğduktan kısa bir süre sonra dünya evine girdi. Uraz Halatlı'yı bunu başarabildiği için toplu bir tebrik yağmuruna tuttuk. Kartal ve Ege bile özel olarak elini sıktılar kendisinin. Açıkçası buna biraz bozulmadım desem yalan olur. *Kayra evinize ateş atmış gibi davranmanızın sebebi neydi ki? Vah çilekeş kocam benim!*

Kayra'nın bakışları Duru'ya değdiğinde, yıkanıp temizliğiyle herkesi hayrete düşüren bir çarşaf gibi oluveriyor. Mis gibi. Canım o çarşafa dolana dolana deli gibi dans etmek istiyor. Bitmek gibi bir kavramdan uzak yetişen hislerim daha uçarı, daha baş edilemez bir boyuta erişmiş olmalılar. Bazen ben de kendime şaşırmaktan toparlanamıyorum. Onlarca günlük, yüzlerce sayfa, binlerce satır... Hepsi kutuların içinde bir dolaba saklanmış duruyorlar. Duru'nun merakını cezbettikleri de besbelli. Babasına soruyor her fırsatta. Okumayı sökmek için ondan gizli gizli dersler aldığını düşünüyorum.

"Evet meleğim." Kayra ılık sesiyle kızına cevap veriyor. "Şimdi bana izin verir misin detayları aktarmam için?"

Duru başını hevesle sallıyor. "Veriyorum izin," derken bizim sahnedeki üslubumuzu taklit ediyor. "Senindir izinlerin hepsi."

Kayra onu öpücüğe boğmamak için dişini sıkıyor, bunu çok iyi biliyorum. Gözlerindeki ışıltılarla, dudaklarına konmak için sabırsızlanan hayalet bir gülücükle ve çatmaya meylettiği kaşlarıyla dönüyor sahneye. Karizmasından hiçbir şey kaybetmeyip üzerine bir de ekleye ekleye bu hayatı sürdürmesine öyle gürültülü içler geçirmek istiyorum, öyle kendimi yerlere atmak, öyle kendimi onun kollarına sıkıştırmak istiyorum ki... Bana hem sevdanın yolları hem kurşunlar denk geldi, farkında mıyız? Her kaşını oynatışında o kurşun göğsümün çevresinde hareketini devam ettiriyor. Sevdalı yolların da kendine göre zahmeti varmış şimdi doğruya doğru. Lakin bunlar nasıl güzel zahmetler ve de bunlar nasıl güzel pamuklu evler. *Deliyim ama iyi bir insan, iyi bir eş, iyi bir anne olduğum gerçeği itiraz kabul etmeyen gerçeklerden.*

Kayra sahneye büyük bir adımla çıkıp yakınımıza geldiğinde Duru gibi kıkırdayacağımdan endişeleniyorum. Neyse ki nerede, nasıl davranması gerektiğini bilen koskocaman bir kadın olarak kendimi tutuyorum. Karacaoğlan ise, "Ne tutuyorsun avuçlarında?" diye soruyor partnerime. "Ben sana söyleyeyim mi? Bir kelebek tutuyorsun. Bir kelebeğin uçup gitmesinden korkar gibi tutuşsun parmakların."

Salon o sustuğunda sessizliğe bürünüyor, Kayra sessizliğin büyüyüp garip bir hava yaratmasına müsaade etmeden benim arkama geçiyor. Müziğin başlaması için elini kaldırdığını hissediyorum. Usul usul başlayan müzik gitgide yükselişe geçerken, Kayra'nın elleri belime uzanıyor. Figürlerimi tekrarlıyorum onun kolları arasında eriyip gözlerimi yeniden kapatırken. *Doğrusunu göstereceğim diye beni böyle etimden, kemiğimden sıyırırcasına hafifletmesi ne kadar adil? Yerleri öpeceğim bir gün yanlışlıkla. Sonrası başrol oyuncudan skandal görüntüler!*

Kayra'nın göğsüne yaslanıyor sırtım nihayet. "İşte böyle," diye soluklanıyor orada acımasızlığından çok bir şey kaybetmeyen sevdiğim adam.

"Hıhım." Dudaklarımdan dökülen mırıltı onun saçlarımın arasındaki dudaklarının genişlemesini sağlıyor. *Kızımızın bizi*

seyredip alkış tutturmaya başlamış olmasına yüz üzerinden kaç puan veriyorsunuz peki?

Provanın bitmesinin üzerinden yarım saate yakın bir vakit geçiyor. Ben duşumu almış, üzerimi değiştirmiş bir halde arabanın ön koltuğuna yerleşmişken, Kayra şoför koltuğuna kuruluyor. Duru arkada emniyet kemeri bağlanmış vaziyette oturup hiç durmadan bir şeyler anlatıyor. Onlarca tütülü elbisesi olmasına rağmen başka bir tütülü elbiseye ihtiyacı olduğunu, açık mavi rengini sevmeye başladığını söylüyor. "Eğer açık maviyi seviyorsam o renkte bir elbisem olmalı," derken öylesine bilmiş konuşuyor ki, ona uzanıp yanaklarını ısırmamak için dişlerimi sıkıyorum. Açık kahve saçlarının dalgaları yüzüne dökülecek şekilde başını sallıyor. *Kendisini onaylamaya bayılan bir kızım var.* "Doğru değil mi?"

"Doğru bebeğim," diye gecikmeden hak veriyor babası Duru'ya.

Telefonum çalmaya başladığı için Kayra'ya sataşmaya fırsat bulamıyorum. İkizim arıyor. Telefonu açıp kulağıma yasladığım gibi bir çığlık kıyamet kopuyor. "Doğuruyorum! Özgü ben, yani ikiz kardeşin, şu anda çatır çatır doğuruyor, anlıyor musun?"

Ağzım iki karış açılırken, "Ama erken" diyorum kekeleyerek.

"Annem gibi konuşmasana bana!" diye haykırıyor Öykü. "Ne yapayım? Erken diye çocuğu zorla içimde mi tutayım? Geliyor işte bacaksız."

"Yeğenime böyle söyleme lütfen." İtirazım gayet ciddi ve duygulu dökülüyor dudaklarımdan. Kayra'nın kaşlarını kaldırarak bana baktığını, sonra da dudağının seğirdiğini farkına varıyorum.

"Uraz al şu telefonu," diye deliriyor bir anda kardeşim. "Kendimi bu tekerlekli sandalyeyle merdivenlerden aşağıya atacağım yoksa ben."

Uraz telefonu alıp diğerlerine haber vermem gerektiğini, kendilerinin evden yeni çıktıklarını, ne olur ne olmaz diye temin ettiği tekerlekli sandalyeyi düzgün sürmezse canına kıyılacağını söylüyor. Ben de onu çok iyi anlayarak telefonu kapatıp yerinde durmakta güçlük çeken kızımın izin verdiği ölçüde diğerlerini ayağa kaldırmaya başlıyorum.

"Evet anne evet," derken sabırsızlıkla konuşuyorum. "Erken olduğunu biliyorum ama telefonda konuşmayı bırakıp hastaneye gitmemiz gerekiyor. Daha amcamlara haber vereceğim. Lütfen babama da kendine de sahip çık."

Annemle yaptığım ağlamalı gülmeli telefon konuşmasını sonlandırınca Kayra, "Baban bu sefer hastane duvarı yumruklayacak," diyor direksiyonu kırarak. Dudağını belli belirsiz büküp başını iki yana sallamasından mütevellit içinde bulunduğum duruma aldırmadan kahkahayı basacağımı zannediyorum. "Uraz'la ikimizin şöyle kritik anlarda bir araya gelmesi iyi sonuçlanmıyor.""

"Olacağa çare yok," diye kabullenip omzumu silkiyorum.

Üçüncü çalışta telefonu açan Kartal, "Söyle yavru," diyor ve bunu duyan Kayra tek kaşını kaldırıyor sadece. Kazık kadar olsa da insanları delirtme özelliğinden vazgeçmiyor canım kuzenim.

"Öykü doğuruyor. Biz yaklaştık hastaneye, sana konum atacağım. Sizinkilere söyle."

"Nasıl ya?" diyor kafasının karıştığını belli ederek. "Daha erken değil mi?"

Duru arkadan, "Kartal'ı bana versene anne," diye bağırıyor. "Biz birlikte çok eğlenceli bir yere gidecektik. Unuttu mu o?"

Kayra'nın boyun damarı göz kırpıp elmacık kemikleri çenesini kastığını belli edecek şekilde belirginleşiyor. Kızını kıskanırken sinir kaslarını harap edecek bir gün bu adam. "Adama bak," diye söyleniyor. "Benim kızıma gizli gizli sözler veriyor kanatsız."

"Kayra," diye fısıldıyorum ikaz dolu.

"O bana mı sövüyor yine" Kartal da coşmaya yer arıyor zaten. "Sövsün sövsün. Amcam nasılsa bugünün siniriyle onu da haşlayacak."

"Allah aşkına susar mısınız?" Sesim inceliyor gözlerimi doldurduğum için. "Git ve amcamlara haber ver Kartal."

Telefonu kapatınca Kayra elime uzanıp dudaklarına yaklaştırıyor ve derin öpücüklerinden birini bırakıyor. "Sakin ol," diyor yatıştırıcılığıyla. "Öykü'nün inadını bilirsin, baş edecektir."

Onun söylediklerine sığınıp başımı sakince sallıyorum. Hastaneye vardığımızda hemen konum atıyorum Kartal'a. Biraz sonra buraların karışacağının, şimdiye dek bu hastanenin doğum katının görmeyeceği bir kalabalığa imza atacağımızın bilincindeyim. Canını seven kaçıp kurtarsın kendini, başka ne diyebilirim ki?

Telefonum çalıyor asansör beklerken. Duru'nun babasının elini sıkı sıkı tutuyor olmasına güvenerek çantamdan telefonumu çıkarıp yanıtlıyorum. "Efendim Cansu Betül."

"Abla biz yola çıkacağız da şimdi," diye uzatmadan konuya giriyor. "Abim doğruyu mu söylüyor diye arayıp sormamı istedi babam."

Kartal'a karşı duyulan bu koşulsuz şartsız güven tüylerimi ürpertirken, Cansu Betül'e mevzunun gerçek olduğunu söylüyorum ve telefonları karşılıklı kapatıyoruz. Asansör geliyor. Beşinci kata çıkmak için düğmeye basmamın ardından Kayra boştaki eliyle benim elimi kavrıyor. Ellerimize bakıp tenlerimizin zıtlığını izliyorum. Bu bile beni gevşetmeye yarayan bir eylem oluyor sanki o saniyelerde.

"Anne," diyor kızım benimle aynı renkteki gözlerini yüzüme çevirerek. "Telefonun çalıyor yine."

Duymayı reddettiğim telefonu Kayra'yla aynı anda derin bir nefes alarak açıyorum. "Dinliyorum Nil."

"Abla biz bir şeyler duyduk da," diye konuşurken lafını kesip *'ne duyduysanız doğru, yalvarırım benim telefon numaramı şu günü atlatana kadar telefonlarınızdan silin'* dememek için dilimi ısırıyorum. "Emin olamadık acaba doğru mu diye."

"Doğru Nil."

"Ay ama nasıl olur?" derken sesini yükseltiyor. "Erken değil mi daha?"

"Evet, erken. Aşırı erken, tamam mı? Herkese böyle söyle. Bebeği ikna edemedik, illa geleceğim dedi de. Sana güveniyorum. Yaparsın bu duyuru işini. Hadi bakalım," der demez telefonu kapatıp çantamın için atıyorum derhal. Çıldırtana kadar uğraşıyorlar insanı farkındaysanız.

Duru kıkırdıyor. "Annem çok komik oldu öyle değil mi baba?" diye sorarken asansör de geldiğimizin haberini verircesine ötüyor, kapısı açılıyor.

Kayra bir anda Duru'yu kucaklayıp saçlarının arasına öpücük bırakıyor. Gülüşünü o saçların ardında saklamaya çalıştığını bilmem mucizevî bir konu değil. Adamla yıllarımı geçirdim, böyle şeyleri de bileceğim tabii ki.

Katı birbirine katan ikizim de çok geçmeden tekerlekli sandalyesiyle beliriyor. Arkasındaki Uraz ters giyindiği tişörtüyle çekiyor ilk önce dikkatimi. Anlayışla başımı sallamaktan öteye gidemiyorum. İkizimle sarılıp ağlamak isteyen yanım çocuğumun yanımda olmasından dolayı biraz daha kendine sahip çıkabiliyor. O anda aklıma çok alakasızca Şirin teyzem geliyor. Ona haber verildi mi? Hemen telefonuma uzanıp arayacağım sırada koridorda topuk tıkırtıları yankılanıyor. Hastaneye aniden bir kraliyet havası yayılıyor ve bu havayı soluyan herkes başını kaldırıp ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor. *Vay be! Ağır çekim uygulanan saraylı, kabarık elbiseli film çekiliyor sanki.*

"Yetişti teyzeciğin yetişti," diyerek eteğini savura savura geliyor yanımıza Şirin teyzem.

"Hoş geldin teyze."

Kucaklaşıyoruz. Sonra beni aniden bırakıp Öykü'nün önünde hafifçe eğiliyor. "Bana bak Öykü," diyor ciddiyetle. "Ben Rüya'yı doğumuna tam on beş gün kala doğurdum."

"Ne on beş günü teyze?" diye çığırıyor ikizim. "Çocuk bir buçuk ay erken geliyor. Çocuk benden sabırsız çıktı."

Şirin teyzem Öykü'yü avutamadan babamlarla Alaz amcamlar geliyorlar. "Vah benim kızım vah!" Annemin müthiş dram kokan tiradıyla hastanedekileri başka bir filme sürükleyecekken, Öykü'yü artık doğumhaneye alıyorlar. İyi de yapıyorlar. Yoksa burada akıl sağlığını kaybedip ondan sonra alacaktı bebeğini kucağına.

Sandalyelerde inci gibi dizilmiş bir şekilde oturuyoruz hepimiz. Cansu Betül ve Rüya, Kayra'nın ricasıyla Duru'yu aşağıdaki kafeteryaya indirdiler. Çocuğumuzun psikolojisinin darmaduman olmasını istemeyiz neticede. Hemen karşımızda annemle babam oturuyorlar. Babam arada sırada Kayra'ya kilitlenip kalıyor. Uraz kardeşimle beraber içeride olduğu için şanslı sayılır bence. Kayra'nın benimle doğuma girdikten sonra acı çektiğimi görmeye dayanamayıp kendini dışarıya atışını hatırlıyorum. Şimdi imkânı olsa doğumhanelerde ışıksız kal-

mayı tercih edebilir bence. Zira babam isminin hakkını verircesine duraksız ateşliyor adamı.

Bakışlarımı başka yerlere çevirip bu ateş hattından uzaklaşmaya çalışıyorum. Şirin teyzem Melih enişteme ballandıra ballandıra bir şeyler anlatırken, eniştem onu dinliyor dikkatle. Ne hakkında konuştuklarını hiç bilmesem de çok lüzumlu şeyler anlattığını düşünmüyorum teyzemin. Bu Melih eniştemin onu dinlerken takındığı tavrın pürlüğünü değiştirmiyor.

Başka bir köşede ise Ege, Kartal ve Nil'i konsey yapar gibi yakalıyorum. Nil ellerini abartıyla kullanarak konuşurken Kartal kaşlarını çatıyor, Ege gözlerini havaya dikip sabır dilercesine göğsünü aldığı nefesle şişiriyor. Yine ne işlerin peşinde olduklarını bir tek Allah biliyor. Başlarına bela almamalarını diliyor, tıpkı bir anneye yaraşan koruma içgüdüsüyle şefkat besliyorum.

"Babanın üzerimde açtığı kurşun izlerini kapatacaksın, değil mi?" Kulağıma yaklaşıp fısır fısır bir sesle konuşan Kayra yanaklarıma taze bir çilek kadar pembelik yayıyor.

Ona işveli bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Bir efsaneye ait sözler dudaklarımdan dökülmeden evvel omzumu koluna yaslıyorum. "Senin isteyip de benim gönülden vermeyeceğim ne olabilir?"

"Senin Hamlet'ten alıntı yapan ağzını öpsem keşke."

Yalancı bir öksürük tutturuyorum. Gözlerimi kocaman açarak elimi ağzıma kapatıyor, sadece yanaklarımın değil tüm yüzümün tüp patlamış gibi yanmasına maruz kalıyorum. *İbrahim Kayra Üstün utanç diyarlarından ev yaptırmamda önemli rol oynadı, şahitsiniz.*

Geçen saatler sonrasında ailemize küçük bir beyin daha katıldığının haberini alıyoruz. Herkes mutluluk gözyaşlarıyla ve güler yüzleriyle birbirlerine sarılırken, kocaman aileme çiçekli tebessümlerimden biriyle bakıyorum. Onları seyretmenin hazzını yaşıyorum. Tükenmeyen bir kalemle yazılan hikâyelerimize nokta konulsa da sonu olmadığını ve her ne olursa olsun silinip kaybolmayacağımızı muhteşem bir aşkı tatmış kalbimle hissediyorum.

- Son -

